

Dienasgrāmata

Quod sentimus loquamur,
quod loquimur sentiamus!

VEcordia

Izvilkums L-BIBLE3

Atvērts: 2009.02.07 21:55
Slēgts: 2009.12.30 10:00
Versija: 2016.11.21 14:36

ISBN 9984-9395-5-3

Dienasgrāmata «VECORDIA»

© Valdis Egle, 2016

ISBN 9984-564-38-X

Bībele. Gudrības Grāmatas

© public domain

Feniķietes galva no izrakumiem Nimrodā

Bībele

GUDRĪBAS GRĀMATAS

Ar Valda Egles komentāriem

Impositum

Grīziņkalns 2016

Talis hominis fuit oratio,
qualis vita

27. Ījaba Grāmata

(V.E.: Krievu Bībelē: «Книга Иова» {[R-BIBLE3](#)})

1. nodaļa

¹ Uca zemē mita kāds vīrs, vārdā Ījabs. Šis vīrs bija sirdsskaidrs un taisns, jo viņš bijās Dieva un vairījās no ļauna.

² Viņam bija dzimuši septiņi dēli un trīs meitas.

³ Un viņam piederēja septiņi tūkstoši sīklopu, trīs tūkstoši kamieļu un pieci simti jūgu vēršu, arī pieci simti ēzeļu māšu un ļoti liels skaits darba roku. Šis vīrs bija viscildenākais starp visiem ļaudīm, kas dzīvoja austrumos.

⁴ Viņa dēli bija paraduši ikviens savā namā pēc kārtas kopā sanākt un rīkot dzīres. Tie mēdza aicināt un ielūgt arī savas trīs māsas, lai tās kopā ar viņiem ēstu un dzertu.

⁵ Kad kārtējo dzīru laiks bija apkārt, tad Ījabs sūtīja viņiem savu atgādinājumu un ieteica pašiem svētīties. Viņš svētīja viņus arī pats. Viņš cēlās nākamā dienā agri no rīta un upurēja dedzināmos upurus, atbilstoši viņu skaitam, jo Ījabs mēdza spriest tā: «Varbūt mani dēli ir grēku darījuši un savā sirdsprātā zaimojuši Dievu.» Tā Ījabs darīja allaž.

⁶ Un notika, kādu dienu kad Dieva dēli¹ nāca, lai nostātos Tā Kunga priekšā, tad arīdzan sātans atnāca viņu vidū.

⁷ Un Tas Kungs sacīja sātānam: «No kurienes tad tu nākdams?» Un sātans Tam Kungam atbildēja un sacīja: «No ceļojuma un no klejojuma pa visu zemes virsu.»

⁸ Un Tas Kungs sacīja sātānam: «Vai tu esi ievērojis Manu kalpu Ījabu, ka nav vīrs zemes neviena tāda kā viņš? Šis vīrs ir sirdsskaidrs un taisns; viņš bīstas Dieva un vairās no ļauna.»

⁹ Tad sātans atbildēja Tam Kungam un sacīja: «Vai Ījabs Dievu velti un bez kāda apsvēruma bīstas?»

¹⁰ Un vai Tu pats arī neesi gan ap viņu, gan ap viņa namu, gan ap visu, kas tam pieder, uzcēlis aizsargzogu? Tu esi viņa roku pūliņu svētījis, un viņa ganāmpulki ir izpletušies pāri visai zemei.

¹¹ Bet izstiep Savu roku un pieskaries visam tam, kas viņam pieder, – tiešām atklāti viņš no Tevis atsacīsies.»

¹² Tad Tas Kungs sacīja sātānam: «Labi, viss, kas tam pieder, lai ir tavā varā, tikai neizstiep savu roku pret viņu pašu.» Un sātans aizgāja projām no Tā Kunga vaiga.

¹³ Un notika, kādu dienu, kad viņa dēli un viņa meitas ēda un dzēra sava pirmdzimtā brāļa namā,

¹⁴ tad kāds vēstnesis atsteidzās pie Ījaba un sacīja: «Patlaban vērši vilka tīrumā arklus, bet ēzeļu mātes atradās līdzās viņiem ganos.

¹⁵ Pēkšņi lopiem uzbruka sabieši un tos paņēma, bet jaunos kalpus viņi nokāva ar zobena asmeni; es viens pats izglābos, lai tev to paziņotu.»

¹⁶ Un, kamēr tas vēl skaidroja, ieradās kāds cits un sacīja: «Dieva uguns krita no debesīm un sadedzināja gan sīklopus, gan arī jaunos ganu zēnus, tos pilnīgi aprīdama; es viens pats izglābos, lai tev to paziņotu.»

¹⁷ Un, kamēr šis vēl stāstīja, nāca kāds cits un sacīja: «Kaldeji izvirzījās trijos pulkos, un tie uzbruka kamieļiem un tos aizveda, bet kalpus tie nogalināja ar zobena asmeni. Es viens pats izglābos, lai tev to paziņotu.»

¹⁸ Kamēr tas vēl runāja, atnāca kāds cits un sacīja: «Tavi dēli un tavas meitas ēda un dzēra vīnu sava pirmdzimtā brāļa namā.

¹⁹ Un redzi, liela vētra nāca no tuksneša un sagrāba namu aiz visiem tā četriem stūriem; tas sagruva uz jauniešiem, un tie bija pagalam. Es vienīgais izglābos, lai tev to paziņotu.»

²⁰ Tad Ījabs piecēlās un saplēsa savu virsvalku, viņš noskuva kailu savu galvu, nometās zemē un noliecās uz sava vaiga pie zemes, ²¹ un sacīja: «Kails es esmu nācis no savas mātes klēpja, un kails es atkal aiziešu. Tas Kungs bija devis, Tas Kungs ir ņēmis, Tā Kunga Vārds lai ir slavēts!»

²² Pie visa tā Ījabs nekādu grēku neizdarīja un neizteica nekādu aplamību pret Dievu.

¹ Eņģeļi.

2. nodaļa

¹ Un notika, kādu dienu, kad Dieva dēli nāca, lai nostātos Tā Kunga priekšā, tad arī sātans nāca viņu starpā, lai nostātos Tā Kunga priekšā.

² Un Tas Kungs sacīja sātānam: «No kurienes tu nākdams?» Un sātans atbildēja Tam Kungam: «Es klejoju apkārt pa zemes virsu un to pārstaigāju.»

³ Un Tas Kungs sacīja sātānam: «Vai tu esi piegriezis vērību Manam kalpam Ījabam, ka nav neviena tāda virs zemes, kāds ir viņš? Viņš ir sirdsskaidrs un taisns vīrs; viņš bīstas Dieva un vairās no ļauna. Vēl arvien viņš stipri turas pie savas sirds skaidrības, kaut arī tu Mani pret viņu esi musinājis un skubinājis viņu nepamatoti padarīt nelaimīgu.»

⁴ Un sātans atbildēja Tam Kungam un sacīja: «Ādu pret ādu, jo visu, kas ir cilvēkam, viņš dod par savu dzīvību.»

⁵ Ja Tu Savu roku izstieptu un ar sāpēm viņa kaulus un viņa miesu aizskartu, viņš tad tiešām atklāti no Tevis atsacīsies!»

⁶ Tas Kungs sacīja sātānam: «Redzi, viņš ir tavā varā, bet sargi viņa dzīvību!»

⁷ Tad sātans aizgāja no Tā Kunga un piemeklēja Ījabu ar ļaundabīgiem augoņiem no viņa kāju pēdām līdz viņa matu galiem.

⁸ Viņš sev paņēma šķembu, lai ar to kasītos, un apsēdās pats pelnos.

⁹ Un viņa sieva tam sacīja: «Vai tu stipri vēl turies pie savas sirds skaidrības? Atsaki Dievam un mirsti!»

¹⁰ Bet viņš tai sacīja: «Tava runa ir gluži tāda kā nelgu sievu runas! Ja mēs esam no Dieva labu saņēmumi, kā tad lai mēs arī nesaņemam ļaunu?» Visos šais piemeklējumos Ījabs ar savām lūpām tomēr nenogrēkojās.

¹¹ Kad trīs Ījaba draugi dzirdēja par šo nelaimi, kāda pār viņu bija nākusi, tie sataisījās ceļam, ikviens no savas dzīves vietas, – temanietis Ēlifass, šuahietis Bildads un naamatietis Cofārs. Un tie vienojās savā starpā kopā noiet pie Ījaba, lai viņu pažēlotu un mierinātu.

¹² Un tie pacēla savas acis no tālienes, bet tie viņu vairs nepazīna. Tad tie pacēla savas balsis un raudāja. Un tie katrs saplēsa savu virsvalku un kaisīja pīšļus uz savām galvām, tos mezdami pret debesīm.

¹³ Un tie sēdēja pie viņa zemē septiņas dienas un septiņas nakts; neviens no tiem ar viņu nerunāja ne vārda, jo tie redzēja, cik ļoti lielas bija viņa sāpes.

3. nodaļa

¹ Un Ījabs atvēra savu muti un nolādēja dienu, kad viņš bija dzimis.

² Un Ījabs izsaucās un sacīja:

³ «Lai izgaist diena, kurā es piedzimu, un nakts, kas vēstīja: saņemtais ir zēns!

⁴ Šī diena lai top tumsa! Pēc tās no augšienes lai netaujātu Dievs, un dienas spožums lai tai nespīd pāri!

⁵ Bet tumsa un nāves ēnas lai prasa to atpakaļ kā savējo. Padebešu tumsa lai klājas pār to, un dienas gaismas satumsums lai padara to baismīgu!

⁶ Tā nakts lai kļūst par tumsas laupījumu! Lai tā nekad netiek ieslēgta gada dienās, un lai tā neieklūst mēnešu skaitā!

⁷ Tiešām, šī nakts lai paliek neauglīga, tanī lai neizpaužas prieks!

⁸ Tie, kas nolād dienu, lai to nolād, tie, kas prot un spēj sakaitināt pat leviatānu!

⁹ Tumšas lai paliek tās rītausmas zvaigznes: lai tā gaida uz gaismu, bet gaisma lai neparādās, un lai tā nekad neierauga rītausmas smaidu, ¹⁰ jo tā nebija aizslēgusi manas mātes klēpi, un līdz ar to bija palikušas nenoslēptas arī bēdas manu acu skatienam.

¹¹ Kādēļ es neesmu nomiris mātes miesās vai gājis bojā, kad es iznācu no mātes klēpja?

¹² Kādēļ mans tēvs mani ņēma uz saviem ceļiem, un kādēļ es esmu likts pie mātes krūtīm, lai zīstu?

¹³ Jo tad jau es būtu apgūlies kapa tumsā, es snaustu, es būtu jau iemidzis, man būtu atpūta ¹⁴ kopā ar ķēniņiem un zemes varenajiem – tiem, kas sev par nāves mitekli ir cēlušies diženas dusas vietas, ¹⁵ vai kopā ar lieliem kungiem, kuriem bija zelts un kas savus namus pildīja pilnus ar sudrabu; ¹⁶ vai atkal līdzīgi nelaiķā dzimušam bērnam manis vairs nebūtu, vai es būtu izzudis kā zīdainītis, kas gaismas neredzējis.

¹⁷ Tur pat bezdievīgie ir mitējušies trakot savās dusmās, un tur atdusa tiem, kuru spēki ir galā, ¹⁸ tur apcietinātie gūstekņi visi kopā atrod mieru, tie nedzird darba uzrauga balsi.

¹⁹ Tur mazs un liels ir tas pats, un kalps no sava kunga top brīvs.

²⁰ Bet kāpēc gan iekšēja smaguma nospiestam ir dota gaisma un tam, kas sarūgtināts dvēselē, dzīvība?

²¹ Tiem, kas ilgodamies gaida nāvi, un tās nav? Tiem, kas rok pēc tās vairāk nekā pēc apslēptas mantas?

²² Tiem, kas priecātos par kapa akmeņu kopu, kas gaviļētu, ja būtu atraduši savu kapa vietu?

²³ Kāpēc Viņš to nedod tam stiprajam vīram, kam viņa ceļš ir naktī apslēpts un kam Dievs izeju ir noslēdzis?

²⁴ Jo, iekāms es vēl savu maizīti ēdu, jau atskan manas nopūtas, un manas vaimanas plūst kā ūdens.

²⁵ Šausmas, kuras es bijos, ir mani aizsniegušas, tas, no kā es vairījos, ir mani sagrābis; ²⁶ un nu man nav miera, man trūkst elpas, un es nedabūju atpūsties, un bēdas nāk uz bēdām.»

4. nodaļa

¹ Tad temanietis Ēlifass atbildēja un sacīja:

² «Vai ņemsi ļaunā, ja tev kādu vārdu teiksim? Bet kas gan spētu klusu ciest?

³ Redzi, tu esi daudzus uzmodinājis, nogurušo rokas stiprinājis.

⁴ Tavs padoms lika uzcelties pakritušam, tu pats iedvesi slābani kļuvušiem ceļiem spēku.

⁵ Bet tagad, kad tev pašam tas ir uznācis, tad tu esi nokāris galvu, kad tevi pašu tas skar, tad tu esi iztrūcinājies!

⁶ Vai tava Dieva bijāšana nav arī tava cerība? Un tava dzīves ceļa nevainība – tava pašāvība?

⁷ Lūdzams apdomā, kas tad, nevainīgs būdams, ir aizgājis bojā? Un no kura laika ir tikuši iznīcināti taisnie?

⁸ Tik tālu, cik es redzu, tie, kas nelaimei vagu dzinuši un kas varas darbus sējuši, tie tos dabūjuši arī pļaut.

⁹ Proti, tie iet jau bojā no Dieva dvašas vien, un no Viņa bardzības gara tie iznīkst.

¹⁰ Lauvas rūkoņa, vecā lauvas balss ir apklususi, un ir izlūzuši jauno lauvu zobi, ¹¹ bet, ja vecajam lauvam pietrūkst laupījuma, tad tas nobeidzas, un lauvas mātes mazuļiem jāizklīst.

¹² Bet pie manis slepeni piezagās vārds, un manas ausis no tā uztvēra tikai čukstus ¹³ kopā ar nakts parādību ierosinātājām domām laikā, kad miegs pakļauj cilvēkus savai varai; ¹⁴ tad mani sagrāba bailes un šaušalas un iztrūcināja visus manus kaulus, ¹⁵ kāds gars gāja man garām, un visi mani galvas mati sacēlās stāvus!

¹⁶ Bet tad tur stāvēja kāda parādība manu acu priekšā, bet es to nepazinu sejā; tā palika bez kustībām stāvot, bet balsi es dzirdēju čukstam: ¹⁷ vai cilvēks var būt taisns Dieva priekšā un mirstīgais šķīsts sava Radītāja priekšā?

¹⁸ Redzi, Viņš pat Saviem kalpiem neuzticas, un Saviem eņģeļiem Viņš pierāda vainu – ¹⁹ cik vēl vairāk tiem, kas mīt mālu graustā, kas no pašiem pamatiem ir veidojums no pīšļiem, kas ātrāk par kodī tiek sadragāti?

²⁰ Visu laiku no rīta līdz vakaram tie top daudzīti un drupināti, un, neviena nepamanīti, tie pazūd uz visiem laikiem.

²¹ Vai tā nav? Tik tiešām ir tā: ja viņu telts atbalsta mietu un virvi izrauj, tad viņi mirst, paši nezinādami, kā.

5. nodaļa

¹ Sauc vien, varbūt radīsies kāds, kas tev atbildēs? Uz kuru no svētajiem eņģeļiem tu gribi savu skatu vērst?

² Tik tiešām, nelgu nokauj sirdēsti, un vientiesīgo nogalina viņa pārmērīgā dedzība.

³ Es esmu gan redzējis arī nelgu iesakņojamies, bet drīz vien man bija jānolād viņa mitekļis.

⁴ Viņa bērniem nebija nekāda atbalsta, tiesas priekšā vērtos tie tika samīti, jo nebija neviena glābēja.

⁵ Viņa pļāvumu apēda trūkuma cietējs, pat no ērkšķu vidus tie to izņēma, un plēsīgie tvēra pēc viņa mantības.

⁶ Jo nelaime neizaug no zemes pīšļiem, un ciešanas nedzen asnus no druvas, ⁷ bet cilvēks pats rada ciešanas, un kā dzirkstis tās uzlido jo augstu.

⁸ Bet es gan censtos iet klāt Dievam, un savu lietu es celtu priekšā Dievam, ⁹ Tam, kas dara jo varenas lietas, kuras nav izdibināmas, un brīnuma darbus bez skaita, ¹⁰ Viņam, kas liek lietum nolīt pār zemes virsu un kas pavēl debesu veldzei sniegt spirdzinājumu druvām līdzīgi tam, ¹¹ kā Viņš liek augstāk pacelties zemajiem un liek kādreiz noskumušajiem priecāties par augstāko laimi; ¹² Viņam, kas

neliek izdoties viltnieku nodomam, tā ka viņu rokas negūst panākumu; ¹³ Viņam, kas notver gudros viņu viltībās, tā ka viltīgie pārsteidzas paši savos viltus nolūkos: ¹⁴ dienu tie saduras ar tumsu, un pašā dienas vidū viņi grābstās kā nakts laikā.

¹⁵ Viņš ir tas, kas izglābj no zobena, no viņu mutes, un nabago no stiprā rokas.

¹⁶ Un tā nelaimīgajam atkal rodas cerība, jo aplamība pati aizdara savu muti.

¹⁷ Redzi, svētīgs tas cilvēks, kuru Dievs pārmāca, tāpēc nenoniciņi tā Visuvarenā pārmācības, ¹⁸ jo Viņš gan ievaino, bet arī pārsien, ja Viņš ko sasiņ, tad Viņa roka atkal dziedina.

¹⁹ Sešos grūtumos Viņš tevi paglābs, bet septītajā vairs bēdas tevi neskars.

²⁰ Un bada dienā Viņš tevi izglābs no nāves, bet kara laikā no zobena varas.

²¹ No ļaunām mēlēm tu būsi drošs, un tev nebūs jābīstas no izpostīšanas, ka tā tevi sasniegs.

²² Tā tu drīkstēsi smieties par postu un dārgiem laikiem, un no lauku zvēriem tev nebūs ko būties, ²³ jo tev ir sava draudzība ar tīruma akmeņiem, bet plēsīgie zvēri sadzīvo ar tevi mierā.

²⁴ Un tagad tu atzīsi, ka tava telts ir drošībā, un, kad tu apstaigā savu pagalmu, tu redzi, ka tev nenieka netrūkst, ²⁵ un tu piedzīvoši, ka tavu pēcnācēju būs daudz, un to, kas no tevis būs cēlušies, ir tik, cik zāles virs zemes.

²⁶ Un vecuma pilnbriedā tu ieslēgsi kapā, kā top ievākts nobriedumu sasniedzis kūlītis.

²⁷ Redzi, to mēs esam izdibinājuši, klausī to un paturi labi vērā!»

6. nodaļa

¹ Ījabs atbildēja un sacīja tā:

² «Ak, kaut jel manas nepatikas svērtin tiktu svērtas un arī manas sāpes kopā ar tām tiktu liktas svaru kausos!

³ Tad tās izrādītos smagākas nekā smiltis jūras malā, un tāpēc mani vārdi izskan aplami.

⁴ Paša Visuvarenā bultas ir ieurbušās manī, un viņu indi dzer mans gars. Dieva iedvestās šausmas ir pret mani.

⁵ Vai tad meža ēzelis zviedz kā badā, ja tas stāv uz zaļa maura? Un vai vērsis mauj aiz neēšanas, ja tam ir sava barība?

⁶ Vai tad sāju ēdienu var ēst bez sāls? Vai ir kāda noteikta garša olas baltumā?

⁷ Mana dvēsele atsakās tam pieskarties, un tam līdzīgs ir manas barības negaršīgums.

⁸ Kaut notiktu, ko es lūdzos, un kaut Dievs manu cerību piepildītu!

⁹ Kaut vai Dievam labpatiktu mani sadragāt vai kaut Viņš paceltu Savu roku, lai pārgrieztu manas dzīvības pavedienu!

¹⁰ Tad tas man tomēr būtu apmierinājums, es un vēl savās nežēlīgās sāpēs, kas nemitas, palēktos gaisā, ka es neesmu aizliedzis Svētā vārdus.

¹¹ Cik liels tad vēl ir mans spēks, ka es vēl spētu izturēt? Un kāds būs mans gals, ka manai dvēselei būtu vēl jāpaciešas?

¹² Un, ja mans spēks būtu akmens stiprumā, ja mana miesa būtu no vara, ¹³ tad tomēr man pašam sevī nav nekāda padoma, un atbalsta un glābiņa iespējas man visas ir atrautas.

¹⁴ Izmisuma pilnajam pienākas mīlestība no savu tuvinieku puses, pat ja viņš atsakās no bijības Visuvarenā priekšā.

¹⁵ Mani draugi mani neuzticībā pievīlušī kā kalnu strauti, kā kalnu strautu gultnes, kuras lietūs laikā plūst pāri, ¹⁶ kuras plūst duļķaina ledus ūdens pilnas, kad tajās ieplūdis izkusušais sniegš, ¹⁷ bet kas brīdī, kad tās skar saules versme, izsīkst: kad paliek silts, tad tās ir bez pēdām pazudušas.

¹⁸ Likumodamas izvijas viņu tecējumu tekas, izgaro tukšajā gaisā un izzūd.

¹⁹ Pēc šiem strautiem meklē pakaļ Temas karavānas, uz tiem liek savas cerības Sabas ceļotāju pulki, ²⁰ bet ar tādu cerību viņi paliek kaunā, un, nonākuši galā, viņi redz sevi vīlušos.

²¹ Tiešām, arī jūs man tagad neesat vairs it nekas: jūs redzat briesmas un esat bezspēcīgi!

²² Vai es jebkad esmu sacījis: piešķiriet man kaut ko un atnesiet man kādas dāvanas no savas pārticības, ²³ un izglābiet mani no ienaidnieku rokas, un izpērciet mani no varmācīgo varas, kā arī no nežēlīgo augļotāju nagiem?

²⁴ Pamāciet mani, tad es palikšu klusu, un, kur esmu izdarījis pārkāpumu, to lieciet man matīt!

²⁵ Cik iespaidīgi ir taisnīgā izteicieni, bet ko panāk jūsu rājiena nopelumi?

²⁶ Vai jūsu nodoms ir izteikt manus vārdus pareizāk? Bet vai tad kāda izmisuma pilna cilvēka vārdi nav vējam teikti?

²⁷ Jūs jau esat pat ar mieru mest likteņa meslus par bāreni, un savus draugus jūs esat gatavi pārdot par naudu!

²⁸ Bet tagad esiet labi un uzlūkojiet mani, jo jums sejā es nestāstīšu melus!

²⁹ Pagrieziet šurpu savu vaigu, lai man nenotiek netaisnība! Pagriezieties jel šurp pret mani: taisnība vēl ir manā pusē!

³⁰ Jeb vai tad jau uz manas mēles būtu aplama runa? Vai es būtu zaudējis spēju atšķirt taisnību no netaisnības?

7. nodaļa

¹ Vai cilvēkam zemes virsū nav sīvi jācīnās, vai viņa mūža dienas nav kā algādža dienas?

² Kā vergs ilgojas pēc ēnas, kā algādzis, kas cerē uz savu algu, ³ tā es sev īpašumā ieguvu vilšanās mēnešus, un man piedevām pielika klāt nakts ar bēdām.

⁴ Tiklīdz apguļos, man jādomā: cik ilgs laiks paies, kad es atkal piecelšos? Tad seko bezgala gari izstiepusies nakts, un man galīgi apnikusi mana grozīšanās un valstīšanās līdz pašai rīta stundai.

⁵ Manas miesas ietērps ir tārpu sagrauzti puveši un netīras vātis; mana āda te sacietē un te atkal pūžņo.

⁶ Manas dienas lido ātrāk nekā audēja spole un izgaist bezcerībā.

⁷ Piemini, ka visa mana dzīve ir tikai dvesma, manām acīm nebūs vairs lemts skatīt laimi kā sendienās!

⁸ Tā cilvēka acs, kurš mani vēl redz, mani drīz vairs neredzēs; kad Tavas acis mani meklēs, tad manis vairs nebūs.

⁹ Kā mākonis izjūk un izgaist, tā arī tas, kas aizgājis mirušo valstī, vairs neuzkāpj atpakaļ zemes virsū.

¹⁰ Tas vairs otrreiz neatgriezās savā namā, un viņa dzīves vieta vairs neko nezina par viņu!

¹¹ Tad arī es savu muti vis neapklusināšu, bet runāšu savas dvēseles izmisumā, es žēlošos savā sirds rūgtumā, savās sirds bailēs.

¹² Vai tad es esmu jūra vai kāds jūras pūķis, ka Tu mani aplenc ar izliktiem sargiem?

¹³ Kad es domāju: mana gulta mani nomierinās, manas ciskas dalīsies ar mani bēdās, – ¹⁴ tad Tu mani izbiedē ar sapņiem, un Tu mani iztrūcini ar parādībām.

¹⁵ Tad es labāk gribētu noslāpēts būt, labāk nāvi nekā te tādas mokas!

¹⁶ Es esmu apnicis, es negribu te tā mūžīgi dzīvot, atstājieties jūs no manis, jo vairs tikai neilga gaisa pūsma ir manas dienas!

¹⁷ Kas ir cilvēks, ka Tu to tik augstu cel un ka Tu viņam esi pievērsis Savu sirdsprātu un Savu acu zīles, ¹⁸ un Tu viņu piemeklē ik rītu, un Tu viņu pārbaudi ik acumirkli.

¹⁹ Kādēļ Tu nenogriezies nost no manis un nepamet mani uz brīdi, ļaudams man norīt savas siekalas?

²⁰ Ja es esmu grēkojis, ko es ar to Tev esmu kaitējis, Tu, cilvēka sargs un novērotājs? Bet kāpēc Tu mani esi Sev izvēlējis par piemeklējamo, ka es sev pašam esmu kļuvis par nastu?

²¹ Kādēļ Tu nepiedod man manus grēkus un neatlaid manu noziegumu? Jo tad es varētu atgulties pīšļos, Tu mani meklētu, bet manis vairs nebūtu.»

8. nodaļa

¹ Un šuahietis Bildads atbildēja un sacīja:

² «Cik ilgi vēl tu gribi turpināt šādas runas, un cik ilgi vēl plūdīs no tavas mutes vārdi, kas līdzīgi vētraī?

³ Vai lai Dievs pārgrozītu tiesu? Un Visuvarenais lai maina taisnību?

⁴ Tikai ja tavi bērni pret Viņu grēkoja, tad Viņš ir licis ciest viņiem savu pārkāpumu sekas.

⁵ Bet, ja tu nopietni Dievu meklē un ja tu esi nācis žēlastību lūgties pie Visuvarenā, ⁶ ja esi šķīsts un taisns, tad tādā brīdī Viņš atkal atvērs pār tevi Savas acis un atjaunos tavu mitekli kā taisnības mājokli.

⁷ Tad tavs iepriekšējais laimes līmenis tev izliksies niecīgs salīdzinājumā ar tavu stāvokli vēlāk.

⁸ Tādēļ pajautā taču aizgājušai paaudzei un ievēro nopietni, ko tavi tēvi ir izdibinājuši, ⁹ jo mēs paši esam te tikai kopš vakardienas un nenieka nezinām: mūsu dienas ir tikai kā ēna virs zemes; ¹⁰ bet viņi gan varēs tevi droši pamācīt, varēs to tev skaidri pateikt. No saviem atziņu dziļumiem viņi liks izraisīties vārdiem: ¹¹ vai niedre aug, kur nav purva, vai ašķi aug, kur nav ūdens?

¹² Kādu brīdī tās vēl ir svaigā plaukumā, tās vēl nav ienākušās nogriešanai, un tomēr tās sakalst ātrāk par jebkuru citu zāli.

¹³ Tādas ir arī pēdējās gaitas visiem tiem, kas Dievu aizmirsuši, un negodīga viltnieka cerība izgaist, ¹⁴ jo viņa pašāvība ir kā atvasaras fīklojums pļāvās, un tas, uz ko viņš cer un balstās, ir līdzīgs zirnekļa tīklam.

¹⁵ Viņš atsliecas pret savu namu, bet tas nestāv stingri, viņš gan stipri pie tā turas, bet tas nenotur.

¹⁶ Kā augs pilns augsmes spēka viņš ir, saulei spīdot, un pāri paša dārzam izplešas tā asni, ¹⁷ tā saknes vijas apkārt akmens kaudzēm, tās urbjas iekšā pat akmens mūros, ¹⁸ bet, tiklīdz Dievs to iznīdē no viņa vietas, tad tā viņu noliedz: es tevi nekad neesmu redzējusi!

¹⁹ Redzi, tāds ir viņa dzīves ceļa prieks, un no pīšļiem ātri vien citi izaug viņa vietā.

²⁰ Saproti, Dievs neatmet sirdsskaidro, bet Viņš nesniedz Savu palīga roku nevienam ļaundarim: ²¹ līdz kamēr atkal reiz Viņš tavu muti piepildīs ar smiekliem un tavas lūpas ar skaļām gavilēm, ²² tavi ienaidnieki un pretinieki stāvēs ietērpti kaunā, un ļaundaru telts vairs nepastāvēs.»

9. nodaļa

¹ Ījabs atbildēja un sacīja:

² «Patiesi, es jau zinu, ka tas tā ir, un kurš cilvēks ir taisns Dieva priekšā?

³ Tiešām, ja kāds gribētu tiesāties ar Viņu, tad tam nebūtu iespējams atbildēt ne uz vienu no Viņa tūkstoš jautājumiem.

⁴ Ja kāds pat ir gudrs savā sirdsprātā, stiprs spēkā, kurš gan būtu tāds, kas pret Viņu varētu sacelties un palikt sveikā?

⁵ Pret Viņu, kas pārceļ kalnus, un tie to nemana, ka Savās dusmās Viņš tos apgāž.

⁶ Viņš kustina zemi no viņas vietas, ka tās balsti ļodzās.

⁷ Viņš pavēl saulei, tad tā neuzlec, Viņš aizzīmogo ar zīmogu zvaigznes.

⁸ Viņš viens pats izpleš pār zemi debesis un soļo pār jūras viļņiem.

⁹ Viņš ir tas, kas veidojis Lielo Lāci, Orionu un Sietiņu, un zvaigznes pret dienas vidu.

¹⁰ Viņš dara lielas lietas, ko nevar izprast, un brīnumus, ko nevar izskaitīt.

¹¹ Redzi, Viņš pats man pāriet pāri, bet es Viņu neieraugu, Viņš paiet garām, bet es Viņu nesamanu.

¹² Redzi, ja Viņš kādu sagrābdams aizrauj, kas Viņam to liegs? Kas Viņam sacīs: ko Tu dari?

¹³ Dievs neliks Savām dusmām mitēties, Viņam pakļāvās pat Rahaba palīgi.

¹⁴ Ak kā gan tad es varētu Viņam dot atbildi, kā lai es Viņa priekšā atrastu vārdus?

¹⁵ Un, kaut ar man būtu taisnība, taču es Viņam nespētu atbildēt, bet man nāktos no Viņa izlūgties manas tiesības un žēlastību!

¹⁶ Jebšu es arī sauktu un Viņš man atbildētu, es tomēr nevarētu ticēt, ka Viņš uzklausa manu balsi.

¹⁷ Nē, Viņš mani salauzītu kā vētras brāzmā un bez iemesla pavairotu manas vātsi.

¹⁸ Viņš nedod manam garam atspirgt, bet Viņš mani piesātina ar rūgtumu un ciešanām.

¹⁹ Ja spēka vajag, redzi, tad Viņš ir varens, un, ja ir runa par tiesu, kas gan Viņu sauks tiesas priekšā?

²⁰ Ja man būtu taisnība, tad mana mute pati mani nosodītu, un, ja es būtu bez vainas, tad Viņš mani tomēr padarītu par vainīgu.

²¹ Es tiešām esmu sirdsskaidrs! Es daudz neievēroju savu dvēseli, mani daudz nesaista mana dzīve, un savu esmi šai pasaulē es nestatu augsti!

²² Viss viena alga, tāpēc es saku: Viņš izdeldē sirdsskaidro līdzīgi bezdievīm.

²³ Ja Viņš piepeši kādus nevainīgi nonāvē ar sitienu, tad Viņš izzobo tos, kas nevainīgi pārdzīvo izmisumu.

²⁴ Ja Viņš kādu zemi ir nodevis kāda bezdievja rokā, tad Viņš aizsedz zemes tiesnešu acis. Ja Viņš to nedara, kas tad ir tas, kas to dara?

²⁵ Manas mūža dienas ir jo straujākas bijušas nekā skrējējs, tās ir aiztecējušas un labuma nav redzējušas.

²⁶ Tās aizslīd kā niedru pītas laivas, aizsteidzas kā ērglis, kas metas uz barību.

²⁷ Ja es arī domāju: es gribu aizmirst savas žēlabas, gribu pārmainīt savu izskatu, būt līksms, – ²⁸ tad mani sagrābj izmisums visu manu sāpju dēļ; es zinu, ka Tu mani neatzīsi par nevainīgu.

²⁹ Ja man ir jābūt vainīgam, tad kālab man velti nopulēties?

³⁰ Un kaut es sevi būtu atkal un atkal mazgājis un arī savas rokas šķīstījis ar sārmu, ³¹ taču Tu mani iemērtu bedrē, un manis dēļ pat manas drēbes sajustu riebumu.

³² Jo Dievs jau nav cilvēks – tāds, kāds es esmu, kam es varētu atbildēt, ar ko es kopā varētu iet pie tiesas.

³³ Mūsu abu starpā nav izlīdzinātāja, kas savu roku varētu uzlikt uz mums abiem.

³⁴ Kaut Viņš atvilktu no manis Savu rīksti un neļautu Saviem biedinājumiem mani vēl vairāk iztrūcināt, ³⁵ tad es gribu runāt un nebīties no Viņa, kaut arī tomēr pats sevī es apzinos joprojām sajūtam bailes Viņa priekšā.

10. nodaļa

¹ Manis paša dvēselei rieb j mana dzīve; savām žēlabām es gribu ļaut pilnu vaļu; es gribu runāt savā dvēseles sarūgtinājumā un izmisumā!

² Atklāti es gribu sacīt Dievam: nepazudini Tu mani! Ļauj man zināt, kādēļ Tu pret mani esi iesācis cīņu?

³ Vai Tu ar to celies, ka Tu pielieto varu, ka Tu atmet Savu roku darbu, ka Tu bezdievju nodomiem pāri liec mirdzēt Savam spožumam?

⁴ Vai tad Tev ir miesīgas acis, vai Tu redzi, kā cilvēki redz?

⁵ Vai Tavas dienas ir kā cilvēka dienas, vai Tavi gadi ir kā vīra dzīves laiki, ⁶ ka Tu taujā pēc maniem pārkāpumiem, ka Tu izseko maniem grēkiem, ⁷ kaut gan Tu pats zini, ka es neesmu neticīgs un ka man no Tavas rokas nav glābiņa?

⁸ Tavas rokas ir mani veidojušas un ar apdomu radījušas, kāds es viscaur esmu, bet tagad Tu noņemies ar to, ka Tu varētu mani iznīcināt.

⁹ Piemini, lūdzams, ka Tu mani kā mālus esi veidojis, un vai tad Tu mani jau gribi pārvērst par pīšļiem?

¹⁰ Vai Tu mani neesi izlējis kā pienu, tagad Tu man liec sarikt gabalos kā sieram?

¹¹ Ar ādu un miesu Tu mani esi apģērbis, un ar kauliem un dzīslām Tu mani viscaur esi izstiegrojis.

¹² Dzīvību un žēlastību Tu man esi devis, ¹² Tava aizgādība ir pasargājusi manu garu un dzīvības dvašu.

¹³ Tomēr visu šo te Tu esi Savā sirdī slēpis, tagad es zinu, kas Tev prātā stāvēja, proti: ¹⁴ kā vien es grēkošu, tā Tu mani novērosi, un Tu mani nepadarīsi šķīstu no manas vainas.

¹⁵ Ja es būtu bijis vainīgs – gals tad man! Un, ja arī es izrādītos taisns, tomēr es nepaceltu savu galvu, es būtu kauna piesātināts un savas nelaiimes izjūtas caurcaurēm pārņemts.

¹⁶ Un, ja es paceltu augstāk savu galvu, tad Tu kā lauva mani vajātu, un Savu varu Tu liktu man atkal un atkal sajūst, ¹⁷ un atjaunoti Tu pret mani izraudzītu Savus lieciniekus, un Tu vēl vairāk pret mani pastiprinātu Savas dusmas, un Tu nomainīdams vestu cīņā pret mani jaunus ciešanu pulkus.

¹⁸ Kādēļ Tu mani esi izvedis no manas mātes klēpja? Nevienai acij pat neredzot, es būtu varējis iznīkt!

¹⁹ Tad es būtu kā tāds, kas mūžam nav bijis, no mātes miesām es būtu tieši kapā guldīts!

²⁰ Vai mana mūža dienu nav vairs tikai nedaudz? Nogriezies nost no manis, ka es mazliet atspīrīstu, ²¹ pirms es nokāpju, lai vairs neatgrieztos, tumsības un nāves ēnas zemē – ²² zemē, kur bieža tumsība, kur nāves ēna un nekārtība, kur gaisma līdžīga tumsai.»

11. nodaļa

¹ Tad naamatietis Cofars atbildēja un sacīja:

² «Vai šī vārdu plūsma lai paliek bez atbildes, un vai lai šim valodīgajam vīram būtu taisnība?

³ Vai lai tavas bezjēgas valodas dēļ vīri klusē, ka tu vari izteikt apvainojumus, un nevaids, kas tevi apkaunina?!

⁴ Tu gan apgalvo: mana mācība ir skaidra, un Tavās acīs es biju šķīsts!

⁵ Bet kā būtu, ja Dievs kādu vārdu pasacītu un ja Viņš Savas lūpas atvērtu pret tevi?

⁶ Tad Viņš gan tev atklātu gudrības un atziņu apslēptos dziļumus, cik vispusīgi tie ir īstu zināšanu ziņā, tad tu saprastu, ka Dievs nepieskaita tev par ļaunu vēl visus tavus grēku parādus!

⁷ Vai tad tu vari izprast Dieva apslēptos dziļumus vai pacelties līdz paša Visuvarenā pilnībai?

⁸ Tā ir tik augsta kā debesis – ko tu tur sasniegsi? Dziļāka nekā elle – cik tālu tur sniedz tavas zināšanas?

⁹ Tās garums ir garāks nekā zeme; tās platums platāks nekā jūra.

¹⁰ Kad Viņš uzbrūk un gūsta un sauc kādu tiesas priekšā, kas Viņam to liegs?

¹¹ Taisni Viņš pazīst neliešus, Viņš redz negantību, pat neveltīdams tai sevišķu uzmanību.

¹² Te jau pat tukšgalvim jāklūst prāta pilnam un pat meža ēzelim jāpārdzimst par cilvēku.

¹³ Ja nu tu pats savu sirdi saved kārtībā un gribētu plaši izplest savas rokas pret Viņu, ¹⁴ ja tu ļaunumu ar savu paša spēku turi tālu nost no sevis un ja tu savā teltī nedod vietas nekādai netaisnībai, ¹⁵ tad tādā brīdī tu gan savu vaigu bez vainas apziņas varētu pacelt, tu stāvētu nesatricināms, kā no vara

izliets, tev ne no kā nebūtu jābīstas, ¹⁶ jo tad tu aizmirstu savas grūtības un ciešanas un atminoties tās tev šķistu kā ūdens, kas aiztecējis.

¹⁷ Un tava dzīve tev būtu gaišāka nekā pusdienu, un, ja tevi kādreiz apņemtu tumsa, tā būs kā rīta gaisma.

¹⁸ Tu būsi iepriecināts ar to, ka tev vēl ir cerība, un, apskatoties visapkārt, tu jutiesies atbrīvots no bēdām un rūpēm, un tu varēsi mierīgi dusēt.

¹⁹ Tā tu gulēsi, un neviena nebūs, kas tevi izbiedē, un daudzi meklēs tavu atbalstu un tev glaimos.

²⁰ Bet bezdievīgo acis izīgs: patvērums tiem iet bojā, un viņu cerība uz dzīvi iznīkst, un vienīgā cerība paliek – izlaist garu.»

12. nodaļa

¹ Bet Ījabs atbildēja un sacīja:

² «Patiesi gan, jūs esat īstie ļaudis, un ar jums kopā izmirs visa gudrība!

³ Bet man arī ir sirdsprāts, tāds pats kā jums; es nebūt neesmu zemāks nekā jūs; un kas gan nezinās lietas kā šīs te?

⁴ Par izsmieklu jau es esmu kļuvis saviem draugiem, es, kas esmu agrāk piesaucis Dievu un esmu Viņa uzklausīts! Taisnais un sirdsskaidrais arvien ir par izsmieklu!

⁵ Kauns nelaimei – pēc laimīgā domām; grūdiens vēl lai tam, kam kāja jau tā grīļojas!

⁶ Varmācīgo teltis paceļas klusā mierā, un tiem, kas Dievu izaicinājuši, klājas labi, tie dzīvo drošumā, un tā ikviens, kas jūtas, itin kā Dievs būtu ielikts viņa paša rokās.

⁷ Bet prasi dzīvniekiem, tie tevi pamācīs, un debesu putniem, tie tev pavēstīs, ⁸ vai jautā zemes tārpjiem, un tie tevi pamācīs, un jūras zivis tev to izstāstīs: ⁹ kas gan no visiem tiem to nezinātu un neatzītu, ka Tā Kunga roka it visu pasauli ir darījusi, ¹⁰ ka Viņa rokās ir visu dzīvo dvēseles un visu cilvēku miesu gars!

¹¹ Vai tad auss runas nepārbauda un vai tad mute maizi nenogaršo?

¹² Sirmu vīru galvās mītot gudrība, un ilgs mūžs cilvēkam dodot īstu atziņu!

¹³ Nē! Viņā mīt gudrība un varens spēks, Viņam ir padoms un saprašana!

¹⁴ Redzi, ja Viņš noplēš, tad neviens to neuzcels, ja Viņš ko noslēdz, tad neviens neatvērs.

¹⁵ Redzi, ja Viņš aizsprosto ūdeņus, tad tie izsīkst, un, kad Viņš tos palaiž vaļā, tie pārplūdina zemi.

¹⁶ Viņam ir vara un padoms; Viņam pakļauts tas, kas maldās, un tas, kas maldina.

¹⁷ Viņš padomdevējiem liek aiziet projām basām kājām, un tiesnešus Viņš noliek nelgu lomā.

¹⁸ Viņš ir tas, kas atraisa ķēniņu varmācības važas un apmet viņiem rupjas virves galu ap viņu pašu gurniem.

¹⁹ Viņš ir tas, kas priesteriem liek aiziet bez amata tērpa basām kājām un augstos amatos nosirmojušiem liek piedzīvot bojā eju.

²⁰ Piedzīvojušiem gudru vārdu teicējiem Viņš atņem runas spējas, pat vecajiem Viņš atrauj veselīga sprieduma spējas.

²¹ Viņš izgāž kauna pilnas paļas pār cienīgiem un atraisa varmākām viņu zobenu siksnas.

²² Viņš ir tas, kas atsedz tumsas atvarus, izceļ no tiem tur dziļi noslēpto un tumšu nakti ievēd gaismas mirdzumā.

²³ Viņš ir tas, kas liek tautām kļūt lielām un atkal tās iznīcina, kas tautām liek izplatīties un kas liek tās aizvest verdzībā.

²⁴ Viņš ir tas, kas apstulbina valdnieku saprātu un viņus tik tālu maldina, ka tiem nav vairs ceļa, ²⁵ ka tie grābstās apkārt kā tumsā, ka gaismas tiem nevaids, ka tie apmaldās paši kā piedzēruši.

13. nodaļa

¹ Redziet, to visu manas acis ir redzējušas, manas ausis to ir dzirdējušas, tās to ir apjautušas.

² Ko jūs zināt, to arīdzan es zinu, es neesmu mazāk nozīmīgs kā jūs.

³ Patiesi, vienīgi uz to Visuvareno es gribētu runāt; mana vēlēšanās ir tiesāties ar Dievu.

⁴ Tiešām, jūs neesat nekas vairāk kā melu izgudrotāji, jūs visi esat nederīgi ārsti.

⁵ Ak, kaut jel jūs pavisam klusētu, tad to jums varētu atzīt par īstu gudrību!

⁶ Klausiet manu attaisnošanos; uzmaniet manas mutes iebildumus!

⁷ Jeb vai jūs viltu gribat nest Dieva priekšā un Viņam melosit?

⁸ Vai jūs Viņu gribat aizbildināt un būt Dievam aizstāvji?

⁹ Vai tad būs labi, ja Viņš jūs caurcaurēm pārbaudīs, jeb vai jūs varat Viņu tā vieglprātīgi vilt, kā nereti parasts pievilt cilvēkus?

¹⁰ Ar visu stingrību jau gan Viņš jūs sodītu, ja jūs slepeni būtu nostājušies Viņa pusē.
¹¹ Vai Viņa parādīšanās vien un nostāšanās augstu pāri par jums jūs galīgi neapmulsinātu, un vai jūs nepārņemtu bailes Viņa priekšā?
¹² Jūsu atziņu izpaudumi ir tik nesaturīgi kā pelni, un jūsu nocietinājumi ir vienkārši mālu savēlumi!
¹³ Kaut reizi esiet klusi manā priekšā, es taču arī gribu runāt, lai pār mani nāktu kas nākdams!
¹⁴ Kālab man savu miesu iemiegt savos zobos un savu dvēseli nest vaļēji savās rokās?
¹⁵ Viņš jau mani tā kā tā nokaus, man nav uz Viņu nekas vairs ko cerēt, tikai savus ceļus es gribu Viņa vaiga priekšā aizstāvēt.
¹⁶ Jau tas vien nāktu par labu manai glābšanai, jo neviens bezdievis nevar nākt Viņa vaiga priekšā.
¹⁷ Tad klausīt klausieties manu runu un ar savām ausīm vērīgi uzņemiet manus apgalvojumus!
¹⁸ Redziet, te nu es esmu sagatavojies uz manu tiesu, es zinu, ka man paliks taisnība.
¹⁹ Kas tad ir tas, kas varētu ar mani tiesāties? Patiesi, tad es labāk ciestu klusu un mirtu!
²⁰ Ak, lūdzams, tikai divi lietas nenodari ar mani, tad man nav jānoslēpjas Tava vaiga priekšā: ²¹ lai Tava roka paliek tālu no manis, un lai Tavas iedvestās šausmas mani neizbiedē!
²² Tad sauc, un es atbildēšu, vai arī es runāšu, un Tu man atbildi!
²³ Cik lieli ir mani pārkāpumi un mani grēki? Dari man zināmus manus grēkus un manus pārkāpumus!
²⁴ Kāpēc tad Tu apslēp Savu vaigu, un kālab Tu mani turi par Savu ienaidnieku?
²⁵ Vai Tu vēju nestai lapai vēlies iedvest bailes vai sakaltušus rugāju salmus vajāsi, ²⁶ ka Tu man paraksti tik rūgtas zāles un liec man nožēlot pat manas jaunības noziegumus un maldus?
²⁷ Tu iespied manas kāju pēdas siekstā, un Tu cieši vēro visas manas gaitas un laupi manām kājām katru kustības brīvību, ²⁸ man, cilvēkam, kas tomēr izjūk kā tārupu sagrauzts rīks, kā drēbes, ko kodes saēdušas.

14. nodaļa

¹ Cilvēks, no sievas dzimis, dzīvo tikai īsu brīdi un ir pilns nemiera.
² Viņš uzaug kā puķe un novīst, viņš slīd kā ēna un nepastāv.
³ Un pār tādu Tu turi vaļā atvērtas Savas acis, un tādu Tu mani sauc Sava tiesneša krēsla priekšā!
⁴ Vai tad tīrs var celties no nešķīsta? Nekad ne!
⁵ Ja jau viņa mūža laiks ir sīki ar ziņu noteikts, ja viņa mēnešu skaits ir pie Tevis nolikts un Tu viņam esi licis robežu, ko viņam nepārsniegt, ⁶ tad novērs Savus skatus no viņa, lai viņam būtu miers un lai viņš priecātos kā algādzis, kas savu dienas gājumu veicis!
⁷ Taču kokam, kas ir nocirsts, vēl ir kāda cerība, ka tas varēs atkal zaļot: tā atvases un dzinumi nepārstāj.
⁸ Un, ja arī tā sakne zemē noveco, ja viņa stumbrs zemē atmirst, ⁹ no svaiga ūdens dvasas tas atkal atdzīvojas, un tas laiž dzinumus gluži kā dēstīts.
¹⁰ Bet cilvēks, varonīgais, kad mirst, tad tas guļ bez spēka; un, kad cilvēks no šīs pasaules šķiras, kur gan viņš tad paliek?
¹¹ Kā no jūras izsīkst ūdeņi, kā arī strauts izžūst un izkalst, ¹² tā cilvēks, kas nāvē aizmidzis, nekad vairs necelsies; līdz kamēr debesis pastāv, viņš vairs nemodīsies un netaps no sava miega augšā celts.
¹³ Kaut Tu mani mirušo valstī, Šeolā, apslēptu turētu, līdz kamēr Tavas dusmu kvēles būtu atdzisušas, tad noliktu man noteiktu laiku un tad mani pieminētu!
¹⁴ Bet, kad cilvēks nomiris, vai viņš var atkal dzīvot? Visus savus svešniecības un ciešanu cīņas gadus es ļāvos cerībām, ka pienāks mani nomainītāji.
¹⁵ Ja Tu tikai sauktu, tad es atbildētu, jo Tu tad ilgotos pēc Savu roku darba.
¹⁶ Ja tad Tu rūpīgi skaitītu manus soļus, Tu pat nebūtu nekāds stingrais manu grēku darbu pārraugis, ¹⁷ bet manus pārkāpumus Tu turētu aizzīmogotus Savā somā; un manu vainu būtu aizlīpinājis un nolīcis prom.
¹⁸ Tomēr ne, arī kalni reiz sevī sabrūk un sašķīst, pat klintis var tikt izkustinātas no savas vietas.
¹⁹ Pat akmeņus ūdens izgrauž, un viņa plūsmas aizskalo zemes pīšļus, un tā Tu izdeldē cilvēka cerību.
²⁰ Tu pārvari viņu pilnīgi, un tad viņam no šīs pasaules ir jāaiziet; Tu pārvērt viņa ārējo izskatu un liec viņam doties galīgi projām.
²¹ Viņa dēli var tikt godā, bet viņš pats to vairs nezina; tie var arī tikt nicināti, bet viņam to nemanīt.
²² Tikai vienīgi viņa paša miesas sāpes viņš sajūt, un viņa dvēsele skumst tikai pati par sevi.»

15. nodaļa

- ¹ Tad temanietis Ēlifass atbildēja un sacīja:
- ² «Vai tad gudram pieklājas neskaidras, vējīgas atziņas dot atbildei, un vai tas savu krūti tiešām piepūtis ar austrumu vēju?
- ³ Vai viņš var izlikties nopietni atbildam ar nenozīmīgām runām un nelietderīgiem vārdiem?
- ⁴ Tiešām tu gribi sagraut bijāšanu un traucēt pielūgšanu Dieva priekšā?
- ⁵ Taču tava paša vainas apziņa liek tavai mutei tā runāt, tu pats sev esi izraudzījis viltnieku valodu.
- ⁶ Tava mute, bet ne es, tevi nosoda, un tavas lūpas tevi apsūdz, tās liecina pret tevi.
- ⁷ Vai tu esi kā pirmais cilvēks piedzimis, vai esi vēl pirms kalniem nācis pasaulē?
- ⁸ Vai tu slepeni esi noklausījies Dieva padomu un Tā gudrību piesavinājies sev?
- ⁹ Ko tad tāda tu nu zini, ko mēs nezinām? Ko tāda tu saproti, kas nebūtu arī mūsu atziņu krājumā?
- ¹⁰ Arī mūsu starpā ir gan sirmas galvas, gan galīgi veci ļaudis, kas ir vēl ar daudz garākiem mūžiem nekā tava tēva dzīves laiks.
- ¹¹ Vai tik maz vien tev nozīmē Dieva mierinājumi un vārds, kas tev laipnībā un mīlestībā teikts?
- ¹² Kāpēc tevi aizrauj tavs paša dedzīgums, kālab tavas acis raugās īgni, ¹³ ka tu pret pašu Dievu vērs savu dusmu svelmi un izverdi tādu valodu no savas mutes?
- ¹⁴ Kas tad ir cilvēks, ka tas šķīsts pastāvētu un ka no sievas dzimušais būtu taisnīgs?
- ¹⁵ Lūk, pat uz savu svēto saimi Dievs nevar paļauties, pat debesis nav nemaz Viņa paša acīs tik nevainojamas, ¹⁶ bet cik daudz vairāk atmetams un nolādams ir cilvēks, šis šausmonis un izdzimums, kas ļaunumu dara tā, it kā viņš ūdeni dzertu!
- ¹⁷ Es tevi pamācīšu, un tu uzklausi mani; ko es esmu garā redzējis, to es tev izskaidrošu, proti, ¹⁸ ko gudrie māc vēstīt, kas tiem viņu tēvu priekšā nav bijis jāslēpj, ¹⁹ viņi, kuriem vienīgi zeme bija nodota un kuru vidū vēl nebija apmeties neviens svešinieks: ²⁰ bezdievis visu mūžu ir pakļauts bailēm, tāpat kā varmākam ir jau iepriekš noteikts viņa gadu skaits.
- ²¹ Viņa ausīs atbalsojas briesmu balsis, tieši mierīgas laimes brīdī viņam uzbrūk viņa iznīcinātājs.
- ²² Viņam nav nekādas cerības izklūt no tumsības, tāds domā, ka viņš ir paredzēts zobenam.
- ²³ Viņam ir jāklīst apkārt pēc maizes. Bet kur to atrast? Viņš zina tumsības dienu sev tuvu klāt esam.
- ²⁴ Viņu šausmina bailes un nemiers, un tie viņu nomāc tā kā ķēniņš, kas ir spēcīgi apbruņojies cīņai.
- ²⁵ Tā kā tas savu roku bija pacēlis pret pašu Dievu un bija parādījis savu nepakļāvību Visuvarenajam, ²⁶ tad tas metās pret viņu ar izslietu kaklu un ar sava vairoga stiprajām bruņām, ²⁷ jo cilvēks pats savu seju ir aplājis ar saviem tautiem un uzbriedinājis sev resnu vēderu, ²⁸ un jau dzīvo ārpus likuma izsludinātās pilsētas namos, kas nav apdzīvojami, kurus bija paredzēts pārvērst par drupu kaudzēm.
- ²⁹ Tā viņš nekļūs bagāts, viņa labklājībai nav pamata, un viņa vārpas neliecas pie zemes, nekāds stāsts par viņa laimi neizpaužies pa viņa apdzīvoto zemi.
- ³⁰ Viņam neizbēgt tumsas, un viņa atvasēm jānokalst karstā vēja pūsmā, un viņš pats izzudīs dusmu pilnās Dieva mutes dvesmā.
- ³¹ Lai viņš nepaļaujas uz nelietību, ar to viņš tikai pievil pats sevi, jo nelietība būs viņa alga: ³² iekāms vēl viņa laiks nav pilns, nāk viņa alga, tā ka viņa paša galotnes palmas zars nepagūst sazaļot.
- ³³ Kā vīnakoks tas nokratīs neienākušos savus ķekarus, un kā olīvkoks tas nometīs savus ziedus.
- ³⁴ Jo neauglīga ir bezdievīgo saime, un uguns aprij teltis dāvanu izspiedējiem.
- ³⁵ Kas dzemdina grūtumu, tur piedzimst ļaunums, un tā klēpis rada vienīgi vilšanos.»

16. nodaļa

- ¹ Tad Ījabs atbildēja un sacīja:
- ² «Tamlīdzīgu runu es jau esmu dzirdējis, jūs visi esat man ļauni un nožēlojami mierinātāji!
- ³ Vai tukšām runām nu ir pienācis gals, vai kaut kas tevi tirda, ka tev vēl jārunā?
- ⁴ Es arī runātu līdzīgi jums, ja vien jūsu dvēseles būtu manas dvēseles vietā; es pret jums virpinātu vārdus un šūpotu savu galvu pār jums.
- ⁵ Es jūs stiprinātu ar savu muti, un es jūs iepriecinātu ar savu lūpu līdzjūtību!
- ⁶ Manas sāpes nerimst, kad es runāju, un, kad es klusēju, vai tad tās nostājas?
- ⁷ Bet tagad Viņš mani ir līdz pagurumam izmocījis ar slimību, un Tu esi izputinājis visu manu iedzīvi un visu manu tuvāko draugu pulku.

⁸ Tu mani sagrābi, un šim apstāklim jābūt pret mani par liecinieku. Mans slimīgums un mana atstātība tieši uzstājas pret mani un man tieši sejā izsaka savu apsūdzību.

⁹ Viņa dusmas mani saplosījušas un padarījušas mani nīstamu, tās man rāda savus zobus; kā mans pretinieks Viņš met ar Savām acīm bultas uz mani.

¹⁰ Platām mutēm viņi mani izsmej, nievās tie man sit pa maniem vaigiem; tie visi arvien sapulcējas atkal vienkopus pret mani.

¹¹ Tā Dievs mani izdevis neliešu pulkam, un Viņš mani iegrūž bezdievīgo rokās.

¹² Es savu dzīvi pavadīju laimē, bet Viņš mani izbiedēja un salauza, Viņš mani sagrāba pie mana skausta, notrieca pie zemes un lika man atkal piecelties; Viņš mani ir izlicis par tēmekli savām šautrām.

¹³ Viņa bultas švirkst man visapkārt, Viņš urbj šķēpus manās nierēs un nemaz nežēlo, Viņš izlej zemē manas sirds asinis, Viņš izkrata man no manām iekšām manu žulti.

¹⁴ Viņš manī rada vainu pēc vainas, gabalu gabalos Viņš mani salauž, Viņš man uzbrūk kā varonīgs karavīrs.

¹⁵ Es savai ādai pāri pārvilku maisu, savu spēka ragu es iedūru pīšļos.

¹⁶ Mans vaigs ir sarkans kļūvis no manām raudām, un pār maniem acu plakstiem guļ nāves ēnas,
¹⁷ kaut gan viltību neesmu nekad rokā ņēmis, un mana lūgsna ir nevainojami šķīsta.

¹⁸ Ak, zeme, neapsedz manas asinis, un lai itin nekad neapklust manas vaimanas!

¹⁹ Un kaut tā, tad tomēr debesīs jau mīt viens mans liecinieks, un visaugstākā vietā man ir galvinieks.

²⁰ Kaut vai tieši mani draugi ir tie, kas mani izzobo, tad tomēr uz Dievu vien es paceļu savas asaru pilnās acis, ²¹ lai Viņš mirstīgajam piešķirtu taisnību nesaskaņās ar Dievu un lai Viņš izšķirtu nesaskaņas starp cilvēku un viņa draugu.

²² Vairs jau paies tikai nedaudzi gadi, un es aiziešu pa teku, no kuras es vairs atpakaļ neatgriezīšos.

17. nodaļa

¹ Mans gars ir salauzts, manas dienas ir galā, tikai kapa vieta vien mani gaida.

² Patiešām, tikai mēdītāji ir man visapkārt un uz viņu ķildošanos jānorauģas manām acīm!

³ Es lūdzu, ieliec jel pats pie Sevis ķīlu manis labad, jo kas gan cits kā galvinieks varētu man dot solījumu?

⁴ Jo viņu sirdīm Tu saprašānu esi aplēpis, un tādēļ Tu nevari atļaut viņiem arī uzvarēt.

⁵ Ja kāds savus draugus nodod, lai kaut ko iegūtu no viņu mantas, tad tādēļ izīgst viņa bērnu acis!

⁶ Un mani Viņš ir nolīcis tautām par apsmieklu, un man jāpieļauj, lai man spļauj sejā.

⁷ Sāpju dēļ manas acis ir kļuvušas tumšas, un visi mani locekļi līdzinās vairs tikai ēnai.

⁸ Un tālab taisnie izsamist, un šķīstais ir sašutis par neganto.

⁹ Bet taisnais turas pastāvīgi uz sava ceļa; kam ir tīras rokas, tas arvienu pieaug spēkā.

¹⁰ Bet lai jau arī jūs visi atgrieztos pie manis; es lūdzu, nāciet, tomēr es jūsu vidū neredzu nevienu gudru.

¹¹ Manas dienas ir aiztecējušas, mani nodomi ir sabrukuši, mani svētākie sirds centieni!

¹² Manu nakti viņi taisās pārvērst par dienu, jo man taču gaisma esot tuvāka nekā tumsa!

¹³ Bet, ja jau es gaidu uz nāves valstību kā uz savu nākamo mitekli, kurā tumsa jau uzklājusi man guļasvietu, ¹⁴ ja jau es kapu esmu nosaucis par savu tēvu, bet tārpus par savu māti un māsu, – ¹⁵ jā, kur tad un kāda lai vēl būtu mana cerība, jā, tiešām cerība, un kas var to saskaņāt?

¹⁶ Tā ved mani lejup pie nāves valstības vārtiem, kaut arī tur miesai pīšļos būs atdusa.»

18. nodaļa

¹ Un šuahietis Bildads atbildēja un sacīja:

² «Kad jūs reiz mitēsities risināt savus tukšo vārdu savārstījumus? Apdomājieties taču, un pēc tam apspriedīsimies!

³ Kāpēc mūs pielīdzina neprātīgiem lopiem un mēs no jums tiekam uzskatīti par galīgiem bezprāšiem?

⁴ Tu, kas pats sevi saplosi savās dusmās, vai lai tevis dēļ zeme paliek tukša no ļaudīm un vai klints lai izkustas no savas vietas?

⁵ Tiešām, bezdievīgo gaisma izdzīsīs, viņa pavarda uguns liesma nespīdēs; ⁶ viņa paša teltī gaisma kļūs tumša, un pār viņa galvu izdzīsīs gaismeklis.

⁷ Viņa kādreiz stingrie soļi kļūs slābani, un viņa paša nodomi gāzīs viņu, ⁸ jo viņa kailās kājas ievada viņu sprostā, un pinekļos iet viņš pa pasauli!

- ⁹ Viņa pēdas aptver valgs, un sprosta cilpa tur viņu ciet.
¹⁰ Zemē paslēptas guļ ķeramās auklas, un viņu gaida slepeni uz ceļa izlikti slazdi.
¹¹ Pēkšņi viņu no visām pusēm aptver nāves bailes un vajā viņu ik uz soļa.
¹² Nelaieme jau alkst pēc viņa, un iznīcība ir sataisījies viņu gāzt.
¹³ Tā saēd viņa miesas locekļus, un viņa locekļus aprij arī nāves pirmdzimtais.²
¹⁴ No savas telts, no savas drošās vietas viņš tiek izrauts, un kaut kas viņu dzen pie šausmu ķēniņa.
¹⁵ Viņa teltī dzīvos kaut kādi, kam ar viņu nav nekāda sakara, un sērs tiks kaisīts pār viņa mītni.
¹⁶ Viņa lejas galā kaltīs viņa saknes, bet viņa galotnē nožūs viņa zari.
¹⁷ Viņa piemiņa no zemes iznīkst, un nekāda slava viņam nepaliek pasaulē.
¹⁸ No gaismas pēkšņi Dievs viņu iestums tumsā, to izraidīs laukā no pasaules.
¹⁹ Viņam nebūs nedz zara, nedz kādas atvases savā paša tautā, un neviena pārpalicēja nebūs viņa līdzšinējās mītnēs.
²⁰ Viņa pēcnākamus pārņems šaušalas par viņa mūža dienām, un ļaudis rietumos un austrumos pārņems par viņu izbailes.
²¹ Tiešām, lūk, tāda nu ir ļaundara dzīves vieta; tādi ir mitekļi tiem, kas neatzīst Dievu!»

19. nodaļa

- ¹ Un Iļjabs atbildēja un sacīja:
² «Cik ilgi jūs manu dvēseli gribat skumdināt, mani ar vārdiem saplosīdami gabalos?
³ Jau desmitkārt jūs mani niecinājāt, un jums nebija par kaunu man sāpes darīt!
⁴ Un, ja es patiešām būtu maldījies, tad šie maldi vispirmām kārtām skartu mani pašu.
⁵ Bet, ja patiešām jums ir ļauts pacelties man pāri, tad vai varat man pierādīt mana kauna iemeslu?
⁶ Atzīstiet taču, ka netaisni Dievs mani ir locījis pie zemes un visapkārt man apmetis ķeramo tīklu!
⁷ Redzi, ja es iekliedzos par varmācību, tad es atbildes vis negūstu; ja es saucu pēc palīdzības, tad nav nekādas tiesas varas.
⁸ Manam ceļam Viņš ir licis šķēršļus, lai es netieku tālāk, un pāri manām tekām Viņš ir klājis tumsu.
⁹ Viņš mani piespiedis novilkt manu godu, Viņš man noņēmis no manas galvas goda vainagu.
¹⁰ Viņš mani salauzījis visās malās, es eju bojā; man manas cerības Viņš izrāvis kā koku ar visām saknēm.
¹¹ Viņš iekvēlinājis Savu bardzību pret mani, pie Saviem ienaidniekiem Viņš mani ir pieskaitījis.
¹² Viņa karapulki visi kopā ir sanākuši pret mani, savus uzbrukuma ceļus viņi uzbēruši un apmetuši nometni apkārt manai teltij.
¹³ Bet mani brāļi ir tīšām no manis tālu, mani paziņas man ir sveši kļuvuši.
¹⁴ Mani radi uzturas kaut kur tālumā, un mani uzticami draugi mani aizmirsuši.
¹⁵ Kas mīt manā paša namā, kā arī manas kalpones, mani skaita pie svešiem ļaudīm: svešinieks es esmu kļuvis viņu acīs.
¹⁶ Ja kalpam es dodu pavēli, tad tas neatbild, tas man ar savu muti mīļi jālūdzas.
¹⁷ Mana dvaša riebj pat manai sievai, es jau nelabi ožu pie manas cilts piederīgiem vīriem, pat maniem brāļiem.
¹⁸ Pat draiskulīgi zēni mani muļķo: kad es ar pūlēm mēģinu piecelties, viņi zobojas par mani.
¹⁹ Visiem maniem uzticamiem draugiem es derdzos, un tie, ko es mīlēju, ir man pagriezuši muguru un ir man naidīgi.
²⁰ Mani kauli līp pie manas ādas un pie manas miesas, un no maniem zobiem atlikusi vienīgi āda.
²¹ Mani dārgie draugi, apžēlojieties, apžēlojieties par mani, jo paša Dieva roka mani smagi ir situsi!
²² Kāpēc jūs mani vajājat kā tas stiprais Dievs, un kāpēc jūs nemitaties plosīt manas miesas?
²³ Ak, kaut manas runas tiktu uzrakstītas rakstos, kaut tās taptu iezīmētas grāmatā!
²⁴ Kaut vārdi ar dzelzs irbuli tiktu iegrebtī svinā un pēc tam iecirstī klintī par mūžīgu piemiņu!
²⁵ Taču es zinu, ka mans pestītājs ir dzīvs, un pēcgalā Viņš celsies pār pīšļiem,²⁶ un pēc tam, ja arī mana āda būs saplosīta gabalos un es būšu bez miesas palicis, es tomēr skatīšu Dievu.
²⁷ Tiešām, es Viņu skatīšu sev par glābiņu, un manas acis Viņu redzēs un ne jau kā svešinieku un pretinieku, Viņu, pēc kura mana sirds manās krūtīs tā noilgojusies!

² Spītālība.

²⁸ Kad jūs sakāt: kā mēs to vajāsim un ka tā vaina meklējama manī pašā, – ²⁹ tad bīstaities jūs paši no zobena, jo tamlīdzīgi apvainojumi pelna sodu ar zobenu, lai jūs atzītu, ka vēl pastāv tiesa!»

20. nodaļa

¹ Tad naamatietis Cofars atbildēja un sacīja:

² «Taisni tāpēc manas domas mani mudina atbildēt, un taisni tādēļ esmu es iekšēji dziļi satraukts.

³ Es dzirdu apvainojuma pilnu pamācību, bet savā gudrībā mans gars zinās atbildēt.

⁴ Vai tad tu nezini to patiesību kopš senseniem laikiem; tiem laikiem, kopš cilvēks mīt zemes virsū, ⁵ ka tikai Īsu laiku ilgst bezdievīgo gaviles un tikai mazu mirkli pastāv negodīgo ļaunu prieki?

⁶ Kaut arī līdz pašām debesīm sniegtos viņu iedomība un kaut vai ar savu galvu viņi pieskartos mākoņiem, tad tomēr ⁷ līdzīgi viņa paša mēsliem tāds ies bojā, un tie, kas viņu bija redzējuši, prasīs: kur viņš palicis?

⁸ Viņš izgaist līdzīgi sapnim, un vairs to nevar atrast; kā nakts parādība tas tiek aizbaidīts: ⁹ tā acs, kas viņu tikko bija skatījusi, viņu turpmāk vairs nekad neredzēs, un viņa paša dzīves vieta viņu vairs neskatīs.

¹⁰ Viņa paša dēliem ar nolūgšanos jādod gandarijums tiem, kas viņa dēļ bija nabagi kļuvuši, un viņa īpašums atkal jāatdod.

¹¹ Lai gan vēl tā kauli pildīti ar jaunības spēku, tiem tomēr ar viņu pašu ir jānogulstas pīšļos.

¹² Un kaut arī vēl ļaunums viņa mutei liekas garšojam saldi, tā ka tas to ilgāk mēdz slēpt zem savas mēles, ¹³ to taupīdams glabā un nevēlas šķirties no tā, bet joprojām cenšas to paglabāt piespiestu pie aukslējām, ¹⁴ tad viņa ēstais maizes rieciens tomēr viņa iekšās pārveidosies, kļūdams viņā par rūgtu čūskas indi.

¹⁵ Tas gan rij mantību, bet tā tam atkal jāspļauj ārā, pats Dievs to dzen ārā no viņa vēdera.

¹⁶ Čūskas indi viņš zīdīs, odzes dzelonis viņu nokaus.

¹⁷ Viņš nenoraudzīsies vairs sev par prieku plūstošos strautos, viņu neiepriecinās vairs bagātie piena un medus plūdi.

¹⁸ Viņam tā pūliņu panākumi ir jāatdod, tam tos baudīt nav lemts, viņš nepriecāsies par iegūtām mantām, lai cik daudz to būtu, ¹⁹ jo viņš nomācis nabagos un atstājis viņus bez palīdzības, tas pievācīs sev namus, bet nepaguva tos mājīgi ierīkot.

²⁰ Viņš pats nepazīna nekādu ierobežojumu savā rijībā, tādēļ tas arī neko no saviem dārgumiem nepaņems līdz.

²¹ Nekas nepagāja secen viņa ēstgribai, tāpēc arī viņa labklājībai nav pastāvības.

²² Savas bagātības pārpilnībā viņš tomēr jūtas nomākts: viss nelaimes smagums tomēr gulstas uz viņu.

²³ Un lai tas gūtu sev apmierinājumu, tad Dievs liek uzliesmot Savai dusmu kvēlei pret viņu un liek šai kvēlei kā Savai barībai plūst pār viņu.

²⁴ Un, ja tas izbēgtu no dzelzs bruņām, tad tomēr vara bulta caururbs viņa sirdi.

²⁵ Un, ja tas to izvelk, no viņa muguras laukā iznāk duncis, no viņa žults uzšļakst asins strūkļa, nāves izbailes sabrūk pār viņu.

²⁶ Visādas nelaimes apdraud viņa krājumus: uguns, kas ne cilvēku kurta, aprīs tos un iznīcinās pārpalikumu viņa teltī.

²⁷ Debesis atsedz viņa grēku pārkāpumu, un arī zeme pastāvīgi saceļas pret viņu.

²⁸ Viņa nama krājumi aizies projām, Dieva dusmības dienā tie viņam izšķīdīs.

²⁹ Šī ir bezdievīgam cilvēkam Dieva piešķirtā daļa un Visuvarēnā viņam nolemtais mantojums.»

21. nodaļa

¹ Ījabs atkal atbildēja un sacīja:

² «Klausaities, klausaities manu runu, un lai tā aizstāj man jūsu mierinājumus!

³ Atļaujiet man runāt, un pēc maniem vārdiem tad tu vari, cik gribi, zoboties!

⁴ Vai tad mana sūdzība vērsas pret cilvēkiem, bet vai man nav iemesla savā garā būt nepacietīgam?

⁵ Pagriezieties šurp pie manis – un jūs sastingsit un liksit roku uz savas mutes!

⁶ Pat man, tiklīdz es to tikai pieminu, ir jāizbīstas, un manu miesu sagrābj šaušalas!

⁷ Kāpēc bezdievīgie paliek dzīvi, top veci un pieņemas pat vareni spēkā?

⁸ Viņu vaigu priekšā ir nostiprinājušies to pēcnācēji, un viņu acu priekšā ir viņu atvašu atvases.

⁹ Viņu nami stāv neapdraudēti, tiem nevaid it nekādas bailes, un viņus neskar Dieva rīkste.

¹⁰ Viņu vērsis aplec un neatstāj teles ālavās, viņu govys atnesas, tā neizmetas.

¹¹ Tie savus mazos zēnus izlaiž kā avju pulkus, un viņu bērni lēkā bariem.

¹² Tie ir liksmi ar bungām un cītarām un priecājas ar stabuļu skaņām.

¹³ Tie savas dienas vada brangi pārtikuši un mierā ieslīgst mirušo valstī.

¹⁴ Un, lūk, tomēr tie ir, kas saka Dievam: atkāpies no mums, mums nav nekādas patikas zināt Tavus ceļus!

¹⁵ Kas tad ir tas Visuvarenais, ka mēs lai Viņam kalpojam, un ko tas līdz, ka mēs Viņu pielūdzam?

¹⁶ Redziet, viņu laime un labklājība tomēr nav viņu rokās, un lai no manis tālu paliek bezdievīgo domāšanas veids!

¹⁷ Bet cik bieži tad gadās, ka izdziest bezdievīgo gaismeklis un viņus skar iznīcības pirksts, ka Viņš viņiem piešķir likteņus saskaņā ar Savām dusmām, ¹⁸ ka tie kļūst kā salmi vēja varā, kā pelavas, ko virpuļos aiznes lielā auka?

¹⁹ Dievs pataupa, jūs sakāt, viņa nelaimi viņa bērniem. Taču Dievam vajadzētu to atmaksāt viņam pašam un tā, lai viņš to mana, ²⁰ ka lai viņa paša acis redz savu postu un lai viņš dzer malku no Visuvarenā bardzības!

²¹ Un kāda gan tam bēda pēc paša dzīves par savu namu pēc tam, kad pārtraukts viņa ritošo mēnešu skaits?

²² Vai kāds dos pamācības Dievam, Viņam, kas tiesā pat visaugstākos?

²³ Te viens nomirst pilns spēka visā mierā, pilnīgi bez rūpēm; ²⁴ viņa slauktuves un podi ir pilni piena, un smadzenes viņa kaulos ir barības spēcīnātas; ²⁵ un citam jāmirst dvēseles sarūgtinājumā, un tas nemaz nav baudījis laimes labumus.

²⁶ Un abi vienādi tie guļ kapa smiltīs, un pāri tiem sedzas iznīcība.

²⁷ Redziet, es labi zinu jūsu slepenos sirds nodomus, jūsu aizmugurisko viltu un paņēmienu, ar kādiem jūs man darāt pāri.

²⁸ Ja jūs sakāt: kur tad palicis dižciltīgā mājoklis, un kur ir bezdievīgo telts un iedzīve? – ²⁹ vai tad jūs neesat jautājuši tiem, kas tālus ceļus staigā un kuru zīmes jūs neatstājat bez ievēribas?

³⁰ Proti, ka ļaunais glābjas nelaimes dienā un bardzības dienā top pasargāts.

³¹ Un kas viņam atklāti acīs viņa ceļu pārmet, kas viņu soda, kad tas ko dara?

³² Nē, viņu vēl svinīgi pavada uz pēdējo dusas vietu un izliek pie viņa kapa vēl sardzi.

³³ Maigi sedz viņu ielejas velēnas, un viņa dzīves gaitas turpina tālāk visa pasaule, tāpat kā bezgala daudz ir bijis viņam priekšgājēju.

³⁴ Kālab tad jūs mani mierināt ar neīstu patiesību? Jūsu atbildes ir un paliek tikai māņi.»

22. nodaļa

¹ Tad temanietis Ēlifass atbildēja un sacīja:

² «Vai Dievam no cilvēka ir kāds labums? Nē, ja cilvēks ir prātīgs, tad atlec gan labums pašam.

³ Vai Visuvarenajam ir kāds labums, ka tu esi taisnprātīgs, jeb vai Viņš ko pelna, ka tu nesodīti staigā savus ceļus?

⁴ Vai tu domā, ka tavas Dieva bijāšanas dēļ Viņš tevi sodītu un ietu ar tevi tiesā?

⁵ Vai drīzāk jau tava ļaunprātība nav pārāk liela un taviem pārkāpumiem nav gala?

⁶ Bieži taču tu bez pamata esi izpārdevis tev parādā palikušo tautas brāļu mantu un licis puskailem novilkt viņu drēbes.

⁷ Tu netiki izslāpušo ar ūdeni dzirdinājis, tu atrāvi maizes kumosu izsalkušam.

⁸ Tikai tev kā dūres un spēka vīram piederēja zeme, un tikai augsti cienījamie drīkstēja tajā dzīvot.

⁹ Tu pats aizraidīji projām tukšā atraitnes, un visam, kas bija bārabērnu rīcībā, tu liki aiziet zudumā.

¹⁰ Un tāpēc tev tagad ir izliktas visapkārt lamatas un pēkšņi tev sāk uzmākties bailes.

¹¹ Gaisma tev kļuvusi tumša, tā ka tu vairs neredzi, un veseli ūdens blāķi klājas pār tevi.

¹² Un vai tad Dievs nav tik augsts kā debesis? Un skaties uz zvaigžņu augstumu, cik tās cildenas un tālas!

¹³ Un tomēr tu vēl spried: ko gan Dievs zina? Vai Viņš caur tumšiem mākoņiem spēj tiesāt?

¹⁴ Viņam taču skatu aizsedz padebeši, Viņš neko nevar redzēt, un Viņš kustas vienīgi šurpu turpu pa debesu izplatījumu.

¹⁵ Vai tu gribi turēties pie agrākās pasaules ceļiem, pa kuriem ļauni ļaudis reiz staigājuši?

¹⁶ Tie, kas priekšlaikus bojā gājuši, kuru dzīves pamatus aizskalojuši plūdi, ¹⁷ kas mēdza atkārtoti sacīt uz stīpro Dievu: nost no mums! Ko gan mums Visuvarenais var nodarīt?

¹⁸ Un taču Viņš bija pildījis viņu mājas ar svētību. Bet bezdievīgo domāšanas veids lai būtu tālu no manis!

¹⁹ Taisnie to redz un priecājas, un bezvainīgais smejas par tiem: ²⁰ tiešām, mūsu ienaidnieki ir iznīcināti un uguns aprijusi visu, kas no viņiem pāri palicis!

²¹ Iedraudzējies taču ar Dievu un saglabā mieru ar Viņu, no tā tev nāks labums.

²² Uzklausi pamācību no Viņa mutes un ieslēdz Viņa vārdus savā sirdsprātā!

²³ Ja tu atgriezīsies pie Visuvarenā, tad tu varēsi tikt atkal uzcelts no jauna, ja tu attālināsi grēkus no savas telts.

²⁴ Tiešām, aizmet prom pīšļos neapstrādātā zelta gabalus un apstrādāto dārgo Ofiras zeltu iegremdē upju zvirgzdos, ²⁵ lai tad Visuvarenais būtu tavs visdārgākais zelts un Viņa bauslība lai būtu tavs sudrabs, ²⁶ tikai tad tu pilnā mērā iepriecināts varēsi paļauties uz Visuvareno un pret Dievu uzticībā pacelt savu vaigu.

²⁷ Tu Viņu lūgsi, un Viņš tevi paklausīs, un savus īpašos solījumus Viņam tu varēsi izpildīt.

²⁸ Ja kādu nodomu tu uzsāksi, tad tas tev izdosies, un pār taviem ceļiem spīdēs gaisma.

²⁹ Ja tie vedīs lejup, tu atradīsi spēku pats sev uzsaukt: augšup! – Un pie zemes piespiestiem, bēdīgiem, pazemīgiem Viņš palīdz tikt atkal uz kājām.

³⁰ Pat to, kas nav bez vainas, Viņš izglābs – un izglābs viņu tavu roku šķīstuma dēļ.»

23. nodaļa

¹ Un Ījabs atbildēja un sacīja:

² «Arī vēl tagad manu žēlošanos jūs uzskatāt par nepielaidību, un tomēr smagi ir nogūlusies pār mani Viņa roka, smagāk, nekā es to varu izteikt savās žēlabās.

³ Ak, kaut es mācētu Viņu atrast, ka es varētu nonākt pie Viņa troņa!

⁴ Tad es pats izkārtotu savu lietu Viņa vaiga priekšā, un ar pierādījuma vārdiem es turētu pilnu savu muti.

⁵ Tad es arī dabūtu zināt tos vārdus, ko Viņš man atbildētu, un tad es saprastu, ko Viņš man saka.

⁶ Vai Viņš tad ar visu Savas varas pilnību cīnītos ar mani? Ak, droši vien ne! Viņš tikai Savu vērību piegrieztu man.

⁷ Tad kā taisnais es atbildētu Viņam, un uz visiem laikiem es būtu brīvs no sava tiesneša.

⁸ Bet tomēr, ja es eju uz austrumiem, tad Viņa tur nav, un, ja es eju uz rietumiem, tad es Viņu nepamanu.

⁹ Ja Viņš darbojas ziemeļos, tad es Viņu nesaredzu, ja Viņš pagriežas uz dienvidiem, tad es Viņu tāpat nesaredzu.

¹⁰ Taču manis ieturamo ceļu Viņš zina itin labi, un, ja Viņš mani pārbaudītu, es tiktu atrasts zeltam līdzīgs.

¹¹ Pie Viņa gaitām sējās klāt manu kāju soļi, un Viņa ierādīto ceļu es esmu allaž ieturējis, nenovirzīdamies no tā.

¹² No Viņa lūpu dotām pavēlēm es neatrāvos, savās krūtīs es noslēpu Viņa mutes dotos norādījumus.

¹³ Taču Viņš paliek arvienu tas pats: kas Viņam var pretoties? Un, kad Viņš uz ko pastāv, kas var atbildēt: nē? Ko Viņa prāts vēlas, to Viņš arī piepilda.

¹⁴ Tādēļ Viņš arī īstenos, ko Viņš par mani nolēmis, un daudz tādu lietu Viņam arvien ir prātā.

¹⁵ Tādēļ es esmu nobijies un trīcu Viņa skata priekšā; visu to pārdomājot, man pat rodas bailes no Viņa!

¹⁶ Tas tiešām ir Dievs, kas ir atņēmis drosmi manai sirdij, un Visuvarenais ir man licis drebēt.

¹⁷ Un ne ārējo bēdu tumsas dēļ es jūtos iznīcināts un arī ne manis paša dēļ, ko Viņš ietērpis ciešanu tumsā.

24. nodaļa

¹ Kādēļ gan nav apslēpti no Visuvarenā laiki, un kādēļ tie, kas Viņu pazīst, nedabū redzēt Viņa dienas?

² Bet allaž pārcilātas tiek robežas, cits citam laupa ganāmpulkus kopā ar visiem ganiem.

³ Tie aizdzen prom bārabērna ēzelīti un ķīlā paņem atraitnes vienīgo vērsi.

⁴ Viņi nostumj nabaga ļaudis no dzīves ceļa, un zemes nelaimīgajiem visiem kopā ir jāpaslēpjas.

⁵ Redzi, līdzīgi meža ēzeļiem tiem jāiziet tuksnesī savos darbos, lūkojoties pēc laupījuma; klajums dod viņiem barību viņu bērniem.

⁶ Tīrumos viņiem jāievāc skābenes, un tie pārlasa bezdievīgo vīna dārzus.

⁷ Tiem kailumā, bez drēbēm, ir jāpavada naktis, pat bargā salā tiem nav segu.

⁸ Tos izmērcē kalnu aukstās lietus gāzes, un, bez pajumtes būdami, tie pieglaužas klintīm.

- ⁹ Bāriņu atrauj mātei no krūtīm, un ķīlā paņem nespējnieku skrandainos tērpus.
- ¹⁰ Un viņi klejo apkārt kailām miesām, bez apģērba, un izsalkuši viņi stiepj sapļautos kūļus.
- ¹¹ Tie izspiež eļļu starp celtnu biezajiem mūriem, tie min vīna spiedes un paši cieš slāpes.
- ¹² Bet mirēju vaidi atskan no pilsētām, un nosisto dvēseles brēc pēc atriebības, bet Dievs neņem vērā lūgšanas!
- ¹³ Citi ir kļuvuši gaismas pretinieki; viņi atstāj bez ievērtības Viņa ceļus un neturpina tālāk Viņa tekas.
- ¹⁴ Nav gaisma vēl aususi, jau laupītājs piecēlies; tas nokauj kā apspiesto, tā nabago, un naktī zaglis piekopj savu tumšo darbu.
- ¹⁵ Un laulības pārkāpēja acs ir tā, kas gaida krēslas, jo tas domā: mani neviens pats neieraudzīs! – un viņš sev uzliek sejas aizsegu.
- ¹⁶ Tie laužas iekšā namos, nākot tumsai, bet dienā tie noslēdzas, jo tie nekā negrib zināt no gaismas.
- ¹⁷ Un tas visiem ir kopīgs, ka tiem rīts aust tumsā, nāves ēnā, un tiem visiem labi zināmi nakts tumsas briesmu darbi.
- ¹⁸ Ātri viņš aizslīd pa ūdens virsu; viņa druva ir nolādēta te virs zemes, tas nevar vairs virzīt savu ceļu uz saviem vīna dārzjiem.
- ¹⁹ Kā sausums un bula laiks izkusušo sniegu, tā nāves valsts aprij tos, kas ir grēkojuši!
- ²⁰ Pat mātes klēpis tādu ātri aizmirst, kā salda bauda viņš paliek vienīgi tārpiem, neviens viņu nekad vairs nepiemin, un kā koks top bezdievīgais nocirsts, ²¹ viņš, kas izputinājis neauglīgo, to, kas nav dzemdējusi, un nav nekā laba darījis nevienai atraitnei!
- ²² Tāpat ar Savu spēku Dievs paldzina dzīvi varmācīgiem; no slimības gultas pieceļas dažs labs, kas jau pilnīgi bija zaudējis cerības dzīvot.
- ²³ Viņš piešķir tam stiprumu un drošību, ļauj tam stāvēt stingri, un Viņa acis stāv nomodā pār tāda cilvēka ceļiem.
- ²⁴ Tie jūtas gan augstu pacelti, bet mazu, tikai mazu acumirkli, un viņu vairs nav. Un, arī ja tie uzvedas pazemīgi, tiem jāiet bojā kā visiem pārējiem, un viņus nogriež kā vārpu stiebra augšgalā.
- ²⁵ Vai tad tā nav? Kas mani sodīs savās dūsmās? Vai es esmu melus teicis, un vai manis sacīto var pārvērst par kaut ko pilnīgi nenozīmīgu?»

25. nodaļa

- ¹ Tad šuahietis Bildads atbildēja un sacīja:
- ² «Vai valdonīga vara un baisma nav tikai pie Viņa, kas gādā par mieru Savā debesu augstībā?
- ³ Kas var izskaitīt Viņa karapulku? Un kam pāri nepaceļas Viņa gaisma?
- ⁴ Kā tad gan cilvēkam lai būtu taisnība sacensībā ar Dievu, un kā cilvēks Viņam līdzās varētu izlikties taisns un šķīstis, kā no sievas dzimis?
- ⁵ Lūk, pat mēness nespīd pienācīgi gaiši, un arī zvaigznes nav pietiekami šķīstas Viņa acīm – ⁶ un cik mazāk tad vēl cilvēks, kas ir nieka kode, un cilvēka bērns, kas ir zemes tārps!»

26. nodaļa

- ¹ Un Ījabs atbildēja un sacīja:
- ² «Kā tu nu esi palīdzējis tam, kam pašam nav spēka, kā esi atbalstījis to, kā elkonis ir vājš!
- ³ Kādu padomu tu nu esi sniedzis tam, kam nav paša gudrības, un cik lielā pārpilnībā tu viņam esi cēlis priekšā savas zināšanas!
- ⁴ Kā priekšā tu esi uzstājies ar pamācīgu runu, un kā gars ir runājis no tevis?
- ⁵ Mirušo ēnas pat trīc izbailēs Dieva priekšā zem ūdeņiem un visi tie, kas tur mīt.
- ⁶ Mirušo valstība ir kaila Viņa priekšā, un nav pat apsega nāves bezdiebī.
- ⁷ Viņš ir tas, kas izpleš zemes ziemeļus pāri tukšumam, kas tur zemi uzkārtu ne pie kā.
- ⁸ Viņš savos mākoņos saņem ūdeni, un padebeši tomēr aiz šā ūdens svara nesaplīst gabalos.
- ⁹ Viņš aizsedz skatam Savu goda krēslu, tam pāri pārklājot Savus mākoņus.
- ¹⁰ Viņš pāri ūdeņiem nospraudis galējo robežu, kur saskaras gaisma un tumsa.
- ¹¹ Un debesu balsti sāk grīloties un trīcēt, kad Viņš rājas.
- ¹² Ar Savu spēku Viņš apklusina jūru, un ar Savu gudrību Viņš satriec Rahabu.
- ¹³ Ar Viņa dvesmu debesis kļūst spoži tīras, Viņa roka ir tā, kas nodūra bēguļojošo pūķi.
- ¹⁴ Redzi, tās ir tikai Viņa valdīšanas pamales, un cik klusa čukstoņa ir tas, ko mēs no Viņa dzirdam! Tomēr pērkona dārdus kā Viņa varas izpausmi – kas gan tos var izprast?»

27. nodaļa

¹ Un Ījabs turpināja savu sakāmo un sacīja:

² «Tik tiešām, ka Dievs ir dzīvs, kas man manu taisnību atrāvis, un Visuvarenais, kas līdz izmisumam sarūgtina manu dvēseli, ³ tikmēr, kamēr vēl manās krūtīs ir kāda dzīvības elpa un kamēr vēl manās nāsīs ir Dieva dvesma, ⁴ nekad manas lūpas nerunās nepatiesību un mana mēle nemēģinās izteikt ko krāpšanas nolūkos!

⁵ Man ne prātā nenāk piešķirt jums taisnību, un līdz savam pēdējam elpas vilcienam es nenoliegšu pats sev savu nevainību!

⁶ Es esmu savai taisnībai pieķēries ar visu savu būti un neatteikšos no tās; mana sirdsapziņa mani nenosoda ne par vienu no mana mūža dienām!

⁷ Maniem ienaidniekiem lai klājas kā ļaundariem, maniem pretiniekiem kā netaisnajiem!

⁸ Uz ko tad vēl bezgodim cerēt, kad Dievs pārgriež viņa dzīvības pavedienu un atprasa viņa dvēseli?

⁹ Vai Dievs uzklausīs viņa kliegšanu, kad pāri viņam nolaidīsies posts?

¹⁰ Un vai tāds gan var droši paļauties uz Visuvareno, vai viņš var piesaukt Dievu ikkatrā laikā?

¹¹ Es jums labprāt pamācīšu, kāda ir Dieva rīcība, un es neapslēpšu, kam ir nozīme un svars Visuaugstākā acīs.

¹² Redzi, jūs visi jau par to paši esat pārliecināti; kāpēc tad jūs tai pašā laikā atrodaties tādu tik tukšu iedomu varā?

¹³ Lūk, šāds ir Dieva noliktais ļaunā cilvēka likteņa lēmums, un varas darītāji to pašu saņems kā mantojumu no Visuvarenā: ¹⁴ ja bērnu pulks tiem vairojas, tad vēl tikai zobenam, un viņu atvašu atvasēm nebūs maizes, ko ar sātu paēst.

¹⁵ Kas no tām paliks sveikā, to aizraus kapā mēris, un viņu atraitnēm nebūs pat ko apraudāt.

¹⁶ Ja viņam arī sudrabs būtu kā pīšļi kaudzē sabērts un drēbju gabali būtu kā māli grēdās sakrauti, ¹⁷ tad, lai gan viņš tās būs krājis, bet taisnie tās apgērbs, un nenoziedzīgie sadalīs viņa sudrabu.

¹⁸ Viņš savu namu ir uzcēlis kā kode, kā sargs, kas sastatījis savu būdu.

¹⁹ Gan viņš apgulstas kā pārticis vīrs ar visu savu naudu, bet, kad viņš savas acis atdara, tam nekā vairs nav.

²⁰ Dienu viņu moka baiļu nojautas, un nakts laikā viņam visu aizrauj tuksnešainā auka.

²¹ Austrīņa vējš viņu paceļ gaisā, tā ka tam jālido, un strauji aizpūš viņu prom no viņa dzīves vietas.

²² Bez žēlastības raida Dievs uz viņu Savas šautras, un par visu varu viņš gribētu aizbēgt no Viņa rokas.

²³ Bet jautrā un ļaunā zobgalībā ļaudis vēl sit par viņu plaukstas, un svēlpšana pavada viņu, viņam aizejot no viņa līdzšinējās dzīves vietas.

28. nodaļa

¹ Tiešām, sudrabam ir savas atradnes, kur to rok, un zeltam sava vieta, kur to skalo.

² Dzelzi rok no zemes, un vara iezi pārkausē tīrā varā.

³ Tumsai cilvēks nospraudis beigas, un līdz galējiem dziļumiem cilvēks meklē akmeņus, tumsas un nakts apslēptus.

⁴ Viņš izlauzis ceļu turp, kur neviens nedzīvo un kur neviena kāja neved; tur viņi karājas un šūpojas virvēs tālu no cilvēkiem.

⁵ Un zeme, tā pati, no kuras izaug zaļā labība, tagad tiek savos pamatos apgriezta otrādi kā uguns laikmetā.

⁶ Iežos ir safīri, un zemes putekļos ir zelta graudi.

⁷ Teku uz turieni nepazīst ērglis, tā apslēpta arī vērtīgā vanaga acij.

⁸ Lepnie zvēri neizmanto šo ceļu, un arī jauns lauva neiet pa to.

⁹ Tikai cilvēks pieliek savu roku cietajiem iežiem un apgāž kalnus – no pašiem to pamatiem.

¹⁰ Klīnītis viņš izcērt ejas, un visādi dārgumi atklājas viņa acij.

¹¹ Viņš aizver apakšzemes ūdens dzīslas, lai no tām nekas neraso un nesūcas cauri, un tā izceļ gaismā apslēptās bagātības.

¹² Bet gudrība – kur to atrod, un kur mājo atziņa?

¹³ Neviens cilvēks nezina ceļus pie tās, un velti to meklēt dzīvo zemē.

¹⁴ Un jūras dzelme saka: manī tās nav, – un jūras vilņi runā: ar mums kopā tā nedzīvo.

¹⁵ Pat par tīrāko zeltu to nenopirkt, un sudrabs kā pretvērtība par to ir nesasverams.

¹⁶ To nevar iegūt ne par Ofīras smalko zeltu, nedz arī pret vērtīgiem oniksiem un safīriem.

¹⁷ To nevar salīdzināt ne ar zeltu, nedz ar spīdošiem akmeņiem, to nevar iemainīt pret augstvērtīga zelta izstrādājumiem.

¹⁸ Par pērlēm un kristālu nav ko runāt, jo iegūta gudrība ir pārāka par pērlēm.

¹⁹ To nevar pielīdzināt Etiopijas dzeltenajam topāzam, un tā nav pārdodama par vistīrāko zeltu.

²⁰ Bet gudrība – no kurienes tā nāk, un kur mājo atziņa?

²¹ Tā ir apslēpta katra dzīva radījuma acīm, un pat debesu putniem tā paliek noslēpta.

²² Elles un nāves dziļumi saka par to: tikai baumas par tās lielo slavu ir nonākušas līdz mūsu ausīm.

²³ Tikai vienīgi Dievam ir zināmi ceļi pie tās, un Viņš labi zina tās uzturēšanās vietu, ²⁴ jo tikai Viņš vienīgi redz līdz zemes galiem, un Viņš skata visu to, kas ir atrodams zem debesīm.

²⁵ Kad Viņš reiz deva vējam sparū un kad Viņš lika noteiktu mēru ūdeņiem, ²⁶ kad Viņš deva Savus likumus lietum un ierādīja ceļu pārkonam un zibeņiem, ²⁷ tad Viņš to redzēja, iedarbināja to, nodibināja tās pamatus, attīstīja, izdibināja un arī izpētīja to.

²⁸ Bet cilvēkam Viņš teica tikai vienu: redzi, bijība Tā Kunga priekšā – tā ir gudrība, un vairīties no ļauna – tā ir atzīšana!»

29. nodaļa

¹ Un Ījabs turpināja savu sakāmo un sacīja:

² «Kaut būtu ar mani vēl tā kā agrākos mēnešos, kā dienās, kad mani sargāja Dievs, ³ kad Viņa gaismeklis vēl spīdēja pār manu galvu, kad Viņa gaismā izstaigāju tumsu, ⁴ tā, kā tas bija ar mani manās brieduma dienās, kad Dieva padoms valdīja pār manu telti, ⁵ kad Visuvarenais vēl bija manā pusē un apkārt ap mani bija mani jaunieši, ⁶ kad mani soļi, manas gaitas ritēja kā pa taukiem, kad klints, man tuvojoties, pārvērtās eļļas straumēs!

⁷ Kad es toreiz pa vārtiem izgāju uz pilsētas galveno ielu un pēc tam ieņēmu sēdekli tirgus laukumā, ⁸ tad, mani ieraudzījuši, jaunie ļaudis bija pilni bijības; pat sirmgalvji, kas bija jau vecākos gados, piecēlās un palika stāvēt.

⁹ Un augsti dzimušie pārtrauca runas, roku likdami sev uz mutes.

¹⁰ Un lielu kungu balsis apklusā, viņu mēle pielīpa pie viņu smaganām, ¹¹ jo ikkatra auss, kas bija mani dzirdējusi, teica mani svētīgu esam. Arī ikviena acs, kas mani bija ieraudzījusi, nodeva labu liecību par mani ar savu izteiksmi.

¹² Tas tāpēc, ka es izglābu nabago, kas kļiedza pēc palīdzības, ir bārenīti, kā arī to, kas bija bez dzīves padoma.

¹³ Svētība no tā mutes, kas iet bojā, nāca pār mani, un atraitnes sirdī es atkal atjaunoju līksmi.

¹⁴ Es tērpos taisnībā, un šis tērps bija manas goda drānas; kā goda mētelis un goda galvassega mani pušķoja mans taisnīgums.

¹⁵ Aklam es biju acis, un kājas es biju klibajam.

¹⁶ Apspiestajiem es biju tēvs, un es uzklausīju sūdzības no tādiem, kurus es nemaz nepazīnu, un centos viņiem pēc sirdsapziņas palīdzēt.

¹⁷ Es sadragāju netaisnā žokļus, es izrāvu laupījumu no viņa zobiem.

¹⁸ Un es spriedu tā: ar savu ligzdu es miršu; kā smiltis es vairošu savas dienas.

¹⁹ Manas saknes ir iesniegušās dziļumā un izpletušās līdz ūdeņiem, un rasa paliek pa nakti manos augstajos zaros.

²⁰ Mana cieņa manī paliks vienmēr jauna un nesamazināta, un mans stops labi darbosies manā rokā.

²¹ Un ļaudis mani ne tikai klausīja, bet arī sāka gaidīt, un tie manu padomu ņēma pretī, godbijībā klusēdami.

²² Pie maniem vārdiem vēlāk tie vairs neko nepiebilda, un pār viņiem mana runa nolija kā lietus pilieni, nesdami veldzi.

²³ Uz mani tie gaidīdami lika savu cerību kā uz agro lietusgāzi; ar savām plati atvērtām mutēm tie malkiem dzēra kā vēlo lietu manu runu.

²⁴ Kad tiem nebija drošības, es tiem uzsmaidīju, un mana vaiga gaišumu tie nepadartīja drūmu.

²⁵ Es biju viņiem ceļa rādītājs, viņu pulkā es biju ķēniņa lomā, biju kā tāds, kas iepriecina noskumušos.

30. nodaļa

¹ Bet tagad savukārt par mani smejas, kas gados jaunāki par mani. Es viņu tēviem pat nebūtu ļāvis kļūt par darbabiedriem maniem suņiem manos ganāmpulkos.

² Un ko man arī būtu līdzējis viņu roku spēks, jo viņu darba krietnuma spējas jau bija zudušas un viņu labākie spēka gadi bija pagājuši?

³ Trūkuma un izsalkuma novārdzināti, viņi kļūst par neauglīgās zemes grauzējiem, kas savu kailo dzīvību cenšas izvilkt sausā vietā un krūmājos.

⁴ Tie plūc sev balandas un nātres zem dadziem, un tuksneša krūma sakne tiem ir viņu dienišķā barība.

⁵ Tie padzīti no sadraudzes, par viņiem kā par zagļiem runā ļaunu.

⁶ Viņi dzīvo baigās upju izskalotās gravās, putekļainās alās un klinšu spraugās.

⁷ Starp ērkšķiem viņi brēc pēc barības, un tie sanāk kopā lielā skaitā zem lielajiem ērkšķu un dadžu krūmiem.

⁸ Nelgas viņi ir, pie malas nostumts negodīgs pūlis, kas ar sitieniem izdzīts ārā no zemes.

⁹ Bet tagad es esmu kļuvis par viņu apdziedāšanas dziesmu, es esmu kļuvis par parunu starp tiem.

¹⁰ Mani viņi uzskata par biedēkli, ar riebumu viņi turas tālu no manis un nebūt nekautrējas rupji nosplauties manā priekšā.

¹¹ Un tāpēc, ka Dievs mana loka auklu ir padarījis slābanu, mani pašu noliecis pie zemes, viņi atļaujas manā priekšā dažādas nelietības.

¹² Pa labo roku ceļas puikas un stumda manas kājas, un taisa savu nelaimes nesēju ceļu uzbērumus, lai mani samaitātu.

¹³ Viņi ir izpostījuši manas tekas, viņi sniedz palīdzību tiem, kas mani taisās iznīcināt, jo nav, kas tiem ko noliedz.

¹⁴ Tie ievelkas iekšā itin kā pa platu plīsumu mūrī, tie veļas pāri drupām un spiež mani nost.

¹⁵ Vesels varmācīgu nolūku pārņemts pūlis ir vērsies pret mani, kā ar vētru ir aizpūsta mana godība, kā mākonis izgaist mans kādreizējais laimes pilnais stāvoklis!

¹⁶ Tā nu tagad žēlabās par mani pašu noasiņo mana sirds un iztvīkst mana dvēsele, mans posta laiks mani tur savā gūstā.

¹⁷ Pat naktī nemitas manas kaulu sāpes, un nemaz negrib rimties sāpes, kas mani grauž!

¹⁸ Ar augstāku spēku ir izķemots manas miesas ārējais apvalks – mana āda: tik cieši kā bruņas tā iežņaudz mani.

¹⁹ Dievs iemetis mani dubļos un izskatā padarījis mani līdzīgu pīšļiem un putekļiem.

²⁰ Es Tevi piesaucu kā glābēju, bet Tu man neatbildi; es nostājos Tavā priekšā, bet Tu nepiegriez man vērtības.

²¹ Tu esi pārvērties un kļuvis man par ienaidnieku, kas nepazīst žēlastības; Tu mani apkaro ar Savas rokas spēku.

²² Tu pacel mani vējā un liec vētrai mani nest un man iet bojā.

²³ Jā, es labi zinu – Tu ievēdīsi mani nāvē, visu dzīvo sapulcēšanās vietā!

²⁴ Bet, patiešām, vai nemēdz izstiept roku pēc palīdzības, kad cilvēks apbērts un atrodas zem drupām vai slīkst? Un vai tad, kad ļaudīm uzbrūk nelaime, tie nesauc pēc palīdzības?

²⁵ Vai es pats netiku raudājis par tādu, kam bijušas sūras mūža dienas, vai mana dvēsele nebija norūpējusies par nabagiem un nomāktiem?

²⁶ Jā, es cerēju labu, bet atnāca ļaunais; un, kad es ar ilgām gaidīju gaismu, tad manas acis apņēma tumsa.

²⁷ Manas iekšas gulkst un nemitas, jo mans nopūtu un ciešanu laiks pašreiz ir klāt.

²⁸ Es staigāju melns, bet ne no saules, es ceļos kājās draudzes vidū, lai kliegstu pēc palīdzības.

²⁹ Es tagad esmu kļuvis par brāli šakājiem un tuviniēks strausiem.

³⁰ Mana āda ir kļuvusi melna un lobās nost, mani kauli deg drudzī.

³¹ Un vairs tikai sēru dziesmai ir mana arfa, bet raudu dziesmām derīga mana stabule!

31. nodaļa

¹ Es noslēdzu derību ar paša acīm, ka es neuzlūkošu nevienu jaunavu, ² jo kādu tad atmaksu man Dievs piešķirtu no augšienes un kādu mantojumu Visuvarenais no debess augstumiem?

³ Vai tas nav posts negodīgam un nelaime tam, kas dara ļaunus darbus?

⁴ Vai Viņš neredz manus ceļus, vai Viņš gan neskaita visus manus soļus?

⁵ Ja es kādreiz ar netaisnību esmu gājis kopā un ja manas kājas steigušās, lai kādu apkrāptu, ⁶ tad lai Dievs mani nosver taisnīgā svaru kausā, un tad Viņš droši atzīs manu nenoziedzību!

⁷ Ja jebkad mani soļi būtu novērsušies no taisnā ceļa un ja manas acis būtu devušas vielu sirds iekārei, un ja kaut nieks ir spējis pielipt manām rokām, ⁸ tad liec man sēt, un lai cits to ēd, un lai ar saknēm top izrauti visi mani iedēsti!

⁹ Ja mana sirds būtu aizrāvusies pēc kādas citas sievas vai ja es būtu glūnējis kaimiņos pie svešām durvīm, ¹⁰ tad lai mana sieva maļ miltus citam, un lai citi noliecas pār viņu!

¹¹ Tik tiešām tā būtu negantība un kauna lieta, un tas būtu pārkāpums, kas tiesnešiem sodāms.

¹² Jo uguns ir tā, kas rij līdz pat pazemei; tā būtu iznīcinājusi visu manu guvumu.

¹³ Ja es sava kalpa vai savas kalpones tiesības nebūtu pasargājis, kad viņiem radās nesaskaņas ar mani, ¹⁴ ko tad es spētu darīt, ja pret mani celtos pats Dievs? Ja Viņš lietu izmeklētu, ko es atbildētu Viņam?

¹⁵ Vai Viņš, kas mani mātes miesās radījis, nav darinājis arī viņus? Un vai Viņš nav mūs mātes klēpī veidojis par vienu un to pašu?

¹⁶ Vai es gan esmu viņu iekārto liecīgs nabagiem, vai es esmu pieļāvis, ka atraitnes acis īgtu?

¹⁷ Vai es savu maizes rīcību esmu viens pats ēdis, vai arī bārabērns no tā neēda?

¹⁸ Nē, no manas jaunības viņš pie manis ir uzaudzis kā pie tēva, un no savas mātes miesām es viņu esmu žēlojis.

¹⁹ Vai es esmu vienaldzīgi noraudzījies, ja kāds bez apgērba gāja bojā vai kad apspiestam nebija ar ko apsegties?

²⁰ Un vai es no viņa gurniem būtu guvis svētījumu, ja manu jēru ādas tos nebūtu allaž sasildījušas, ²¹ un, ja es jebkad savu roku stingri būtu pacēlis pret bāreni, būdams pārliecināts, ka es tiesā atradīšu atbalstu, ²² tad lai mans plecs atkrīt no mana skausta un lai mana roka tiek nolauzta no pleca!

²³ Un kā šausmas tad pār mani būtu nācis Dieva sods, Viņa varenības un diženuma priekšā es nebūtu varējis pastāvēt.

²⁴ Ja es būtu licis savu cerību uz zeltu jeb vai smalkam zelta izstrādājumam es būtu teicis: tu tas esi, uz ko es paļaujos; ²⁵ ja es tādēļ vien būtu bijis liksms, ka man ir daudz mantas un ka mana roka ir guvusi panākumus; ²⁶ ja es saules gaismā būtu raudzījies, kad tā spīdēja, vai mēnesī, kad tas savās gaitās spoži tecēja, ²⁷ vai slepeni savā sirdsprātā es būtu ļāvies samulsināties un savu roku no mutes uz tiem būtu pacēlis, tos godinot, – ²⁸ arī tas jau būtu bijis noziegums, kas tiesnešiem sodāms, jo es būtu Dievu debesu augstumos pievilis ar nepatiesību.

²⁹ Un, ja es būtu liksmīgs sava ienaidnieka posta dēļ, ka es būtu bijis sajūsmināts par to, ka viņš tagad saņēmis sodu, ³⁰ nē, tomēr es savai mutei neatļāvu grēkot, ka es būtu lādējis viņa dvēseli, ka mana mēle ar lāstu būtu kārojusi pēc viņa dzīvības.

³¹ Un vai manas paša telts vīri neiebilstu: kas kaut vienu ir atradis, kas nebūtu bijis paēdis no viņa gaļas bļodas?

³² Nē, svešiniekam nekad nevajadzēja pārnakšņot laukā, un savas durvis es pats labprāt vēru vaļā ceļiniekam.

³³ Ja es būtu slēpis savus pārkāpumus, kā parasts ļaužu starpā, tos glabādams savās krūtīs, ³⁴ tāpēc ka es baidītos no lielā ļaužu pulka vai no savu radu nicinājuma, tad es būtu izturējies klusu un pat nebūtu gājis laukā pa durvīm.

³⁵ Ak, kaut jel būtu kāds, kas mani uzklāsu! Lūk, šie ir mans paraksts, lai man atbild pats Visuvarenais. Ak, kaut man būtu tā grāmata, ko rakstījis mans pretinieks!

³⁶ Tiešām, es to celtu uz saviem pleciem un iznestu visiem parādīt, es to sev aptītu ap deniņiem kā galvas rotu!

³⁷ Tad es ar prieku viņam paziņotu savu soļu skaitu un sniegtu arī to pamatojumu; kā kāds augsts vadonis es tad tuvotos viņam!

³⁸ Un, ja mana druva kādreiz par mani būtu žēlojusies un visas druvas vagas būtu raudājušas, ³⁹ un ja arī ieņēmumu no druvas es bez kādas atlīdzības būtu izlietojis sev un būtu licis vaidēt tās īstajiem īpašniekiem – druvas arājiem, ⁴⁰ tad lai man kviešu vietā izaug dadži un miežu vietā nikna vārpu zāle! Tā noslēdzas Ījaba vārdi.

32. nodaļa

¹ Kad šie trīs vīri mitējās atbildēt Ījābam jautājumā par to, ka viņš pats atzina sevi par taisnu, ² tad iedegās Ēlihus, Barahēla dēla, no Būzas, dusmas pret Ījabu, jo viņš pats bija no ievērojamās Rāma cilts. Viņa dusmu iemesls bija tas, ka Ījabs bija apgalvojis sevi Dieva priekšā taisnu esam, jā, pat taisnīgāku par Dievu; ³ un arī pret Ījaba trim draugiem viņš savai dusmu kvēlei bija ļāvis vaļu, tāpēc ka tie nebija atraduši pareizo atbildi, lai Ījabu pierādītu par vainīgu un tomēr viņu par tādu bija atzinuši.

⁴ Ēlihus tomēr bija nogaidījis, lai runātu ar Ījabu, jo tie bija gados vecāki nekā viņš.

⁵ Taču, kad Ēlihus redzēja, ka šo triju vīru mutēs nav atbildes, tad viņš iekaisa savās dusmās.

⁶ Un tad atbildēja Ēlihus, Barahēla dēls, no Būzas, un sacīja: «Es esmu gados jauns, bet jūs esat sirmgalvj, tāpēc es sevī sadugu un baidījos jums izteikt savas atziņas.

⁷ Es domāju: lai runā lielie mūža gadi, – jo tie, kam ir liels vecums, ir gudrības zinātāji!

⁸ Bet īstenībā tas ir tikai gars cilvēkā, tā ir tikai Visuvarenā elpa, kas viņiem piešķir atziņas un ieskatus.

⁹ Ne vienmēr tie, kam daudz gadu, ir apveltīti ar gudrību, ne jau vecie vien zina, kas ir tiesa un taisnība.

¹⁰ Tādēļ es nospriedu: veltījiet man uzmanību, jo arī es gribu ar jums dalīties savās zināšanās.

¹¹ Redziet, es nogaidīju, kamēr jūs runājāt, es centos saklausīt jūsu runās saprātīgu domu gaitu, kamēr jūs atradīsiet savam nolūkam piemērotus vārdus, ¹² es tiešām uzmanīgi piegriezu jums visu savu vērību, bet, redziet, neviens neapgāza Ījabu, neviens savās runās nedeva viņam īsto atbildi.

¹³ Tādēļ jums nav jāsaka: mēs atradām viņā īstu gudrību. Vienīgi Dievs viņu var pārliecināt, bet ne cilvēks!

¹⁴ Pret mani vēl viņš savus vārdus nav vērsis, un es neuzstāšos pret viņu ar jūsu izteicieniem.

¹⁵ Apmulsuši viņi stāv klusu, viņi neatbild nekā, viņiem pietrūcis vārdu!

¹⁶ Vai lai es vēl gaidu, tāpēc ka viņi vairs nerunā, ka viņi ir apstājušies un neatbild nekā?

¹⁷ Nē, arī es gribu piebilst savu daļu atbildot; arī es gribu parādīt savas zināšanas, ¹⁸ jo es sajūtu sevī vārdu pārpilnību, gars manā iekšējā pasaulē žņaudz mani un mudina mani runāt.

¹⁹ Redzi, manas krūtis ir kā jauns vīns, kas vēl nav ticis atvērts: tās draud pārplīst kā jauni ādas trauki.

²⁰ Runāt man gribas, lai sev gūtu atveldzi, es atvēršu savas lūpas un atbildēšu.

²¹ Es neuzlūkošu cilvēka vaigu, es nenostāšos nevienā pusē, un es nerunāšu nevienam pa prātam, ²² jo es jau nemaz neprotu ar savām runām izpatikt un glaimot, lai mans Radītājs par mazu brīdi mani neaizrautu projām no šejienes.

33. nodaļa

¹ Bet toties tu pats, Ījab, uzklausi tagad manu runu un uzņem visus manus vārdus ar labi plati atvērtu ausi!

² Ievēro, ja es tagad atveru savu muti un mana mēle liek sevi visvairāk dzirdēt, ³ tad mani vārdi ir vaļsirdīgi un atklāti kā mana sirds, un, ko manas lūpas zina, to tās arī izrunā neveltoti un nopietnībā.

⁴ Mani ir radījis Dieva Gars, un Visuvarenā dvaša piešķir man dzīvību.

⁵ Ja tu to spēj, tad atspēko mani; apbruņojies ar stingriem pierādījumiem un dodies pret mani cīņā!

⁶ Redzi, es esmu tāds pats kā tu, ja nākas stāties Dieva priekšā, arī es esmu ņemts no zemes.

⁷ Nē, mana bardzība lai nesabaida tevi, un pārmetumi, kādus es pret tevi vēršu, lai nav tev par smagiem!

⁸ Tu jau esi pats runājis, manām ausīm klausoties, un es esmu skaidri sadzirdējis atskanam no tavas mutes šādus tavus vārdus: ⁹ es esmu nevainīgs, bez jebkāda nozieguma, šķīsts, man nav nekādu pārkāpumu!

¹⁰ Tiešām, Viņš atrod iemeslu, lai būtu pret mani; Viņš uzskata mani par Savu ienaidnieku.

¹¹ Viņš manas kājas liek siekstā, stingri uzmana visus manus ceļus. –

¹² Redzi, tur tev nav taisnības, man tev ir jāatbild, jo Dievs ir daudz augstāks nekā cilvēks.

¹³ Kādēļ tu esi izteicis pret Viņu pārmetumus, ka Viņš tev uz taviem vārdiem nedodot nekādu atbildi?

¹⁴ Patiesībā Dievs runā vienreiz un arī vēl otreiz, bet to vairs ļaudis neievēro.

¹⁵ Sapnī, nakts parādībās, kad jo dziļš miegs nolaidies pār cilvēku, kad tas īsā snaudā iemidzis savā guļasvietā, ¹⁶ tad vienmēr Viņš atver cilvēka ausi un brīdina ļaudis ar biedinājumu, apstiprina ar zīmogu, tiem iedveš bijību, ¹⁷ lai cilvēku atturētu un atrautu no nodomātā ļaunā darba un īstu vīru pasargātu no lepnības un pārmērīgas pašiedomības, ¹⁸ lai paglābtu viņa dvēseli no apakšzemes un viņa dzīvību no bojā ejas caur nāves zobenu vai nāves šautru.

¹⁹ Viņš to audzina un pārmāca arī ar ilgstošām un smagu ciešanu pilnām sāpēm uz tā gultas, lauzīdams viņam visus viņa kaulus, ²⁰ tā ka viņam riebj paša dzīvei nepieciešamā dienīšķā maize un viņa ēstgribai pat viņa mīļākais ēdiens; ²¹ viņa miesa izdilst, ka tur nepaliek ko redzēt, un viņa kauli izspiežas, kas citkārt nebija redzami.

²² Tiešām, viņa dvēsele ir jau tuvu klāt pie kapa un viņa dzīvība vietai, kurā valda tikai nāves vara.

²³ Un, ja nu tad pār viņu stāv kāds eņģelis kā aizbildnis, kā viens no tūkstošiem, lai nodotu liecību par cilvēka taisnīgumu, ²⁴ un ja tas tad par viņu apžēlojas un saka: izglāb viņu, lai tas nenogrimst kapā, jo es esmu atradis izpiršanas maksu, – ²⁵ tad viņa miesa atkal pildās ar jaunības spēku, tā ka viņš jūtas pārnests atpakaļ savās senajās jaunības dienās.

²⁶ Viņš tad nāk ar lūgšanām pie Dieva, un Dievs viņu iepriecina; Dievs ļauj viņam skatīt lielā sirdspriekā Savu vaigu, un Dievs tad atdod cilvēkam viņa taisnību.

²⁷ Tāds tad jūtas cilvēku starpā uz taisnas takas un atzīstas: es biju grēkojis, aizskāris taisnību, bet tomēr tas nav man pieskaitīts par ļaunu!

²⁸ Dievs izglāba manu dvēseli no bojā ejas kapā, un mana dzīvība priecājas, skatīdama gaismu! –

²⁹ Redzi, to visu dara tas stiprais Dievs un dara to cilvēkam divun trīskārt, ³⁰ lai viņa dvēseli atturētu no kapa, lai dotu viņam iespēju dzīvības gaismas apstarotam tikt.

³¹ Ievēro labi, Ījab, uzklausies mani, esi klusu un ļauj man runāt!

³² Ja tev kas ko sacīt, tad atspēko mani; runā, jo man būtu patīkami tevi attaisnot!

³³ Bet, ja tev nav iespējams neko teikt, tad klausī mani; ciet klusu, un es tev mācīšu gudrību!»

34. nodaļa

¹ Un Ēlihus turpināja un sacīja:

² «Dzirdiet, gudrajie, manu valodu, un uzklausiet, zinātāji, mani!

³ Jo auss pārbauda runāto, tāpat kā mute pārbauda ēdamo.

⁴ Tagad mēs stāsimies pie taisnības pārbaudes, lai mūsu pašu acīm kļūst skaidrs, kas īsti ir labs.

⁵ Redziet, Ījabs ir apgalvojis: es esmu taisns, bet Dievs tomēr neatzīst man manu taisnību.

⁶ Neraugoties uz manu taisnību, es esot melis! Sāpīgi duras manī Viņa šautra, kaut es pats esmu bez jebkāda pārkāpuma! –

⁷ Kur atrast tādu vīru, kāds ir Ījabs, kas nopāļāšanu dzer kā ūdeni, ⁸ kas stājas sakaros ar ļaundariem, kas labprāt iet vienu ceļu ar bezdievīgiem ļaudīm?

⁹ Jo viņš saka: tas cilvēkam neko nepalīdz, ka viņš vēlas būt draudzīgs ar Dievu. –

¹⁰ Tāpēc, ak, vīri, kam saprāts ir savā vietā, uzklausiet mani! Nekad Dievs nedomā darīt ļaunu, nedz tas Visuvarenais – viltu!

¹¹ Nē, bet gan – kāds kura darbs, tādu Viņš tam piešķir laimi; kāda kura gaita, tāds tam tiek novēlēts liktenis.

¹² Nē, patiesi, Dievs neliek notikt ļaunam, un Visuvarenais nesagroza tiesu.

¹³ Kam ir uzticēta pasaule, ja ne Viņam, un kas ir izveidojis visu plašo izplatījumu?

¹⁴ Un, ja nu Viņš visu laiku būtu domājis tikai par Sevi, Savu Garu un Savu dvašu būtu paturējis tikai Sev pašam, ¹⁵ tad visa radība kopā iznīktu un cilvēkam būtu jāklūst atkal par pīšļiem.

¹⁶ Bet, ja tev ir saprašana, tad paklausī to, ko es saku, un ievēro, kā skan mani vārdi!

¹⁷ Vai tas spēj vadīt, kas ienīst taisnību? Jeb vai tu gribi nosodīt un pat izraidīt trimdā Visutaisnīgo, Visuspēcīgo?

¹⁸ Viņu, kas saka ķēniņam: necienīgais, – un dižciltīgajiem: ļaundari!

¹⁹ Kas neuzlūko valdnieka vaigu, kas neieredz lielo un bagāto vairāk nekā nabagos, jo tie visi ir Viņa roku darbs.

²⁰ Acumirkli viņi nomirst, un nakts vidū tautas top iztrūcinātas un satricinātas un iet bojā. Arī varenos Viņš nobīda pie malas, nemaz cilvēku roku nepakustinot.

²¹ Viņa acis taču ir nomodā pār cilvēku gaitām, un Viņš allaž redz visus viņu soļus.

²² Un nav tādas krēslas, nedz tik biezas tumsības, lai ļauno darbu darītāji spētu tanī paslēpties.

²³ Jo Viņam cilvēks nemaz ilgi nav jānovēro, lai tas būtu spiests ierasties uz tiesu Dieva priekšā:

²⁴ nē, Viņš satriec varenos bez izmeklēšanas, un Viņš pats viņu vietās ieliek pēctečus.

²⁵ Tā Viņš jo labi pazīst viņu darbus, Viņš izdara nakts laikā apvērsumu, tā ka viņi top samalti druskās.

²⁶ Viņš tos izsmej un soda kā ļauna darba darītājus tādā vietā, kur visi to redz, ²⁷ par sodu tam, ka tie no Viņa atkrita un novirzījās, nesekodami Viņa pēdām, un ka tie neprata ievērot visus Viņa ceļus un Viņam sekot, ²⁸ ļaudami nabagu vaimanu kļiedzieniem nokļūt pie Viņa, un Viņam bija jāsadzird apspiesto un nomākto kliegšana.

²⁹ Bet, ja Viņš pats ir mierā un izturas mierīgi, kas tad Viņam varētu to pārnest? Un, ja Viņš Savu vaigu apslēpj, kas var Viņu skatīt? Tā valda Viņš tiklab pār veselām tautām, kā arī pār atsevišķiem cilvēkiem vienādā veidā, ³⁰ lai nevalda negodīgi cilvēki, lai nebūtu tādu, kas tvarsta ļaudis ar viltu un kas paši būtu kā slazdi savai tautai.

³¹ Jeb vai uz Dievu būtu jāsaka: man bija jācieš, es esmu maldījies, es turpmāk vairs negrēkošu; ³² bet to, ko es neredzu, to māci man, ja es esmu darījis netaisnību, tad es to turpmāk vairs nedarīšu.

³³ Vai lai Dievs atlīdzina un soda pēc tava prāta, ja tu neesi mierā? Jeb vai Dievam būtu jāsaka: tev – cilvēkam ir jānosaka, kas ir pats labākais un kas vislabāk būtu darāms, ne Man; tā tad – ko tu zini, to pasaki atklāti!

³⁴ Prātīgi vīri man piesliesies, un ikviens gudrs vīrs, kas dzirdējis mani, sacīs: ³⁵ Ījabs runā bez dziļākas ieskatīšanās lietu būtībā, un viņa vārdi nav bijuši labi pārdomāti.

³⁶ Lai tad taču pārbauda Ījabu līdz galam, jo viņš ir runājis kā nelietīgs vīrs, ³⁷ jo viņš savam grēkam pieliek vēl arī pārkāpumu; viņš nīrgājas mūsu vidū un vairo savu vārdu skaitu pret to stipro Dievu.»

35. nodaļa

¹ Tad Ēlihus turpināja un sacīja:

² «Vai tev šķiet esam pareizi, ka tu saki: mana taisnība iet pār Dieva taisnību, ³ ka tu spried: ko man būs iegūt? Kāds man labums, ka esmu tīrs no grēka? –

⁴ Es tev to paskaidrošu ar vārdiem un arī taviem draugiem, kas pie tevis.

⁵ Uzlūko debesis un raugies augšup mākoņos, kas ir augstu pār tevi!

⁶ Ja tu grēko, ko tu ar to tieši Viņam nodari? Un, ja tu pavairo savu pārkāpumu skaitu, kādu zaudējumu tad tu ar to sagādā Viņam?

⁷ Un, ja tu esi taisns, kas Viņam no tā tiek? Jeb vai Viņš saņem sev kaut ko tavas rokas dāvinātu?

⁸ Tikai cilvēkam, kāds tu esi, var ko nozīmēt tavs ļaunums, un tikai tev, cilvēka bērnam, tavs taisnīgums var būt par svētību.

⁹ Ļaudis gan vaimanā par neskaitāmiem spaidiem un skaļi sūdzas par lielo cilvēku varmācību, ¹⁰ bet nemēdz gan jautāt: kur ir pats Dievs, mans Radītājs, kas pat naktī iedvēš slavas dziesmas, ¹¹ kas iemāca mums vairāk nekā zemes zvēriem un kas dara mūs gudrākus par debesu putniem?

¹² Tad nu cilvēki brēc par ļauno ļaužu augstprātību, bet Viņš neveltī tam nekādu uzmanību.

¹³ Tiešām! Tukšām žēlabām Dievs nepiegiež vērību, un Visuvarenais tās pat neuzlūko.

¹⁴ Un vēl tu pat izsakies, ka tu Viņu neredzot; tava lieta gan guļot Viņa priekšā, bet tu velti gaidot Viņa izšķirēju spriedumu.

¹⁵ Un nu tieši tagad, kad Viņa dusmas nesoda un Viņš neveltī daudz uzmanības pārgalvīgiem vārdiem, ¹⁶ Ījabs plaši atver muti tukšām izrunām un izplūst bez dziļāka ieskata lietu būtībā pārgalvīgos vārdos.»

36. nodaļa

¹ Un Ēlihus turpināja un sacīja:

² «Pacieties vēl mazu brīdi, lai es tevi pamācu, jo man jautājumā par Dievu vēl vairāk kas sakāms.

³ Es gribu ar savām plašajām zināšanām jautājumu aptvert plašāk, lai palīdzētu savam Radītājam gūt taisnību, ⁴ jo, tiešām, mana runa nav aplama: tavā priekšā ir vīrs, kam netrūkst zināšanu un atziņu.

⁵ Redzi, Dievs ir varens un tomēr neatmet, Viņš ir varens Savā sirdsspēkā.

⁶ Viņš neatstāj dzīvu bezdievīgo, un Viņš piešķirs taisnību arī apspiestajiem.

⁷ Viņš neatrauj Savu acu skatu no taisnā, un ķēniņiem tronī Viņš nodrošina paļāvīgu sēdēšanu, lai viņi būtu paaugstināti.

⁸ Bet, kad viņi iesaistīti važās un guļ gūstā ieslēgti siekstās, ⁹ tad Viņš ar to ceļ viņiem acu priekšā viņu pašu rīcību un arī viņu pārkāpumus, ka tie sevi bija iecerējuši pārāk varenus; ¹⁰ un tā Viņš atdara viņu ausis brīdinājumiem un atgādina viņiem atrauties no ļaunā.

¹¹ Ja nu tagad tie Viņam klausā un pakļaujas, tad viņi savas mūža dienas noved labā galā, ¹² bet, ja tie neklausā, tad tie iet bojā pēkšņā nāvē un nomirst bez īstas atziņas.

¹³ Tad nu tādi, kuriem ir bezgodīga sirdsprāta domas, iedegas dusmās un nesauc pēc glābēja, kaut gan Viņš pats viņus sasējis važās.

¹⁴ Tad viņu dvēsele mirst jau zēnu gados, un viņu mūžs beidzas kā netikliem vīriem.

¹⁵ Cietējus turpretī Viņš tieši izglābj viņu ciešanu dēļ un atver viņu ausis kā atlīdzību par viņu ciešanām.

¹⁶ Viņš arī tevi cenšas izraut no bēdu rīkles plašumā, kur nav bēdu, un tavs galds būs pilns ar tauku, bagātīgu uzturu.

¹⁷ Bet, ja tu esi pilnīgi pakļāvijs bezdievīgo spriešanas veidam, tad tiesa un sods ķers tevi pašu.

¹⁸ Lai dusmu uguns tevi nepavedina uz zaimiem, un izpirkšanas maksa lai tevi nemaldina!

¹⁹ Bet vai tava saukšana pēc palīga tevi atsvabinās no nomāktības un grūtā stāvokļa, tāpat kā visi tavi ārkārtīgo piepūļu paņēmieni?

²⁰ Neilgojies pēc tās nakts, kas kādreiz spiež citas tautas atstāt savas dzīves vietas!

²¹ Piesargies, ka tu nepieslienies kādam ļaunam darījumam, jo tas tev vairāk patīk nekā pacietība.

²² Redzi, varens ir Dievs, un lielas lietas Viņš veic ar Savu spēku; kas ir tāds lietpratējs kā Viņš?

²³ Kas Viņu gan pamācījis, kādu gaitu iet, un kas jebkad ir varējis Viņam teikt: Tu esi darījis nepareizi?

²⁴ Piemini, tev ir jāteic Viņa roku darbs, kas ir tāds, ka cilvēki to dziesmās daudzina!

²⁵ Ikviens cilvēks to uzlūko ar izbrīnu, un taču mirstīgais spēj to ieraudzīt tikai no tālienes.

²⁶ Redzi, Dievs ir pārmērīgi dižens mūsu atziņai, un mēs neapjaušam Viņa gadu skaitu.

²⁷ Viņš liek pacelties no jūras augšup ūdens pilieniem, lai tie no tvaikiem, kurus Viņš rada, atkal kā lietus pilētu lejup, ²⁸ kā ir pilni visi mākoņi un kam tie liek nolīst pār visu ļaužu daudzumu.

²⁹ Un kas var izdibināt, kā mākoņi izplešas plašumā, un pērkona dārdus no Viņa paša telts?

³⁰ Redzi, Viņš ģērbjas zibeņu spīdumā un liek tiem slīdēt pār vistumšāko jūras dzelmju plašumiem, ³¹ jo tā Viņš soda tautas un reizē dod arī pārpilnām barību.

³² Abas rokas Viņš ietērpis mirdzošos liesmainos zibeņos un raida tos pretī uzbrucējam.

³³ Viņa pērkona dārdi vēstī Viņa kā varas nesēja tuvošanos, kas liek Savām dusmām darboties pret ļaunumu.

37. nodaļa

¹ Un tieši tāpēc arī mana sirds ir baiļu pārņemta, un tā vētraini ceļas augšup no savas vietas.

² Klausieties, jel klausieties uz Viņa balss pērkonu rūkoņu un uz grāvienu troksni, kas iziet no Viņa mutes!

³ Viņš tam liek atskanēt zem plašā debess juma, un Savas zibens liesmas Viņš vada līdz visattālākām zemes malām.

⁴ Un pēc zibens ierūcas pērkons; Dievs liek nodārdēt tad Savai varenai godības balsij, un Viņš neaiztur zibeņus, tiklīdz kā kļūst dzirdami Viņa pērkona grāvieni.

⁵ Brīnišķīgi stiprais Dievs dārdina ar Savu balsi un liek atskanēt pērkonom, Viņš, kas padara lielas lietas, ko mēs nespējam saprast, ⁶ kaut vai to, ka Viņš saka sniegam: krīti zemē, un lietum: līsti, vai lietusgāzēm: topiet vēl ilgstošākas un stiprākas!

⁷ Tad Viņš piespiež cilvēku rokām kļūt bezdarbīgām, lai ikviens cilvēks izprastu Viņa rīcību.

⁸ Tad zvēri nolien savās alās un noliekas gulēt savās slēptuvēs.

⁹ No dienvidu joslas nāk sausā auka un no ziemeļu vēju puses – sals.

¹⁰ Dieva dvesmas ietekmē rodas ledus un kailsals: plašās ūdens virsmas sastingst un ieslēdzas šaurā gūstā.

¹¹ Viņš liek piebriest mākoņiem smagu ūdens daudzumu pārpilnībā, liek tiem klāties pāri Savu zibeņu padebešiem, ¹² un tie pagriežas Viņa vadībā uz visām pusēm, lai paveiktu visu, ko Viņš tiem pavēl, pa visu plašo zemes virsu: ¹³ tie reizēm ir Viņa soda rīkste, ja kāda zeme to pelnījusi, reizēm tie ir žēlastības pierādījums; tā Viņš liek tiem tukšoties pār zemi.

¹⁴ Ak, Ījab, uzklausi to! Paliec mierā un pārdomā tā stiprā Dieva brīnuma darbus!

¹⁵ Vai tev ir zināms, kā Dievs licis tiem būt un kā Viņš liek atmirdzēt Saviem gaismas padebešiem?

¹⁶ Vai tev ir kas zināms par mākoņu peldēšanu, vai tev ir kāda jēga par Viņa brīnumu pilnajiem darbiem? Viņa, kas pilnīgs Savā gudrībā?

¹⁷ Neaizmirsti, ka tev drēbes jau no tam vien karstas paliek, kad Viņš svilina zemi dienas vidus bulā.

¹⁸ Vai tu kopā ar Viņu sakārto izplatījumā spožos padebešus, tos stingri saliedējot, tā ka izplatījums kļūst līdzīgs izlietam metāla spogulim?

¹⁹ Tad pamāci jel arī mūs, ko lai mēs Viņam pasakām, jo mēs tumsas dēļ nenieka nespējam celt Viņam priekšā.

²⁰ Vai Viņam būtu jāpaziņo, ka es gribētu runāt? Vai jelkurš cilvēks ir kādreiz prasījis no Dieva, ka viņš vēlētos iznīcināts kļūt?

²¹ Un nu: nevar taču skatīties tieši saules gaismā, kad saule visā spožumā stāv debess izplatījumā pēc tam, kad vējš tam pārgājis pāri un debess noskaidrojusies.

²² No ziemeļiem nāk zelts, bet pats Dievs mājō bijājāmā godībā.

²³ Visuvareno jau mums pašiem neatrast, kas varens ir spēkā un tāpat bagāts tiesā un taisnībā, kuru Viņš tomēr nekad nesagroza.

²⁴ Tāpēc cilvēku cilts Viņu bīstas; Viņš neuzlūko nevienu pašgudro, nevienu, kas pats sev šķiet gudrs savā sirdsprātā esam!»

38. nodaļa

¹ Un Tas Kungs no tuksneša vētras mākoņa atbildēja Ījabam un sacīja:

- ² «Kas ir tas, kas Dieva glābšanas nodomus aptumšo ar vārdiem, kuriem nav jēgas?
- ³ Celies, apjoz kā varonīgs cīnītājs savus gurnus, tad Es tev jautāšu, bet tu Man atbildi!
- ⁴ Kur tu biji tolaik, kad Es zemi veidoju? Pasaki to, ja tev ir tāds gudrs prāts!
- ⁵ Kas ir noteicis tās samērus – tu laikam to zini? Vai kas pāri tai ir izstiepis mērauklu?
- ⁶ Iekš kā iegremdēti tās pamatbalsti, vai kas ir licis tās stūra akmeni, ⁷ kad visas rīta zvaigznes kopā dziedāja un visi Dieva dēli³ gaviļēja?
- ⁸ Un kas noslēdza jūru ar stipriem vārtiem, kad tā, dzīvi burbuļodama, izplūda ārā no savas mātes klēpja ⁹ tolaik, kad Es mākoņus tai izveidoju par tērp un ietīstīju to tumsā it kā tinamos autos?
- ¹⁰ Kad Es tai noteicu Savu nolikto robežu un pieliku šai robežai aizšaujamas bultas un durvis, ¹¹ un teicu: līdz šai vietai tu plūdīsi, bet ne tālāk, un šeit lai norimst tavi lepnie viņi!
- ¹² Vai tu savās mūža dienās jebkad esi pavēlējis aust rītam vai rīta gaismai ierādītis savu vietu, ¹³ lai tā aptvertu visas zemes malas un lai bezdievīgie tiktu aizbaidīti prom no tās?
- ¹⁴ Zeme pati tad pilnīgi pārvēršas līdzīgi vaskam zem zīmoga, un viss izliekas tad kā goda tērpā.
- ¹⁵ Bet bezdieviem tiek tās gaisma atrauta, un sitienam paceltais elkonis tiek salauzts gabalos.
- ¹⁶ Vai tu jebkad esi nonācis pie jūras iztekas vai arī pastaigājies pa pasaules jūru tumšākajām dzelmēm?
- ¹⁷ Vai tavā priekšā ir kādreiz vērušies vaļā nāves vārti, un vai tu esi redzējis ieeju ēnu valstī?
- ¹⁸ Vai tu esi aptvēris ar savām acīm bezgalīgos zemes plašumus? Pasaki, ja vien tu visu to zini!
- ¹⁹ Kur ir ceļš, kas ved uz gaismas mājokļiem, un kur ir tumsas mītne, ²⁰ ka tu tumsu spētu novest tās novadā un ka tu tik labi pārzinātu tekas uz tās mājām?
- ²¹ Tu jau to laikam droši vien zini, jo tai laikā tu jau biji piedzimis, un tik liels ir tavu mūža dienu skaits!
- ²² Vai tu esi varējis noiet līdz attālākām sniega krātuvēm, un vai tu esi apskatījis krusas krājumus, ²³ kurus Es esmu savācis piemeklējumu laikiem, cīņās un kara dienām?
- ²⁴ Kur tad ir ceļš turp, kur gaisma dalās, un no kurienes pa visu zemi izplatās austrumu vējš?
- ²⁵ Kas izrāva lietus plūsmām notekas un ierādīja ceļu pērkonā strēlei, ²⁶ lai lietus lītu pār zemi, kurā nav ļaužu, pār klajumu, kur arī nav nevienas dzīvas dvēseles, ²⁷ lai bagātīgi piesātinātas ar veldzi kļūtu postažas un tuksnesis un lai liktu no jauna tanī augt zaļam zelmenim?
- ²⁸ Vai lielum ir tēvs? Un kas ir tas, kas dzemdina rasas pilienu?
- ²⁹ No kura mātes klēpja ir cēlies ledus, un kas licis rasties debesu sarmai, ³⁰ kad kā akmeņi sastingst ūdeņi un viņu spogulis saslēdzas kopā par cietu vāku?
- ³¹ Vai tu sēji kopā gaišām saitēm Sietiņa zvaigznes, un vai tu raisīji vaļā Oriona zvaigžņu jostu?
- ³² Vai tu liec parādīties Zodiaka tēliem pareizā laikā, un vai tu ved Lielo Lāci kopā ar viņa mazuļiem?
- ³³ Vai tu zini debesu likumus, un vai tu nosaki debess valdīšanu pār zemi?
- ³⁴ Vai tu vari likt savai balsij pacelties līdz pat padebešiem, tā ka straumēm līstošs lietus tevi pilnīgi pārklātu?
- ³⁵ Vai tad tu izsūti zibeņus, ka tie dodas savās gaitās, un tad tev atkal paziņo: redzi, še mēs esam?
- ³⁶ Kas gan ir ielicis mākoņu slāņos gudrību, vai kas ir gaisa veidojumam piešķīris saprātu?
- ³⁷ Kas gan ar savu paša gudrību spēj izskaitīt mākoņus, un kas liek izlieties pār zemi debess ūdens traukiem, ³⁸ kad viss zemes virsus ir sacietējis kā metāla lējums un visas zemes pikas un pītes ir salīpušas kopā?
- ³⁹ Vai tu vari iet lauvas mātes vietā medīt laupījumu un apmierināt lauvēniem plēsoņu izsalkumu, ⁴⁰ kad tie paši sarāvušies un saduguši tup savās alās vai arī ievilkusies biezoknī guļ glūnēdami?
- ⁴¹ Kas tad krauklim sagādā barību, kad viņa mazuļi jo žēli ķērc pēc Dieva palīdzības, kad tie aiz pārtikas trūkuma klīst apkārt un klīzdami pagurst, būdami jau tuvu nāvei?

39. nodaļa

- ¹ Vai tev ir zināms kalnu kazu atnešanās laiks, vai tu vari novērot, kad briežu mātes grūsnas staigā?
- ² Vai tu vari izskaitīt mēnešus, kad tās tādas staigā, un vai tu zini noteikti, kad tām jāatnesas?
- ³ Tās notupstas pie zemes uz ceļgaliem, tās slaidi izlaiž pasaulē savus bērnus un pašas viegli atbrīvojas no dzemdību sāpēm.
- ⁴ Tad viņu mazuļiem rodas spēks, tie vaļībā izaug lieli; tad tie aiziet projām un vairs neatgriežas pie tām atpakaļ.

³ Eņģeļi.

⁵ Kas tad ir brīvībā palaidis meža ēzeli, un kas ir atraisījis valgus ēzeļa kumeļam, ⁶ kuram tuksnesi Es ierādīju par viņa mājokli un sāls stepi, kur viņam uzturēties?

⁷ Tas skata nīrgādamies pilsētas drūzmu un trokšņus, tas neklausās uz dzinēju kļaugām.

⁸ Bet viņa skatieniem veras tikai kalni; ko viņš tur saskata, ir ganību vietas, un, kur kāds zaļums, to viņš meklē rokā.

⁹ Vai meža vērsis nāks labprātīgi tev par kalpu, un vai tas pavadīs nakti pie tavas kūts siles?

¹⁰ Vai tu domā meža vērsi siet ar jūgu te pie vagas, un vai tas, sekojot tev pa pēdām, noecēs izartās ielejas?

¹¹ Vai tu vari pilnam uz viņu paļauties, jo viņam daudz spēka? Un vai tu vari uzticēt viņam savus laukus un ražas ievākšanas darbus?

¹² Vai tu droši vari būt pārliecināts, ka tas pārnesīs no lauka tavu sēklu un to savedīs tavā klonā?

¹³ Gan vēlīgi vēdinās arī strausa mātes spārni, bet vai tādēļ jau tā ir stārķu māte ar īpatnējo spārnu švīkoņu un spalvām?

¹⁴ Savas olas tā pamet zemē un liek tām izperēties smiltīs; ¹⁵ viņa arī pilnīgi piemirst, ka kāja spēj tās samīt un lauku zvēri tās salauzīt gabalos.

¹⁶ Tā apietas bargi ar pašas bērniem, it kā tie nebūtu tās, un tā nebēdā, ja pūles bijušas veltas.

¹⁷ Tas tāpēc, ka Dievs lielāku gudrību viņai nav piešķīris un arī ar saprātu Viņš to nav apveltījis.

¹⁸ Bet, tiklīdz viņa uzsāk skriet, tad tā atstāj kaunā un izsmieklā pat zirgu un viņa jātnieku.

¹⁹ Vai tu piešķir zirgam varenu spēku, vai tu apvelc pāri viņa kaklam krēpju rotu?

²⁰ Vai tu māci viņu lēkt kā siseni? Kad tas lepni sprauslā, tas iedveš bailes.

²¹ Un, kad ielejā kara zirgi ar kājām spārda zemi, tad tie zviedz gavilējot un auļos nesas kaujā.

²² Tam briesmas ir izsmieklis, tas netrīs bailēs, pat kailam zobenam tas negriež ceļu.

²³ Uz viņa žvadz bultu maksts, un šķēps un kaujas vāle viz kā liesma.

²⁴ Dunoņā, troksnī un auļos viņš ātri pieveic ceļu un nepagriežas pat tad pa labi, kad atskan taures skaņa.

²⁵ Kad atskan taure, viņš zviedz, tas iztālēm jauš cīņu, jauš karakungu spalgās pavēles, jūt kaujas dunoņu.

²⁶ Vai, taviem ieskatiem klausot, ceļas kaujas vanags un izpleš savus spārnus virzienā uz dienvidiem?

²⁷ Jeb vai, klausot tavas mutes vārdiem, augstu gaisos paceļas ērglis un ceļ arī savu ligzdu tik augstā vietā?

²⁸ Tas mīt un pārnakšņo uz klints, tā cietoksnis ir tur – pāri kraujām un šķautnēm.

²⁹ No turienes tas uzglūn laupījuma, un viņa acis redz tālu.

³⁰ Viņa bērniem patīk dzert asinis, un, kur ir kaut kas nogalināts, tur ir arī viņš.»

40. nodaļa

¹ Un Tas Kungs atbildēja Ījabam un sacīja:

² «Vai pēlējs grib būt pastāvīgā nesaskaņā ar Visuvareno? Tas, kas apsūdz Dievu, lai sataisās atbildēt!»

³ Un Ījabs atbildēja Tam Kungam un sacīja:

⁴ «Redzi, es esmu visai niecīgs, ko lai es Tev atbildu? Es uzlieku roku savai mutei.

⁵ Es reiz jau esmu runājis, bet tagad vairs neatbildēšu; es esmu gan runājis vēl otrreiz, bet turpmāk to vairs nekad nedarīšu.»

⁶ Un Tas Kungs atbildēja Ījabam vētrā un sacīja:

⁷ «Apjot jel kā varonīgs vīrs savus gurnus, Es tev jautāšu, un tev būs Man atbildēt!

⁸ Vai tu tiešām gribi iznīcināt Manu tiesu, Mani nolikt par netaisnu, lai pats rādītos taisns?

⁹ Vai tev ir tāds elkonis kā Dievam, vai tev ir spēja likt dārdēt pārkonam, kā Viņš to dara?

¹⁰ Tad grezno sevi taču ar cildenumu un diženumu un tērpies greznumā un godībā!

¹¹ Lai izplūst visā plašumā tavu dusmu kvēle, novēro ikvienu pašlepno un dari to atkal pazemīgu!

¹² Uzliuko katru pārgalvi, kas ir iedomīgs, un pazemo viņu un satriec bezdievīgos tur, kur tie stāv!

¹³ Liec viņiem visiem kopā dziļi iegrimt pīšļos, liec, lai viņu seja sastingst nāves šausmās!

¹⁴ Tad Es atzīšu ar uzslavu arī tevi, ka tava labā roka tev nesusi uzvaru.

¹⁵ Bet palūko, te ir behemots, ko Es esmu radījis tāpat kā tevi! Tas ēd zāli kā katrs vērsis.

¹⁶ Bet palūko, kāds tam ir spēks viņa gurnos un to stiprumu, kāds viņa ķermenī!

¹⁷ Tas labprāt izstiepj taisnu un stingru savu asti kā ciedru koku, un viņa lielu dzīslas ir cieši sapītas cita ar citu.

¹⁸ Viņa kauli ir kā varā lietas caurules, viņa ģindenis kā izkalti dzelzs stieņi.

- ¹⁹ Viņš ir pirmais Dieva ceļos; viņa Radītājs ir piešķīris viņam arī zobenu.
- ²⁰ Barību tam sagādā augstienes, kur visi lauku zvēri priecājas savā nodabā.
- ²¹ Tas snauž zem kupliem lotosa stādiem, paslēpies niedru un purvu augu aizsegā.
- ²² Lotosa krūmi rada viņam patvērumu ar savu ēnaino jumtu, un visapkārt tam ir upmalas kārkli.
- ²³ Pat vareni upes uzplūdi neiedveš viņam bailes: viņš paliek pašātvīgā mierā arī tad, ja viņam pat visa Jordāna mutē smeltos.
- ²⁴ Un kas gan to var sagrābt tieši no priekšas vai tam cauri nāsīm izdurt vadājamo saiti?
- ²⁵ Vai tu vari leviatānu izvilkt ar maksšķeres āķi jeb viņa mēli ar iemestu virvi?
- ²⁶ Vai tu vari izvilkt valdāmo gredzenu cauri viņa nāsīm? Jeb vai tu vari ar žebērkli izdurt cauri viņa žaunām?
- ²⁷ Vai gan viņš tevi, laipni pažēlodams, vēl lūgsies un uzrunās tevi ar jaukiem vārdiem?
- ²⁸ Vai jūs savā starpā noslēgsit kādu līgumu, ka tu to pieņem par mūžīgu kalpu?
- ²⁹ Vai tu rotaļāsies ar viņu kā ar kādu putniņu? Un vai tu tam piesiesi kājas pie mieta savu meitenīšu priekam un laika pavadīšanai?
- ³⁰ Vai zvejās biedri to pārdos, vai sadalīs to starp kānaāniešiem?
- ³¹ Vai tu vari tā ādu piedurt pilnu ar šķēpu zariem vai viņa galvu ar žebērķiem?
- ³² Tik pieliec viņam savu kailo roku, tad sataisies jau uz karu, un tu vairs turpmāk tā nedarīsi!

41. nodaļa

- ¹ Redzi, tāvad cerība uzveikt viņu izrādās pilnīgi veltīga: jau viņu uzlūkojot vien, cilvēks sabrūk un jūtas pieveikts.
- ² Nevienš nav tik trakulīgi pārgalvīgs, ka tas gribētu viņu satraukt, un kurš gan ir tas, kas spētu stāties viņam pretī un palikt sveikā?
- ³ Kurš visā zemes virsū ir tāds? Un kas var kādam likt pieiet tuvu tam klāt, apgalvojot, ka tādām labi klāsies? Un kurš Man būtu kaut ko nodarījis, tā ka Es viņam to piedotu? Manējs ir viss, kas zem debesīm atrodams!
- ⁴ Nē! Es negribu klusēt par viņa locekļiem, nedz par viņa spēku pārpilnību, nedz arī par ķermeņa veidojuma glītumu.
- ⁵ Kas jēl kad ir atsedzis virsējo kārtu viņa bruņutērpam, kas mēģinājis kaut kā izsprauties cauri viņa mutes divkāršo žokļu noslēgumam?
- ⁶ Kas ir atvēris viņa rīkles divkāršo aizsprostu? Viss viņa zobu tuvumā ir šausmu pilns.
- ⁷ Lepnas ir viņa bruņu zvīņas, žmaugi piegulošas cita citai kā ciešā kalumā.
- ⁸ Viena piesienas jo cieši otrai, un neviena gaisa strūkliņa nevar izspiesties tām cauri.
- ⁹ Cita ar citu tās cieši saskārušās, nedalāmi viena cieši iesaistīta otrā.
- ¹⁰ Viņa šķaudīšana liek uzmirdzēt gaismas atspulgiem, kā pirmie rīta ausmas stari ir viņa acis.
- ¹¹ No viņa mutes izšaujas liesmas, izsprakšķ veseli dzirksteļu kūļi!
- ¹² Bet no viņa nāsīm paceļas dūmi kā no verdoša katla vai mitru salmu ugunsкура.
- ¹³ Viņa elpa liek gailēt oglēm, no viņa mutes izverd liesmas un karstums.
- ¹⁴ Viņa skaustā mīt spēks, un viņam pa priekšu traucas baismu pilnas bailes.
- ¹⁵ Viņa miesas daļas saistās cieši kopā, tās it kā uzkaltas viņam un nav kustināmas.
- ¹⁶ Viņa sirds tik cieta kā akmens un tik nekustīga kā apakšējais dzirnu akmens.
- ¹⁷ Kad viņš pieceļas kājās, tad izbīstas paši drošsirdīgākie aiz bailēm un pazaudē savas rīcības spējas.
- ¹⁸ Kad viņam cērt, tad zobena asmens skar viņu tikpat maz kā šķēps, metamais durklis vai bulta.
- ¹⁹ Dzelzs viņam šķiet līdzīga salmiem un varš līdzīgs sapuvušam kokam.
- ²⁰ To nepiespiedīs bēgt strēlnieks ar sava loka šautru; kā pelavu pikas tam ir lingas mestie akmeņi.
- ²¹ Kā salmiņš tam izliekas pat smagā vāle, un tikai smaidu viņā rada šķēpa trieciens.
- ²² Zem pašas viņa pavēderes ir asi kasīkļi, un kā platas kuļamās slēpes, viņam guļot, tās iespiežas dūņās.
- ²³ Viņš ir tas, kas liek dzelmei uzvirt kā podam, un jūru tas izmaisa kā zāļu vārāmo trauku.
- ²⁴ Aiz sevis tas atstāj taku spīdam, tas pārvērš jūras virsu sudraba vizmā.
- ²⁵ Virs zemes tam nav līdzinieka; viņš ir radīts, lai būtu bez jebkādam bailēm.
- ²⁶ Uz visu, kas vien ir augsts, tas noskatās ar nicinājumu: viņš pats ir ķēniņš par katru cildenāku radību!»

42. nodaļa

- ¹ Un Ījabs atbildēja Tam Kungam un sacīja:

² «Es zinu, ka Tu visu spēj un Tev nav nekāds nodoms neizpildāms.

³ Kas tad ir bijis tas, kas bez zināšanām aptumšojis Dieva padomu? Es esmu runājis, bet man nebija pareizas izpratnes par lietām: tās man bija pārāk brīnišķīgas parādības, un tās izprast man nebija iespējams.

⁴ Ak, klausī, lūdzams, mani, jo es gribu runāt; es gribu Tevi jautāt – Tu atbildi man un pamāci mani!

⁵ Līdz šim es tikai no ļaudīm biju dzirdējis par Tevi, tagad arī mana acs Tevi skatījusi!

⁶ Tāpēc atzīstu sevi par vainīgu un nožēloju savu rīcību, būdams gatavs sēdēt pīšļos un pelnos.»

⁷ Un notika, pēc tam kad Tas Kungs šos vārdus bija Ījabam sacījis, tad Tas Kungs sacīja temanietim Ēlifasam: «Mana dusmu kvēle ir iedegusies pret tevi un taviem divi draugiem, jo jūs neesat par Mani runājuši kā pienākas – ne tā, kā Mans kalps Ījabs.

⁸ Un tagad – izraugiet sev septiņus vēršus un septiņus aunus un ejiet pie Mana kalpa Ījaba, un upurējiet kā dedzināmo upuri jūsu pašu labā, un Mans kalps Ījabs par jums lai aizlūdz, jo tikai viņa dēļ Es negribu jums ar ļaunu atmaksāt par jūsu mulķīgo neprātību, jo jūs neesat par Mani runājuši kā pienākas – ne tā, kā Mans kalps Ījabs.»

⁹ Un tad temanietis Ēlifass, šuahietis Bildads un naamatietis Cofars nogāja un darīja tā, kā Tas Kungs bija viņiem runājis. Un Tas Kungs uzlūkoja Ījabu un ievēroja viņa teiktos aizlūgumus par saviem draugiem.

¹⁰ Un Tas Kungs atjaunoja Ījaba agrāko labklājību, kad viņš bija aizlūdzis savu draugu labā; un Tas Kungs piešķīra Ījabam divkārt to, kas vien bija tam piederējis.

¹¹ Un tad pie viņa atnāca sērst visi viņa brāļi un visas viņa māsas, un visi viņa pazīstamie, kādi iepriekš bija bijuši, un tie ar viņu kopā ēda maizi viņa namā, un tie izteica viņam līdzjūtību un viņu iepriecināja visās tais nelaimēs, kādām Tas Kungs bija licis nākt pār viņu. Un ikviens no viņiem deva tam vienu kesitu⁴ un ikkatrs vienu zelta gredzenu.

¹² Un Tas Kungs svētīja Ījaba beidzamās mūža dienas vairāk nekā viņa dzīves sākumu; un viņam piederēja četrpadsmit tūkstoši siklopu un seši tūkstoši kamieļu, un tūkstotis jūgu vēršu, un tūkstoš ēzeļu mātes.

¹³ Un viņam dzima no jauna septiņi dēli un trīs meitas.

¹⁴ Un viņš nosauca pirmās meitas vārdu: Jemūa,⁵ otras vārdu: Kecija,⁶ bet trešās vārdu: Keren-Hapūha,⁷

¹⁵ un visā zemē nevarēja atrast tik skaistas sievas, kādas bija Ījaba meitas. Un viņu tēvs iedalīja tām dzimtas īpašumu viņu brāļu vidū.

¹⁶ Un pēc tam Ījabs nodzīvoja simts četrdesmit gadus, un viņš pieredzēja gan savus bērnus, gan savu bērnu bērnus – četrus augumus.

¹⁷ Un Ījabs nomira vecs un padzīvojis gana gadu.

⁴ Vienu zelta gabalu.

⁵ Ūbele.

⁶ Kanēja smarža.

⁷ Krāšļu radziņš.

28. Psalmi

(V.E.: Krievu Bībelē: «Псалтирь» {[R-BIBLE3](#)})

Pirmā Grāmata

1. Psalms. Divi dzīves ceļi

¹ Svētīgs tas cilvēks, kas neseko bezdievīgo padomam, nedz staigā grēcinieku ceļus, nedz arī sēž paļātāju pulkā, ² bet kam prāts saistās pie Tā Kunga baušļiem un kas dienām un naktīm domā par Viņa bauslību.

³ Tāds ir līdzīgs kokam, kas stādīts pie ūdens upēm, kas savus augļus nes pareizā laikā un kam lapas nesavīst. Viss, ko viņš dara, tam labi izdodas.

⁴ Ne tādi ir bezdievīgie: tie ir kā pelavas, ko vējš aizpūš projām.

⁵ Tāpēc bezdievīgie nepastāvēs tiesā, nedz arī taisno draudzē grēcinieki, ⁶ jo Tas Kungs pazīst taisno ceļu, bet bezdievīgo ceļš ved uz postu.

2. Psalms. Dieva un Viņa svaidītā ķēniņa uzvara pār dumpīgām pasaules tautām

¹ Kāpēc trokšņo tautas un ļaudis tukšu melš?

² Zemes ķēniņi ceļas un valdnieki apvienojas pret To Kungu un Viņa svaidīto:

³ «Sarausim viņu važas un metīsim prom viņu saistekļus!»

⁴ Bet, kas debesīs valda, smejas, un Tas Kungs tos tur par nieku.

⁵ Taču reiz Viņš runās uz tiem Savās dūsmās un iztrūcinās tos Savā bardzībā:

⁶ «Bet Es Savu ķēniņu esmu cēlis Ciānā, Savā svētajā kalnā.»

⁷ Es darīšu zināmu Dieva spriedumu. Viņš uz mani sacīja: «Mans Dēls tu esi, Es šodien tevi esmu dzemdīnājis.

⁸ Prasi Man, tad Es tev došu tautas par īpašumu un pasaules galus par mantību.

⁹ Tu ganīsi tos ar dzelzs zizli, kā māla traukus tu tos sadauzīsi!»

¹⁰ Tad nu, ķēniņi, nāciet pie prāta, ņemiet to vērā, jūs, zemes soģi!

¹¹ Kalpojiet Tam Kungam ar bijāšanu un ar sirds trīsām skūpstiet Dēlu, ¹² lai Viņš nedusmo un jūs neejat bojā savos ceļos, jo ātri iedegas Viņa dusmas. Bet svētīgi visi, kas pie Viņa tveras!

3. Psalms. Ticīgā rīta lūgšana grūtā laikā

¹ Dāvida dziesma, kad viņš bēga no sava dēla Absaloma.

² Ak, Kungs, cik daudz gan man pretinieku! Cik daudz tādu, kas ceļas pret mani!

³ Daudz ir to, kas saka uz manu dvēseli: «Tai pestīšanas nevaids pie Dieva!» (Sela.)

⁴ Bet Tu, Kungs, esi mans vairogs, kas mani sargā, mans gods un tas, kas paceļ manu galvu.

⁵ Skaļā balsī es piesaucu To Kungu, un Viņš atsaucās man no Sava svētā kalna. (Sela.)

⁶ Es apgūlos un aizmigu, un nu es esmu pamodies, jo Tas Kungs mani sargā.

⁷ Es nebīstos no daudzajiem tūkstošiem, kas visapkārt nostājušies pret mani.

⁸ Celies, Kungs, palīdzi man, mans Dievs! Jo Tu siti pa vaigiem visiem mani ienaidniekiem, Tu bezdievīgiem satrieci zobus.

⁹ No Tā Kunga nāk palīdzība, Tava svētība lai plūst pār Tavu tautu! (Sela.)

4. Psalms. Dieva miers

¹ Dziedātāju vadonim, cītaras pavadībā. Dāvida dziesma.

² Uzklausi manus saucienus, manas taisnības Dievs! Kad biju spaidos, Tu manā priekšā pavēri durvis – tad nu žēlo mani un uzklausi, ko lūdzu!

³ Cilvēku bērni, cik ilgi lai mans gods paliek kaunā? Cik ilgi jūs mīlēsiet to, kas iznīkst, un pieķersities meliem?

⁴ Tad nu ziniet, ka Tas Kungs mani brīnišķi vadījis. Viņš uzklausa visas manas lūgšanas.

⁵ Dusmojiet, bet negrēkojiet! Pārdomājiet klusībā savās sirdīs, kad esat jau savās guļasvietās, un klusiet! (Sela.)

⁶ Nesiet taisnības upurus un paļaujieties uz To Kungu!

⁷ Gan daudzi saka: «Kas dos mums laimi?» Pacel Tu, Kungs, pār mums Sava vaiga gaišumu!

⁸ Tu esi devis lielāku prieku manai sirdij nekā viņiem laikos, kad viņiem labības un vīna papildam.

⁹ Es apgulšos mierā un dusēšu, jo Tu vien dari, ka dzīvoju drošībā.

5. Psalm. Paļaušanās uz To Kungu cīņā pret ienaidniekiem

¹ Dziedātāju vadonim, stabuļu pavadībā. Dāvida dziesma.

² Uzklauti manus vārdus, Kungs, ņem vērā manas nopūtas!

³ Manu skaļo saucienu dzirdi, mans valdniek un mans Dievs! Jo es gribu Tevi pielūgt.

⁴ Kungs, uzklauti manu balsi jau agri no rīta, rīta stundā es Tev gribu nest savu upuri.

⁵ Tu neesi Dievs, kam patīk bezdievības pilna cilvēka daba. Kas ļaunu dara, lai netuvojas Tev.

⁶ Kas ir lielīgs, lai nerādās Tavās acīs, Tu ienīsti visus ļauna darītājus.

⁷ Tu pazudini tādus, kas runā melus, Tev riebj ikviens, kas izlej asinis un dara viltu.

⁸ Bet es drīkstu nākt Tavā namā pēc Tavas lielās žēlastības, pielūgt Tevi bijībā Tavā svētnīcā.

⁹ Kungs, vadi mani pēc Savas taisnības manu ienaidnieku dēļ, dari līdzenu manu ceļu, kad mani vajā!

¹⁰ Jo viņu mutē nav patiesības, viņu sirds pilna ļaunuma. Viņu rīkle ir atvērts kaps, ar savu mēli viņi glaimo.

¹¹ Liec, lai viņi sapinas savos padomos, Kungs, atstum tos viņu daudzo noziegumu dēļ, jo viņi sacēlas pret Tevi!

¹² Bet priecāties būs visiem, kas cerē uz Tevi: arvienu viņi priecāsies, ka Tu viņus pasargi. Lai mūžīgi gaviļē un priecājas par Tevi, kas mīl Tavu Vārdu.

¹³ Jo Tu, Kungs, svētī taisno un pušķo viņu ar žēlastību kā ar bruņām.

6. Psalm. Lūgšana lielās bēdās

¹ Dziedātāju vadonim, cītaras pavadībā. Dāvida dziesma, astotā toņu kārtā.

² Kungs, nesodi mani Savās dūsmās un nepārmāci mani Savā bardzībā!

³ Esi man žēlīgs, Kungs, jo es esmu noguris; dziedini mani, jo izbailes pārņēmušas visus manus locekļus!

⁴ Arī mana dvēsele ir ļoti iztrūkusies, bet Tu, Kungs, kavējies – cik ilgi vēl?

⁵ Pievērs man Savu vaigu, izglāb manu dvēseli, palīdzi man pēc Savas lielās žēlastības!

⁶ Jo nāvē Tevi vairs nemiemin! Kas gan pazemē Tevi slavēs?

⁷ Esmu paguris savās nopūtās, nav miera manai sirdij. Ar asarām naktī es slacinu savu gultu, mana guļasvieta pludo asarās.

⁸ Mana acs ir noģindusi aiz skumības, un tās skata jaukums zūd manu baiļu asaru dēļ daudzo ienaidnieku priekšā.

⁹ Atkāpieties no manis, visi ļauna darītāji, jo Tas Kungs uzklausa manu raudāšanu!

¹⁰ Tas Kungs klausu manu lūgšanu, manu saukšanu Viņš ir dzirdējis.

¹¹ Kaunā paliks visi mani ienaidnieki, viņi iztrūksies un ar negodu griezīsies piepeši atpakaļ.

7. Psalm. Tas Kungs taisns tiesnesis

¹ Dāvida dziesma, ko viņš Tam Kungam dziedāja benjamīnieša Kuša vārdu dēļ.

² Kungs, mans Dievs, pie Tevis es tveros! Izglāb mani no maniem vajātājiem un palīdzi man, ³ ka viņi nesaplosa mani kā lauva, tādēļ ka es esmu bez palīga!

⁴ Kungs, mans Dievs, ja es to esmu darījis, ja netaisnība līp pie manām rokām, ⁵ ja esmu pāri darījis tam, kas mierīgi ar mani dzīvoja, vai arī zaudējumus nodarījis tam, kas bez pamata man bija naidīgs, ⁶ tad lai ienaidnieks mani vajā un gūsta, lai min pie zemes manu dzīvību un ieigrūž pīšļos manu godu! (Sela.)

⁷ Celies, Kungs, Savās dūsmās! Stājies pretim manu spaidītāju bardzībai! Celies manis labad un turi tiesu!

⁸ Tautu saime lai ir ap Tevi, augsti pār to cel Savu troni, dodamies atpakaļ Savā augstībā!

⁹ Tas Kungs nes tiesu tautām! Tiesā, Kungs, arī mani pēc manas taisnības un nevainības!

¹⁰ Lai reiz beidzas bezdievīgo niknums un droši stāv taisnais, jo Tu pārbaudi sirdis un īkstis, Tu, taisnais Dievs!

- ¹¹ Dievs tur manu vairogu, Viņš ir palīgs tiem, kam sirds ir bez viltus.
¹² Dievs ir taisns tiesnesis un tāds Dievs, kas brīdina ik dienas.
¹³ Ja kas negrib atgriezties pie Dieva, tad Viņš trin Savu zobenu, ir uzvilcis Savu loku un tēmē, ¹⁴ Viņš tur gatavībā nāvētājas šautras, Savas degošās bultas.
¹⁵ Redzi, naidniekam ir noziegums prātā, viņš ir ļaunuma pilns un rada tikai viltu!
¹⁶ Viņš rok bedri un dara to dziļu, bet pats iekrīt slazdā, ko izlicis.
¹⁷ Viņa ļaunums griežas atpakaļ uz viņa paša galvas, viņa briesmu darbi skar viņa paša skaustu.
¹⁸ Es pateikšos Tam Kungam, jo Viņš ir taisns, un dziedāšu sava Kunga, tā Visuaugstākā, Vārdam.

8. Psalm. Dievs ir valdnieks debesīs, cilvēks – kungs virs zemes

- ¹ Dziedātāju vadonim. Dāvida dziesma uz gitita.
² Kungs, mūsu valdniek, cik augsti godājams Tavs Vārds visās zemēs! Tava varenība sniedzas debesu augstumos!
³ No bērnu un zīdaiņu mutes Tu Sev esi izveidojis pretspēku Saviem pretiniekiem, lai liktu apklust Saviem naidniekiem un atriebējiem.
⁴ Kad es redzu Tavas debesis, Tavu roku darbu, mēnesi un zvaigznes, ko Tu esi radījis, – ⁵ kas gan ir cilvēks, ka Tu viņu piemini, un cilvēka bērns, ka Tu viņu uzlūko?
⁶ Tikai mazliet Tu viņu esi šķīris no Dieva, ar godību un varenību Tu viņu esi pušķojis, ⁷ esi to darījis par valdnieku pār Saviem radījumiem, visu Tu esi nolīcis pie viņa kājām: ⁸ avis un vēršus visnotaļ, arī lauku zvērus, ⁹ putnus zem debesīm un zivis jūrā, un dzīvību, kas jūras dzelmju tekas izlodā.
¹⁰ Kungs, mūsu valdniek, cik goda pilns ir Tavs Vārds visā pasaulē!

9. Psalm. Pateicība par ienaidnieku uzvarēšanu

- ¹ Dziedātāju vadonim. Dāvida dziesma pēc meldijas»Mirsti par dēlu«.
² Es pateikšos Tam Kungam no visas sirds, es sludināšu visus Tavus brīnumus.
³ Es priecāšos par Tevi un līksmošu, dziedāšu Tavam Vārdam, Tu, Visuaugstākais!
⁴ Mani ienaidnieki ir atkāpušies, ir krituši un gājuši bojā Tavā priekšā, ⁵ jo Tu esi iztiesājis manu taisno lietu, esi sēdējis Savā goda krēslā kā taisnīgs tiesnesis.
⁶ Tu esi iztrūcinājis neticīgos un iznīcinājis bezdievīgos, viņu vārdus Tu esi izdzēsis uz mūžu mūžiem.
⁷ Naidnieki ir gājuši bojā un ir satriekti gruvešos uz mūžīgiem laikiem: pilsētas guļ drupās, to piemiņa zudusi līdz ar tām pašām.
⁸ Bet Tas Kungs valda mūžīgi, Savu goda krēslu Viņš cēlis, lai turētu tiesu.
⁹ Viņš tiesās pasauli pēc taisnības, Viņš lems par tautām pēc patiesības.
¹⁰ Tas Kungs ir patvērums tam, kas apspiests, tversme bēdu laikā.
¹¹ Uz Tevi paļaujas, kas pazīst Tavu Vārdu, jo Tu, Kungs, nepamet tos, kas Tevi meklē.
¹² Dziediet Tam Kungam, kas mājō Ciānā, tautu vidū daudziniet Viņa darbus!
¹³ Jo Viņš atriebj asinsdarbus un piemin nelaimīgos, Viņš neaizmirst lūgšanas.
¹⁴ Esi man žēlīgs, Kungs, uzlūko manu postu, ko es ciešu no saviem ienaidniekiem; Tu esi tas, kas mani atrauj no nāves vārtiem, ¹⁵ lai es daudzīnu visus Tavus slavas pilnos darbus un Ciānas meitas vārtos gaviļēju par Tavu palīdzību.
¹⁶ Citas tautas ir nogrimušas bedrē, ko pašas rakušas; tīklā, ko viņas izlikušas, sapinusies viņu pašu kāja.
¹⁷ Tas Kungs ir parādījis Sevi, Viņš turējis tiesu, un netaisnais ir sapīnis savu roku darbā. (Sela.)
¹⁸ Lai bezdievīgos aizrauj pazeme, lai nogrimst tajā visas tautas, kas Dievu aizmirsušas!
¹⁹ Bet nabagais nav aizmirsts uz mūžiem, nedz arī ir zudusi uz laiku laikiem apbēdināto cerība.
²⁰ Celies, Kungs, lai cilvēks nedabū virsroku, lai tautas saņem savu tiesu Tava vaiga priekšā!
²¹ Iztrūcini tās, ak, Kungs! Lai tautas atzīst, ka mēs esam tikai cilvēki! (Sela.)

10. Psalm. Palīdzības sauciens pret bezdievīgiem varmākām

- ¹ Kāpēc, Kungs, Tu esi tik tālu, kāpēc Tu esi apslēpies bēdu laikā?
² Savā pārgalvībā bezdievīgais vajā nomākto. Kaut viņi paši sapītos savos blēņu padomos, ko tie izdomājuši!
³ Jo bezdievīgais plātās ar savām nekautrīgām iekārēm, un pagaidu plēsējs lielās ar savu ieguvumu, arvien vairāk atraudamies no Tā Kunga.
⁴ Bezdievīgais savā lielā lepnībā nebēdā ne par vienu; visas viņa domas ir: Dieva nav!

⁵ Joprojām viņš sekmīgi turpina savu rīcību, un Tava soda tiesa arvienu paliek tālu no viņa. Šņākdams viņš vērsas pret visiem saviem pretiniekiem.

⁶ Viņš domā savā sirdī: es nekad neklupšu, un nekad nelaime nenāks pār mani!

⁷ Viņa mute plūst pāri no lāstiem, no viltus un varmācības, ar savu mēli viņš rada postu un bēdas.

⁸ Viņš slēpjas attālākās sētās un nokauj nevainīgo, kad neviens to neredz. Uz nevarīgo un bezspēcīgo vērsti viņa ļauno acu skati.

⁹ Viņš uzglūn savā paslēptuvē kā lauva savā alā, viņš uzglūn, lai notvertu nabagu, viņš notver nabagu, ievelkot to savā tīklā.

¹⁰ Viņš notupstas un noliecas un ar varu norauj nelaimīgos pie zemes, un viņi viegli nokļūst viņa ķetnās.

¹¹ Tas spriež savā sirdī: Dievs to ir aizmirsis, Viņš ir apslēpis Savu vaigu un neredzēs to nemūžam!

¹² Celies, ak, Kungs, pacel, ak, Dievs, Savu elkoni! Neaizmirsti nelaimīgos!

¹³ Kāpēc lai bezdievīgais noniecina Dievu un spriež savā sirdī: Tu pēc tā nekad nejautāsi!

¹⁴ Bet Tu gan redzi postu un sirdēstus, Tu vēro brīdi, kad pārņemt visu to Savās rokās. Uz Tevi raugās nelaimīgais un vājais, kas pakļaujas Tavai apsardzībai, un Tu esi palīgs bārim.

¹⁵ Satriec bezdievīgā un ļaundara elkoni, atrieb viņa negantību, dari tai galu!

¹⁶ Tas Kungs ir ķēniņš uz mūžu mūžiem, un lai mūžam nav vairs citas tautas Viņa zemē!

¹⁷ Tu, Kungs, liec piepildīties pazemīgo ilgām, Tu stiprini viņu drosmi un Tu pievērs viņiem Savu dzirdīgo ausi, ¹⁸ nesdams taisnību bāriem un grūtdieņiem, un lai cilvēks, kas ir no zemes, vairs nedara varas darbus!

11. Psalm. Nebēgt, bet pastāvēt

¹ Dziedātāju vadonim. Dāvida dziesma.

² Es tveros pie sava Kunga. Kā tad jūs sakāt uz mani: «Laidies savos kalnos līdzīgi putnam, ³ jo, redzi, tur ir bezdievīgie, viņi uzvelk savu stopu, liek savu bultu uz auklas, lai tumsā to izšautu uz tiem, kas skaidri savās sirdīs.

⁴ Kad pamati grūst, ko darīs taisnais?»

⁵ Tas Kungs ir Savā svētajā namā, Tam Kungam debesīs ir goda krēsls, Viņa acis raugās uz zemi, Viņa skati pārbauda cilvēku bērnus.

⁶ Tas Kungs pārbauda taisno un bezdievīgo, bet Viņa dvēsele ienīst to, kas dara varas darbus.

⁷ Pār bezdievīgajiem Viņš liek līt ugunij un sēram, svelmaina vētra būs viņu daļa, ⁸ jo Tas Kungs ir taisns, Viņš mīl taisnību. Taisnie skatīs Viņa vaigu.

12. Psalm. Dievs lai uztur Savu taisno pulciņu

¹ Dziedātāju vadonim, uz astoņām stīgām. Dāvida dziesma.

² Palīdzi, ak, Kungs, jo svētie ir zustin zuduši un ticīgo tik maz ir palicis starp cilvēku bērniem!

³ Viltu viņi runā cits caur citu. Ar smaidu uz lūpām viņi runā ar divkosīgu sirdi.

⁴ Kaut Tas Kungs darītu galu visiem saldiem vārdiem, mēlei, kas runā nekautrīgi, ⁵ kas saka: «Mūsu varoņspēks ir mūsu mēle, mūsu mute ir mūsu rīcībā, mums klājas runāt! Kas mums var pavēlēt?»

⁶ «Tad nu posta dēļ, kas nācis pār apspiestajiem, un grūtdieņu nopūtu dēļ Es celšos,» saka Tas Kungs, «un gādāšu pestīšanu tam, kas pēc tās ilgojas!»

⁷ Tā Kunga vārdi ir skaidri kā kausēts sudrabs, kas septiņkārt šķīstīts.

⁸ Tu, Kungs, tos turēsi un pasargāsi mūs no šīs cilts mūžīgi – ⁹ no pārkāpējiem, kas lepni staigā visapkārt, kur nekrietnība augstu ceļ galvu starp cilvēku bērniem.

13. Psalm. Cik ilgi vēl, ak, Kungs?

¹ Dziedātāju vadonim. Dāvida dziesma.

² Cik ilgi, ak, Kungs, Tu neliksies zinis par mani, cik ilgi Tu apslēpsi Savu vaigu no manis?

³ Cik ilgi man būs glabāt rūpes savā dvēselē, diendienā bēdāties savā sirdī? Cik ilgi mans ienaidnieks pacelsies pār mani?

⁴ Raugies šurp, paklausī mani, Kungs, mans Dievs, dari manas acis spodras, ka es neaizmiegu nāvē!

⁵ Lai mans ienaidnieks nesaka: «Es esmu uzvarējis!» Un lai mans pretinieks nelīksmo, kad es krītu.

⁶ Es ceru uz Tavu žēlastību, mana sirds ir līksma par Tavu palīdzību!

⁷ Es dziedāšu Tam Kungam, ka Viņš man tik daudz laba dara!

14. Psalmis. Grēcīgās pasaules posts

¹ Dziedātāju vadonim. Dāvida dziesma. Bezprāši saka savā sirdī: Dieva nevoid! Tie ir samaitāti un dara nelietības, starp viņiem nav neviena, kas dara labu.

² Tas Kungs skatās no debesīm uz cilvēku bērniem un raugās, vai jel kāds ir sapratīgs un meklē Dievu.

³ Bet viņi ir novirzījušies, visnotaļ izvirtuši; nav neviena, kas dara labu, it neviena.

⁴ Vai tad nav nekādas saprašanas ļauna darītājiem, kas saēd manu tautu un kas gan ēd Tā Kunga maizi, tomēr nepiesaukdami Viņu?

⁵ Reiz viņi bīdamies izbīties, jo Dievs ir ar taisno cilti.

⁶ Jūs nievājat nabaga padomu, bet Tas Kungs ir viņa patvērums.

⁷ Ak, kaut Israēlam no Ciānas nāktu palīdzība! Kad Tas Kungs reiz vērsīs uz labu Savas tautas likteni, tad Jēkabs priecāsies un Israēls līksmos.

15. Psalmis. Kam ļauts mājot Tā Kunga namā?

¹ Dāvida dziesma. Kungs, kas mājos Tavā mājoklī un dzīvos Tavā svētajā kalnā?

² Kas staigā nenoziedzībā un dara taisnību, un patiesību glabā savā sirdī; ³ kas citu neaprunā ar savu mēli, savam tuvākam ļauna nedara un nelaupa viņam viņa godu; ⁴ kas neieredz ļaundari, bet tur cieņā tos, kas bīstas To Kungu; kas negroza zvērestu, ja tas viņam par nastu; ⁵ kas neņem netaisnus augļus par aizdoto naudu vai dāvanas, lai kaitētu nevainīgajam. Kas tā turēsies, tas pastāvēs mūžīgi!

16. Psalmis. Visskaistākais mantojums

¹ Dāvida sirdsdziesma. Pasargi mani, Dievs, jo es paļaujos uz Tevi!

² Es saku uz To Kungu: «Tu esi mans Kungs, bez Tevis man nevoid nekā cita laba.»

³ Uz svētajiem, kas ir šai zemē, es saku: «Uz jums man ir labs prāts!»

⁴ Daudz ciešanu sagaida tos, kas pielūdz elkus, svešus dievus; es nepienesīšu viņu asiņainos dzeramos upurus un ar savām lūpām nepiemīnēšu viņu vārdus!

⁵ Tas Kungs ir mana manta un mans kauss. Tu esi tas, kas glabā un nodrošina man manu tiesu.

⁶ Man mana daļa tikusi jaukā vietā, tiešām, skaists ir mans mantojums.

⁷ Es slavēšu To Kungu, kas man devis padomu; pat naktī mana sirdsbalss ir paklausībā modra.

⁸ Es skatīju To Kungu savā priekšā vienumēr, jo Viņš man ir pa labo roku, ka es nešaubītos.

⁹ Tāpēc priecājās mana sirds un līksmoja mana mēle, un pat mana miesa dzīvos cerībā, ¹⁰ jo Tu manu dvēseli nepametīsi nāves valstībā, nedz Savam Svētajam liksi redzēt iznīcību.

¹¹ Tu darīji man zināmu dzīvības ceļu, Tu piepildi mani ar prieku Sava vaiga priekšā, un jaukas, svētības pilnas dāvanas pie Tavas labās rokas ir mūžīgi.

17. Psalmis. Dieva spriedums

¹ Dāvida lūgšana. Ak, Kungs, mana pestīšana, ievēro manu taisnīgo lietu, uzklausi manus skaļos saucienus, uztver manu lūpu bezviltus lūgšanu!

² No Tava vaiga es gaidu spriedumu par sevi, Tavas acis redz to, kas ir taisnība.

³ Tu pārbaudi manu sirdi, Tu noraugies uz mani arī naktī, Tu iedziļinies manā dvēselē, bet Tu neatrodi manī nekā ļauna: mana mute nav vainīga nekādā pārkāpumā.

⁴ Cilvēku dzīves burzmā es pēc Tavu lūpu vārdiem esmu vairījies no varmāku tekām.

⁵ Mani soļi ir cieši turējušies pie Tavām tekām, manas kājas savā gājumā nav ļodzījušās.

⁶ Es Tevi piesaucu, jo Tu uzklausi mani, ak, Dievs. Pievērs man Savu ausi, uzklausi manu runu!

⁷ Parādi man Savu brīnišķo žēlastību, Tu, glābējs tiem ļaudīm, kas no saviem pretiniekiem tveras pie Tavas labās rokas!

⁸ Pasargi mani kā Savu acuraugu, tavu spārnu pavēnī ļauj man patverties ⁹ no bezdievīgajiem, kas dara man pāri, no ienaidniekiem, kas kārtīgi glūn man visapkārt!

¹⁰ Savu bezjūtīgo sirdi viņi glabā noslēgtu, viņu mute pauž iedomu pilnas runas.

¹¹ Ik uz soļa viņi uzglūn mums tagad, viņi tīko pēc tā, lai nogāztu mūs pie zemes.

¹² Viņi līdzinās lauvam, kas kāro laupījumu, jaunam lauvam, kas glūn no savas slēptuves.

¹³ Celies, Kungs, dodies tam pretim, sagrauj viņu, izglāb manu dvēseli ar Savu zobenu no bezdievīgā, no Tev pakļautiem ļaudīm, ¹⁴ ar Savu roku, ak, Kungs, no šīs pasaules ļaudīm, kam sava daļa ir šai dzīvībā, kam vēderu Tu pildi ar Savu mantu, kam dēlu papildnam un kas savu mantu atstāj saviem bērniem!

¹⁵ Bet es Tavu vaigu skatīšu taisnībā un uzmodies pēc sirds patikas raudzīšos Tavā attēlā.

18. Psalm. Pateicība glābējam Dievam

¹ Dziedātāju vadonim. Dāvīda, Tā Kunga kalpa, dziesma. Šīs dziesmas vārdus viņš veltījis Tam Kungam, kad Tas Kungs viņu bija izglābis no visu viņa ienaidnieku un no Saula rokas.

² Viņš teica: «Es Tevi mīlu no sirds dziļumiem, Kungs, mans stiprums.

³ Tas Kungs ir mans akmenskalns, mana pils un mans glābējs, mans stiprais Dievs, mans patvērums, uz ko es paļaujos, mans vairogs un mans pestīšanas rags, un mans augstais palīgs.

⁴ Es piesaukšu To Kungu, kas augsti teicams, un tad es tikšu pestīts no saviem ienaidniekiem.

⁵ Nāves bangas man vēlās virsū, iznīcības straumes mani biedēja.

⁶ Elles valgi jau tinās ap mani, nāves cilpas jau žņaudza mani.

⁷ Savās bailēs es piesaucu To Kungu un brēcu pēc sava Dieva. Viņš sadzirdēja manu balsi Savā pilī, un mana brēkšana nāca Viņa ausīs.

⁸ Zeme līgojās un drebēja, un kalnu pamati trīcēja. Tie grīļojās Viņa bardzības priekšā.

⁹ Dūmi nāca no Viņa nāsīm un uguns liesmas no Viņa mutes, kvēlojošas ogles kā zibeņi dzirkstīja no Viņa.

¹⁰ Viņš pielieca debesis un pats nolaidās zemē, un tumsa bija zem Viņa kājām.

¹¹ Viņš brauca uz ķeruba un aizlidoja tālēs, Viņš lidinājās ar vētras spārnēm.

¹² Viņš tumsu darīja sev par apsegu, tumši ūdeņi un biezi padebeši bija Viņa mājoklis.

¹³ No spožuma Viņa priekšā šķēlās Viņa padebeši ar krusu un liesmainiem zibeņiem.

¹⁴ Tas Kungs lika pārkoniem dārdēt debesīs, Visuaugstākais pacēla Savu balsi, ¹⁵ raidīja Savas bultas uz visām pusēm un izkļiedēja ienaidniekus, meta zibeņus un biedēja viņus.

¹⁶ Jūras dziļumi kļuva redzami, un zemes pamati tika atsegti Tavas bardzības dēļ, ak, Kungs, ar Tavu nāšu dusmu pilnām elsam.

¹⁷ Viņš izstiepa Savu roku no augšienes, satvēra mani un izvilka no lielajiem ūdeņiem.

¹⁸ Viņš mani izrāva no stipra pretinieka rokām, no maniem naidniekiem, kas mani, pārmērīgi stipri būdami, māca.

¹⁹ Viņi cēlās pret mani nebaltā dienā, bet Tas Kungs kļuva man par atbalstu.

²⁰ Viņš mani izveda klajumā, izrāva no briesmām, jo Viņš turēja uz mani labu prātu.

²¹ Tas Kungs man atlīdzināja pēc manas taisnības, pēc manu roku šķīstības Viņš man atmaksāja, ²² jo es turējos Tā Kunga ceļos un nedarīju to, kas ir apgrēcība mana Dieva priekšā, ²³ un visas Viņa tiesas bija manu acu priekšā un es nenicināju Viņa baušļus.

²⁴ Es turējos bez vainas Viņa priekšā un sargājos no pārkāpuma.

²⁵ Pēc manas taisnības Tas Kungs man atdarīja, tāpēc ka manas rokas Viņa acīs bija šķīstas.

²⁶ Svētajiem Tu rādies svēts un taisnajiem taisns.

²⁷ Šķīstajiem Tu rādies šķīsts Savā sirdī, bet no tiem, kas novērsušies, arī Tu novērsies.

²⁸ Apspiestajiem un pazemotajiem Tu gādā palīdzību, bet lepnas acis Tu pazemo.

²⁹ Tiešām, Tu, Kungs, dari gaišu manu spīdekli, mans Dievs dara gaišu manu tumsu, ³⁰ jo ar Tavu spēku es sagrauju mūrus un ar savu Dievu es pārvaru vaļņus.

³¹ Tiešām, Dieva ceļi ir pilnīgi, Viņa vārdi ir skaidri, Viņš ir vairogs visiem, kas pie Viņa tveras.

³² Kur ir vēl tāds Dievs kā Tas Kungs, kur citur vēl tāds klintij līdzīgs patvērums kā Tu, mūsu Dievs?

³³ Dievs apjož mani ar spēku un dara līdzenus manus ceļus, ³⁴ Viņš man devis stirnu kājas un pacēlis mani augstā vietā, ³⁵ Viņš manu elkoni mācīja karot un manas rokas uzvilkt vara stopu.

³⁶ Tu man devi Savas pestīšanas vairogu, Tava labā roka mani atbalstīja un Tava žēlastības pilnā laipnība mani paaugstinājusi.

³⁷ Tu līdzināji ceļu soļiem, ka mani krumšļi neļodzījās.

³⁸ Es dzinos pakaļ saviem ienaidniekiem un panācu viņus, es negriezos atpakaļ, līdz es viņus nebiju iznīcinājis.

³⁹ Es viņus sagraavu, ka tie vairs necēlās, bet nokrita pie manām kājām.

⁴⁰ Ar cīņas sparū Tu mani apjozi, noliki pie manām kājām visus manus pretiniekus.

⁴¹ Tu liki bēgt manā priekšā visiem maniem ienaidniekiem, savus nīdējus es izdeldēju.

⁴² Viņi brēca, bet nebija glābēja, viņi piesauca To Kungu, bet Viņš neatbildēja.

⁴³ Tad es viņus samalu kā putekļus, ko vējš dzenā, kā ielas dubļus es viņus samīdīju.

⁴⁴ Tu mani izglābi cīņās manas tautas labā, Tu mani paaugstināji pār maniem ienaidniekiem, iecēli mani par galvu citām tautām; tautas, kuras nepazīnu, kalpo man.

⁴⁵ Tās klausā katram manam vārdam, svešinieku dēļi rādās mīlīgi manā priekšā.

⁴⁶ Svešinieku bērņus pārņem izbailes, tie drebēdami atstāj savas pilis.

⁴⁷ Tas Kungs ir dzīvs, slavēts lai ir mans patvērums, augsti teikts lai ir Dievs, mans glābējs, ⁴⁸ stiprais Dievs, kas man deva iespēju atmaksāt un tautas nolika pie manām kājām manā varā, ⁴⁹ kas mani izglāba no nikno ienaidnieku bardzības un no varas darbu darītāju rokas.

⁵⁰ Tāpēc es Tevi gribu slavēt tautu vidū, ak, Kungs, un dziedāt par godu Tavam Vārdam, Tev, ⁵¹ kas Savu ķēniņu apveltī ar lielu svētību un parādi žēlastību Savam svaidītajam, Dāvidam, un viņa dzimumam mūžīgi!»

19. Psalm. Dieva godība radībā un bauslībā

¹ Dziedātāju vadonim. Dāvida dziesma.

² Debesis daudzina Dieva godu, un izplatījums izteic Viņa roku darbu.

³ Diena dienai to pauž, un nakts naktij to dara zināmu.

⁴ Nav nekādas valodas, nedzird ne vārda, neskan to balss, ⁵ tomēr to vēsts iziet pa visu pasauli un to pausme līdz zemes galiem.

⁶ Saulei Viņš darinājis telti, tā līdzīga līgavainim, kas iziet no savām telpām, tā priecājas kā varonis, lai dotos nospraustajā ceļā.

⁷ Vienā debesmalā tā sāk savu gaitu, apkārt līdz tai pašai malai tā to nostaigā, un nekas nepaliek apslēpts no tās svelmes.

⁸ Tā Kunga likumi ir pilnīgi un atspirdzina dvēseli. Tā Kunga liecība ir patiesa un vientiesīgos dara gudrus.

⁹ Tā Kunga pavēles ir taisnas, tās dara sirdi priecīgu, Tā Kunga bauslis ir skaidrs, tas apskaidro acis.

¹⁰ Bijība Tā Kunga priekšā ir šķīsta, tā pastāv mūžīgi. Tā Kunga tiesas spriedumi ir patiesība, tie visi ir taisni; ¹¹ tie ir jaukāki nekā zelts, nekā kausēts zelts, tie saldāki nekā medus, kā vistīrākais tecinātais medus no šūnām.

¹² Arī Tavs kalps no tiem gūst pamācību, jo, kas tos ievēro, tam jau ar to vien ir liela alga.

¹³ Kas gan apzinās savu nomaldīšanos? Šķīstī mani no manām neapzinātām kļūdām!

¹⁴ Pasargi arī Savu kalpu no augstprātīgas lepņības grēkiem, ka tie nevalda pār mani! Tad es būšu bez vainas un tīrs, bez lieliem pārkāpumiem.

¹⁵ Lai Tev patīk manas mutes valoda un manas sirds domas Tavā priekšā, ak, Kungs, mans patvērums un mans pestītājs!

20. Psalm. Lūgšana par valdnieku

¹ Dziedātāju vadonim. Dāvida dziesma.

² Lai Tas Kungs tevi uzklausa bēdu laikā, lai tevi pasargā Jēkaba Dieva Vārds!

³ Lai Viņš tev sūta palīdzību no svētās vietas un atbalstu no Ciānas!

⁴ Lai Viņš piemin visus tavus upurus, tavus dedzināmos upurus lai Viņš nenoraida! (Sela.)

⁵ Lai Viņš tev piešķir visu, ko tava sirds vēlas, taviem nodomiem lai Viņš liek labi izdoties!

⁶ Tad mēs priecāsimies par tavu uzvaru un pacelsim karogus sava Dieva Vārdā. Lai Tas Kungs piepilda visas tavas lūgšanas!

⁷ Nu es zinu, ka Tas Kungs palīdz Savam svaidītajam, viņu uzklaudams no Savām svētajām debesīm, viņam palīdzēdams ar Savu stipro labo roku.

⁸ Vieniem viņu spēks ir kara rati, citiem zirgi, bet mēs esam stipri ar Tā Kunga, mūsu Dieva, Vārdu.

⁹ Viņi sabrūk un krīt, bet mēs turamies un stāvam stipri.

¹⁰ Ak, Kungs, palīdzi ķēniņam un uzklausi mūs arvienu, kad Tevi lūdzam!

21. Psalm. Ķēniņš priecājas par Tā Kunga spēku

¹ Dziedātāju vadonim. Dāvida dziesma.

² Kungs, ķēniņš priecājas par Tavu spēku. Cik ļoti viņš gaviļē par Tavu palīdzību!

³ Ko viņa sirds kāroja, to Tu viņam esi devis, un Tu neesi viņam liedzis, ko lūdza viņa lūpas. (Sela.)

⁴ Jo Tu nāci viņam pretim, dodams svētības dāvanu, Tu viņa galvu rotāji ar dzidra zelta kroni.

⁵ Viņš izlūdās no Tevis dzīvību, Tu viņam devi ilgu mūžu, lai viņš pastāvētu mūžīgi.

⁶ Lielu godu viņš guva, jo Tu piešķīri viņam uzvaru, ar varenību un spožumu Tu viņu rotāji.

⁷ Tu dari viņu pašu par svētību uz laiku laikiem, Tu liec viņam prieku sajust Tava vaiga priekšā, ⁸ jo ķēniņš pašaujas uz To Kungu, un Visaugstākā žēlastība dara, ka viņš nešaubās.

⁹ Tava roka aizsniegs visus Tavus ienaidniekus, un Tava labā roka skars Savā bargumā visus, kas Tevi ienīst.

¹⁰ Tu tos pārvērtīsi degošā ceplī Savas bardzības laikā, Tas Kungs viņus aprīs Savā dusmībā, un uguns vidus izdeldēs.

¹¹ Viņu cilti Tu izdeldēsi no zemes virsas un viņu pēcnācējus no cilvēku bērnu vidus.

¹² Kaut viņi sirdī slēpj ļaunumu pret Tevi un uz viltu nesas viņu prāts, taču neko viņi nespēj izdarīt.

¹³ Tu darīsi, ka viņi pagriezīs muguru un metīsies bēgt, Savu stopu Tu vērsīsi pret viņu sejām.

¹⁴ Celies, Kungs, Savā spēkā! Mēs dziedāsim un daudzīnāsim ar cītarām Tavu varenību!

22. Psalm. Taisnā ciešanas

¹ Dziedātāju vadonim. Dāvida dziesma (pēc «Rītausmas stirna»).

² Mans Dievs, mans Dievs, kāpēc Tu mani esi atstājis? Tu esi tik tālu no manis ar Savu palīdzību un nedzirdi manu saucienu vārdus!

³ Es saucu dienā, bet Tu man neatbildi, un arī naktī, bet neatrodu mieru!

⁴ Un taču Tu esi svēts, Tavs goda krēsls stāv pāri Israēla slavas dziesmām.

⁵ Uz Tevi cerēja mūsu tēvi, viņi cerēja, un Tu viņus izglābi.

⁶ Tevi viņi piesauca un tapa atpestīti, uz Tevi viņi cerēja un nepalika kaunā.

⁷ Bet es esmu tārps un ne cilvēks, cilvēku apsmiets un ļaužu nievāts.

⁸ Visi, kas mani redz, nievā mani, savēlķ lūpas un krata galvu:

⁹ «Lai nu viņš pārmet to Tam Kungam, lai Tas viņu izglābj, lai izrauj no bēdām, jo Tam jau uz viņu labs prāts.»

¹⁰ Tu esi tas, kas mani izvedis no mātes miesām, kas mani mācījis paļauties uz Tevi no mātes krūts.

¹¹ Uz Tevi esmu vērstis no mātes miesām, no mātes klēpja Tu esi mans Dievs.

¹² Neesi tālu no manis, jo izbailes ir visapkārt, esi man tuvu, jo nav neviena, kas palīdz!

¹³ Nikni vērši mani apstājuši, Basanas milzu tauri mani ielenkuši.

¹⁴ Tie atpleš savu rīkli pret mani kā plēsīgs un rēcošs lauva.

¹⁵ Es esmu kā izliets ūdens, visi mani kauli ir kā salauzti, mana sirds manās miesās ir kā izkusis vasks.

¹⁶ Manas smaganas izkaltušas kā māla trauks, un mana mēle līp pie manām aukslējām, nāves pīšļos Tu mani esi guldījis.

¹⁷ Ap mani sastājušies suņi, ļaundaru bars mani ielenc, manas rokas un kājas ir caururbtas.

¹⁸ Es varu saskaitīt visus savus kaulus, bet viņi lūkojas manī ar prieku.

¹⁹ Viņi dala manas drēbes savā starpā, un par manu apģērbu viņi met kauliņus.

²⁰ Neesi tik tālu, ak, Kungs, Tu mans spēks, steidzies palīgā!

²¹ Izglāb manu dvēseli no zobena, manu dzīvību no suņu varas!

²² Pestī mani no lauvas rīkles, no mežonīgo vēršu ragiem!

²³ Tad es paudišu Tavu Vārdu saviem brāļiem, draudzes vidū es Tevi slavēšu:

²⁴ «Slavējiet To Kungu visi, kas Viņu bīstas; Jēkaba dzimums lai Viņam dod godu, lai Viņu bīstas viss Israēla nams!

²⁵ Jo Viņš nav nicinājis un nav turējis ne par ko sērdieņu postu, nav aplēpis no tā Savu vaigu, bet ir to paklausījis, kad tas sauca.»

²⁶ Par Tevi es dziedāšu lielā draudzē, es pildīšu savus solījumus to priekšā, kas Tevi bīstas.

²⁷ Pazemīgie ēdīs un būs paēduši, un, kas To Kungu meklē, tie Viņu slavēs. Jūsu sirdis lai dzīvo mūžīgi!

²⁸ Lai To Kungu piemin un pie Viņa atgriežas visas zemes malas, tautu tautas lai zemojas Viņa priekšā un lai Viņu pielūdz, ²⁹ jo Tam Kungam pieder valstība, Viņš ir valdnieks pār tautām.

³⁰ Arī tie lai zemojas Viņa priekšā, kas dus zemes klēpī, Viņu lai pielūdz visi, kas kļuvuši par pīšļiem.

³¹ Lai par To Kungu stāsta nākamajām paaudzēm un par Viņa taisnību, ko Viņš dartījis, lai sludina radu radiem.

³² Viņi nāks un sludinās Viņa taisnību tiem ļaudīm, kas vēl dzims, ka Viņš to ir darījis.

23. Psalm. Tas Kungs ir mans gans

¹ Dāvida dziesma. Tas Kungs ir mans gans, man netrūks nenieka.

² Viņš man liek ganīties zaļainās ganībās. Viņš mani vada pie skaidra ūdens.

³ Viņš atspirdzina manu dvēseli un ved mani pa taisnības ceļiem Sava Vārda dēļ.

⁴ Jebšu es arī staigāju tumšā ielejā, taču ļaunuma nebīstos, jo Tu esi pie manis, Tava gana vēzda un Tavs gana zizlis mani iepriecina.

⁵ Tu klāj man galdu, mani ienaidniekiem redzot, Tu svaidi ar eļļu manu galvu, mans kauss ir piepildīts pilns līdz malai.

⁶ Tiešām, labums un žēlastība mani pavadīs visu manu mūžu, un es palikšu Tā Kunga namā vienumēr.

24. Psalm. Godības ķēniņš

¹ Dāvida dziesma. Tam Kungam pieder zeme un viss, kas to piepilda, zemes virsus un viss, kas uz tā dzīvo.

² Jo Viņš zemi virs jūras nostiprinājis un to pacēlis virs ūdens straumēm.

³ Kas drīkst kāpt Tā Kunga kalnā, un kas stāvēs Viņa svētajā vietā?

⁴ Kam nenoziedzīgas rokas un skaidra sirds, kam prāts nenesas uz nīcīgām lietām un kas ar viltu nezvērē.

⁵ Tāds dabūs svētību no Tā Kunga un taisnību no Dieva, sava pestītāja.

⁶ Tāda ir tā cilts, kas pēc Tā Kunga vaicā, kas meklē Jēkaba Dieva vaigu.

⁷ Jūs vārti, paceliet savas palodas, un topiet augstākas, jūs mūžīgās durvis, lai godības ķēniņš ieiet!

⁸ Kas ir šis godības ķēniņš? Tas Kungs, stiprs un spēcīgs, Tas Kungs varens cīņā.

⁹ Jūs vārti, paceliet savas palodas, un topiet augstākas, jūs mūžīgās durvis, lai godības ķēniņš ieiet!

¹⁰ Kas ir šis godības ķēniņš? Tas Kungs Cebaots, tas ir šis godības ķēniņš! (Sela.)

25. Psalm. Lūgšana pēc Dieva palīdzības un žēlastības

¹ Dāvida dziesma. Uz Tevi, Kungs, es paceļu savu dvēseli, ² mans Dievs, uz Tevi es ceru, nepamet mani kaunā, lai mani ienaidnieki par mani nepriecājas.

³ Tiešām, neviens, kas uz Tevi gaida, nepaliks kaunā. Kaunā paliek tie, kas vieglprātīgi Tevi atstāj.

⁴ Kungs, dari man zināmus Tavus ceļus, māci man Tavas tekas!

⁵ Vadi mani Tavā patiesībā un māci mani, jo Tu esi mans Dievs, kas palīdz. Uz Tevi es gaidu vienumēr.

⁶ Piemini, Kungs, Savu laipnību, Savu žēlsirdību un žēlastību, kas ir mūžīga.

⁷ Nepiemini manus jaunības grēkus un pārkāpumus, bet piemini mani pēc Savas žēlastības Savā lielajā laipnībā, ak, Kungs!

⁸ Tas Kungs ir laipnīgs un taisns, tāpēc Viņš atgriež grēciniekus uz pareiza ceļa.

⁹ Pazemīgos Viņš vada Savā taisnībā, un tiem, kas pazemoti, Viņš māca Savu ceļu.

¹⁰ Visi Tā Kunga ceļi ir žēlastība un uzticība tiem, kas tur Viņa derību un Viņa liecības.

¹¹ Tava Vārda dēļ, ak, Kungs, piedod man manu noziegumu, jo tas ir liels!

¹² Kas ir tas vīrs, kas To Kungu bīstas? Tam Viņš māca ceļu, pa kuru tam jāstaigā.

¹³ Pats viņš baudīs labumu, un viņa dzimums iemantos zemi.

¹⁴ Tā Kunga draudzība ir ar tiem, kas Viņu bīstas, un Viņa derība ar viņiem vedīs viņus pie īstās atziņas.

¹⁵ Manas acis raugās uz To Kungu vienumēr, jo Viņš manu kāju izvelk no tīkla režģiem.

¹⁶ Pievērsies man un esi žēlīgs, jo es esmu vientulis un lielās bēdās!

¹⁷ Bailība pārņem manu sirdi, izved mani no manām bēdām!

¹⁸ Uzlūko manu postu un manas mokas un piedod visus manus grēkus!

¹⁹ Apskati manus ienaidniekus, cik viņu daudz un ar kādu nekautrīgu niknumu viņi mani ienīst!

²⁰ Pasargi manu dvēseli un izglāb mani, nepamet mani kaunā, jo uz Tevi es paļaujos!

²¹ Sirds skaidrība un taisnība lai mani sargā, jo es gaidu uz Tevi, ak, Kungs!

²² Ak, Dievs, atsvabini Israēlu no visām viņa bēdām!

26. Psalm. Taisna cilvēka lūgšana

¹ Dāvida dziesma. Kungs, gādā man taisnību, jo es staigāju nevainībā un paļaujos uz To Kungu bez kādas svārstīšanās!

² Pārbaudi mani, Kungs, un izmeklē mani, izskati manas īkstis un manu sirdi!

³ Jo Tava žēlastība stāv man acu priekšā, un es staigāju Tavā patiesībā.

⁴ Es nesēžu pie bezgožiem un nepinos ar viltniekiem.

⁵ Es ienīstu ļaundaru sabiedrību un nesēžu kopā ar bezdievīgajiem.

⁶ Es mazgāju savas rokas nevainībā un turos tava altāra tuvumā, ak, Kungs, ⁷ pauzdams Tev pateicību skanīgā dziesmā un daudzinašams visus Tavus brīnumus.

⁸ Kungs, man ir mīļa Tava mītne Tavā namā un vieta, kur mājo Tava godība.

⁹ Neaizrauj manu dvēseli līdz ar grēciniekiem, nedz manu dzīvību ar tiem, kas izlej asinis, ¹⁰ pie kuru rokām līp noziegums un kas ar savu labo roku pieņem netaisnas dāvanas!

¹¹ Bet es staigāju nevainībā, tāpēc atpestī mani, Kungs, un esi man žēlīgs!

¹² Mana kāja stāv uz līdzena ceļa, sapulcēs es teikšu To Kungu.

27. Psalm. Drošība Dievā

¹ Dāvida dziesma. Tas Kungs ir mans gaišums un mana pestīšana, no kā man bīties? Tas Kungs ir manas dzīves patvērums, no kā man baiļoties?

² Kad ļaundari, mani pretinieki un ienaidnieki laužas uz mani, lai saplosītu manu miesu, viņi klups un kritīs.

³ Kad bruņoti pulki nostājas pret mani, mana sirds ir bez bailēm; kad pret mani ceļas karš, arī tad es esmu pilns pašāpības.

⁴ Vienu es izlūdzos no Tā Kunga, pēc kā es kāroju: ka es varu palikt Tā Kunga namā visu savu mūžu, skatīt Tā Kunga jaukumu un pielūgt Viņu Viņa svētajā vietā, ⁵ jo Viņš mani apslēpj Savā mājoklī ļaunā dienā, Viņš mani sargā Savas telts pavēnī un ceļ mani augstu uz klintskalna.

⁶ Tā mana galva būs pacelta, ienaidniekiem redzot, es būšu altāra tuvumā un nesīšu upurus ar gaviļēm, dziedādams un spēlēdams Tam Kungam!

⁷ Uzklasi, ak, Kungs, manu balsi, kad es saucu, esi man žēlīgs un atbildi man!

⁸ Mana sirds turas pie Tava vārda: «Meklējiet Manu vaigu!» Es meklēju, Kungs, Tavu vaigu.

⁹ Neapslēp no manis Savu vaigu un neatstum Savu kalpu dūsmās – Tu esi mans palīgs! Neatmet mani un neatstāj mani, Tu Dievs, mans pestītājs!

¹⁰ Ja mans tēvs un mana māte mani atstātu, tad Tas Kungs mani pieņems.

¹¹ Māci man, Kungs, Tavu ceļu un vadi mani pa līdzenu teku manu ienaidnieku dēļ!

¹² Nenodod mani manu pretinieku un nomācēju niknumam! Jo viltus liecinieki ceļas pret mani un draud ar varas darbiem.

¹³ Bet es esmu pilns pašāpības, jo redzu Tā Kunga laipnību dzīvo zemē.

¹⁴ Esi droša un stipra, mana sirds, un gaidi uz To Kungu!

28. Psalm. Dievs cieš klusu

¹ Dāvida dziesma. Tevi es piesaucu, Kungs, mana klints, nenovērs klusēdams no manis Savu ausi, jo, ja Tu klusē, tad es kļūstu līdzīgs tiem, kas grimuši kapa bedrē!

² Uzklasi manas skaļās lūgšanas balsi, kad es Tevi piesaucu, kad es paceļu savas rokas pret Tava nama vissvētāko vietu.

³ Neaizrauj mani projām līdz ar bezdievjiem un ļaundariem, kuru runa gan ir laipna pret tuvāko, bet sirds pilna ļaunuma!

⁴ Dod tiem pēc viņu darba, pēc ļaunuma, ko tie darījuši. Pēc viņu roku darba dod viņiem, atmaksā viņiem pēc nopelna!

⁵ Jo viņi neņem vērā Tā Kunga darbību, nedz Viņa roku darbu; tāpēc Viņš tos satrieks un nepacels.

⁶ Slavēts lai ir Tas Kungs, jo Viņš uzklaustījis manas lūgšanas balsi!

⁷ Tas Kungs ir mans stiprums un mans vairogs, mana sirds palaujas uz Viņu. No Viņa man nāk palīdzība, mana sirds ir līksma, ar savām dziesmām es Viņam gribu pateikties.

⁸ Tas Kungs ir stiprums Savai tautai, sargs un palīgs tam, ko Viņš svaidījis.

⁹ Palīdzī Savai tautai un svētī Savu īpašumu, gani to un nes uz Savām rokām mūžīgi!

29. Psalm. Tā Kunga godība pārkonā

¹ Dāvida dziesma. Dodiet Tam Kungam, jūs Dieva dēli, dodiet Tam Kungam godu un slavu!

² Dodiet Tam Kungam Viņa Vārda godu, pielūdziet Viņu svētā glītumā!

³ Tā Kunga balss dzirdama pār ūdeņiem, godības pilnais Dievs liek pārkoniem dārdēt, Tas Kungs pār lielajiem ūdeņiem!

⁴ Tā Kunga balss ir spēka pilna, Tā Kunga balss ir pilna varenības!

⁵ Tā Kunga balss salauž ciedrus, Tā Kunga zibeņi sašķaida ciedrus Libanona kalnos.

⁶ Tā Kunga balss dara, ka šie ciedri lēkā kā teļi, bet Libanons un Sirions kā jauni vērši.

⁷ Tā Kunga balss šķīļ uguns liesmas; ⁸ Tā Kunga balss liek tuksnesim drebēt, Tas Kungs liek drebēt Kadešas tuksnesim.

⁹ Tā Kunga balss iztrūcina stirnas un izgāž mežus ar visām saknēm. Bet Viņa svētajā namā ikviens sauc Viņam: «Gods lai ir Tam Kungam!»

¹⁰ Tas Kungs Savu troni cēlis virs ūdeņiem, un Tas Kungs Savā tronī būs valdnieks mūžīgi.

¹¹ Tas Kungs lai piešķir spēku Savai tautai, Viņš lai svētī Savu tautu ar mieru!

30. Psalm. Pateicība Tam Kungam par Viņa palīdzību

¹ Dāvida dziesma Tempļa iesvētīšanas dienā.

² Es Tevi augsti teikšu, ak, Kungs, jo Tu esi mani augstu cēlis, Tu maniem ienaidniekiem neesi ļāvis priecāties par mani.

³ Kungs, ak, mans Dievs, es Tevi piesaucu, un Tu mani dziedināji.

⁴ Kungs, Tu manu dvēseli izvedi no nāves valsts, Tu mani uzturēji dzīvu, ka nenogrimu kapā.

⁵ Dziediet Tam Kungam, jūs Viņa svētie, daudziniet Viņa svēto piemiņu!

⁶ Viņa dusmas pastāv tikai īsu mirkli, bet Viņa labais prāts visu mūžu. Vakaram kā viešņas nāk līdzī asaras, bet jaunais rīts ir atkal pilns gaviļu.

⁷ Es gan sacīju, kad man labi klājās: «Es nešaubīšos nemūžam!»

⁸ Ak, Kungs, Tu Savā labvēlībā man piešķīri godu un spēku, Tu spēcīgi nostiprināji manu kalna cietoksni, bet, kad Tu apslēpi Savu vaigu, tad es iztrūkos.

⁹ Tevi, Kungs, tad es piesaucu, un no sirds es lūdzu žēlastību no Dieva: ¹⁰ kāds labums Tev būtu no manām asinīm, ja es grimtu kapā? Vai pīšļi Tevi slavē un sludina Tavu patiesību?

¹¹ Uzklausi mani, ak, Kungs, esi man žēlīgs, esi mans palīgs, ak, Kungs!»

¹² Manas žēlabas Tu esi pārvērtis līksmē, esi novilcis man manas sēru drēbes, mani apjozdams ar prieku.

¹³ Lai mana dvēsele Tev dzied un necieš klusu. Ak, Kungs, Tu mans Dievs, es Tev pateikšos mūžīgi!

31. Psalm. Cerība nepamet kaunā

¹ Dziedātāju vadonim. Dāvida dziesma.

² Pie Tevis, Kungs, es patveros, neļauj man kaunā palikt mūžīgi! Izglāb mani pēc Tavas taisnības!

³ Pievērs man Savu ausi, izglāb mani ar steigu, esi man par klinti, kur varu patverties, par stipru pili, kas man palīdz!

⁴ Tu esi mana klints un mana pils, vadi un ved mani Sava Vārda dēļ.

⁵ Izvelc mani no tīkla, kas slepeni izlikts pret mani, jo Tu esi mans patvērums.

⁶ Tavā rokā es nododu savu garu. Tu mani esi atpestījis, Tu uzticīgais Dievs.

⁷ Tu nīsti tos, kas pie nīcīgiem elkiem turas, bet es paļaujos uz To Kungu.

⁸ Es gaviļēju un priecājos par Tavu žēlastību, jo Tu esi uzlūkojis manu postu un ņēmis vērā manas dvēseles bēdas, ⁹ Tu mani neesi izdevis maniem ienaidniekiem, Tu manai kājai liki nostāties plašākā vietā.

¹⁰ Apžēlojies par mani, mans Kungs, jo mani māc bailes un no bēdām manas acis zaudē savu spožumu; mana dvēsele ir apbēdināta, un mana miesa ir sagurusi.

¹¹ Jā, skumjās pāiet mana dzīve, un mani gadi aizrit vienās nopūtās. Aiz bēdām manas paša vainas dēļ sabrūk mans spēks un mani kauli izģinst.

¹² Aiz ienaidnieku lielā pulka es esmu kļuvis par apkaunojumu, par biedēkli saviem kaimiņiem. Mani paziņas trūkstas, un, kas mani uz ielas satiek, bēg no manis.

¹³ Es esmu zustin zudis ļaužu piemiņai – kā mironis, es esmu kļuvis kā sadauzīts trauks.

¹⁴ Es dzirdu, kā daudzi mani nievā: «Izbailes visapkārt!» Kad tie kopā sarunājas pret mani, viņi tīko ņemt man manu dzīvību.

¹⁵ Bet es paļaujos uz Tevi, ak, Kungs, es saku: «Tu esi mans Dievs.»

¹⁶ Tavā rokā stāv mani likteņi – izglāb mani no manu ienaidnieku un vajātāju rokas!

¹⁷ Liec spīdēt Savam vaigam pār Savu kalpu, palīdzi man pēc Savas žēlastības!

¹⁸ Kungs, neliec man palikt kaunā, neļauj man piedzīvot vilšanos, jo es Tevi piesaucu. Lai kaunā paliek bezdievīgie, lai viņi apklust un aiziet pazemē!

¹⁹ Lai mēmas kļūst lūpas, kas runā melus, kas aprunā taisno, savā lepnībā un augstprātībā viņu nievādams.

²⁰ Cik liela ir Tava žēlastība, ko Tu glabā tiem, kas Tevi bīstas, ko Tu parādi ļaužu priekšā tiem, kas uz Tevi cer!

²¹ Tu viņus pasargi Sava vaiga svētumā ļaunu cilvēku priekšā, paglāb viņus Savā namā no nesaticīgām mēlēm.

²² Slavēts lai ir Tas Kungs, ka Viņš mani tik brīnišķīgi žēlojis – kā stiprā pilsētā!

²³ Bet es domāju savās bailēs: «Es esmu atstumts no Tavām acīm!» Bet Tu uzklausīji manu lūgšanas pilno saucienu, ar kuru es griezpos pie Tevis.

²⁴ Mīliet To Kungu, jūs visi Viņa svētie! Jo Tas Kungs ir uzticīgs un pasargā Sev uzticīgos, bet tam, kas augstprātīgi uzpūšas, Viņš taisnīgi atmaksā papildnam.

²⁵ Esiet drosmīgi un dariet stipras savas sirdis jūs visi, kas cerat uz To Kungu!

32. Psalm. Grēku piedošana

¹ Dāvida dziesma pamācībai. Svētīgs, kam pārkāpumi piedoti, kam grēki nolīdzināti!

² Svētīgs tas cilvēks, kam Tas Kungs nepielīdzina viņa vainu, kura sirdī viltības nevaids!

³ Kamēr es klusēju, mani kauli panīka, un man bija jāvaids cauru dienu, ⁴ jo Tava roka smagi gūlās uz mani dienām un naktīm. Mans spēks izkalta kā zeme vasaras bulā. (Sela.)

⁵ Tad es atzinos Tev savos grēkos un neapslēpu savas vainas. Es sacīju: «Es izsūdzēšu Tam Kungam savus pārkāpumus!» Un Tu piedevi man manu grēka vainu. (Sela.)

⁶ Tādēļ lai ikviens ticīgais Tevi piesauc posta laikā, kamēr Tu esi atrodams; ja arī lieli ūdeņi veltos, tie viņu neaizsniegs.

⁷ Tu esi mans patvērums, Tu mani sargāsi briesmās, Tu liksi atskanēt ap mani pestīšanas gavilēm. (Sela.)

⁸ «Es tevi mācīšu un rādīšu ceļu, pa kuru tev jāstaigā, Es pār tevi turēšu nomodā Savu aci.

⁹ Neesiet kā zirgi, kā mūļi, kam nav saprašanas, kam iemaukti un laužņi jāliek mutē, kad viņi negrib nākt pie tevis.»

¹⁰ Bezdievīgajiem ir daudz sāpju, bet, kas uz To Kungu cer, to Viņš ietin Savā žēlastībā.

¹¹ Priecājieties par To Kungu, jūs taisnie, un gavilējiet visi, kam ir skaidra sirds!

33. Psalm. Prieks un pateicība par Dieva žēlastību

¹ Dziediet priecīgi Tam Kungam, jūs taisnie, visiem, kam skaidra sirds, klājas Viņu slavēt!

² Pateicieties Tam Kungam ar cītaru, spēlējiet Viņam uz desmitstīgu arfas!

³ Dziediet Viņam jaunu dziesmu! Skandiniet jauki ar bazūnēm!

⁴ Tiešām, taisni ir Tā Kunga vārdi, un visi Viņa darbi ir pilni uzticības.

⁵ Viņš mīl taisnību un tiesu, zeme ir pilna Viņa žēlastības.

⁶ Ar Tā Kunga vārdu ir radītas debesis, un viss debesu spēks ir radīts ar Viņa mutes elpu.

⁷ Viņš sakrāj jūras ūdeņus kā kādā traukā, Viņš glabā straumes Savās krātuvēs.

⁸ Lai To Kungu bīstas visa pasaule, Viņa priekšā lai dreb visi zemes iedzīvotāji!

⁹ Jo Viņš runāja, un tā notika, Viņš pavēlēja, un viss radās.

¹⁰ Tas Kungs izjauc tautu nodomus, Viņš sagrauj ļaužu padomu.

¹¹ Bet Tā Kunga padoms pastāv mūžīgi, un Viņa sirds nodomi ir spēkā uz audžu audzēm.

¹² Svētīga tā tauta, kam Tas Kungs ir par Dievu, tie ļaudis, ko Viņš Sev izredzējis par īpašumu!

¹³ Tas Kungs raugās no debesīm, Viņš redz visus cilvēku bērņus; ¹⁴ no tās vietas, kur Viņa tronis, Viņš pārredz visus zemes iedzīvotājus; ¹⁵ Viņš īpatnēji izveidojis visu viņu sirdis un vēro visus viņu darbus.

¹⁶ Nedz lieli karapulki sargā ķēniņu, nedz arī liels miesas spēks izglābj varoni.

¹⁷ Maldās, kas visas uzvaras cerības liek uz zirgiem: arī viņu spēka nepietiek glābiņam.

¹⁸ Redzi, Tā Kunga acs vēro tos, kas Viņu bīstas un cer uz Viņa žēlastību, ¹⁹ lai Viņš to dvēseles izglābtu no nāves un uzturētu viņus dzīvus bada laikā.

²⁰ Mūsu dvēsele gaida uz To Kungu, Viņš ir mūsu palīgs un vairogs.

²¹ Par Viņu priecājas mūsu sirds, jo mēs paļaujamies uz Viņa svēto Vārdu.

²² Tava žēlastība, Kungs, lai paliek ar mums, jo mēs ceram uz Tevi!

34. Psalm. Dieva palīdzība un Dieva bijība

¹ Dāvida dziesma, kad viņš izlikās negudrs Abimeleha priekšā un tas viņu padzina.

² Es slavēšu To Kungu vienumēr, Viņa teikšana aizvien būs manā mutē.

³ Mana dvēsele ir liksma par manu Kungu, Viņu daudzinašama; cietēji lai to dzird un priecājas.

⁴ Slavējiet līdz ar mani Tā Kunga godu, kopā teiksim Viņa augsto Vārdu!

- ⁵ Es meklēju To Kungu, un Viņš man atbildēja; Viņš mani izglāba no visām manām izbailēm.
- ⁶ Uzlūkojiet Viņu un tuvojieties Viņam priecīgi, tad jūs starosit, un jūsu sejas nepazīs pazemojuma.
- ⁷ Kas bija postā grimis, sauca, un Tas Kungs viņu uzklausa un izrāva viņu no visām viņa bēdām.
- ⁸ Tā Kunga eņģelis apmetas ap tiem, kas Viņu bīstas, un tos izglābj.
- ⁹ Baudiet un redziet, cik Tas Kungs ir labs. Svētīgs tas cilvēks, kas pie Viņa tveras un uz Viņu paļaujas!
- ¹⁰ Bīstieties To Kungu, jūs Viņa svētie, jo, kas Viņu bīstas, tie nepazīst trūkuma.
- ¹¹ Jauniem lauvām jācieš trūkums un bads, bet, kas To Kungu meklē, tiem netrūkst nekāda labuma.
- ¹² Nāciet šurp, jūs bērni, un uzklausiet mani! Es jūs mācīšu To Kungu bīties.
- ¹³ Kas ir tas vīrs, kas mīl dzīvi un ilgojas pēc gara mūža, lai redzētu labas dienas?
- ¹⁴ Tas lai sargā savu mēli no ļauna un savas lūpas, ka tās nerunā viltīgus vārdus!
- ¹⁵ Novērsies no ļauna un dari labu! Meklē mieru un dzenies pēc tā!
- ¹⁶ Tā Kunga acis vēro taisnos, un Viņa ausis uzklausa viņu palīdzības saucienus.
- ¹⁷ Tā Kunga vaigs ir vērstus dusmās pret visiem, kas dara ļaunu. Viņš izdeldēs viņu piemiņu no zemes virsus.
- ¹⁸ Kad taisnie sauc, tad Tas Kungs viņus uzklausa un viņus izglābj no visām viņu bēdām.
- ¹⁹ Tas Kungs ir tuvu tiem, kam salauzta sirdis, un palīdz tiem, kam satriekts un noskumis prāts.
- ²⁰ Daudz ciešanu taisnajam, bet no visām Tas Kungs viņu izglābj.
- ²¹ Viņš pasargā visus viņa locekļus, neviens no tiem netiek samaitāts.
- ²² Bezdievīgo nokauj viņa blēdība, un, kas ienīst taisno, tie kritīs grēkā, un tiem tas būs jānožēlo.
- ²³ Tas Kungs izglābj Savu kalpu dvēseli, un nekā ko nožēlot nav tiem, kas uz Viņu paļaujas.

35. Psalmis. Satver vairogu un bruņas, ak, Kungs!

- ¹ Dāvida dziesma. Ej tiesā, Kungs, ar tiem, kas ar mani tiesājas, karo ar tiem, kas ar mani karo!
- ² Satver vairogu un bruņas un celies palīdzēt man!
- ³ Pacel šķēpu un sargā mani pret tiem, kas mani vajā! Saki manai dvēselei: «Es esmu tavs palīgs!»
- ⁴ Lai paliek kaunā un apsmieklā, kas tīko pēc manas dzīvības, lai atkāpjas un nosarkst tie, kas nodomājuši man ļaunu!
- ⁵ Lai viņi ir kā pelavas vējā, kad Tā Kunga eņģelis viņus izklīdina!
- ⁶ Viņu ceļš lai ir tumšs un slidens, kad Tā Kunga eņģelis viņus vajā, ⁷ jo bez vainas viņi slepeni izliek pret mani tīklu, bez pamata viņi rok bedri manai dvēselei.
- ⁸ Lai neparedzēti posts nāk pār ikvienu no viņiem, un lai viņa tīkls, ko viņš slepeni izlicis, sagūsta viņu pašu un lai viņš iekrīt pats savā bedrē.
- ⁹ Tad mana sirds priecāsies par To Kungu un līksmos par Viņa palīdzību.
- ¹⁰ Visi mani locekļi sacīs: «Kungs, kas ir tāds kā Tu? Tu izglāb grūtdieni no varenā un nabagu no tā, kas viņu aplaupa.»
- ¹¹ Viltus liecinieki ceļas, viņi izprašņā mani par lietām, ko es nezinu.
- ¹² Viņi man atmaksā labu ar ļaunu, manu dvēseli viņi pamet vienu!
- ¹³ Lai gan, kad viņi bija neveseli, es apvilku sēru drēbes un mērdēju sevi ar gavēšanu. Es no sirds aizlūdzu par viņiem ¹⁴ kā par draugiem un brāļiem. Es staigāju kā tāds, kas apraud savu māti, satriekts, noliektu galvu un tērpies sēru drēbēs.
- ¹⁵ Bet nu, kad es pakritu, viņi priecājas un pulcējas kopā, un pulcējas pret mani arī ļaudis, kurus es nepazīstu, un nemitas mani nievāt.
- ¹⁶ Ar viltīgiem smējējiem un kumosu lišķiem viņi griež pret mani zobus.
- ¹⁷ Kungs, cik ilgi Tu tā noskatīsies? Izglāb manu dvēseli no rējējiem un manu dzīvību no jauniem lauvām!
- ¹⁸ Tad es Tev pateikšos lielā draudzē, ļaužu pulkā es Tevi slavēšu.
- ¹⁹ Lai viltīgie ienaidnieki vairs nepriecājas par mani, vairs nemirkšķina ar acīm, mani bez jebkāda pamata nīzdami, ²⁰ jo ne jau mieru viņi vēl klusajiem šinī zemē. Viņu vārdi ir viltus pilni.
- ²¹ Kad viņi pret mani atpleš muti, viņi saka: «Tiešām, tam mēs esam aculiecinieki!»
- ²² Kungs, Tu to redzi, neciet klusu! Kungs, nenovērsies no manis!
- ²³ Mosties un celies, gādādams man taisnību, Kungs mans Dievs, ved manu lietu!
- ²⁴ Turi tiesu pār mani pēc Tavas taisnības, Kungs mans Dievs, lai viņi nelīksmo par mani!
- ²⁵ Neļauj viņiem viņu sirdīs sacīt: «Labi! Tas mums pa prātam, mēs esam viņu aprijuši!»

²⁶ Kaut kaunā kristu un nosarktu visi, kas priecājas par manu nelaimi! Lai kauns un negods aplāj tos, kas lielās pret mani!

²⁷ Bet lai gaviļē un priecājas, kam patīk mana taisnība, un saka vienmēr: «Liels ir Tas Kungs, kam prieks par Sava kalpa labklājību!»

²⁸ Tādēļ mana mēle lai pauž Tavu taisnību un Tavu slavu vienumēr!

36. Psalm. Liela ir cilvēku bezdievība; vēl lielāka ir Dieva žēlastība

¹ Dziedātāju vadonim. Dāvida, Tā Kunga kalpa, dziesma.

² Grēks čukst bezdievīgajam viņa sirdī: nav jākautrējas Dieva vaiga priekšā.

³ Viņš pats sevi mierina: noziegums paliks apslēpts, nebūs tam atriebēja.

⁴ Viņa mutes vārdi ir nelietīgi un pilni viltības, viņš vairs nedara, kas sapratīgs un labs.

⁵ Gulēdams viņš izdomā nelietību, viņš iet pa ceļu, kas nav labs, ļaunumu viņš neatmet.

⁶ Kungs, Tava žēlastība sniedzas līdz debesīm un Tava uzticība līdz padebešiem.

⁷ Tava taisnība stāv tāpat kā Dieva kalni, Tavi tiesību pamati kā ūdeņi dziļajā pasaules jūrā. Kungs, Tu izglāb cilvēkus un lopus un Tu palīdzi viņiem.

⁸ Cik brīnišķa, Kungs, ir Tava žēlastība! Cilvēku bērni nāk pie Tevis un glābjas Tavu spārnu pavēnī!

⁹ Viņi mīlojas pie Tava nama labumiem, Tu viņus dzirdini no Sava prieka strauta.

¹⁰ Jo pie Tevis ir dzīvības avots, un Tavā gaismā mēs redzam gaismu.

¹¹ Izplet Savu žēlastību pār tiem, kas Tevi pazīst, un Savu taisnību pār tiem, kam skaidra sirds!

¹² Lai lepno kāja mani nesamin un bezdievīgo roka mani nepadzen!

¹³ Reiz kritīs tie, kas dara ļaunu, viņi sabruks un vairs nepiecelties.

37. Psalm. Pavēli Tam Kungam savu ceļu

¹ Dāvida dziesma. Nesaniknojies par tiem, kas ir nekrietni, un nekļūsti naida pilns pret ļauna darītājiem!

² Jo tāpat kā zāle tie ātri nokaltīs un kā lapu zaļums tie novītīs.

³ Ceri uz To Kungu un dari labu, paliec savā zemē un dzīvo ar godu.

⁴ Meklē savu prieku savā Kungā, tad Viņš tev dos, pēc kā tava sirds ilgojas!

⁵ Pavēli Tam Kungam savu ceļu un ceri uz Viņu, gan jau Viņš tad darīs: ⁶ Viņš tavai taisnībai tiks starot kā gaismai un tavām tiesībām kā saulainai dienai.

⁷ Esi kluss Tā Kunga priekšā un gaidi uz Viņu, neesi sašutis, ja kādam laimējas un ir sekmes, nedz arī par vīru, kas dara blēdības!

⁸ Atmet dusmas un neļaujies bardzībai, neiekarsti niknumā, jo no tā ceļas tikai ļaunums!

⁹ Ļaundari taču tiks izdeldēti, bet, kas gaida uz To Kungu, iemantos zemi.

¹⁰ Vēl mazu brīdi – un bezdievīgā vairs nebūs. Tu raudzīsies uz viņa vietu, bet viņa tur vairs nesaskatīsi.

¹¹ Bet lēnprātīgie iemantos zemi un baudīs mieru papildnam.

¹² Bezdievīgais gan glūn savā ļaunumā uz taisno un griež zobus pret viņu, ¹³ bet Tas Kungs par viņu smejas, jo Viņš redz, ka viņa diena nāks.

¹⁴ Gan bezdievji paceļ zobenu un uzvelk savu stopu, lai satriektu grūtdieņus un nabagus un nomaitātu taisnā ceļa gājējus, ¹⁵ bet viņu zobens dursies viņu pašu sirdī, un viņu stops salūzīs.

¹⁶ Labāk būt taisnam ar mazumu nekā būt bezdievim un dzīvot pilnībā, ¹⁷ jo bezdievīgo elkonis tiks salauzts, bet tas, kas uztur taisnos, ir Tas Kungs.

¹⁸ Tas Kungs zina sirdsšķīsto dienas, un viņu mantojums pastāv mūžīgi.

¹⁹ Tie neieklūs kaunā ļaunā dienā, un bada laikā tie būs paēduši.

²⁰ Bet bezdievīgais iznīks, un tie, kas To Kungu ienīst, būs kā salmi ceplī, kā dūmi tie zudīs un izgaīsīs.

²¹ Bezdievīgais ņem uz parāda un neatdod, bet taisnais ir žēlsirdīgs un devīgs.

²² Tā Kunga svētītie iemantos zemi, bet, kurus Viņš nolād, tie tiks izdeldēti.

²³ Tas Kungs dara drošus vīra soļus, un Viņam ir prieks par viņa ceļu.

²⁴ Kad viņš klūp, tas tomēr nenokrīt pilnīgi zemē, jo Tas Kungs tur viņa roku.

²⁵ Es biju jauns un kļuvu vecs, bet nekad es neredzēju taisno atstātu, nedz arī viņa bērnus lūdzam maizi.

²⁶ Viņš vienmēr iežēlojas un aizdod, un arī no viņa pēcnācēju cilts nāk svētība.

²⁷ Turies tālu no ļauna un dari labu, tad tu pastāvēsi mūžīgi, ²⁸ jo Tas Kungs mīl taisnu tiesu un Savus ticīgos neatstāj postā, tos nemitīgi aprūpēdams. Bet, kas atkrīt, tiek izdeldēts uz mūžiem, un bezdievīgo dzimums iznīkst.

²⁹ Taisnie iemantos zemi un dzīvos tur mūžīgi.

³⁰ Taisnā mute pauž gudrību, un viņa mēle runā taisnību.

³¹ Viņš glabā sirdī sava Dieva likumu, un viņa soļi neļodzās.

³² Bezdievīgais uzglūn taisnajam un meklē viņu nokaut.

³³ Bet Tas Kungs viņu nepamet bezdievīgā varā un nepazudina viņu, kad to tiesā.

³⁴ Gaidi uz To Kungu un nenovērsies no Viņa ceļa, tad Viņš tevi pacels, ka tu atgūsi savu zemi un ar gandarijumu redzēsi, ka bezdievīgie tiks izdeldēti!

³⁵ Es redzēju kādu bezdievi darām varasdarbus un kuplojam kā Libanona ciedra koku, ³⁶ bet, kad es atkal gāju garām, viņa vairs nebija, un, kad es viņu meklēju, es to vairs neatradu.

³⁷ Glabā skaidru sirdi un dzenies pēc taisnības, jo miera cilvēkam beidzot labi klāsies.

³⁸ Bet grēcinieki visi kopā iznīks, un bezdievīgo pēcnācēji tiks izdeldēti.

³⁹ Taisnajiem nāk palīdzība no Tā Kunga, Viņš ir viņu patvērumš bēdu laikā.

⁴⁰ Tas Kungs viņiem palīdz un tos izglābj, Viņš tos izglābj no bezdievīgo rokas un sargā tos, jo tie ļaujās uz Viņu.

38. Psalm. Dievs, esi man grēciniekam žēlīgs!

¹ Dāvida dziesma piemiņai.

² Kungs, nesodi mani Savās dusmās un nepārmāci mani Savā bardzībā, ³ jo Tavas bultas ķērušas mani un smagi guļ uz mani Tava roka.

⁴ Nav vietas manās miesās, ko nebūtu skārusi Tava dusmība, un visi mani locekļi satriekti manu grēku dēļ.

⁵ Jo manas vainas aug pāri manai galvai, to smagums iet pāri maniem spēkiem.

⁶ Manas vātis struto un čūlo, sava neprāta dēļ es lokos sāpēs.

⁷ Salīcis un dziļi pie zemes noliecies es esmu savās bēdās, sēru pilnas ir manas gaitas.

⁸ Mani gurni ir iekaisuši, nav veselās vietas manās miesās.

⁹ Es esmu bez spēka, pagalam sasists, man jāklīdz skaļāk manās sirds vaimanās.

¹⁰ Kungs, Tev zināmas visas manas ilgas, un manas nopūtas Tev nav apslēptas.

¹¹ Mana sirds stipri trīc, mans spēks mani atstājis, arī mana acu gaisma man zudusi!

¹² Mani draugi un tuvinieki stāv tālu nost no manis manās mokās, un mani kaimiņi novēršas no manis.

¹³ Kas tīko pēc manas dzīvības, tie izliek man valgus, un, kas cenšas man nodarīt nelaimi, tie runā par mani posta vārdus un savas domas vienmēr vēro uz viltu.

¹⁴ Bet es esmu līdzīgs kurlam, kas nedzird, un mēmam, kas neatdara savu muti.

¹⁵ Es esmu kļuvis par vīru, kas nedzird un kura mute pretī nerunā, ¹⁶ jo uz Tevi, Kungs, es gaidu, Tu mani paklausīsi, Kungs mans Dievs!

¹⁷ Savā sirdī es saku: «Lai viņi tikai ļauni nepriecātos par mani; kad mana kāja ļodzās, lai tie neliktos lielīgi pret mani!»

¹⁸ Jo es esmu tuvu sabrukumam, un manas sāpes pastāvīgi liek sevi manīt.

¹⁹ Man ir bail, kad atzīstu savu vainu, un es skumstu par saviem grēkiem.

²⁰ Tie visi ir visai vareni, kas mani ienīst, un daudz ir to, kas mani bez iemesla vajā, ²¹ kas man labu atmaksā ar ļaunu un mani neieredz, tāpēc ka es esmu dzinies pēc laba.

²² Neatstāj mani, ak, Kungs, mans Dievs! Neesi tik tālu prom no manis!

²³ Steidzies man palīgā, Kungs, mans sargs un glābējs!

39. Psalm. Bēdīga cilvēka lūgšana

¹ Dziedātāju vadonim Jedutunam. Dāvida dziesma.

² Es biju apņēmis: «Es uzmanišu savus ceļus, ka negrēkoju ar savu mēli. Es uzlikšu iemauktus savai mutei, kamēr bezdievīgais vēl manā priekšā.»

³ Es apklusu un nerunāju, es kļuvi pilnīgi kā mēms, tālu no laimes, bet manas sāpes auga augumā.

⁴ Mana sirds smeldza manās krūtīs, manas pārdomas lika iedegties ugunij manā dvēselē, un man bija jārunā ar savu mēli:

⁵ «Dari man zināmu, Kungs, manu galu un kāds ir manu dienu mērs, lai es saprotu, cik nīcīgs es esmu!»

⁶ Redzi, Tu manas dienas esi licis sprīža garumā, un mans mūža ilgums nav it nekas Tavā priekšā. Tikai vēja pūsma ir cilvēks savās mūža gaitās! (Sela.)

⁷ Cilvēks staigā kā ēna. Un nieka dēļ viņš raizējas. Viņš krāj mantu kaudzēm, bet nezina, kam tā būs.

⁸ Nu uz ko tad, Kungs, lai es ceru? Mana cerība ir vienīgi uz Tevi.

⁹ Izglāb mani no visiem maniem pārkāpumiem un neliec man bezprāšiem kļūt par apsmieklu!

¹⁰ Es esmu apklusis, savu muti es neatveru, jo Tu esi to tā nolīcis.

¹¹ Atlaid man Tevis uzlikto sodu, jo Tavas rokas smagums mani iznīcina.

¹² Kad Tu cilvēku pārmāci par viņa noziegumiem, tad viņa godība iznīkst kā drāna, ko saēd kodes. Tiešām, tikai vēja pūsma ir cilvēks! (Sela.)

¹³ Uzklausi manu lūgšanu, Kungs, sadzirdi manu saukšanu, neciet klusu, kad leju asaras, jo es esmu Tavā priekšā tikai svešinieks un piedzīvotājs kā visi mani tēvi.

¹⁴ Novērs manas mokas, ka es atspīrgstu un gaišāks kļūst mans skats, pirms es aizeimu un vairs neesmu!»

40. Psalm. No ticības ticībā

¹ Dziedātāju vadonim. Dāvida dziesma.

² Es gaidīt gaidīju uz To Kungu, un Viņš noliecās pie manis un uzklausīja manu saucienu.

³ Viņš mani izvilka no ciešanu bedres, no dubļainām dūņām, un cēla manas kājas uz cietas klints, stiprinādams manus soļus.

⁴ Manā mutē Viņš lika jaunu dziesmu, slavas dziesmu mūsu Dievam. Daudzi to dzirdēs, viņus pārņems bijība, un viņi sāks ticēt Tam Kungam.

⁵ Svētīgs tas cilvēks, kas savu cerību liek uz To Kungu, kas nepievēršas lepniem, nedz tinas ar melkuļiem!

⁶ Lieli ir Tavi darbi, Kungs mans Dievs, ko Tu mūsu labad esi darījis, un diženas ir Tavas svētības pilnās domas par mums! Taviem brīnumiem un padomiem nav nekā līdzīga. Kad pūlos tos izteikt un pasludināt, es nespēju tos saskaitīt.

⁷ Kaujamie upuri un ēdamais upuris Tev nepatīk, taču ausis Tu man esi devis dzirdēt. Dedzināmos upurus un grēku nožēlas upurus Tu nekāro.

⁸ Tad es teicu: «Raugi, te es esmu! Grāmatā stāv par mani manis paša vietā rakstīts: ⁹ man ir prieks dzīvot pēc Tava prāta, mans Dievs, un Tavi likumi ir ierakstīti dziļi manā sirdī.»

¹⁰ Tavu taisnīgumu es sludināju lielā draudzē, savas lūpas es neaizdarīju, Kungs, Tu to zini!

¹¹ Tavu taisnību es nekad neesmu noklusējis savā sirdī, es skaļi daudzinaju Tavu uzticību, ka Tu esi mans palīgs. Par Tavu žēlastību un uzticību es neesmu mitējies runāt lielas draudzes priekšā.

¹² Tu, ak, Kungs, nepārtrauksi Savu labvēlību pret mani, Tava žēlastība un uzticība mani sargās vienmēr!

¹³ Jo bēdu bez skaita ir man visapkārt. Manas vainas mani nomāc, tās nav pārredzamas; to ir vairāk kā matu uz galvas. Manas sirds drosme mani atstājusi!

¹⁴ Kaut Tev, Kungs, labpatiktu mani izglābt, steidzies, ak, Kungs, man palīgā!

¹⁵ Lai kaunā paliek un nosarkst tie, kas tīko pēc manas dzīvības; lai ar kaunu atkāpjas, kas priecājas par manu nelaimi un man to novēl!

¹⁶ Lai izbīstas par savu nekaunību tie, kas mani nievā!

¹⁷ Lai gavilē un priecājas par Tevi visi, kas Tevi meklē! Un tie, kas ilgojas pēc Tavas pestīšanas, lai vienmēr saka: «Liels ir Tas Kungs.»

¹⁸ Es gan esmu postā un nabags, bet Tas Kungs gādās par mani. Tu esi mans palīgs un glābējs, mans Dievs, nekavējies!

41. Psalm. Sūdzēšanās par ļauniem ienaidniekiem un viltīgiem draugiem

¹ Dziedātāju vadonim. Dāvida dziesma.

² Svētīgs, kas rūpējas par grūtdieni! Tas Kungs viņu izglābs ļaunā dienā.

³ Tas Kungs to pasargās un uzturēs pie dzīvības, lai viņam labi klātos viņa zemē un to nenodotu viņa ienaidnieku ļaunajam prātam.

⁴ Tas Kungs viņu atspirdzinās uz slimības gultas; Tu viņam palīdzi, kad tas guļ savā sērgā.

⁵ Es saku: «Kungs, esi man žēlīgs, dziedini manu dvēseli, jo es esmu grēkojis pret Tevi!»

⁶ Mani ienaidnieki savā ļaunumā runā par mani: «Kad taču viņš reiz mirs un viņa vārdu vairs neminēs?»

⁷ Un, ja kāds nāk mani apraudzīt, tad viņa sirds ir pilna viltus. Viņš meklē ļaunumu, iziet ārā uz ielas un stāsta tenkas.

⁸ Visi, kas mani ienīst, tenko par mani un runā tikai ļaunu:

⁹ «Neglābjams posts ir nācis pār viņu. Viņš tagad guļ slim un necelsies vairs!»

¹⁰ Pat mans labākais draugs, kam es cieši uzticējos, kas manu maizi ēda, paceļ pret mani kāju spērienam.

¹¹ Bet Tu, Kungs, esi man žēlīgs un uzcel mani, lai es viņiem atmaksāju!

¹² No tā es zināšu, ka Tev labs prāts uz mani, ka Tu neļausi ienaidniekiem gaviļēt par mani.

¹³ Tu mani uzturēsi manā nenoziēdzībā un liec man stāvēt Tava vaiga priekšā mūžīgi.

¹⁴ Slavēts lai ir Tas Kungs, Israēla Dievs, no mūžības uz mūžību! Āmen! Āmen!

Otrā Grāmata

42. Psalm. Ilgas pēc Dieva

¹ Dziedātāju vadonim. No korahītu dziesmām.

² Kā briedis brēc pēc ūdens upēm, tā mana dvēsele brēc, ak, Dievs, pēc Tevis!

³ Mana dvēsele slāpst pēc Dieva, pēc dzīvā Dieva. Kad es nokļūšu tur, kur es varēšu parādīties Dieva vaiga priekšā?

⁴ Manas asaras ir mana barība dienām un naktīm, tādēļ ka vienmēr ļaudis uz mani saka: kur ir tavs Dievs?

⁵ Par to man tīkas domāt, kad sirds ir pilna, kā es kādreiz ticīgo pulkā gāju Dieva namā ar skaņām gaviļēm un slavas dziesmām svētceļotāju vidū.

⁶ Kāpēc tu esi tik izmisusi, mana dvēsele, un tik nemiera pilna manī? Ceri uz Dievu! Jo es Viņam vēl pateikšos, savam glābējam un savam Dievam!

⁷ Mana dvēsele ir izmisusi, tāpēc es Tevi pieminu, būdams gan zemēs pie Jordānas un Hermona kalnāja, gan arī Micarkalnā.

⁸ Vieni plūdi nomaina otru plūdus, Taviem ūdeņiem krācot; visas Tavas bangas un Tavi viļņi iet pāri par manu galvu.

⁹ Dienā es saucu: «Kungs, neliedz man Savu žēlastību!» Un naktī es raidu savu dziesmu, savu lūgšanu pie savas dzīvības Dieva.

¹⁰ Es saucu uz Dievu: «Mana stiprā klints, kāpēc Tu mani esi aizmirsis? Kāpēc mans gājiens norit ciešanās un ienaidnieka spaidos?»

¹¹ Galīgi salauzts jūtos visos savos locekļos, kad mani ienaidnieki mani nievā, kad viņi atkal un atkal uz mani saka: «Kur nu ir tavs Dievs?»

¹² Kāpēc tu esi tik izmisusi, mana dvēsele, un tik nemiera pilna manī? Ceri uz Dievu, jo es Viņam vēl pateikšos, savam glābējam un savam Dievam!

43. Psalm. Dievs taisns tiesnesis

¹ Gādā man taisnību, mans Dievs, un izved galā manu prāvu pret nespētiem ļaudīm! No viltus ļaudīm un ļauna darītājiem izglāb mani, Kungs!

² Tu taču esi mans stiprais Dievs, kas sargā. Kāpēc Tu novērsies no manis? Kāpēc mans gājiens lai norit skumjās un ienaidnieka spaidos?

³ Sūti Savu gaismu un Savu patiesību, ka tās mani vada, ka tās mani aizved Tavā svētajā kalnā, Tavos mājokļos.

⁴ Ak, kaut es tur nokļūtu pie Dieva altāra, pie Dieva, kas man piešķir prieka pilnu sajūsmu! Tad es gaviļētu un ar cītarām Tev pateiktos, Tev, Dievs, ak, mans Dievs!

⁵ Kāpēc tu esi tik izmisusi, mana dvēsele, un tik nemiera pilna manī? Ceri uz Dievu, jo es Viņam vēl pateikšos, savam glābējam un savam Dievam!

44. Psalm. Dieva atstāta cilvēka lūgšana

¹ Dziedātāju vadonim. No korahītu dziesmām.

² Dievs, paši savām ausīm mēs esam dzirdējuši, mūsu tēvi to ir pauduši: lielus darbus Tu esi darījis viņu dienās, sendienās, ar paša roku.

³ Svešas ciltis Tu esi padzinis, bet viņus dēstījis to vietā, tautas esi sagrāvis, bet viņiem licis izplesties.

⁴ Un nevis ar savu zobenu tie iekaroja zemi, nedz viņu elkonis tiem bija par palīgu, nē, bet Tava labā roka, Tavs elkonis un Tava vaiga gaisma, tāpēc ka Tu viņus mīlēji!

⁵ Tu esi mans valdnieks, ak, Dievs, tas, kas sūta palīdzību Jēkabam!

⁶ Ar Tevi mēs satriecam ienaidniekus, Tava Vārda spēkā samīnām tos, kas stājas mums pretim.

⁷ Nē, es savu cerību nelieku uz savu stopu, nedz mans zobens ir tas, kas man palīdz, ⁸ bet Tu mūs izglāb no mūsu ienaidniekiem, un, kas mūs ienīst, tos Tu liec kaunā.

⁹ Par Dievu mēs liksmojam vienumēr, un Tavam Vārdam pateicamies mūžīgi.

¹⁰ Bet nu Tu mūs esi atstūmis un pametis kaunā, neesi gājis cīņā kopā ar mūsu karaspēku.

¹¹ Tu liki mums atkāpties ienaidnieka priekšā un ļāvi ienaidniekam gūt laupījumu.

¹² Kā avis Tu mūs esi atstājis nokaušanai un izkaisījis starp tautām.

¹³ Tu pārdevi Savu tautu par velti, neiegūdamš par to nekādu samaksu.

¹⁴ Tu mūs noliec par apsmieklu mūsu kaimiņiem un par nievām un izsmieklu tiem, kas dzīvo mums visapkārt.

¹⁵ Tu mūs dari par zobgalīgu sakāmvārdu starp tautām, un svešas tautas par mums krata galvu.

¹⁶ Cauru dienu mans negods stāv man acu priekšā, un kauns aplāj manu vaigu, ¹⁷ jo man jādzird pēlēju un smējēju skaļās valodas un jāredz, ka mūs nīst un taisās mums atriebties.

¹⁸ Viss tas ir nācis pār mums, un tomēr mēs Tevi neesam aizmirsuši un neesam lauzuši Tavu derību.

¹⁹ Mūsu sirds nav atkāpusies, un mūsu soļi nav novirzījušies no Taviem ceļiem, ²⁰ lai gan Tu mūs satriec šakāļu mītnu vidū un turi mūs aplātus ar nāves nakts tumsību.

²¹ Ja mēs būtu aizmirsuši sava Dieva Vārdu un būtu izstiepuši savu roku pēc sveša dieva, ²² vai Dievs to nebūtu manījis? Viņš taču zina siržu noslēpumus.

²³ Nē, Tevis pēc mēs tiekam nogalināti augu dienu, topam turēti līdzīgi kaujamām avīm.

²⁴ Celies, Kungs, – kāpēc Tu guli? Mosties un neatstum mūs uz laiku laikiem!

²⁵ Kāpēc Tu apslēp Savu vaigu un aizmirsti mūsu postu un spaidus?

²⁶ Tiešām, putekļos nospiesta ir mūsu dvēsele, mūsu miesa līp pie pīšļiem.

²⁷ Celies, nāc mums par palīgu un izglāb mūs Savas žēlastības dēļ!

45. Psalm. Ķēniņa kāzu dziesma

¹ Dziedātāju vadonim. No korahītu dziesmām. Mīlestības dziesma.

² Mana sirds izplūst košos vārdos – es dziedāšu dziesmu ķēniņam. Mana mute ir kā veikla rakstītāja rakstāmais.

³ Tu esi skaistākais starp cilvēku bērniem, tavas lūpas ir laipnības un mīlības pilnas, tāpēc Dievs tevi svētīs mūžīgi.

⁴ Apjoz savu zobenu ap gurniem, tu varoni, rotājies ar spēku un godību!

⁵ Dodies cīņā uzvaras apziņas pilns, tad laimīgs būs tavš gājiens, sargājot patiesību, lēnību un taisnību! Un tava labā roka rādīs tev šausmu pilnus brīnumus!

⁶ Tavas bultas ir asas – tautas krīt tev pie kājām; un tās iespiedīsies ķēniņa ienaidnieku sirdīs!

⁷ Tavs tronis kā Dieva tronis pastāv joprojām un mūžīgi, un taisns ir tavas valdības scepteris.

⁸ Tu mīli taisnību un ienīsti netaisnību, tāpēc Tas Kungs, tavš Dievs, tevi svaidījis ar prieka eļļu kā nevienu no taviem bērniem.

⁹ Visas tavas drānas smaržo pēc mirrēm un alvejas, ziloņkaula pilis tevi iepriecina stīgu skaņas.

¹⁰ Taviem greznojumiem rotātas ķēniņu meitas staigā tavā galmā, tava jaunā līgava stāv tev pa labi Ofīras zelta rotā.

¹¹ Klausies, meita, skaties un pavērs šurp savu ausi: aizmirsti savu tautu un sava tēva namu, ¹² tad ķēniņam patiks tavš skaistums, jo viņš jau ir tavš kungs, un tev jāpakļaujas viņam!

¹³ Tiras pilsētas iedzīvotāju meitas tev tuvosies ar veltēm, un tavas tautas bagātākie iepriecinās tavu vaigu ar savām dāvanām, cenzdamies iegūt tavu labvēlību.

¹⁴ Košā skaistumā mirdz ķēniņa meita, ar zeltu un pērlēm ir rotāts viņas apģērbs.

¹⁵ Izrakstītās drānās viņa tiek vesta pie ķēniņa, aiz viņas arī jaunavas, viņas rotaļu biedrenes, stājas tavā priekšā.

¹⁶ Liksmi saucieni un gaviles pavada viņas, un tā viņas nonāk ķēniņa pilī.

¹⁷ Tavi dēli lai stājas tēvu vietā, tu viņus celsi par valdniekiem pār visu zemi.

¹⁸ Es gribu radīt piemiņu tavam vārdam uz audžu audzēm, un tautas teiks tavu slavu vienumēr un mūžīgi.

46. Psalms. Dievs Kungs ir mūsu stiprā pils

- ¹ Dziedātāju vadonim. No korahītu dziesmām augstām balsīm.
² Dievs ir mūsu patvērumš un stiprums, tiešām spēcīgs palīgs bēdu laikā.
³ Tāpēc mēs nebīstamies, kaut arī zeme zustu un kalni pašā jūras vidū nogrimtu.
⁴ Lai jūras ūdeņi krāc, lai ceļas viļņi, un lai no bangu trakošanas visi kalni dreb. Tas Kungs Cebaots ir pie mums, mūsu stiprā pils ir Jēkaba Dievs! (Sela.)
⁵ Taču Dieva pilsētu iepriecina Viņa strauti, tie iepriecina Viņa svētnīcu, kas Visuaugstākajam ir par mājokli.
⁶ Dievs ir šai pilsētā, tās pamati negrīļosies. Dievs tai palīdz, jau rītam austot.
⁷ Tautas trako, un valstis krīt, zeme izkūst, kad Viņš paceļ Savu balsi.
⁸ Tas Kungs Cebaots ir ar mums, Jēkaba Dievs ir mūsu stiprā pils! (Sela.)
⁹ Nāciet un skatieties Tā Kunga darbus, kas iztrūcina zemi, ¹⁰ kas liek kariem mitēties visā pasaulē, kas salauž stopus, kas šķēpus sadauza un bruņas ar uguni sadedzina!
¹¹ «Rīnstieties un atzīstiet, ka Es esmu Dievs, cildināms tautu starpā, cildināms pa visu pasauli!»
¹² Tas Kungs Cebaots ir ar mums, mūsu stiprā pils ir Jēkaba Dievs!

47. Psalms. Dievs ir tautu ķēniņš

- ¹ Dziedātāju vadonim. No korahītu dziesmām.
² Plaukšķiniet priecīgi, visas tautas, skaņām balsīm gaviļējiet Dievam!
³ Jo Tas Kungs, tas Visuaugstākais, ir bijājams, varens valdnieks pār visu pasauli!
⁴ Viņš mums pakļauj tautas un noliek ļaužu ciltis zem mūsu kājām.
⁵ Viņš mums izraudzījis mantojamo zemi, Jēkaba, Sava iemīlotā, lepnumu. (Sela.)
⁶ Augsti ceļas Dievs, tautām gaviļējot, Tas Kungs, bazūnēm vareni atskanot.
⁷ Dziediet mūsu Dievam dziesmas, dziediet dziesmas mūsu valdniekam, jā, dziediet!
⁸ Jo Dievs ir valdnieks pār visu pasauli, dziediet Viņam slavas dziesmu!
⁹ Dievs ir valdnieks kļuvis pār visām tautām, Viņš Savā svētajā goda krēslā.
¹⁰ Tautu dižciltīgie sanāk kopā ar Ābrahāma Dieva tautu, jo zemes valdnieki pieder Dievam, Viņš ir cildens Savā varenībā!

48. Psalms. Dieva pilsēta

- ¹ Dziedātāju korim. No korahītu dziesmām.
² Liels ir Tas Kungs un augsti teicams mūsu Dieva pilsētā Viņa svētajā kalnā.
³ Diženi paceļas Ciānas kalns, visas zemes prieks, ziemeļu pusē – īsta lielā ķēniņa pilsēta.
⁴ Dievs tās pilis ir atzīts par drošu patvērumu.
⁵ Jo, redzi, valdnieki pulcējās kopā un laužās tai virsū, ⁶ bet, kad viņi to ieraudzīja, viņi samulsa, iztrūkās un bēga.
⁷ Trīsas viņiem tur pārskrēja, drebuļi kā sievai, kurai jādzemdē.
⁸ Ar austriņa vētru Tu satrieci kuģus, kas nāca no Taršišas.
⁹ Kā to bijām dzirdējuši, tā to redzējām Tā Kunga Cebaota, mūsu Dieva, pilsētā; Dievs to nostiprinājis uz mūžu mūžiem. (Sela.)
¹⁰ Mēs pieminam Tavu žēlastību, ak, Dievs, Tavā svētajā namā, ¹¹ kā Tavs Vārds, Dievs, tāpat arī Tava slava sniedzas līdz pasaules galiem. Tava labā roka ir svētības pilna.
¹² Ciānas kalns lai priecājas, un Jūdas meitas lai līksmo par Tavām tiesām!
¹³ Eita visapkārt ap Ciānu, apstaigājiet to no visām pusēm, skaitiet tās torņus, ¹⁴ ieskatieties viņas mūros, izstaigājiet viņas pilis, lai par visu to jūs varētu stāstīt nākamai audzei,
¹⁵ ka tāds ir Dievs, mūsu Dievs, kas mūs vadīs mūžu mūžos.

49. Psalms. Dzīves mīklas

- ¹ Dziedātāju vadonim. No korahītu dziesmām.
² Uzklusiet to, visas tautas, lieciet vērā visi, kas apdzīvojat pasauli, ³ jūs, cilvēku bērni, visnotaļ bagāti un nabagi, visi līdzī!
⁴ Manas mutes runa lai ir gudrība, un manas sirds pārdomas lai ir dziļa patiesība.
⁵ Es savu ausi pievērsīšu gudras līdzības vārdam un savu mīklu izteikšu ar cītaras skaņām.
⁶ Kāpēc gan man ļaunā dienā būtīes, kad ap mani plosās manu vajātāju negantība?
⁷ Viņi paļaujas uz savu padomu un lepojas ar savu lielo bagātību.

⁸ Taču neviens ar naudu nevar savu brāli izpirkt, nedz Dievam dot par viņu atpirkšanas maksu no nāves – ⁹ visai augsta būtu viņu dvēseles cena, tā ka viņam no tā jāatsakās uz mūžiem, – ¹⁰ lai tas dzīvotu mūžīgi un kapu neredzētu.

¹¹ Jo redzi, gudri vīri mirst, bezprātis un neprašā – visi vienādi iet bojā un savu mantu atstāj citiem.

¹² Kapi ir viņu nami uz mūžiem un viņu mājokļi uz audžu audzēm, kaut arī viņi savā vārdā nosauca veselās valstis.

¹³ Tomēr cilvēks nepastāv savā godībā, viņš ir līdzīgs kustonim, kam dara galu.

¹⁴ Tā klājas tiem, kas pārmērīgi paļaujas uz sevi, tā beidzas to ceļš, kas par daudz lepni uz savām runām. (Sela.)

¹⁵ Nāve tos gana kā avis, taisnā ceļā tie nonāk tās valstī. Pienāk rīts, un viņu augums sairst. Pazeme kļūst viņiem par mājokli, bet taisnie valdīs pār viņiem, rītam austot.

¹⁶ Taču manu dvēseli atpestīs Dievs, no pazemes varas Viņš mani ņems pie Sevis.

¹⁷ Tāpēc nebēdā, ja kāds kļūst bagāts, ja vairojas viņa nama spožums, ¹⁸ jo mirdams viņš neko nespēj līdzī paņemt un viņa godība neiet viņam līdzī.

¹⁹ Jebšu viņš arī savā dzīves laikā daudzinau sevi par laimīgu un ļaudis slavētu viņa gara rosni, ka tā viņam sagādājusi labas dienas, ²⁰ tomēr arī viņš noiet pie tēviem, kas gaismu vairs neredz nemūžam.

²¹ Cilvēks, kas dzīvo godībā un tomēr bez dziļāka ieskata lietu būtībā, ir līdzīgs kustonim, kuru vienkārši nokauj.

50. Psalm. Īstena kalpošana Dievam

¹ Asafa psalms. Dievs, stiprais Dievs Kungs, uzrunā un uzsauc visai zemei no rītiem līdz vakariem.

² No Ciānas, kas ir skaistuma vainagojums, Dievs staro Sava spožuma gaismā.

³ Mūsu Dievs nāk un necieš klusu; iznīcības uguns iet Viņam pa priekšu, un stipra vētra plosās Viņam visapkārt.

⁴ Viņš uzsauc debesīm augšā un zemei, lai tiesātu Savu tautu:

⁵ «Sapulcējiet Manus svētos, kas upurēdami slēdza ar Mani derību!»

⁶ Un debesis pauda Viņa taisnīgumu, jo Dievs pats ir tiesnesis. (Sela.)

⁷ «Klausies, Mana tauta, Es runāšu, Israēl, Es brīdinu tevi! Es – Dievs, Es esmu tavs Dievs!

⁸ Nevis tavu kaujamo upuru dēļ norāju Es tevi; tavi dedzināmie upuri ir vienmēr Manu acu priekšā.

⁹ Es neņemšu vēršus no tava nama, nedz āžus no tava ganāmā pulka, ¹⁰ jo Man pieder visi meža zvēri, visi kustoņi pa tūkstošiem kalnos.

¹¹ Man ir zināms ikviens putns gaisā, un visi lauku kustoņi ir Manā ziņā.

¹² Ja Man gribētos ēst, tas Man nebūtu tev jāsaka, jo Man pieder pasaule un viss tās pilnums.

¹³ Vai tad lai Es ēdu vēršu gaļu un dzeru āžu asinis?

¹⁴ Nes Dievam pateicību kā upuri un tā pildi Visuaugstākajam savus solījumus!

¹⁵ Un piesauc Mani bēdu laikā, tad Es izglābšu tevi, un tev būs Mani godāt!»

¹⁶ Bet bezdievim Tas Kungs saka: «Ko tu daudzini Manus likumus un ņem Manu derību savā mutē, ¹⁷ ja tu ienīsti pamācību un laid Manus vārdus pār galvu?

¹⁸ Kad tu redzi zagli, tu esi viņam pa draugam, tu biedrojies ar laulības pārkāpējiem.

¹⁹ Savai mutei tu ļauj vaļu runāt ļaunu, un tava mēle pauž melus.

²⁰ Tu sēdi un runā ļaunu pret savu brāli, tu apmelo savas mātes dēlu.

²¹ Tā tu dari, un, kad Es ciešu klusu, tu domā, ka Es esmu tāds pats kā tu. Tādēļ Es pārmācīšu tevi un turēšu to tev acu priekšā.

²² Ievērojiet jel to jūs, kas Dievu aizmirsuši, lai Man jūs nav jāsaplosa, un glābēja jums nebūs!

²³ Kas pienes upurim pateicību, tas tur Mani godā, un tas ir tas ceļš, kā Es tam rādīšu pestīšanu.»

51. Psalm. Dāvida grēku nožēlas lūgšana

¹ Dāvida dziesma dziedātāju vadonim, ² kad pravietis Nātāns nāca pie viņa pēc tam, kad viņš bija grēkojis ar Batsebu.

³ Apžēlojies par mani, ak, Dievs, Savā žēlastībā, izdzēs manus pārkāpumus Savā lielajā apžēlošanā!

⁴ Mazgā mani pavisam tīru no manas noziedzības un šķīstī mani no maniem grēkiem!

⁵ Tiešām, es atzīstu savus pārkāpumus, un mani grēki ir vienmēr manu acu priekšā!

⁶ Vienīgi Tevis priekšā es esmu grēkojis un darījis to, kas ļauns Tavās acīs, lai Tu paliec taisns Savos spriedumos un nevainojams Savā tiesneša darbā.

⁷ Redzi, vainas apziņā es esmu dzemdināts, un grēkos māte mani ir ieņēmusi.

⁸ Redzi, Tev patīk patiesība, kas apslēpta sirds dziļumos, un Tu māci man noslēpumos izprast gudrību.

⁹ Šķīstī mani no grēkiem ar īzapu, lai es topu šķīsts, mazgā mani, lai es topu baltāks par sniegu!

¹⁰ Liec man atkal baudīt prieku un labsajūtu, lai līksmojas kauli, kurus Tu esi man salauzījis!

¹¹ Apslēp Savu vaigu manu grēku priekšā un izdzēs visus manus noziegumus!

¹² Radi manī, ak, Dievs, šķīstu sirdi un atjauno manī pastāvīgu garu!

¹³ Neraidi mani prom no Sava vaiga un neatņem no manis Savu Svēto Garu!

¹⁴ Atdod man atkal atpakaļ Savas pestīšanas prieku un stiprini mani ar paklausības garu!

¹⁵ Es mācīšu pārkāpējiem Tavus ceļus, lai grēcinieki atgriežas pie Tevis.

¹⁶ Glāb mani no asinsgrēka, ak, Dievs, Tu mans Pestītājs, lai mana mute gaviļēdama daudzina Tavu taisnīgumu!

¹⁷ Kungs, atdari man manas lūpas, lai mana mute teic Tavu slavu!

¹⁸ Jo Tev nepatīk kaujamie upuri, un, ja es Tev dotu dedzināmo upuri, Tu to negribētu.

¹⁹ Upuri, kas patīk Dievam, ir satriekts gars; salauztu un sagrauztu sirdi Tu, Dievs, nenoraidīsi.

²⁰ Dari labu Ciānai Savā žēlastībā, uzcel Jeruzālemes mūrus!

²¹ Tad Tev patīks taisnības upuri, dedzināmais un kopējais sadedzināmais upuris, tad ļaudis upurēs vērsus uz Tava altāra.

52. Psalm. Ļauna cilvēka liktenis

¹ Dziedātāju vadonim. Dāvida mācības dziesma, ² kad edomietis Doēgs nāca un ziņoja Saulam: «Dāvids ir ieradies Ahimeleha namā.»

³ Ko tu lielies ar ļaunumu, tu varmāka? Dieva žēlastība pastāv vienmēr.

⁴ Tava mēle meklē postu kā uztrīts dzenamais nazis, tu viltus perētājs!

⁵ Tu mīli vairāk ļaunu nekā labu, tev patīk vairāk runāt melus nekā patiesību. (Sela.)

⁶ Tu labprāt runā posta vārdus, tu viltus mēle.

⁷ Tādēļ arī Dievs tevi iznīcinās uz laiku laikiem, Viņš tevi sagraūs un izmetīs no telts un izraus ar visām saknēm no dzīvības zemes! (Sela.)

⁸ Taisnie to redzēs un bīsies un smiesies par viņu: ⁹ lūk, tas ir tas vīrs, kas Dievu neturēja par savu atbalstu, bet paļāvās uz savu lielo bagātību, būdams varens savā ļaunumā!

¹⁰ Bet es esmu kā zaļojošs eļļas koks Dieva namā, es paļaujos uz Dieva žēlastību vienmēr un mūžīgi mūžam.

¹¹ Es Tevi teikšu mūžīgi, ka Tu esi to darījis, un daudzinašu Tavu Vārdu, jo tas ir laipnīgs Taviem svētajiem.

53. Psalm. Par cilvēku samaitātību un pestīšanu

¹ Dziedātāju vadonim. Dāvida mācības dziesma uz stabulēm.

² Ģeķis saka savā sirdī: «Dieva nav!» Samaitāta un nejēdzīga ir viņu dzīve, nav starp viņiem neviena, kas labu dara.

³ Dievs skatās no debesīm uz cilvēku bērniem, vēro, vai ir kāds gudrs, kas meklē Dievu.

⁴ Bet visi ir no Viņa atkāpušies, visi ir izvirtuši un nekrietni; nav, kas labu dara, nav it neviena.

⁵ Vai tad to nesaprot ļauna darītāji, kas saēd manu tautu? Viņi ēd gan Dieva maizi, bet Dievu viņi nepiesauc.

⁶ Viņus pārņēma bailes, kur nebija nekāda pamata bailēm, jo Dievs izkaisīja tavu aplencēju kaulus; viņi tapa apkaunoti, jo Dievs viņus bija atmetis.

⁷ Ak, kaut jel nāktu no Ciānas Israēlam glābiņš! Kad Tas Kungs grozīs Savas tautas likteni, tad līksmosies Jēkabs, priecāsies Israēls!

54. Psalm. Dievs mans palīgs

¹ Stīgu mūzikas vadonim. Dāvida mācības dziesma, ² kad sifieši nāca un sacīja Saulam: «Vai tu nezini, ka Dāvids ir paslēpies pie mums?»

³ Dievs, palīdzi man ar Savu Vārdu, spried man taisnu tiesu ar Savu varu!

⁴ Ak, Dievs, uzklausi manu lūgšanu! Ņem vērā manas mutes vārdus!

⁵ Jo lepni un nekautrīgi ļaudis ceļas pret mani un varmākas kāro pēc manas dzīvības, tie netur Dievu savu acu priekšā. (Sela.)

⁶ Redzi, Dievs ir mans palīgs, Tas Kungs ir tas, kas uztur manu dvēseli!

⁷ Lai krīt ļaunums atpakaļ uz mani ienaidniekiem! Izdeldē tos Savā uzticībā!

⁸ Tad es Tev nesīšu upurus no laba prāta un slavēšu Tavu Vārdu, ak, Kungs, ka tas ir tik labs, ⁹ jo Viņš mani izglābis no visām manām bēdām, un mana acs ir ar prieku noraudzījusies uz mani uzveiktajiem ienaidniekiem.

55. Psalm. Lūgšana pret viltīgajiem brāļiem

¹ Dziedātāju vadonim uz cītarām. Dāvida mācības dziesma.

² Sadzirdi, ak, Dievs, manu lūgšanu un neesi nedzirdīgs pret manas sirds nopūtām!

³ Ievēro mani un uzklausi mani! Es maldos apkārt savā nemierā, es nemitīgi smagi nopūšos, ⁴ tāpēc ka ienaidnieki trokšņo un bezdievīgie plosās, jo viņi izgāž ļaunumu uz mani un apkaro mani savās dusmās.

⁵ Mana sirds sažņaudzas manās krūtīs, un nāves bailes mani ir sagrābušas.

⁶ Baiļu trīsas un drebuļi mani pārņēmuši, un šaušalas mani stindzinājušas.

⁷ Es izsaucos: «Kaut man būtu spārni kā balodim! Es aizlaistos un nomestos, kur man būtu miers.»

⁸ Redzi, es gribētu aizlaisties tālu un apmesties tuksnesī. (Sela.)

⁹ Es steigtos un meklētu paglābties no bargās vētras un aukas.

¹⁰ Iznīcini, Kungs, viņu nodomus, sajauc viņu valodu, jo es redzēju varas darbus un nesaskaņas pilsētā.

¹¹ Dienu un nakti tādas lietas noris arī uz tās mūriem, un netaisnība un varas darbi notiek tāpat tās vidū, ¹² negantība ir tās iekšienē, pārestība un viltus neizzūd tās tirgos.

¹³ Taču tas nav ienaidnieks, kas mani nievā, – to es varētu panest; tas nav mans nīdētājs, kas saslejas pret mani, – no viņa es paslēptos; ¹⁴ nē, bet tas esi tu – cilvēks man līdzīgs – mans draugs un uzticīgais biedrs, ¹⁵ ar kuru mīļi satikāties un kopā gājām Dieva namā.

¹⁶ Lai nāve viņus aizrauj, ka viņi dzīvi nobrauc ellē! Jo ļaunums mīt viņu namos, viņu sirdīs.

¹⁷ Bet es piesaukšu Dievu, un Tas Kungs mani izglābs.

¹⁸ Vakaros, rītos un dienvidū es nopūtīšos un žēlošos, un Viņš uz klausīs manu balsi.

¹⁹ Viņš atsvabinās manu dvēseli no tiem, kas lielā pulkā ir ap mani, un dos man mieru, ka neviens man nespēs tuvoties.

²⁰ Dievs klausīs mani un pazemos viņus, mūžīgais valdnieks (sela), kas no mūžības sēž Savā goda krēslā. Taču viņi neatgriežas un nebīstas Dieva.

²¹ Viņi izstiepj roku pret saviem draugiem un lauž savu derību.

²² Glumāka par sviestu ir viņu mutes valoda, bet sirdī ir karš. Viņu vārdi ir maigāki par eļļu, bet patiesībā tie ir kaili zobeni.

²³ Met savu nastu uz To Kungu, Viņš tevi uzturēs taisnu; Viņš neļaus nemūžam taisnajam šaubīties.

²⁴ Bet Tu, ak, Dievs, iegrūdīsi viņus dziļākā iznīcības bedrē! Asinskārīgie un viltīgie vīri nedzīvos ne pusmūžu. Bet es paļaujos uz Tevi!

56. Psalm. Lūgšana pret vajātājiem

¹ Dziedātāju vadonim pēc meldijas «Mēmais balodis svešumā». Dāvida «miktam», kad filistieši viņu Gātā apcietināja.

² Apžēlojies par mani, ak, Dievs, jo cilvēki grib mani iznīcināt! Pretinieks man uzmācas ik dienas.

³ Mani ienaidnieki nemitīgi mani vajā, jo daudz ir to, kas saceļas pret mani savā lepņībā.

⁴ Izbaiļu brīžos es paļaujos uz Tevi!

⁵ Uz Dievu, kura vārdu es slavēju, uz Dievu es paļaujos un nebīstos nenieka, jo ko gan cilvēki man var darīt?

⁶ Ik dienas viņi sagroza manus vārdus un pieķeras tiem, visi viņu nodomi pret mani ir uz ļaunu.

⁷ Viņi sapulcējas, uzglūn man, vēro manus soļus kā tādi, kas tīko pēc manas dzīvības. Vai tie ar tādu netaisnību lai paliktu sveikā?

⁸ Atmaksā viņiem ar ļaunu! Tries zemē, ak, Dievs, dusmās neliešus!

⁹ Manas žēlabas un nebaltās dienas Tu esi saskaitījis! Manas asaras savācis Savā traukā! Jā, patiesi, vai tās nav atzīmētas Tavā grāmatā?

¹⁰ Bet reiz atkāpsies mani ienaidnieki tai dienā, kad es piesaukšu Dievu; to es zinu, ka Dievs ir ar mani.

¹¹ Uz Dievu, kura vārdu es slavēju, uz To Kungu, kura vārdu es daudzīnu, ¹² uz Dievu es paļaujos un nebīstos; ko cilvēki man var darīt?

¹³ Tev, Dievs, es esmu parādā, ko esmu solījis; Tev es nesīšu pateicības upurus, ¹⁴ jo Tu manu dvēseli esi izglābis no nāves, manas kājas no slīdēšanas, lai es staigātu Dieva priekšā dzīvības gaismā.

57. Psalm. Lūgšana briesmās un pateicība glābšanā

¹ Dziedātāju vadonim pēc meldijas «Nepazudini!». Dāvida «miktam», kad viņš bēga no Saula alā.

² Apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani! Jo pie Tevis meklē patvērumu mana dvēsele, un Tavu spārnu ēnā es paglābjos, kamēr nelaime būs garām.

³ Es piesaucu Dievu, Visuaugstāko, stipro Dievu, kas manu lietu izvedīs līdz galam.

⁴ Viņš sūta no debesīm man palīgu; Viņš stāv man klāt, kad mans naida pilnais vajātājs vēro pret mani savus nievājumus. (Sela.) Dievs sūta no debesīm Savu žēlastību un uzticību.

⁵ Mana dzīvība norit starp lauvām, es esmu savu naida pārņemto ienaidnieku vidū, starp cilvēkiem, kuru zobi ir šķēpi un bultas un kuru mēle ir ass zobens.

⁶ Pacelies, Dievs, augstu pāri pār debesīm! Pār visu pasauli lai izplešas Tava godība!

⁷ Viņi izlikuši tīklu maniņiem soļiem, mana dvēsele ir nospiesta; viņi izrakuši manā priekšā bedri, un paši tanī iekrituši. (Sela.)

⁸ Mana sirds ir droša, ak, Dievs, mana sirds ir droša; es dziedāšu un spēlēšu!

⁹ Mosties, mana dvēsele, mostieties, arfa un cītara! Es modināšu rīta blāzmu!

¹⁰ Es Tev pateikšos tautu starpā, Kungs, es dziedāšu par Tevi slavas dziesmas tautu vidū, ¹¹ jo Tava žēlastība ir liela līdz debesīm un Tava uzticība līdz padebešiem.

¹² Pacelies, ak, Dievs, pāri pār debesīm un izplet Savu godību pār visu pasauli!

58. Psalm. Lūgšana pret netaisniem

¹ Dziedātāju vadonim pēc meldijas «Nepazudini!». Dāvida dziesma.

² Vai jūs patiesi spriežat taisnu tiesu, jūs Dieva ieceltie varenie? Vai taisnīgi tiesājat cilvēku bērnus?

³ Jūs perināt savās sirdīs netaisnību, visā zemē jūsu rokas tiecas pēc varasdarbiem.

⁴ Bezdievīgie maldās no mātes klēpja, un tas, kas melus runā, alojas no pašām mātes miesām.

⁵ Tiem ir tāds niknums kā čūsku dzelonis, kā kurlai odzei, kas savu ausi aizbāž, ⁶ kas neklausa vārdotāja balsi, ja tas arī labi māc apvārdot.

⁷ Dievs, satriec zobus viņu mutē! Kungs, sadragā jauno lauvu žokļus!

⁸ Lai viņi izgaist kā ūdens, kas notek; kad viņi uzliek savas bultas, tad lai tās ir kā aplauztas.

⁹ Kā gliemezis, kas lienot izplūst gļotās, kā sievas nelaikā dzimis bērns, kas neredz saules, tā lai viņi izzūd!

¹⁰ Pirms jūsu ērkšķi dabūs asus galus, Viņš tos atlauzīs vēl zaļus no zara Savās karstās dūmās un aizraus projām vētrā.

¹¹ Taisnais priecāsies, redzēdams atriebību, viņš mazgās savas kājas bezdievju asinīs.

¹² Tad cilvēks sacīs: «Patiešām, taisnais ievāc augļus pēc nopelna! Tiešām, vēl ir Dievs, kas zemes virsū tiesā!»

59. Psalm. Lūgšana pret vajātājiem

¹ Dziedātāju vadonim pēc meldijas «Nepazudini!». Dāvida «miktam», kad Sauls lika apsargāt Dāvida namu, lai viņu nokautu.

² Izglāb mani, mans Dievs, no maniņiem ienaidniekiem! Pasargi mani no maniņiem pretiniekiem!

³ Izglāb mani no ļaundariem un palīdzi man pret asinskārīgiem cilvēkiem!

⁴ Jo, redzi, viņi uzglūn manai dzīvībai; varas vīri sapulcējas pret mani, lai gan es neesmu noziedzies, nedz grēkojis, ak, Kungs!

⁵ Pret mani nevainīgu viņi steigšus pulcējas kopā un sakārtojas. Uzmosties, stiedzies man palīgā un skaties!

⁶ Tu, Kungs Dievs Cebaot, Israēla Dievs, uzmosties, lai piemeklētu un sodītu visas tautas! Neapžēlojies ne par vienu no šiem viltīgajiem uzticības laužējiem! (Sela.)

⁷ Ik vakaru viņi atnāk, kauc kā suņi un apskraida pilsētu.

⁸ Redzi, putās ir viņu mutes, zobeni ir uz viņu lūpām, jo viņi saka: kas gan to dzird?

⁹ Bet Tu, Kungs, smeļies par viņiem, Tu vīpsnā par visām tām tautām.

¹⁰ Mans stiprums, uz Tevi es gaidu, jo Dievs ir mana stiprā pils.

¹¹ Mans Dievs man bagātīgi parāda Savu žēlastību; Dievs man liek ar prieku uzlūkot manus ienaidniekus.

¹² Nenokauj tos, lai mana tauta tos neaizmirst! Izklīdini tos ar Savu spēku un nogāz tos, Kungs, mūsu vairogs, gar zemi!

¹³ Viņu grēcīgās mutes, viņu lūpu ļauno vārdu dēļ lai viņi sapinas paši savā lepībā aiz lāstiem un meliem, ko viņi runā.

¹⁴ Izdeldē viņus dusmās, izdeldē viņus, ka viņu vairs nav! Liec viņiem atzīt, ka Dievs valda Jēkabā līdz pašam pasaules galam! (Sela.)

¹⁵ Ik vakaru viņi atnāk, kauc kā suņi un apskraida pilsētu.

¹⁶ Viņi klīst apkārt pēc ēsmas un kurn, kad nav paēduši.

¹⁷ Bet es dziedāšu par Tavu stiprumu un gaviļēdams ik rītu sludināšu Tavu žēlastību, jo Tu esi bijis man par patvērumu un paspārni bēdu dienā.

¹⁸ Es dziedāšu par Tevi, mans stiprums, jo Tu, Dievs, esi mans patvērums, mans žēlīgais Dievs.

60. Psalm. Lūgšana par Israēla ļaužu labklājību

¹ Dziedātāju vadonim pēc meldijas «Lilija ir liecība». Dāvida «miktam» mācībai, ² kad viņš karoja ar Mezopotāmijas aramiešiem un ar Cobas aramiešiem un kad Joābs atgriezās un sakāva divpadsmit tūkstošus edomiešu vīru Sāls ielejā.

³ Dievs, Tu esi mūs atmetis, mūs izklīdinājis, Tu esi dusmojies, iepriecini mūs atkal!

⁴ Tu esi tricinājis zemi, esi licis tai saplaisāt, saliedē šīs plaisas, jo tā līgojas!

⁵ Tu Savai tautai esi licis pieredzēt daudz grūtību, esi mūs dzirdinājis ar skurbuma vīnu.

⁶ Tiem, kas Tevi bīstas, Tu esi devis karogu, lai viņi zem tā pulcētos un izbēgtu no ienaidnieka stopa. (Sela.)

⁷ Lai tavi mīļie taptu izglābti, palīdzi ar Savu labo roku un uzklausi mūs!

⁸ Dievs ir sacījis Savā svētumā: «Es gaviļēšu, Es sadalīšu Sihemu un pārmērīšu Sukotas ieleju.

⁹ Man pieder Gileāda, un Mans ir Manase, un Efraims ir Manas galvas bruņas, un Jūda – Mans valdnieka zizlis.

¹⁰ Moābs ir Mans mazgājamais trauks, pār Edomu Es sviedīšu Savu kurpi, pāri filistiešu zemei Es likšu atskanēt uzvaras saucienam!»

¹¹ Kas mani vedīs uz stipro pilsētu? Kas mani pavadīs līdz Edomam?

¹² Vai Tu, Dievs, neesi mūs atmetis un tāpēc neesi izgājis karā kopā ar mūsu karapulkiem?

¹³ Sniedz mums palīdzību pret ienaidniekiem, jo cilvēku palīdzība nav nekas!

¹⁴ Ar Dievu mēs darīsim varoņdarbus, Viņš samīs pīšļos mūsu ienaidniekus!

61. Psalm. Lūgšana tālumā par valdītājiem

¹ Stīgu mūzikas vadītājam. Dāvida dziesma.

² Klausī, ak, Dievs, manu skaļo saucienu, ņem vērā manu lūgšanu!

³ No zemes gala es Tevi saucu savas sirds tvīksmē, pacel mani uz klintskalnu, kas augstāks par mani, ⁴ jo Tu esi mans patvērums, stiprs tornis pret ienaidniekiem, ⁵ es gribētu mājot Tavā telī mūžīgi, patverties Tavu spārnu paēnā! (Sela.)

⁶ Jo Tu, Dievs, klausī manus solījumus, dod mantojumu man kā vienam no tiem, kas Tavu Vārdu bīstas.

⁷ Vairo ķēniņa dzīvības dienas, lai viņa mūža laiks turpinās no paaudzes uz paaudzi!

⁸ Lai viņš sēž tronī Dieva priekšā mūžīgi. Parādi viņam žēlastību un uzticību, kas lai viņu pasargā!

⁹ Tad es dziedāšu Tavam Vārdam mūžīgi, maksāšu savus solījumus diendienā.

62. Psalm. Mana dvēsele ir klusu uz Dievu

¹ Dziedātāju vadonim Jedutunam. Dāvida dziesma.

² Tiešām, mana dvēsele ir klusu savā svētcērē uz Dievu, no Viņa nāk man palīdzība!

³ Tiešām, Viņš ir mans akmenskalns un mans palīgs, mans patvērums: es gan nešaubīšos!

⁴ Cik ilgi jūs māksities virsū visi vienam vīram, vai jūs gribat viņu nogalināt, bruksit visi viņam virsū kā grūstošai sienai, kā krītošam mūrim, kas taisās gāzties?

⁵ Patiesi, no maniem augstumiem viņi domā mani nogāzt, viņiem patīk meli; ar savu muti viņi svētī, bet savās sirdīs lād! (Sela.)

⁶ Tiešām, esi klusa, mana dvēsele, vērsdamās uz Dievu, jo no Viņa nāk mana cerība!

⁷ Tikai Viņš ir mans akmenskalns un mans palīgs, mans patvērums, es gan netikšu satricināts!

⁸ Dievs ir mans svētības avots un mans gods, mana stiprā klints, mans patvērums ir Dievs!

⁹ Uzticieties Viņam arvienu, visi ļaudis, izkراتiet Viņa priekšā savas sirdis! Dievs ir mūsu patvērumš. (Sela.)

¹⁰ Tiešām, kā vēsma ir cilvēku bērni, tikai maldi ir lielu vīru dēli; svaru kausos likti, viņi ceļas uz augšu vieglāk par vēja pūsmu.

¹¹ Nepaļaujieties uz varu, uz laupījumu nelieciet tukšas cerības; kad bagātība vairojas, nepiegrieziet tai visu savu sirdi!

¹² Vienu vārdu Dievs arvienu ar uzsvaru ir teicis, un to es esmu daudzreiz dzirdējis: Dievam vienam pieder vara.

¹³ Un Tev, Kungs, pieder arī žēlastība, jo Tu atmaksā ikvienam pēc viņa darbiem.

63. Psalmš. Tava žēlastība ir labāka par dzīvību

¹ Dāvida dziesma, kad viņš bija Jūdas tuksnesī.

² Kungs, Tu esi mans Dievs, es meklēju Tevi, pēc Tevis slāpst mana dvēsele, pēc Tevis tvīkst mana miesa kā sausa un izkaltusi zeme, kur nav ūdens.

³ Es esmu raudzījies pēc Tevis Tavā svētnīcā, lai redzētu Tavu spēku un Tavu godību, ⁴ jo Tava žēlastība ir labāka par dzīvību. Manas lūpas lai Tevi slavē.

⁵ Tā es Tevi teikšu visu mūžu, Tavā Vārdā pacelšu savas rokas.

⁶ Kā ar taukumiem un gardumiem ir pamielota mana dvēsele, un mana mute daudzina Tevi ar gaviļu pilnām lūpām, ⁷ kad es Tevi pieminu apguldamies un par Tevi domāju uzmozdamiem.

⁸ Tu esi bijis mans palīgs, un Tavu spārnu ēnā es līksmojos.

⁹ Mana dvēsele Tev pieķeras, Tava labā roka mani tur.

¹⁰ Bet tie, kas meklē manu dzīvību un gribētu mani pazudināt, nogrimš zemes dziļumos.

¹¹ Tos nodos zobena asmenim, tie kļūs vilkiem par laupījumu.

¹² Bet ķēniņš priecāsies Dieva žēlastībā: ikviens gūs godu un slavu, kas pie Viņa zvēr; taču melkuļu mute tiks aizbāzta.

64. Psalmš. Lūgšana par dzīvību un labo slavu

¹ Dziedātāju vadonim. Dāvida dziesma.

² Klausī, Dievs, manu balsi, kad es žēlojos, pasargi manu dzīvību no ienaidnieku briesmām!

³ Apslēp mani no ļaunu ļaužu nodomiem, no ļaundaru trakošanas, ⁴ kuri trin savas mēles kā zobenu un raida kā bultas savus rūgtos vārdus, ⁵ lai slepeni šautu uz nenoziedzīgo; viņi šauj piepeši un nebaidās.

⁶ Viņi iedrošina sevi uz ļaunu, viņi norunā, ka slepeni izliks lamatas, un domā: kas to redzēs?

⁷ Viņi izgudro visādas blēdības: mēs esam gatavi; nodoms ir labi apsvērts! Un cilvēka sirdi un prātu neviens nevar izdibināt.

⁸ Bet Dievs ar Savu bultu viņus ķers piepeši, tad viņiem gan sāpēs.

⁹ Viņu pašu mēle būs par iemeslu viņu krišanai, lai krata galvas visi, kas to redzēs.

¹⁰ Tad bīsies visi cilvēki, un viņi atzīs to par Dieva darbu un sapratīs, kāds ir šis Viņa darbs.

¹¹ Bet taisnais priecāsies par To Kungu un atradīs pie Viņa glābiņu; un visi sirdī taisnie teiks sevi laimīgu esam.

65. Psalmš. Pateicības dziesma Dievam

¹ Dziedātāju vadonim. Dāvida dziesma.

² Dievs, klusībā Ciānā Tu topi slavēts, un solījumi Tev tiek maksāti.

³ Tu uzklausī lūgšanas, pie Tevis nāk visi mirstīgie ⁴ savu nepildīto solījumu dēļ; kad mūsu noziegumi mūs nospiež, tad Tu, Kungs, tos nolīdzini!

⁵ Svētīgs tas, ko Tu izredzi un kam Tu ļauj sev tuvoties un mājot Tavos pagalmos! Mēs tiksim bagātīgi atspirdzināti ar Tava nama, ar Tavas svētnīcas svētumu!

⁶ Tu mums atbildi ar lieliem brīnumu darbiem Savā taisnībā, ak, Dievs, Tu mūsu pestītājs; Tu patvērumš visiem zemes galiem, uz kuru paļāvībā vēro savus skatus tālās jūras salas, ⁷ Tu, kas kalnus nostiprini ar Savu spēku, apjozies ar stiprumu, ⁸ Tu klusini jūru krākšanu, to viļņu šņākšanu un tautu trakošanu, ⁹ ka visu pasaules malu iemītnieki bīstas no Tavām zīmēm; un tomēr Tu liec arī gaviļēt ļaudīm gan rītausmas, gan saulrieta zemēs.

¹⁰ Tu piemeklē zemi ar svētību un dzirdini to un dari to visai bagātu: Dieva strautā ūdens papildnam. Tu liec viņu labībai un lauku augļiem labi izdoties, jo tā Tu apkop zemi.

¹¹ Tu slacini zemes vagas, ar veldzi Tu līdzini tās arumus, Tu dari zemi mīkstu ar lietusgāzēm un svētī tās asnus.

¹² Tu pušķo un vainago gadu ar Savu labumu, un Tavas pēdas pil no treknuma.

¹³ Klajumu ganības zeļ, un pakalni apjožas ar gaviļēm.

¹⁴ Pļavas pārklājas ar ganāmiem pulkiem, un ielejas ietinas labības segā, tās gaviļē un dzied!

66. Psalm. Dieva slava, piesotot pateicības upuri

¹ Dziedātāju vadonim. Dziesma. Psalm.

² Gaviļējiet Dievam jūs, visas zemes! Dziediet Viņa Vārda godībai, veltījiet Viņam jo diženu cildinājumu!

³ Sakait Dievam: «Cik bijājami lieli ir Tavi darbi! Tavas varenības dēļ Tavā priekšā noliecas pat Tavi ienaidnieki!

⁴ Visa pasaule lai zemojas Tavā priekšā un dzied Tev, slavē Tavu Vārdu!» (Sela.)

⁵ Nāciet un raugiet Dieva darbus, kas ir tik liels Savā varā, valdīdams pār cilvēku bērniem!

⁶ Viņš pārvērta jūru par sausumu, sausām kājām varēja iet pāri upei; tādēļ mēs lai priecājamies par Viņu!

⁷ Viņš ir tas, kas valda mūžīgi Savā spēkā, Viņa acis nemitīgi vēro tautas; nepaklausīgie necelsies nemūžam. (Sela.)

⁸ Slavējiet, jūs tautas, mūsu Dievu! Un lieciet skaļi atskanēt Viņa slavai, ⁹ kas mūsu dvēselei devis dzīvību un mūsu kājām nav ļāvis slīdēt, ¹⁰ jo Tu mūs esi pārbaudījis, ak, Dievs, un esi mūs dzidrinādams kausējis, kā kausē sudrabu.

¹¹ Tu esi ļāvis mums sapīties tīklā, licis smagas nastas uz mūsu kamiešiem; ¹² Tu esi licis cilvēkiem celties pāri mūsu galvām, mums bija jāiet ugunī un ūdenī, un tomēr Tu beidzot mūs esi izvedis svabadībā.

¹³ Es iešu Tavā namā ar dedzināmiem upuriem, es Tev pildīšu savus solījuma, ¹⁴ kam manas lūpas ir atdarījušās, ko mana mute ir runājusi grūtā brīdī.

¹⁵ Es Tev nesīšu treknus dedzināmos upurus kopā ar aunu upuru smaržu, es Tev sagatavošu vēšus un āžus. (Sela.)

¹⁶ Nāciet, klausieties visi, kas Dievu bīstaties, es jums stāstīšu, ko Viņš ir darījis manai dvēselei!

¹⁷ Es Viņu piesaucu ar savu muti, un Viņa slava bija uz manas mēles.

¹⁸ Ja es netaisnību turētu savā sirdī, tad Tas Kungs, Visuvarenais, mani nebūtu uzklaušījis.

¹⁹ Bet Dievs mani patiesi ir klausījis, ir ņēmis vērā manas lūgšanas.

²⁰ Lai slavēts Dievs, kas nav atsacījis paklausīt manu lūgšanu, nedz novērsis Savu žēlastību no manis!

67. Psalm. Lūgšana un pateicība par Dieva bagāto svētību

¹ Dziesma dziedātāju vadonim ar cītarām. Psalm.

² Lai Dievs par mums apžēlojas un svētī mūs, lai Viņš apgaismo Savu vaigu pār mums! (Sela.)

³ Lai virs zemes taptu zināms Tavs ceļš, visās tautās Tava palīdzība un svētība!

⁴ Lai Tevi, Dievs, slavē tautas, lai Tevi slavē visas tautas!

⁵ Lai priecājas un gaviļē tautas, jo Tu taisnīgi tiesā tautas un vadī tautas virs zemes! (Sela.)

⁶ Lai Tevi, Dievs, slavē tautas, lai Tevi slavē visas tautas!

⁷ Zeme ir devusi savus augļus; mūs svētīdams ir svētījis Tas Kungs, mūsu Dievs.

⁸ Lai Dievs mūs svētī! Un lai Viņu bīstas visi zemes gali!

68. Psalm. Slavas dziesma mūsu Dievam uzvarētājam

¹ Dziedātāju vadonim. Dāvida dziesma. Psalm.

² Dievs ceļas, Viņa ienaidnieki tiek izklīdināti, Viņa nīdēji un nicinātāji bēg no Viņa vaiga.

³ Kā izklīst dūmi, tā Tu viņus izklīdini, un, kā ugunī izkūst vasks, tā bezdievji ies bojā Dieva priekšā.

⁴ Bet taisnie priecājas, viņi liksmojas Dieva priekšā un gaviļē priekā.

⁵ Dziediet Dievam, muzicējiet Viņa Vārdam, sataisiet ceļu Viņam, kas pa tuksnešiem brauc, – Kungs ir Viņa vārds. Priecājieties Dieva žēlastībā un gaviļējiet Viņa priekšā!

⁶ Bāriņu tēvs un atraitņu aizstāvis ir Dievs Savā svētajā mājoklī.

⁷ Dievs vada viņu mājās vientuļos, vada tos, kam nemaz nav māju, izved gūstītos brīvībā, bet atkritēji paliek tuksnesī.

⁸ Dievs, kad Tu izgāji Savas tautas priekšgalā, kad Tu staigāji pa tuksnesi (sela), ⁹ tad drebēja zeme, lāsoja debesis Dieva, Sinaja Kunga, tā Dieva priekšā, kas ir Israēla Dievs.

¹⁰ Tu, Dievs, liki nolīt bagātam lietum, Savu iztvīkušo mantojumu Tu atspirdzināji.

- ¹¹ Tavs pulks tur apmetās dzīvot, Tu, Dievs, atspirdzināji nelaimīgos ar Saviem labumiem.
- ¹² Tas Kungs lika atskanēt uzvaras vēstij, prieka vēsts sludinātāju bija liels pulks:
- ¹³ «Karapulku ķēniņi bēg, viņi bēg, bet namamāte daļa laupījumu.»
- ¹⁴ Vai jūs gribējāt palikt guļam starp aploku sētām, kad viss lauks mirdzēja it kā noklāts ar sudrabetiem baložu spārniem, kuru spalvas spīd zaļdzeltenā zelta krāsā?
- ¹⁵ Kad Visuvarenais tur ķēniņus izklīdināja, tad krita sniegs Calmona kalnā.
- ¹⁶ Dieva kalns ir Basana kalns, Basana kalnam daudz virsotņu.
- ¹⁷ Ko raugāties skaudīgi jūs, augstie kalni, uz kalnu, kur Dievam patīk mājot? Tiešām, Tas Kungs tur mājās mūžīgi!
- ¹⁸ Dieva kaujas ratu ir desmitiem tūkstošu, Tas Kungs ir starp tiem kā pie Sinaja kalna Savā svētumā.
- ¹⁹ Tu uzkāpi augstumā, atvedi gūstekņus, ņēmi dāvanas no cilvēkiem, un arī atkritējiem jādzīvo pie Dieva, Tā Kunga.
- ²⁰ Slavēts lai ir Tas Kungs diendienā, Viņš nes mūs pašus. Dievs ir mūsu pestītājs! (Sela.)
- ²¹ Dievs mums ir Dievs, kas var mums palīdzēt. Dievs Tas Kungs mūs izglābj arī no nāves.
- ²² Tiešām, Dievs sadauzīs galvu Saviem ienaidniekiem, kupliem matiem noaugušu galvu tiem, kas staigā savos grēkos.
- ²³ Tas Kungs ir solījis: «Es atvedīšu viņus atpakaļ no Basanas, Es atvedīšu viņus atpakaļ no jūras dziļumiem, ²⁴ lai tava kāja mazgājas ienaidnieku asinīs, lai tavu suņu mēles tās lok ar baudu.»
- ²⁵ Ir redzēti Tavi svētku gājieni, ak, Dievs, – mana Dieva, mana Ķēniņa svētku gājieni svētā vietā:
- ²⁶ pa priekšu iet dziedātāji, tiem seko stīgu instrumentu spēlētāji bungotāju jaunavu vidū.
- ²⁷ «Draudzes sapulcēs teiciet Dievu To Kungu, jūs, kas esat no Israēla dzīvības avota!»
- ²⁸ Tur ir Benjamīns, pats jaunākais, pašā priekšgalā, viņam pa pēdām seko Jūdas dižciltīgie, Zebulona un Naftaļa vadoņi.
- ²⁹ Tavs Dievs ir licis tavai valstībai būt stiprai; stiprini, ak, Dievs, ko Tu mums par labu esi darījis.
- ³⁰ Tavas svētnīcas dēļ ķēniņi sajūt pienākumu Tev nest dāvanas uz Jeruzālemi.
- ³¹ Savaldi zvēru nēdrēs, un lai sajūt Tavu varu arī vēršu pulks ar saviem teļiem – tautām, kas, ārēji pakļaudamās un zedomamās, atnes par dāvanu sudraba stieņus. Izklīdini tautas, kas mīl karot!
- ³² Dižciltīgie nāks no Ēģiptes, Kuša zeme steigsies izstiept savas pilnās rokas Dievam pretim.
- ³³ Jūs, pasaules valstis, dziediet Dievam, dziediet slavas dziesmas Tam Kungam (sela), ³⁴ kas brauc pa debesu debesīm, kas ir no pasaules sākuma! Redzi, pērkona dārdos Viņš vareni liek atskanēt Savai balsij.
- ³⁵ Dodiet Dievam godu! Viņa augstības spēks valda pār Israēlu, un Viņa varenība sniedzas līdz padebešiem.
- ³⁶ Bijājams esi Tu, Dievs, no Savas svētās vietas, Tu Israēla Dievs. Tu esi, kas dod spēku un stiprumu Savai tautai. Slavēts lai ir Dievs!

69. Psalm. Lūgšana ciešanu laikā

- ¹ Dziedātāju vadonim. Pēc meldijas «Lilijas». Dāvida dziesma.
- ² Palīdzi man, ak, Dievs, jo ūdeņi apdraud manu dzīvību!
- ³ Es grimstu dziļās dūņās, kur nav pamata; es esmu iekļuvis ūdens dziļumos, un ūdens straume draud mani aizskalot projām.
- ⁴ Es esmu piekūsis kliezot, mana rīkle ir aizsmakusi, manas acis ir izdzisušas, gaidīdamas uz manu Dievu.
- ⁵ Vairāk nekā matu uz manas galvas ir to, kas mani bez vainas ienīst; stipri ir tie, kas mani grib iznīcināt un man netaisni uzbrūk; ko es nemaz neesmu nolaupījis, tas man jāatlīdzina.
- ⁶ Dievs, Tu gan zini manas aplamības, un mani pārkāpumi nav Tev apslēpti.
- ⁷ Lai manis dēļ nekrīt kaunā tie, kas uz Tevi cer, ak, Dievs, ak, Kungs Cebaot! Lai manis dēļ nesarkst aiz kauna tie, kas Tevi meklē, Israēla Dievs!
- ⁸ Jo Tevis dēļ es nesu negodu, Tevis dēļ manu vaigu klāj kauns.
- ⁹ Es esmu kļuvis svešs saviem brāļiem un svešinieks savas mātes bērniem.
- ¹⁰ Jo dedzība Tava nama labad mani ir ēdusi un Tavu zaimotāju zaimi ir krituši uz mani.
- ¹¹ Ja es raudāju un gavēdams šķīstīju savu dvēseli, tad tas kļuva man par apsmieklu.
- ¹² Es uzvilku sev par sēru apģērbu maisu, bet es kļuvi viņiem par zobgalīgu sakāmvaru.
- ¹³ Par mani tenko tie, kas sēž vārtos, par mani dzied vīna dzērēji.
- ¹⁴ Bet es Tevi lūdzu, Kungs, laikā, kad Tev tas labpatiktu; ak, Dievs, uzklausi mani Savā lielajā žēlastībā, Savā uzticīgajā palīdzībā!

¹⁵ Izvelc mani no dūņām, lai es nenogrimstu, izglāb mani no nīdētājiem un no ūdens dziļumiem, ¹⁶ lai ūdens viļņi mani neapklāj, lai mani neaprij ūdens virpuļi un lai atvari pār mani neaizdara savu muti.

¹⁷ Paklausī mani, Kungs, jo dārga ir Tava žēlastība; griezies pie manis Savā lielajā žēlsirdībā, ¹⁸ neapslēp Savu vaigu Savam kalpam, jo man ir bailes, paklausī mani drīz!

¹⁹ Tuvojies manai dvēselei, atpestī to, izglāb mani manu ienaidnieku dēļ!

²⁰ Tu zini manu kaunu un manu negodu, un manu apsmieklu; visi mani ienaidnieki ir Tavā priekšā.

²¹ Kauns man lauž sirdi, es izsamistu un nīkstu; es cerēju uz līdzjūtību, bet velti, un uz mierinātāju, bet to neatrodu.

²² Taisni otrādi – viņi man deva ēst žulti, un, kad es biju izslāpis, viņi mani dzirdināja ar etiķi.

²³ Lai viņu galds kļūst viņiem par cilpu un viņu upuru mielasts par slazdu!

²⁴ Lai viņu acis tiek aptumšotas, ka viņi neredz, un lai viņu gurni vienmēr ļodzās!

²⁵ Izgāz pār viņiem Savu bardzību, un lai viņus ķer Tavu dusmu kvēle!

²⁶ Viņu noņemnes lai top par kailu tukšumu, viņu telts lai neviens nedzīvo, ²⁷ jo viņi vajā to, ko Tu esi sitis, un vairo tā sāpes, ko Tu esi ievainojis.

²⁸ Lai tiem krājas noziegums pie nozieguma, ka viņi netiek pie Tavas taisnības!

²⁹ Lai viņi tiek izdzēsti no dzīvības grāmatas, lai viņus nepieraksta pie taisnajiem!

³⁰ Bet es esmu nonīcis un pilns sāpju, Tava palīdzība, ak, Dievs, lai mani uztur!

³¹ Es slavēšu Dieva Vārdu ar dziesmu un godināšu Viņu ar pateicību.

³² Tas Tam Kungam patiks labāk nekā liellopi, nekā vērsis ar ragiem un šķeltiem nagiem.

³³ Skatieties, jūs pazemīgie, un priecājieties, jūs Dieva meklētāji! Lai atspīrgst jūsu sirds, ³⁴ jo Tas Kungs uzklausa nabagus un nenicina Savus sagūstītos.

³⁵ Lai Viņu slavē debess un zeme, jūras un viss, kas tur kustas!

³⁶ Un taču Dievs atpestīs Ciānu un uzcelš Jūdas pilsētas, lai tās ļaudīm kļūst par mājvietu un īpašumu.

³⁷ Un Viņa kalpu dzimums tās iemantos, un, kas Viņa Vārdu mīl, tie tur dzīvos.

70. Psalm. Lūgšana pēc palīga un glābēja no ienaidniekiem

¹ Dziedātāju vadonim. Dāvida dziesma par piemiņu.

² Steidzies, ak, Dievs, mani paglābt, steidzies man palīgā!

³ Lai kļūst apkaunoti un nosarkst visi, kas tīko pēc manas dzīvības; lai atkāpjas un paliek kaunā, kas priecājas par manu nelaimi!

⁴ Lai griežas atpakaļ dziļi nokaunējušies tie, kas saka: «Tā, tā!»

⁵ Lai Tevī priecājas un līksmojas visi, kas Tevī meklē! Un pastāvīgi viņi lai saka: «Liels ir Dievs!» – tie, kas meklē Tevī glābiņu un Tavu pestīšanu.

⁶ Bet es esmu bēdīgs un nabags, ak, Dievs, steidzies pie manis! Tu esi mans palīgs un mans glābējs, ak, Kungs, nekavējies!

71. Psalm. Lūgšana pēc glābšanas

¹ Uz Tevi, Kungs, es paļaujos, neliec nemūžam krist man kaunā!

² Glāb mani Savā taisnībā un atsvabini mani! Piegriez man Savu ausi un palīdzi man!

³ Esi man par klinti, kur patverties, par stipro pili, kas lai mani pasargātu, Tu, kas esi solījis man palīdzēt, jo mana pils esi Tu.

⁴ Mans Dievs, izglāb mani no bezdievja rokas, no netaisnā, no visu apspiedēja un varasdarbu darītāja ķetnas!

⁵ Jo Tu esi mana cerība, Kungs, mana drošība no pašas manas jaunības.

⁶ Uz Tevi es esmu paļāvies no mātes miesām, no mātes klēpja Tu esi mani gaismā vedis. Manu sasniegumu slava arvienu ir nākusi no Tevis.

⁷ Par ērmu es esmu bijis daudziem, bet Tu esi bijis mans stiprais patvērums!

⁸ Lai mana mute ir pilna Tavas slavas, vienumēr apliecinādama Tavu godību.

⁹ Nepamet mani vecuma dienās, neatstāj mani, kad spēks man zūd!

¹⁰ Jo mani ienaidnieki jau ved sarunas, un tie, kas man novēl nāvi, jau apspriežas kopā, ¹¹ sacīdami: «Dievs viņu ir atstājis. Vajājiet un sagrābiet viņu, jo viņam nav glābēja!»

¹² Dievs, neesi tālu no manis! Mans Dievs, steidzies man palīgā!

¹³ Lai krīt kaunā, lai iet bojā, kas mani ienīst un apkaro; lai tērpjas kaunā un negodā, kas meklē manu nelaimi!

¹⁴ Bet es cerēšu pastāvīgi uz Tevi un vairošu Tavu slavu.

¹⁵ Mana mute paudīs Tavu taisnīgumu, cauru dienu Tavus labos darbus, jo es nespēju Tavas laipnības pierādījumus saskaitīt.

¹⁶ Es staigāšu Tā Kunga spēkā, es liecināšu, ka vienīgi Tu esi taisns.

¹⁷ Ak, Dievs, Tu mani esi mācījis no manas jaunības, un līdz šim es esmu sludinājis Tavus brīnuma darbus!

¹⁸ Līdz vecumam, līdz sirmiemiem, Dievs, neatstāj mani, kamēr es būšu Tava elkoņa lielo veikumu zināmu darījis nākamām paaudzēm un Tavu stiprumu bērnu bērniem.

¹⁹ Tavs spēks un Tava taisnība, Dievs, sniedzas līdz debesīm; Tu, kas esi lielas lietas darījis, Dievs, kas ir tāds kā Tu?

²⁰ Tu esi licis mums pieredzēt daudz bēdu un ciešanu, bet Tu mūs darīsi atkal dzīvus un izvedīsi mūs no zemes dziļumiem.

²¹ Tu vairosi jo spēcīgāk manu lielumu un no sirds atkal mani mierināsi.

²² Es Tevi slavēšu un pateikšos ar cītaru skaņām par Tavu uzticību, mans Dievs! Es spēlēšu Tev cītaru, Tu Israēla svētais.

²³ Lai gavilē manas lūpas, kad es Tev spēlēju, un mana dvēsele, ko Tu esi atpestījis.

²⁴ Lai arī mana mēle cauru dienu stāsta par Tavu taisnīgumu, jo vīlušies un apkaunoti ir tie, kas meklēja manu nelaimi!

72. Psalm. Lūgšana par ķēniņu, kas uzkāpj savā tronī

¹ Salamana dziesma. Dievs, piešķir Savu taisnīgo tiesneša spēju ķēniņam un Savu taisnīgumu ķēniņa dēlam, ² lai viņš tiesā Tavu tautu taisnībā un Tavus mazos ļaudis pēc tiesas, ³ lai kalni nes tautai mieru un pakalni taisnību!

⁴ Lai viņš nodrošina taisnu tiesu bēdīgajiem un nospiestajiem tautā, lai viņš gādā taisnību nabadzīgajiem, lai viņš satriec apspiedējus!

⁵ Lai viņš dzīvo tik ilgi, kamēr saule staro un mēness spīd, no paaudzes uz paaudzi!

⁶ Lai viņš nolaižas lejup kā lietis uz nopļautām pļavām, kā lietusgāze, kas zemi slacina!

⁷ Lai viņa laikā zeļ taisnīgais un pastāv liels miers, kamēr mēness vairs nespīdēs!

⁸ Lai viņš valda no jūras līdz jūrai un no Eifratas upes līdz pat zemes galiem!

⁹ Viņa priekšā lai noliecas tuksneša tautas, un viņa ienaidnieki lai laiza pīšļus.

¹⁰ Taršišas ķēniņi un jūras salu ķēniņi lai nes dāvanas; Sabas un Šebas ķēniņi lai dod nodevas.

¹¹ Viņa priekšā lai zemojas visi ķēniņi, visas tautas lai viņam kalpo!

¹² Jo viņš glābs nabagu, kas klieudz, cietēju un bēdīgo, kam nav palīga.

¹³ Viņš apžēlosies par trūcīgo un nabagu un palīdzēs nelaimīgām dvēselēm.

¹⁴ No spaidiem un varmācības viņš atpestīs viņu dvēseles, un viņu asinis būs dārgas viņa acīs.

¹⁵ Viņš dzīvos, un viņam dos Sabas zeltu, un lai ļaudis aizlūdz par viņu vienumēr, arvienu lai viņu svētī.

¹⁶ Zeme būs labības pilna līdz kalnu galiem, augļu koki viņšos it kā Libanona meži, un viņa tauta, kas mīt pilsētā, lai zied, zeļ un zaļo kā zāle virs zemes!

¹⁷ Viņa vārds lai paliek mūžīgi! Kamēr saule spīd, lai ir dzīvs viņa vārds, un viņa lai svētību rod visas tautas, lai viņu laimīgas sveic visas zemes ciltis!

¹⁸ Slavēts lai ir Dievs Tas Kungs, Israēla Dievs, kas vienīgais dara brīnumus!

¹⁹ Lai mūžīgi slavēts Viņa godības Vārds, un Viņa godība lai piepilda visu zemi! Āmen! Āmen!

²⁰ Še beidzas Dāvida, Isaja dēla lūgšanas.

Trešā Grāmata

73. Psalm. Kaut arī jaunums plaukst, Dieva klātbūtne ir ticīgā alga

¹ Asafa dziesma. Tiešām, vēlīgs ir Dievs Israēlam, tiem, kam sirdis ir šķīstas.

² Bet es – es gandrīz būtu paklupis, manas kājas bija sagrītojušas, mani soļi gandrīz būtu izslīdējuši no manas gaitas raksta, ³ jo es dusmojos par lielīgajiem, kad es redzu, ka bezdievjiem tik labi klājas.

⁴ Tiešām viņiem nav nekādu bēdu visu mūžu, vesela un labi barota ir viņu miesa.

⁵ Cilvēku grūtības viņus nespiež, viņi netiek spaidīti kā citi cilvēki.

⁶ Tādēļ arī augstprātība ir viņu kaklarota, un varmācībā viņi tērpjas kā drēbēs.

⁷ Tautajā sejā spīd viņu aizplūdušās acis, tajās atspoguļojas viņu sirds domas.

- ⁸ Viņi zobojas un runā savā ļaunumā tikai par varas darbiem, viņu runas ir augstprātības pilnas.
- ⁹ Līdz debesīm viņi paceļ savu muti, un viņu mēle šaudās pa visu zemes virsu.
- ¹⁰ Tādēļ ļaudis pievēršas viņiem un pilniem malkiem, kā ūdeni dzerot, uzņem sevī viņu mācības.
- ¹¹ Un viņi saka: «Kā Dievs to zinās? Vai Visaugstākais ir kāds viszinis?»
- ¹² Redzi, tādi ir bezdievji, un tomēr viņiem arvienu labi klājas pasaulē, un viņi vairo savu bagātību.
- ¹³ Tiešām, veltīgi es esmu paturējis šķīstu savu sirdi un mazgājis nevainībā savas rokas.
- ¹⁴ Un mani taču nelaime mocīja katru dienu un bargi mani pārmācīja ik rītus.
- ¹⁵ Tomēr, ja es domātu: es runāšu tāpat kā viņi, – redzi, tad es apgrēkotos – pret visu tavu bērnu dzimtu.
- ¹⁶ Es to visu pārdomāju, lai saprastu, bet tas bija par grūtu manai saprašānai, ¹⁷ tiekāms es iedziļinājos Dieva noslēpumos un kļuvu uzmanīgs uz to, kāds gals viņus sagaida.
- ¹⁸ Tiešām, Tu viņus nostati uz slidena ceļa un liec viņiem gāzties, ka viņi iet postā.
- ¹⁹ Cik pēkšņi viņi tiek iznīcināti, aizrauti projām un izbailēs dabū galu!
- ²⁰ Kā sapnis, kas uzmostoties ir zudis, tā Tavā priekšā, ak, Visuvarenais, Tev ceļoties, viņu tēli būs pēc Tavas pavēles pazuduši.
- ²¹ Ja mana sirds tomēr vēl vairāk sarūgtinātos un savās iekšās es sajustu sašutumu, ²² tad es būtu galīgs nevēga un nezinātu nekā, es būtu kā bezprāta kustonis Tavā priekšā.
- ²³ Bet pie Tevis es palieku vienumēr, Tu mani turi pie manas labās rokas, ²⁴ Tu mani vadi pēc Sava prāta un beidzot mani uzņemsi godībā.
- ²⁵ Kad Tu esi mans, tad man nevajag ne debess, ne zemes!
- ²⁶ Jebšu man arī pamirtu miesa un sirds, taču Tu, Dievs, esi mans patvērumš un mana daļa mūžīgi!
- ²⁷ Jo redzi, tie, kas neuzticībā no Tevis atstājas, iet bojā; Tu izdeldē tos, kas no Tevis atkāpjas.
- ²⁸ Bet man paliek mans aplaimotājs Dieva tuvums; man ir prieks savu cerību likt uz Dievu To Kungu, lai paustu visus Tavus darbus.

74. Psalm. Sēru dziesma pie svētnīcas drupām

- ¹ Asafa pamācības dziesma. Kādēļ Tu, ak, Dievs, mūs esi atstūmis uz mūžīgiem laikiem, un kāpēc Tavas dusmas kūp pār Tavas ganības avīm?
- ² Piemini Savus ļaudis, ko Tu esi mantojis jau sensenos laikos, ko Tu Sev ar burtogu ieguvi kā Savu īpašuma daļu, kā tieši Tev piederīgu tautu līdz ar Ciānas kalnu, kur Tu mājō!
- ³ Virzi Savus soļus uz mūžīgajām drupām! Ienaidnieks visu ir sadragājis svētnīcā.
- ⁴ Tavi pretinieki rēc Tavā namā un uzstātijūši tur savus karogus kā uzvaras zīmes.
- ⁵ Viņi, liekas, cirtuši kā tādi, kas meža biežoknī augstu cilā cirvjus, ⁶ un šodien vēl viņi ar cirvjiem un kaukļiem sadauza tur izgredtos izgredojumus.
- ⁷ Viņi meta uguni Tavā svētnīcā, sagandēja līdz pamatiem Tava Vārda mājokli.
- ⁸ Viņi nolēma savās sirdīs: iznīcināsim itin visus Tā Kunga mājokļus! Un viņi nodedzināja visas svētnīcas zemē.
- ⁹ Savas zīmes vairs neredzam, nav vairs neviena pravieša, nav neviena pie mums, kas zinātu, cik ilgi vēl tas tā turpināsies.
- ¹⁰ Cik ilgi, ak, Dievs, pretinieks vēl nievāsies, un vai ienaidnieks mūžīgi nopels Tavu Vārdu?
- ¹¹ Kāpēc Tu atrauj Savu roku? Velc Savu labo roku no azotes laukā un iznīcīni viņus!
- ¹² Tomēr Dievs ir mans ķēniņš no pirmatnes, kas dara Savus glābēja darbus virs zemes.
- ¹³ Tu esi sabangojis jūru ar Savu spēku, sadragājis pūķu galvas virs ūdens.
- ¹⁴ Tu esi satriecis leviatāna galvas un atdevis tās par barību tuksneša zvēru pulkam.
- ¹⁵ Tu esi licis izplūst avotiem un strautiem, bet tāpat Tu esi licis izkalst neizsīkstošām upēm.
- ¹⁶ Tev pieder diena un nakts, Tu esi radījis gaismu un sauli.
- ¹⁷ Tu esi novilcis robežas ap visu zemi, Tu esi izveidojis vasaru un ziemu.
- ¹⁸ Piemini to, ka ienaidnieks nievājis Tevi, ak, Kungs, un nelietīga tauta negodā likusi Tavu Vārdu!
- ¹⁹ Neatdod zvēram Savas ūbeles dvēseli, Savu cietēju pulku neaizmirsti nemūžam!
- ²⁰ Skaties uz tiem, kas ar Tevi slēguši derību, jo visas zemes malas ir pilnas varmācības.
- ²¹ Lai apspiestais neaiziet vīlies un apkaunots, lai zemais un nabags slavē Tavu Vārdu!
- ²² Celies, Dievs, aizstāvi Savu lietu! Piemini, ka bezprāši savā zemiskumā Tevi nievā ik dienas!
- ²³ Neaizmirsti Savu ienaidnieku necienīgo klaigāšanu, Savu pretinieku trakošanu, kas nemītīgi pieaug savā spēkā.

75. Psalm. Slava Dievam, kas taisni tiesā

¹ Dziesma dziedātāju vadonim. Pēc meldijas «Nepazudini!». Asafa psalms.

² Mēs Tev pateicam, Dievs, mēs pateicamies Tev! Tavi brīnuma darbi liecina, ka Tavs Vārds ir mums tuvu.

³ «Kad īstais laiks man būs šķitis pienākam, tad Es jo taisni tiesāšu, ⁴ kaut vai aiz bailēm trīcētu zeme un visi tās iedzīvotāji. Es tomēr stingri turēšu Savās rokās tās balstus. (Sela.)

⁵ Es uzsaucu lielīgajiem: nelielieties, un bezdievjiem: neceliet savu galvu tik augstu!

⁶ Neceliet savu galvu tik augstu, nerunājiet pārgalvīgi un iecirtīgi!»

⁷ Jo ne no rītiem, ne no vakariem un ne no tuksneša kalniem nāk palīdzība, ⁸ bet Dievs ir visu lietu izspriedējs: vienu Viņš pazemo, otru Viņš paaugstina.

⁹ Jo Tam Kungam ir rokā kauss ar stipru putojošu un reibinošu vīnu. To Viņš dod dzert, un pat visas zemes bezdievjiem jāsūc un jāizdzer tā mieles.

¹⁰ Bet es gavilēšu mūžīgi, slavēšu Jēkaba Dievu.

¹¹ Viņš aplauzīs bezdievjiem ragus, bet liks augstu izslīeties taisno galvām.

76. Psalm. Dievs ir Savas tautas patvērums

¹ Dziesma dziedātāju vadonim, ar cītarām. Asafa psalms.

² Dievs ir visu atzīts Jūdā, Israēlā Viņa Vārds ir liels, ³ un Salemā bija Viņa telts, un Ciānā bija Viņa mājoklis.

⁴ Tur Viņš salauza stopu bultas, vairogu, zobenu un visādus kara piederumus. (Sela.)

⁵ Spožāks un varenāks esi Tu par tiem kalniem, kur laupījumu sakrāj.

⁶ Savā sirdī lepnie karotāji ir aplaupīti un guļ savā nāves miegā; visiem drošsirdīgajiem ļaudīm pagura rokas.

⁷ No Tava draudu sauciena, Jēkaba Dievs, krita gar zemi apstulbuši zirgi ar visiem ratiem.

⁸ Tu esi briesmīgs, un kas gan pastāvēs Tavā priekšā Tavā dusmu laikā?

⁹ No debesīm Tu pasludināji tiesas noturēšanu: tad zeme iztrūkās, tapa klusa, ¹⁰ kad Dievs piecēlās tiesas spriedumam, lai palīdzētu visiem nospīestajiem virs zemes. (Sela.)

¹¹ Pat cilvēku bardzība kalpo Tavam godam, un ar visukarstām dūsmām Tu apjozies.

¹² Dodiet solījumu un pildiet to Tam Kungam, savam Dievam! Visi, kas ap Viņu, lai nes dāvanas Viņam, bijājamam Dievam.

¹³ Viņš salauž lielo kungu lepnības garu un iedvēš bijību pasaules ķēniņiem.

77. Psalm. Dievbijīgo kārdināšana un iepriecināšana

¹ Asafa dziesma jedutuniešu dziedātāju vadonim.

² Es piesaucu skaļā balsī Dievu un kliecēju pēc Viņa, es saucu Dievu, un Viņš klausās uz mani!

³ Savā bēdu laikā es meklēju To Kungu. Mana roka ir naktī izstiepta un nepagurst, mana dvēsele atsakās no iepriecinājuma.

⁴ Kad es pieminu Dievu, tad es nopūšos; kad pārdomāju, tad mans gars izsamist. (Sela.)

⁵ Tu turi nomodā manas acis, es esmu tik stipri nemiera pilns, ka nespēju runāt.

⁶ Es domāju par senajām dienām, es pieminu aizgājušos gadus.

⁷ Es atminos savu dziesmu naktī cītaras pavadībā, mana sirds ir pārdomu pilna, mans gars meklē skaidrību un jautā: ⁸ vai Dievs atstums mūžīgi un nebūs vairs nekad žēlīgs?

⁹ Vai Viņa žēlastība un labsirdība ir uz visiem laikiem pagalam, Viņa solījums pagalam uz paaudžu paaudzēm?

¹⁰ Vai Dievs ir aizmirsis žēlīgs būt? Vai dūsmās ir aizslēdzis Savu žēlsirdību? (Sela.)

¹¹ Un es sacīju: tās ir man jo sāpīgas bēdas, ka Visuaugstākā labā roka ir tā pārmainījusies.

¹² Es tad pieminu Tā Kunga darbus, es tad tiešām dziļi savā sirdī pieminu Tavus brīnuma darbus kopš seniem laikiem.

¹³ Es tad ilgi pārdomāju Tavus darbus, es apsveru sevī un paužu savās dziesmās visu, ko Tu dari.

¹⁴ Ak, Dievs, Tavs ceļš ir svēts! Kur ir vēl kāds tik liels Dievs kā Tu, ak, Kungs?

¹⁵ Tu esi Dievs, kas dara brīnumus; Tu esi tautām darījis zināmu Savu spēku.

¹⁶ Ar Savu spēcīgo elkoni Tu esi atpestījis Savu tautu, Jēkaba un Jāzēpa dēlus. (Sela.)

¹⁷ Tevi redzēja ūdeņi, Dievs, ūdeņi Tevi redzēja un drebēja, jā, pat dziļumi iztrūcinājās un sakūlās bangainās grīstīs.

¹⁸ Mākoņi izlējās ūdens strāvās, debesu padebešos atskanēja pērkonu dārdi, un Tavas bultas šaudījās pa gaisu.

¹⁹ Tavi pērkonī dārdēja debesu izplatījumā kā vareni rati, zibeņi apspulgoja zemi, zeme trīcēja un drebēja.

²⁰ Cauri jūrai virzījās Tavs ceļš un cauri ūdens dziļumiem Tava teka, bet nemaz nebija manāmas Tavas pēdas.

²¹ Tu vadīji Savu tautu kā avis ar Mozus un Ārona rokām.

78. Psalm. Dieva laipnība un bardzība Viņa ļaudīm par mācību

¹ Asafa pamācība. Klausies, mana tauta, manu mācību, atveriet savas ausis manas mutes vārdiem!

² Es atdarīšu savu muti runai ar sakāmiem vārdiem, stāstīšu senlaiku mīklas.

³ Ko esam dzirdējuši un zinām un ko mūsu tēvi mums ir stāstījuši, ⁴ to mēs neslēpsim viņu bērniem, to mēs stāstīsim viņu pēcnācējiem: Tā Kunga slavenos darbus un Viņa spēku, un Viņa brīnumus, ko Viņš ir darījis.

⁵ Viņš ir cēlis liecību Jēkabā un devis bauslību Israēlā, Viņš ir arī pavēlējis mūsu tēviem, ka tā mācāma viņu bērniem, ⁶ lai to zinātu vēlākais dzimums, bērni, kas vēl dzims, ka tie celtos un par to stāstītu arī saviem bērniem, ⁷ lai tie liktu savu cerību uz Dievu un neaizmirstu Dieva darbus, un turētu Viņa pavēles, ⁸ lai viņi nebūtu tādi kā viņu tēvi, stūrgalvīga un nepaklausīga cilts – cilts, kas savā sirdī nebija pastāvīga, kam gars neturējās pie Dieva.

⁹ Efraima dēli, kas bija bruņoti stopiem, atkāpās cīņās dienā.

¹⁰ Viņi neturēja Dieva iecelto derību un liedzās staigāt Viņa bauslībā, ¹¹ viņi aizmirsā Viņa darbus un brīnumus, ko Viņš bija parādījis.

¹² Viņu tēvu priekšā Viņš bija darījis brīnumus Ēģiptes zemē, Coānas laukos.

¹³ Viņš pāršķīra jūru, lika viņiem tai izsoļot cauri un uzstatīja ūdeni kā aizsprostu; ¹⁴ Viņš tos vadīja ar padebesi dienā un cauru nakti ar uguns atspīdumu.

¹⁵ Viņš pāršķēla klintis tuksnesī un dzirdināja viņus kā ar dziļuma ūdeņiem papildam; ¹⁶ Viņš lika strūklām izplūst no klints un ūdenim tecēt straumēm.

¹⁷ Bet tie joprojām grēkoja pret Viņu un sacēlās pret Visuaugstāko tuksnesī.

¹⁸ Viņi kārdināja Dievu savās sirdīs, prasīdami barību pēc savas iekāres.

¹⁹ Un viņi runāja pretī Dievam, sacīdami: «Vai Dievs var klāt galdu tuksnesī?

²⁰ Redzi, Viņš gan ir sitis klinti, ka iztecēja ūdens un plūda strauti, bet vai Viņš var Savai tautai dot arī maizi un gaļu?»

²¹ Tāpēc, kad Tas Kungs to dzirdēja, Viņš apskaitās, un uguns iedegās pret Jēkabu, un dusmas pacēlās pret Israēlu, ²² jo tie neuzticējās Dievam un nepaļāvās uz Viņa palīdzību.

²³ Tad Viņš pavēlēja padebešiem augšā un atvēra debesu durvis, ²⁴ lika mannai līt uz viņiem, ko ēst, un deva viņiem debesu labību.

²⁵ Eņģeļu maizi ēda cilvēks, Viņš tiem sūtīja barības papildam.

²⁶ Viņš lika austriņam celties debesu ārēs un atveda ar Savu spēku dienvīdu vēju, ²⁷ un birdināja uz viņiem gaļu kā putekļus un spārnainus putnus kā jūras smiltis.

²⁸ Viņš lika tiem krist viņu noņemnes vidū, visapkārt viņu mājokļiem.

²⁹ Viņi ēda un pieēdās, Viņš deva tiem to, ko viņi kāroja, ³⁰ bet viņi vēl nebija tikuši no savas kārtības valā, vēl ēdiens bija viņu mutē, ³¹ kad Dieva dusmība cēlās pret viņiem, un Viņš noņņaudza spēcīgos vīrus viņu starpā un nonāvēja Israēla jaunekļus.

³² Tomēr viņi grēkoja joprojām un neticēja Viņa brīnuma darbiem.

³³ Tad Viņš lika izgaist viņu dienām nīcībā un viņu gadiem postīgā steigā.

³⁴ Kad Viņš tos žņaudza, tad tie vaicāja pēc Viņa, atgriezās un meklēja Dievu, ³⁵ un atcerējās, ka Dievs ir viņu klints un ka Dievs, Visuaugstākais, ir viņu pestītājs.

³⁶ Bet viņi liekulīgi krāpa Viņu ar savu muti un meloja Viņam ar savu mēli, ³⁷ jo viņu sirds nebija cieši saistīta pie Viņa, un viņi neturējās uzticīgi pie Viņa derības.

³⁸ Taču Viņš bija žēlsirdīgs, piedeva noziegumu un viņus neizdeldēja, bet daudzkārt novērsa Savas dusmas un nelika pamosties visai Savai bardzībai, ³⁹ jo Viņš ņēma vērā to, ka viņi ir miesa, vēja pūsma, kas aizskrien un vairs neatgriežas.

⁴⁰ Cik reizes viņi To Kungu nekaitināja tuksnesī un neapbēdināja Viņu tuksnešainā vietā!

⁴¹ Viņi kārdināja Dievu allaž no jauna un sāpināja Israēla Svēto.

⁴² Viņi nepieminēja vairs Viņa spēcīgo roku, nedz to dienu, kad Viņš tos izglāba no apspiedējiem, ⁴³ kad Viņš Savas zīmes rādīja Ēģiptē un Savus brīnumus Coānas klajumā.

⁴⁴ Viņu upes Viņš pārvērtā tur par asinīm un padarīja viņu strautus nedzeramus, ⁴⁵ uzsūtīdams viņiem kukaiņus, kas tos ēda, un vārdes, kas viņiem nesa bojā eju, ⁴⁶ un deva viņu augļus spradziem un viņu pļauju siseņiem.

⁴⁷ Viņš sadragāja viņu vīna kokus ar krusu un viņu vīģes kokus ar debesu ledus gabaliem, ⁴⁸ un nogalināja viņu lopus krusas negaisā un viņu ganāmos pulkus ar zibeņiem.

⁴⁹ Un Viņš uzsūtīja viņiem Savu dusmu kvēli, bardzību, postu un bēdas, ļaunu eņģeļu pulku.

⁵⁰ Viņš deva vaļu Savām dūsmām, nepasargādam no nāves viņu dvēseles, pamezdam viņu dzīvības mērim.

⁵¹ Un Viņš lika nomirt pirmdzimušajiem Ēģiptē, vīru spēka pirmdzimtajiem Hama teltīs, ⁵² un veda Savu tautu tālākā ceļā kā avis un vadīja viņus kā ganāmo pulku tuksnesī.

⁵³ Un Viņš tos droši vadīja, ka tie nebijās, bet viņu ienaidniekus apklāja jūra.

⁵⁴ Un Viņš tos veda Savas zemes svētajos novados, uz kalnāju, ko Viņa labā roka bija ieguvusi.

⁵⁵ Viņš aizdzina tautas, viņiem ienākot, un piešķīra pēc izmestajiem mesliem viņu zemes gabalus Israēlam par mantojuma daļu un lika Israēla ciltīm dzīvot viņu teltīs.

⁵⁶ Taču viņi kārdināja un kaitināja Dievu, to Visuaugstāko, un neievēroja Viņa liecības.

⁵⁷ Viņi novērsās un kļuva neuzticīgi kā viņu tēvi, viņi sabruka kā atslābis viltīgs stops.

⁵⁸ Viņi sarūgtināja Viņu ar saviem elku kalniem un sadusmoja Viņu ar kalpošanu augstienēs saviem elku tēliem.

⁵⁹ Dievs dzirdēja to un apskaitās, un Israēls Viņam ļoti rieba, un Viņš to pameta pamazām gandrīz pavisam.

⁶⁰ Viņš pameta Savu mājokli Šilo, Savu telti, kur Viņš mājāja starp cilvēkiem.

⁶¹ Viņš atdeva Savu spēku gūstā un Savu godību ienaidnieka rokā.

⁶² Viņš nodeva Savu tautu zobena varā un iedegās dūsmās pret Savu mantojumu.

⁶³ Viņu jaunekļus aprija uguns, un viņu jaunavām nedziedāja kāzu dziesmas.

⁶⁴ Viņu priesteri krita no zobena, un viņu atraitnes nevarēja viņus apraudāt.

⁶⁵ Tad pamodās Tas Kungs kā gulētājs, kā varonis, kas pieceļas no vīna noreibuma, ⁶⁶ un sita Savus ienaidniekus no mugurpuses, uzkrāva viņiem mūžīgu negodu.

⁶⁷ Viņš atmeta Jāzepa telti un neizraudzīja Sev vairs Efraima cilti, ⁶⁸ bet izredzēja Jūdas cilti, Ciānas kalnu, kas Viņam mīļš bija kļuvis.

⁶⁹ Viņš cēla Savu svētnīcu līdzīgu augstajiem kalniem un tik spēcīgu kā zemi, kurai Viņš mūžīgus pamatus licis.

⁷⁰ Tad Viņš izraudzīja Dāvidu, Savu kalpu, un ņēma viņu no avju laidariem; ⁷¹ Viņš lika viņam nākt no zīdītājām avīm ganīt Jēkabu, Savu tautu, un Israēlu, Savu mantojumu.

⁷² Un viņš tos ganīja ar skaidru sirdi un vadīja viņus ar sapratīgu roku.

79. Psalm. Lūgšana pēc palīga ienaidnieka spaidos

¹ Asafa dziesma. Ak, Dievs, tautas ir ielauzušās Tavā mantojumā, likušas negodā Tavu svētnīcu, padarījušas Jeruzālemi par drupu kaudzi; ² Tavu kalpu līķus viņi ir devuši par barību putniem zem debess, Tavu svēto miesas – lauku zvēriem.

³ Viņi ir izlējuši viņu asinis ap Jeruzālemi kā ūdeni, un nebija neviena, kas viņus būtu apglabājis.

⁴ Par apsmieklu mēs esam kļuvuši mūsu kaimiņiem, par nievām un paļām tiem, kas ir ap mums.

⁵ Cik ilgi, ak, Kungs? Vai Tu gribi mūžīgi dusmoties? Cik ilgi vēl Tava bardzība degs kā uguns?

⁶ Izlej Savas dusmas pār tautām, kas Tevi nepazīst, un pār tām valstīm, kas Tavu Vārdu nepiesauc, ⁷ jo viņi ir ēduši Jēkabu un nopostījuši viņa laukus.

⁸ Nepielīdzini mums mūsu tēvu noziegumus; lai steidzīgi pār mums nāk un mums palīdz Tava apžēlošanās, jo mēs esam ļoti vārgi.

⁹ Palīdzi mums, ak, Dievs, mūsu glābējs, Sava Vārda godības dēļ! Izglāb mūs un piedod mums mūsu grēkus Sava Vārda dēļ!

¹⁰ Kāpēc lai citas tautas saka: «Kur ir jūsu Dievs?» Lai viņi atzīst mūsu acu priekšā atriebību par izlietām Tavu kalpu asinīm!

¹¹ Lai nonāk Tavā priekšā gūstekņu nopūtas, ar Savu stipro roku uzturi pie dzīvības nāvei nolemtos!

¹² Atmaksā mūsu kaimiņiem viņu krūtīs septiņkārt tās nievas, ar kādām viņi Tevi, Kungs, ir nievājuši!

¹³ Bet mēs, Tava tauta un Tavas ganības avis, Tev pateiksimies mūžīgi un paudīsim Tavu slavu uz radu radiem.

80. Psalm. Lūgšana par garīgo vīnadārzu

¹ Dziedātāju vadonim. Pēc meldijas «Lilijas skaidrumā ir liecība». Asafa dziesma.

² Israēla gans, klausies, Tu, kas Jāzepu vadi kā avis! Tu, kas sēdi pār ķerubiem, parādies ar spožumu!

³ Efraima, Benjamīna un Manases priekšā atmodini Savu varoņu spēku un nāc mums palīgā!

⁴ Ak, Dievs Cebaot, atjauno mūs un liec Savam vaigam spīdēt, lai mēs atspirgstam!

⁵ Ak, Kungs, Dievs Cebaot, cik ilgi Tu vēl dusmosies, neievērodams Savas tautas lūgšanu?

⁶ Tu mūs ēdināji ar asaru maizi un dzirdināji ar asarām bez mēra, ⁷ Tu mūs esi pārvērtis par nesaskaņu iemeslu mūsu kaimiņiem, un mūsu ienaidnieki mūs izsmej.

⁸ Ak, Dievs Cebaot, atjauno mūs atkal un liec Savam vaigam spīdēt, lai mēs atspirgstam!

⁹ Tu izcēli vīnakoku no Ēģiptes, aizdzini tautas un to iedestīji.

¹⁰ Tu viņam sagatavoji augšanas telpu, ka tas varēja iesakņoties un piepildīja zemi.

¹¹ Viņa ēna apsedza kalnus un viņa zari un stīgas Dieva ciedrus.

¹² Tas izstiepa savas vītnes līdz jūrai un savas atvases līdz pat Eifratas upei.

¹³ Kāpēc Tu esi noplēsis žogu ap to, ka visi ceļa gājēji to plūkā?

¹⁴ Meža cūka to izrakņā, un to apgrauž lauku zvēri.

¹⁵ Dievs Cebaot, atgriezies jel! Skaties no debesīm un redzi! Uzlūko šo vīnakoku un ¹⁶ dēstu, ko Tava roka ir stādījusi, atvasi, ko Tu pats esi izraudzījis!

¹⁷ Tas ir ar uguni sadedzināts, ir nopostīts, lai tas iet bojā no Tava vaiga dusmu draudiem!

¹⁸ Tava labā roka lai ir par sargu pār vīru pie Tavas labās rokas, pār cilvēka dēlu, ko Tu Sev esi uzaudzinājis!

¹⁹ Tad mēs Tevi nekad neatstāsim; uzturi mūs dzīvus, tad mēs piesauksim Tavu Vārdu.

²⁰ Ak, Kungs, Dievs Cebaot, atjauno mūs! Liec Savam vaigam spīdēt, lai mēs atspirgstam!

81. Psalm. Pamācība, kā svētkus svētīt

¹ «Gitit», dziedātāju vadonim. Asafa dziesma.

² Dziediet priecīgi Dievam, mūsu stiprumam, gaviļējiet Jēkaba Dievam!

³ Dziediet slavas dziesmas un dārdiniet bungas, skandiniet maigi cītaru un arfu!

⁴ Pūtiel bazūnes jaunajā mēnesī, pilnajā mēnesī, mūsu svētku dienā!

⁵ Jo tāds ir Israēla likums, Jēkaba Dieva noteikums.

⁶ Tā Viņš pavēlēja Jāzepam, kad viņš izgāja no Ēģiptes zemes. Es uztveru valodu, kas man ir sveša:

⁷ «Viņa kamiešiem Es esmu atņēmis nastu, viņa rokas ir brīvas kļuvušas no nesamiem groziem.

⁸ Kad tu nedienā piesauci Mani, Es tevi atbrīvoju, uzklaustīju tevi, tērpies pērkona padebešos; Es tevi pārbaudīju arī pie nesaskaņu ūdeņiem. (Sela.)

⁹ Klausies, Mana tauta, lai Es tevi brīdinātu! Israēl, kaut tu Mani uzklaustītu!

¹⁰ Cita Dieva tev nedrīkst būt, tev nebūs pielūgt svešus dievus!

¹¹ Es esmu Tas Kungs, tavs Dievs, kas tevi izvedis no Ēģiptes zemes. Atplet savu muti, lai Es to piepildu!

¹² Bet Mana tauta neklausīja Manu balsi, Israēls Mani negribēja.

¹³ Tad Es viņus pametu viņu cietsirdībā, lai viņi staigā pēc sava prāta.

¹⁴ Kaut jel Mana tauta klausītu Mani, kaut jel Israēls staigātu Manos ceļos!

¹⁵ Acumirkļi Es pazemotu viņu ienaidniekus, un pret viņu pretiniekiem Es izstieptu Savu roku!

¹⁶ Kas To Kungu ienīst, tiem vajadzētu gan Israēlam glaimot; bet viņu soda laiks turpinātos mūžīgi.

¹⁷ Un Israēlu Es paēdināšu ar briedušiem kviešiem un pamielošu ar medu no klints.»

82. Psalm. Pret netaisniem tiesnešiem

¹ Asafa dziesma. – Dievs stāv vareno sanāksmē, Viņš tiesas kungiem tur tiesu:

² «Cik ilgi vēl jūs tiesāsīt netaisni un atbalstīsīt bezdievjus? (Sela.)

³ Spriediet tiesu nabagam un bāriem, gādājiet taisnību vārgajiem un trūcīgajiem!

⁴ Glābiet mazos ļaudis un nabagus, atsvabiniet viņus no bezdievju rokas!»

⁵ Bet tie nekā nezina un nesaprot, tie staigā tumsībā, kaut tāpēc arī zemes pamatiem būtu jāļodzās.

⁶ Es teicu: «Jūs esat dievi un visi esat Visuaugstākā dēli!

⁷ Bet patiesi jums jāmirst kā cilvēkiem, jākrīt kā ikvienam lielam kungam!»

⁸ Celies, ak, Dievs, tiesā zemi, jo Tu esi Tas Kungs, kas manto visas tautas!

83. Psalm. Lūgšana pēc palīga pret Dieva tautas ienaidniekiem

¹ Dziesma. Asafa dziesma.

- ² Ak, Dievs, nepaliec mierā! Neciet klusu un nekavējies, Dievs!
³ Jo redzi, Tavi ienaidnieki trako, un Tavi nicinātāji paceļ galvas.
⁴ Pret Tavu tautu viņi lolo viltīgus nodomus; viņi sarunājas pret tiem, ko Tu sargi.
⁵ Viņi saka: «Nāciet, izdeldēsim viņus kā tautu, un lai vairs netiek minēts Israēla vārds!»
⁶ Tiešām, viņi vienprātīgi sarunājušies un pret Tevi noslēguši derību: ⁷ Edoms un ismaēliešu teltis, Moābs un hagrīši, ⁸ Gebals, Ammons un Amalehs, filistieši ar Tiras iedzīvotājiem.
⁹ Arī Asurs ir viņiem pievienojies un ir Lata bērniem par atbalstu. (Sela.)
¹⁰ Dari viņiem kā Midiānam, kā Siseram, kā Jabīnam pie Kisonas upes, ¹¹ kas tapa iznīcināti pie En-Doras un kļuva vienkārši zemei par mēslojumu.
¹² Pārvērt viņu dižciltīgos par Orebu un Zebu, padari visus viņu vadoņus kā Zebahu un Calmunnu,
¹³ kas bija sacījuši: «Mēs paņemsim sev īpašumā Dieva laukus!»
¹⁴ Mans Dievs, dari viņus par viesuļa nestām lapām, par pelavām vējā!
¹⁵ Kā uguns, kas sadedzina mežu, un kā liesma, kas apsvilina kalnus, ¹⁶ tāpat vajā Tu viņus ar Savu vētru un izbiedē viņus ar Savu auku!
¹⁷ Pārklāj viņu vaigu ar kaunu, lai viņi meklē Tavu Vārdu!
¹⁸ Lai viņi top apkaunoti un iztrūcināti uz mūžiem, lai no kauna viņi iet bojā.
¹⁹ Lai viņi atzīst, ka vienīgi Tavs Vārds pastāv, ak, Kungs, Tu Visaugstākais pār visu pasauli.

84. Psalm. Cik mīlīgas ir Tavas māju vietas, ak, Kungs Cebaot!

- ¹ Koraha bērnu svētceļnieku dziesma. Dziedātāju vadonim.
² Cik mīlīgas ir Tavas māju vietas, ak, Kungs Cebaot!
³ Mana dvēsele ilgojas un tvīkst pēc Tā Kunga pagalmiem, mana sirds un mana miesa skaļi gavilē pretī dzīvajam Dievam.
⁴ Jo putniņš ir atradis māju un bezdelīga sev ligzdu, kur tā savus bērnus izperē un glabā, pie Taviem altāriem, Kungs Cebaot, mans ķēniņ un mans Dievs!
⁵ Svētīgi ir tie, kas dzīvo Tavā namā, tie Tevi slavē vienumēr! (Sela.)
⁶ Svētīgi ir tie cilvēki, kas Tevī atrod sev spēku, kam sirdīs stāv Tavi ceļi, ⁷ kas, caur raudu ieleju staigādami, to dara par avoksnainu zemi, un jau agrais lietus to pušķo ar svētību.
⁸ Viņi iet no spēka uz spēku, līdz kamēr viņi parādās Dieva priekšā Ciānā.
⁹ Kungs, Dievs Cebaot, klausī manu lūgšanu, ņem to vērā, Jēkaba Dievs! (Sela.)
¹⁰ Ak, Dievs, mūsu vairogs, skaties šurp un uzlūko Sava svaidītā vaigu!
¹¹ Tiešām, viena diena Tavos pagalmos ir labāka nekā tūkstoš citas! Stāvēt pie Dieva nama sliekšņa ir labāk nekā mājot bezdievības mājokļos!
¹² Jo saule un vairogs ir Tas Kungs, mūsu Dievs, Viņš dod žēlastību un godu. Tas Kungs neaizliedz nekādu labumu tiem, kas nenoziedzībā staigā.
¹³ Kungs Cebaot, svētīgs ir tas cilvēks, kas uz Tevi paļaujas!

85. Psalm. Lūgums pēc Dieva palīga un svētīga miera

- ¹ Dziedātāju vadonim. Koraha dēlu dziesma.
² Tu, ak, Kungs, esi apžēlojies par Savu zemi, esi atsavinājis Jēkaba gūstekņus; ³ Tu esi piedēvis Savai tautai noziegumu, pārsēdzis ar aizmirstību visus viņas grēkus. (Sela.)
⁴ Tu esi atstājies no Savas dusmības, novērsies no Savas dusmu kvēles.
⁵ Atjauno mūs atkal, Tu Dievs, mūsu palīgs, remdē Savas dusmas pret mums!
⁶ Vai Tu dusmosies mūžīgi uz mums, paildzināsi Savas dusmas uz bērnu bērniem?
⁷ Vai tad Tu mūs atkal neatspirdzināsi, ka Tava tauta var priedēties Tevī?
⁸ Parādi mums, Kungs, Savu žēlastību un dāvini mums Savu pestīšanu!
⁹ Es klausīšos, ko Dievs Tas Kungs runā, jo Viņš sola mieru un svētību Savai tautai un Saviem svētajiem, ja vien tie tikai atkal nekrīt neprātībā!
¹⁰ Tiešām, tuva ir Viņa palīdzība tiem, kas Viņu bīstas, lai Viņa godība mājotu mūsu zemē, ¹¹ ka žēlastība un uzticība lai sastopas, taisnība un miers lai skūpstās.
¹² Uzticība dīgs no zemes, un taisnība raudzīsies no debesīm.
¹³ Tad Tas Kungs mums dos Savu svētību, un mūsu zeme dos savus augļus.
¹⁴ Taisnība staigās Viņa priekšā un ņems Viņa soļus sev par ceļa rādītājiem.

86. Psalm. Lūgšana pēc palīga ienaidnieka spaidos

- ¹ Dāvida lūgšana. Kungs, pagriez Savu ausi, paklausī mani, jo es esmu bēdīgs un nabags!
² Pasargi manu dvēseli, jo es Tevi bīstos; palīdzi Savam kalpam, kas uz Tevi paļaujas!

- ³ Esi man žēlīgs, ak, Kungs, jo es Tevi piesaucu augu dienu!
⁴ Iepriecini Sava kalpa dvēseli, jo Tev pretī es paceļu savu sirdi.
⁵ Jo Tu, Kungs, esi laipnīgs un piedod labprāt: esi bagāts žēlastībā visiem, kas Tevi piesauc.
⁶ Uzklauti, Kungs, manu lūgšanu un ievēro, cik skaļa mana balss, Tevi piesaucot!
⁷ Bēdu laikā es arvien Tevi piesaucu, jo Tu mani paklausī.
⁸ Neviena Tev līdzīga nav starp dieviem, Kungs, un nekas nelīdzinās Taviem darbiem, ko Tu esi darījis.
⁹ Visas tautas, Kungs, ko Tu esi radījis, nāks un zemosies Tavā priekšā un godās Tavu Vārdu, ¹⁰ jo Tu esi liels un dari brīnumus, Tu vienīgais esi Dievs!
¹¹ Māci man, Kungs, Tavu ceļu, lai es staigāju Tavā patiesībā; noskaņo manu sirdi visnotaļ tā, lai es Tavu Vārdu būtos!
¹² Es Tevi slavēšu, Kungs, mans Dievs, no visas sirds un godāšu Tavu Vārdu mūžīgi, ¹³ jo liela ir Tava žēlastība pret mani, un Tu manu dvēseli esi izglābis no nāves valsts dzelmes.
¹⁴ Ak, Dievs, lepnie pārgalvji ceļas pret mani, un varmāku pulks tīko pēc manas dzīvības, neturēdami Tevi savu acu priekšā.
¹⁵ Bet Tu, Visuvarētais, esi žēlsirdīgs un žēlīgs Dievs, lēnprātīgs un bagāts žēlastībā un uzticībā.
¹⁶ Piegriezies man atkal un apžēlojies par mani, dod Savu spēku Savam kalpam un palīdzi Savas kalpones dēlam!
¹⁷ Dari kādu zīmi manis labā, lai to redz mani nīdēji un tiek apkaunoti, jo Tu, Kungs, palīdzi man un iepriecini mani!

87. Psalm. Ciānas godība

- ¹ Koraha dēlu dziesma. Dieva Tā Kunga pilsēta ir dibināta uz svētiem kalniem.
² Tas Kungs mīl Ciānas vārtus vairāk par visiem Jēkaba mājokļiem.
³ Varenas lietas stāsta par tevi, tu Dieva pilsēta. (Sela.)
⁴ «Rahabu un Bābeli Es pieskaitu zemēm, kas Mani atzīst, arī Filistiju, Tiru un Etiopiju, – ikvienu, kas tur ir dzimis.»
⁵ Bet par Ciānu var sacīt: «Ikvienam cilvēkam tur ir dzimtene, un pats Visuaugstākais to nostiprina.»
⁶ Tas Kungs skaita, kad Viņš pieraksta tautas: «Šis ir tur dzimis.»
⁷ Kā dziedātāji, tā dejojāji dzied par Tevi: «Visi mani avoti ir Tevī!»

88. Psalm. Lūgšana nopietnā brīdī

- ¹ Dziesma. Koraha dēlu dziesma. Dziedātāju vadonim. Ezrahieša Hemana pamācības dziesma.
² Kungs Dievs, mans Pestītājs, caurām dienām un naktīm es Tevi piesaucu.
³ Lai mana lūgšana nonāk Tavā priekšā, uzklauti manu karsto lūgšanu!
⁴ Jo mana dvēsele ir bēdu un ciešanu pilna, un mana dzīvība tuvojas pazemei.
⁵ Es tieku pielīdzināts tiem, kas jau guldīti kapa bedrē, esmu kļuvis par vīru bez spēka.
⁶ Starp mirušiem ir miteklis man, līdzīgi nosistajiem, kas guļ kapā, kurus Tu vairs nepiemini, kas ir atšķirti no Tavas rokas.
⁷ Tu esi mani iemetis visdziļākā pazemes bedrē, pašā drūmākajā un baigākajā tumsā.
⁸ Uz mani gulstas Tavas dusmas, Tu liec Saviem bangainiem ūdeņiem velties pār mani. (Sela.)
⁹ Tu esi man atsvešinājis manus draugus, Tu dari mani viņiem par biedēkli; es esmu ieslēgts un netieku laukā.
¹⁰ Mana acs īgst no bēdām, Es Tevi piesaucu, ak, Kungs, ik dienas, es Tev izstiepu pretī savas rokas:
¹¹ «Vai Tu darīsi brīnumus mirušo vidū, jeb vai aizgājušie celsies Tevi godāt? (Sela.)
¹² Vai kapā sludinās Tavu žēlastību un Tavu uzticību nāves valstībā?
¹³ Vai Tavas rīcības brīnumus atzīs un paudīs tumsībā un Tavu taisnību aizmirstības zemē?»
¹⁴ Es turpretī skaļi kliežu pēc Tevis, Kungs, un ik rītus mana lūgšana paceļas pie Tevis.
¹⁵ Kāpēc Tu, Kungs, atstum manu dvēseli un apslēp Savu vaigu no manis?
¹⁶ Es esmu nožēlojams un līdz nāvei novārdzis jau no pašas jaunības, man jānes Tavas bardzības briesmas, ka esmu gandrīz izmisis.
¹⁷ Pār mani iet Tavu dusmu uzliesmojumi, Tavas šausmu pilnās briesmas mani spiež nost.
¹⁸ Tās mani apņēma kā ūdens plūdi cauru dienu, tās nepārtraukti ir ap mani.
¹⁹ Tu man atņēmi biedrus un draugus, tikai tumsa paliek man uzticīga!

89. Psalmis. Par Dieva svaidīto un Viņa valstību

¹ Ezrahieša Etana gudrības dziesma.

² Es dziedāšu par Tā Kunga žēlastību visos laikos, paudīšu ar savu muti Tavu uzticību radu radiem, ³ jo Tu, Kungs, esi solījis: «Uz mūžīgiem pamatiem lai būtu celta Mana žēlastības derība!» Un kā debesīm nesatricināmi ir pamati Tavai uzticībai.

⁴ Tu esi arī sacījis: «Es esmu slēdzis derību ar Savu izraudzīto, esmu zvērējis Savam kalpam Dāvidam: ⁵ Es nostiprināšu tavu dzimumu uz mūžiem un celšu tavu troni uz radu radiem.» (Sela.)

⁶ Debesis lai teic Tavus brīnumus, ak, Kungs, un Tavu uzticību svēto draudzē.

⁷ Jo kas ir līdzīgs Tam Kungam debesīs, kas līdzinās Tam Kungam no dievu dēliem⁸?

⁸ Dievs ir bijājams svēto pulkā, Viņš ir liels un iedveš bailes visiem, kas ir ap Viņu.

⁹ Dievs Kungs Cebaot, kas ir tāds kā Tu? Stiprs ir Tas Kungs, un Viņa uzticība ir ap Viņu.

¹⁰ Tu valdi pār trakojošo jūru; kad jūras viļņi ceļas, Tu tos klusini.

¹¹ Tu esi notriecis Rahabu beigtu, Tu esi izklīdinājis Savus ienaidniekus ar Savu vareno roku.

¹² Tev pieder debess, Tev pieder arī zeme, pasaule, un, kas to pilda, to Tu esi radījis.

¹³ Tu esi radījis ziemeļus un dienvidus; Tābors un Hermons gaviļēs teic Tavu Vārdu.

¹⁴ Tev ir spēcīgs elkonis, Tava roka ir stipra, Tava labā roka pacelta.

¹⁵ Taisnība un tiesa ir Tava troņa pamati, žēlastība un uzticība iet Tavā priekšā.

¹⁶ Svētīga tā tauta, kas māk gaviļēt; tā staigā Tava vaiga spožajā gaismā, ak, Kungs!

¹⁷ Par Tavu Vārdu viņi līksmo arvien un gaviļē par Tavu taisnību.

¹⁸ Tu esi viņu spēka rota, un Tava žēlastība liek stiepties arvien lielākā augstumā mūsu ragam.

¹⁹ Tam Kungam pieder mūsu vairogš un Israēla Svētajam mūsu ķēniņš.

²⁰ Toreiz Tu runāji ar Savu svēto parādībā un sacīji: «Es esmu vainagojis varoni, kam jāspēj palīdzēt, paaugstinājis izraudzīto no tautas dēliem.

²¹ Es esmu atradis un izraudzījis Dāvidu par Savu kalpu, ar Savu svēto eļļu Es esmu viņu svaidījis,

²² un Mana roka turēs viņu stipri, un Mans elkonis viņu spēcīnās.

²³ Nekādi ienaidnieki neuzveiks viņu ar savu viltu, un netaisnie viņu nenomāks.

²⁴ Es sadragāšu viņa pretiniekus viņa priekšā un viņa nīdējus notriekšu gar zemi.

²⁵ Mana uzticība un žēlastība būs ar viņu, un Manā Vārdā augstu pacelsies viņa rags.

²⁶ Viņa rokā Es nodošu jūru un viņa labajā rokā – upes.

²⁷ Viņš sauks Mani: «Tu esi mans Tēvs, mans Dievs un manas pestīšanas klints patvērums!»

²⁸ Jā, Es viņu iecelšu par pirmdzimto, par visaugstāko zemes ķēniņu starpā.

²⁹ Es saglabāšu pret viņu Savu žēlastību mūžīgi, un Mana derība ar viņu paliks pastāvīgi.

³⁰ Viņa dzimumu Es uzturēšu mūžīgi un viņa troni tik ilgi, kamēr pastāv debess.

³¹ Bet, ja viņa dēli atmetīs Manu bauslību un nestaigās pēc Maniem likumiem, ³² ja viņi neturēs svētus Manus noteikumus un nepildīs Manus baušļus, ³³ tad Es gan piemeklēšu viņu pārkāpumus ar rīkstī un viņu noziegumus ar sitieniem, ³⁴ tomēr Savu žēlastību Es viņam neatrašu, nedz liegšu Savu uzticību.

³⁵ Savu derību Es nepadarīšu par neesošu, nedz grozīšu to, kas nācis pār manām lūpām.

³⁶ Reiz pār visām reizēm Es esmu pie Sava svētuma zvērējis – un nekad nemelošu Dāvidam – ³⁷ viņa dzimums pastāvēs mūžīgi, un viņa tronis būs kā saule Manā priekšā, ³⁸ tas pastāvēs visos laikos tāpat kā mēness un paliks tik ilgi, kamēr staigās mākoņi!» (Sela.)

³⁹ Bet nu Tu viņu tomēr esi atstūmis un atmetis, sadusmojies uz Savu svaidīto.

⁴⁰ Tu esi lauzis derību ar Savu kalpu, esi licis negodā un nometis zemē pīšļos viņa kroni.

⁴¹ Tu esi radījis dziļas plaisas visos viņa mūros, esi satriecis drupās viņa stiprās pilis.

⁴² Visi ceļa gājēji viņu aplaupa, saviem kaimiņiem viņš ir tapis par apsmieklu.

⁴³ Tu esi paaugstinājis viņa pretinieku labo roku, esi iepriecinājis viņa ienaidniekus.

⁴⁴ Tu esi licis atlēkt viņa asajam zobenam, neesi devis viņam uzvaru cīņā.

⁴⁵ Tu esi salauzis viņa valdnieka zizli, esi darījis galu viņa spožumam un nogāzis no paaugstinājuma zemē viņa troni.

⁴⁶ Tu esi saīsinājis viņa jaunības dienas, esi aplājis viņu ar kaunu. (Sela.)

⁴⁷ Cik ilgi, Kungs, gribi Tu palikt pilnīgi apslēpies? Cik ilgi gailēs Tavu dusmu kvēle?

⁴⁸ Piemini, Kungs, cik īss ir mans mūžs, cik nīcīgus Tu visus cilvēku bērnus esi radījis!

⁴⁹ Kur ir tāds cilvēks, kas dzīvo joprojām, kas nekad neredz nāves un kas spēj izglābt savu dvēseli no nāves valsts varas? (Sela.)

⁵⁰ Kur ir Tava senējā žēlastība, Kungs, ko Tu Dāvidam esi apsolījis ar zvērestu Savā uzticībā?

⁸ Eņģeļiem.

⁵¹ Piemini, Visuvarenais, Savu kalpu negodu, ka es nesu savās krūtīs izsmieklu no visu to daudzo tautu puses, ⁵² kuras kā Tavas naidnieces, ak, Kungs, ir vērsušas pret mums savas nievas, ar kādām tās ir centušās likt negodā Tava svaidītā gaitas!

⁵³ Slavēts lai ir Tas Kungs mūžīgi! Āmen! Āmen!

Ceturtnā Grāmata

90. Psalm. Par cilvēka nīcību

¹ Mozus, Dieva vīra, lūgšana.

² Kungs, Tu mums esi bijis par patvērumu uz radu radiem. Pirms kalni radušies, pirms zeme un pasaule radīta, Tu esi no mūžības uz mūžību, ak, Dievs!

³ Tu cilvēkus atkal dari par pīšļiem un saki: «Griezieties atkal atpakaļ, jūs cilvēku bērni!»

⁴ Jo tūkstoš gadi Tavā priekšā ir kā vakardiena, kad tā pagājusi, kā vienas nakts sardze.

⁵ Tu tos aizrauj kā plūdus, tie ir kā rīta miegs, tie ir kā zāle, kas agrumā ir augšanas spēka pilna, ⁶ kas rītā atzeļ un zied, vakarā vīst un kalst.

⁷ Jo mēs iznīkstam Tavu dusmu priekšā, tiekam iznīcināti Tavas bardzības dēļ.

⁸ Tu liec mūsu noziegumus Savā priekšā, mūsu apslēptos grēkus Sava vaiga gaismā.

⁹ Jo visas mūsu dienas zūd Tavu dusmu kvēlē, mēs pavadām savus gadus kā pasaku.

¹⁰ Mūsu dzīvības laiks ir septiņdesmit gadi un, ja kāds ļoti stiprs, astoņdesmit gadi, un mūža ieguvums ir grūtums un bēdas. Tas paiet ātri, un mēs aizlidojam kā ar spārnēm.

¹¹ Bet kas gan izprot Tavu dusmu spēku, un kas saredz Tavas bardzības niknumu, Tevi bīdamies?

¹² Māci mums mūsu dienas tā skaitīt, ka mēs gudru sirdi dabūjam!

¹³ Atgriezies, Kungs, atkal pie mums! Cik ilgi vēl? Apžēlojies par Saviem kalpiem!

¹⁴ Piešķir mums rītos agri pilnā mērā Savu žēlastību, lai mēs gavilējam un priecājamies visu mūžu!

¹⁵ Iepriecini mūs tik dienu, cik Tu mūs apbēdināji, tik gadu, cik ilgi mēs esam pieredzējuši ļaunu!

¹⁶ Dari redzamus Saviem kalpiem Savus darbus un liec saskaņāt Savu godību viņu bērniem!

¹⁷ Lai nāk pār mums Tā Kunga, mūsu Dieva, laipnība un pašķir mums mūsu roku darbu, mūsu roku darbu – to pašķir un svētī!

91. Psalm. Visuaugstākā patvērumā

¹ Kas dzīvo Visuaugstākā patvērumā un mīt Visuvarenā ēnā, ² tas saka uz To Kungu: «Mans patvēruma un mana pils, mans Dievs, uz ko es paļaujos!»

³ Jo Viņš tevi glābj kā putnu no ķērēja cilpas, pasargā no iznīcinātāja mēra.

⁴ Viņš tevi sedz ar Saviem spārnēm, zem Viņa spārnēm tu esi paglābts; Viņa patiesība ir tavs vairogs un bruņas.

⁵ Tu nebīsties nakts briesmu, nedz arī bultu, kas dienu skraida, ⁶ nedz mēra, kas tumsā lien, nedz sērgu, kas pusdienā nomaitā.

⁷ Jebšu tūkstoši krīt tev blakus un desmit tūkstoši tev pa labo roku, taču tevi tas neskar.

⁸ Tiešām, tu vēl skatīsi ar savām acīm un redzēsi, kā bezdievjiem tiek atmaksāts.

⁹ Tiešām, Tu, ak, Kungs, esi mans patvēruma! Visuaugstāko tu esi izraudzījis sev par aizsargu.

¹⁰ Nekāds ļaunums tev nenotiks, nedz kāda nediena tuvosies tavai teltij, ¹¹ jo Viņš sūtīs tev Savus eņģeļus tevi pasargāt visos tavos ceļos.

¹² Viņi tevi uz rokām nesīs, lai tava kāja nepieduras pie akmens.

¹³ Pār lauvām un odzēm tu varēsi staigāt, tu samīsi jaunos lauvas un čūskas!

¹⁴ «Tādēļ, ka viņš Man stipri pieķeries, Es viņu izglābšu; Es viņu paaugstināšu, jo viņš pazīst Manu Vārdu.

¹⁵ Kad viņš Mani piesauks, tad Es viņu paklausīšu; Es viņam esmu klāt bēdās, Es viņu izrašu no tām un celšu godā.

¹⁶ Es viņam došu ilgu mūžu un parādīšu viņam Savu pestīšanu!»

92. Psalm. Slava Dievam par Viņa darbiem

¹ Dziesma. Sabata dziesma.

² Laba lieta ir Tam Kungam pateikties un dziedāt Tavam Vārdam, Tu Visaugstākais, ³ paust rītos Tavu žēlastību un naktīs Tavu uzticību ⁴ ar desmitstīgu cītaru un arfu, ar cītaras maigajām skaņām.

⁵ Jo Tu, Kungs, mani esi iepriecinājis ar Savu darbu, es gavilēju par to, ko Tava roka dara.

⁶ Cik lieli ir Tavi darbi, ak, Kungs, cik ļoti dziļas Tavas domas!

⁷ Tik nejēga to nesaprot, un nelga to neņemt vērā!

⁸ Ja bezdievji zaļo kā zāle un visi ļaundari zied, tad tomēr viņi tiks izdeldēti uz mūžu mūžiem.

⁹ Bet Tu, Kungs, esi tas augstākais mūžīgi!

¹⁰ Jo patiešām Tavi ienaidnieki, Kungs, tiešām Tavi ienaidnieki iet bojā, visi ļaundari tiek izkļiedēti.

¹¹ Bet Tu paaugstini manu ragu kā meža vērša ragu; Tu mani svaidi ar svaigu eļļu.

¹² Mana acs raugās priecīgi uz mani ienaidniekiem, un manas ausis iepriecinās vēsts par to ļauno ļauzu likteni, kas pret mani sacēlas.

¹³ Taisnais zaļo kā palma, aug kā Libanona ciedrs; ¹⁴ dēstīti Tā Kunga namā, viņi zaļo mūsu Dieva pagalmos.

¹⁵ Vēl vecumā viņi nes augļus, ir sulīgi un zaļi, ¹⁶ lai paustu, ka Tas Kungs ir taisns, mana patvēruma klints, un tajā nav netaisnības.

93. Psalm. Dievs ir ķēniņš

¹ Tas Kungs ir ķēniņš, tērpies godībā, ģērbies varenumā un apjozies ar spēku. Viņš ir nostiprinājis zemi, ka tā nekustas.

² Tavs goda krēsls stāv stipri no sendienām, Tu, Dievs, esi no mūžības uz mūžību.

³ Viļņu kalni cēlās, ak, Kungs, tie krāca un plīsa, tie šņāks arvienu vēl jo stipri.

⁴ Bet varenāks par lielo ūdeņu krākšanu, varenāks par jūras bangām ir Tas Kungs Savos debesu augstumos!

⁵ Tavas liecības ir uzticamas, un svētums ir Tava nama jaukums, ak, Kungs, vienmēr un mūžīgi!

94. Psalm. Lūgšana pret Dieva tautas vajātājiem

¹ Dievs Kungs, Tu atriebējs Dievs, Tu atriebējs, parādie!

² Celies, Tu pasaules tiesnesi, atmaksā lepnajiem viņu darbus!

³ Cik ilgi, Kungs, bezdievji, cik ilgi bezdievji priecāsies?

⁴ Cik ilgi viņi runās, pārgalvīgi lielīdamies, cik ilgi visi ļaundari daudzina sevi?

⁵ Viņi samīn, ak, Kungs, Tavu tautu un apspiež Tavu mantojumu.

⁶ Viņi nokauj atraitnes un svešiniekus, viņi nogalina bārus ⁷ un saka: «Tas Kungs to neredz, un Jēkaba Dievs to nemana.»

⁸ Lieciet to vērā, jūs bezprātīgie tautā un jūs nelgas; kad beidzot jūs paliksit gudri?

⁹ Kas ausi ir dēstījis, vai tas nedzird? Kas aci ir veidojis, vai tas neredz?

¹⁰ Kas tautas audzina un pamāca, vai tas lai nesoda – Viņš, kas cilvēkiem māca atziņu?

¹¹ Tas Kungs zina cilvēku domas, ka tās ir tikai dvesma.

¹² Svētīgs tas cilvēks, ko Tu, Kungs, audzini un ar Savu bauslību pamāci, ¹³ lai viņš paciešas ļaunajās dienās, kamēr bezdievīm bedri izraks, ¹⁴ jo Tas Kungs neatstums Savu tautu un neatstās Savu mantojumu, ¹⁵ un pie taisnības atgriezīsies Viņa tiesa, un Viņam sekos visi sirdī skaidrie.

¹⁶ Kas mani aizstāv pret netaisniem? Kas stāv man klāt pret ļaundariem?

¹⁷ Ja Tas Kungs nebūtu mans palīgs, tad jau sen mana dvēsele dusētu klusēšanas zemē.

¹⁸ Katreiz, kad es domāju: mana kāja slīdēs, – tad Tava žēlastība, ak, Kungs, mani saturēja; ¹⁹ kad man ir daudz sirdēstu, tad Tavs mierinājums arvien iepriecina manu dvēseli.

²⁰ Vai Tev par sabiedroto būtu kļuvis ar nelaimi apdvests netaisna tiesneša krēsls, kas pazudina cilvēku, sagrozīdams likumu un tā taisnības vietā radīdams netaisnību?

²¹ Viņi vēršas visi kopā pret taisnā dzīvību un notiesā uz nāvi nenoziedzīgas asinis.

²² Bet Tas Kungs man ir kļuvis par stipru pili un mans Dievs par klinti, kur paglābties; ²³ Viņš līks krist viņu bezdievībai atpakaļ uz viņiem pašiem, tiešām, Tas Kungs, mūsu Dievs, viņus izdeldēs!

95. Psalm. Pateiciet un paklausiet Tam Kungam!

¹ Nāciet, dziedāsim līksmi Tam Kungam, gavilēsim mūsu glābiņa un pestīšanas klints patvērumam!

² Iesim ar pateicību Viņa vaiga priekšā, uzgavilēsim Viņam ar mūsu slavas dziesmām!

³ Jo Tas Kungs ir liels Dievs un liels ķēniņš pār visiem dieviem, ⁴ kā rokā ir zemes dziļumi un kam pieder arī kalnu galotnes; ⁵ Viņam pieder jūra, jo Viņš to ir radījis, un cietzeme – Viņa rokas to ir veidojušas.

⁶ Nāciet, pielūgsim un zemosimies, locīsim ceļus Tā Kunga, sava Radītāja, priekšā!

⁷ Jo Viņš ir mūsu Dievs, un mēs esam Viņa tauta, avis, ko Viņa roka gana. Šodien uzklausiet Viņa balsi:

⁸ «Nenocietiniēt savas sirdis kā Meribā, kā Masas dienā tuksnesī, ⁹ kur jūsu tēvi Mani kārdināja, Mani pārbaudīja, lai gan redzēja Manus darbus.

¹⁰ Četrdesmit gadus Man bijušas raizes ar šo tautu, un Es teicu: tie ir ļaudis, kuru sirdīm patīk maldu ceļi, viņi nezina Manas tekas.

¹¹ Tādēļ Es esmu zvērējis Savās dusmās: tiešām, tie nenāks Manā miera vietā!»

96. Psalm. Dieva jaunā dziesma

¹ Dziediet Tam Kungam jaunu dziesmu, dziediet Tam Kungam, visa pasaule!

² Dziediet Tam Kungam, teiciet Viņa Vārdu, sludiniet dienu no dienas Viņa pestīšanu!

³ Stāstiet tautām par Viņa godību, visām tautām par Viņa brīnuma darbiem!

⁴ Jo liels ir Tas Kungs un augsti slavējams, Viņš jābīstas vairāk par visiem dieviem: ⁵ patiesi, visi tautu dievi taču ir elki, bet Tas Kungs ir radījis debesis.

⁶ Augstība un lieliskums iet Viņam pa priekšu, stiprums un godība mājā Viņa svētnīcā.

⁷ Dodiet Tam Kungam, jūs tautu tautas, dodiet Tam Kungam godu un dziediet Viņam slavu!

⁸ Dodiet Tam Kungam godu, kāds pienākas Viņa Vārdam, nesiet dāvanas un nāciet Viņa pagalmos!

⁹ Pielūdziet To Kungu savā svētajā rotā, lai dreb Viņa vaiga priekšā visa pasaule!

¹⁰ Sakiet tautām: «Tas Kungs ir ķēniņš! Viņš ir nostiprinājis zemi, ka tā nekustas, Viņš tiesā taisnīgi tautas!»

¹¹ Lai priecājas debess un līksmo zeme, lai krāc jūra un viss, kas to pilda!

¹² Lai līksmo lauks un viss, kas tur zeļ un zaļo; lai gaviļē visi meža koki ¹³ Tā Kunga priekšā, jo Viņš nāk, Viņš nāk tiesāt zemi. Viņš tiesās pasauli taisnībā un tautas Savā patiesībā.

97. Psalm. Par Tā Kunga svaidīto un Viņa valstību

¹ Tas Kungs ir ķēniņš! Lai līksmojas zeme, lai priecājas līdz jūras salas lielā pulkā!

² Padebeši un tumsa ir ap Viņu, taisnība un tiesa ir Viņa troņa balsti.

³ Uguns iet Viņa priekšā un sadedzina visapkārt Viņa ienaidniekus.

⁴ Viņa zibeņi apgaismo pasauli, zeme to redz un trīc bailēs.

⁵ Kalni izkūst kā vasks Tā Kunga, visu zemju augstā valdnieka, priekšā.

⁶ Debesis sludina Viņa taisnību un taisnīgumu, un visas tautas redz Viņa godību.

⁷ Apkaunoti lai kļūst visi elku tēlu kalpi, kas lepojas ar saviem elkiem; ⁸ Viņa priekšā zemojas visi elki, Ciāna klausās un priecājas, Jūdas meitas līksmo par Tavām tiesām, ak, Kungs!

⁹ Jo Tu, Kungs, esi Visaugstākais pār visu pasauli, esi ļoti augstu pacelts pār visiem dieviem.

¹⁰ Jūs, kas To Kungu mīlat, ienīstiet ļaunu! Viņš pasargā Savu svēto dvēseles, Viņš tās izglābj no bezdievju rokas.

¹¹ Gaisma atspīd taisnajam, un prieks atmirdz tiem, kas sirdī skaidri.

¹² Priecājieties, jūs taisnie, par To Kungu un teiciet Viņa svēto Vārdu!

98. Psalm. Pateicība par Dieva palīdzīgo un svētīgo vadību

¹ Dziesma. Dziediet Tam Kungam jaunu dziesmu, jo Viņš ir darījis brīnumus! Viņam palīdzējusi gūt uzvaru Viņa labā roka, Viņa svētais elkons.

² Tas Kungs ir zināmu darījis Savu palīdzīgo un svētīgo rīcību, tautu priekšā Viņš ir atklājis Savu taisnīgumu.

³ Viņš atcerējies Savu žēlastību un uzticību Israēla namam, visi zemes gali redz mūsu Dieva svētīgo un palīdzības pilno valdīšanu.

⁴ Gaviļējiet Tam Kungam, visa pasaule, līksmojiet, gaviļējiet un spēlējiet!

⁵ Spēlējiet Tam Kungam ar cītaru un pavadiet cītaras skaņas ar daiļskanīgām dziesmām!

⁶ Ar taurēm un bazūņu skaņām paudiet savu prieku ķēniņa, Tā Kunga, priekšā!

⁷ Lai krāc un plosās jūra un viss, kas to pilda, lai vētra iet pār zemi un visu, kas uz tās dzīvo!

⁸ Upes lai plaukšķina, kalni lai gaviļē visnotaļ ⁹ Tā Kunga priekšā, jo Viņš nāk tiesāt zemi. Viņš tiesās pasauli pēc likuma un tautas taisnībā.

99. Psalm. Slava visuaugstajam Dievam

- ¹ Tas Kungs ir kļuvis ķēniņš – tautas lai dreb! Viņš sēž pār ķerubiem – zeme lai trīc!
² Tas Kungs ir liels Cīnā, un Viņš augsti pacelts pār visām tautām.
³ Lai tās teic Tavu lielo un bijājamo Vārdu: «Tiešām, Viņš ir svēts!»
⁴ Lai daudzina ķēniņa spēku, ķēniņa, kas par visu vairāk mīl taisnību. Tu esi stingri nostiprinājis taisnīgu kārtību; Tu esi nodibinājis tiesu un taisnību Jēkabā.
⁵ Cildiniet To Kungu, mūsu Dievu! Krītiņiet ceļos Viņa kāju pamesla priekšā! Tiešām, Viņš ir svēts!
⁶ Mozus un Ārons bija starp Viņa priesteriem, arī Samuēls bija starp tiem, kas piesauca Viņa Vārdu; viņi piesauca To Kungu, un Viņš tos paklausīja; ⁷ Viņš runāja uz tiem padebešu stabā, tie pasargāja Viņa liecības un bauslību, ko Viņš tiem bija devis.
⁸ Kungs, mūsu Dievs, Tu esi viņus uzklaušījis! Tu esi bijis viņiem Dievs, kas piedod, un arī atriebējs par viņu ļaunajiem darbiem.
⁹ Cildiniet To Kungu, mūsu Dievu, un metieties ceļos pie Viņa svētā kalna! Tiešām, svēts ir Tas Kungs, mūsu Dievs!

100. Psalm. Tas Kungs ir Dievs

- ¹ Pateicības psalms. Gavilējiet Tam Kungam, visas pasaules zemes!
² Kalpojiet Tam Kungam ar prieku, nāciet Viņa vaiga priekšā ar gaviļēm!
³ Atzīstiet, ka Tas Kungs ir Dievs, Viņš mūs ir darījis – un ne mēs paši – par Savu tautu un par Savas ganības avīm.
⁴ Ieeita pa Viņa vārtiem ar pateikšanu, Viņa pagalmos ar teikšanu! Pateicieties Viņam, slavējiet Viņa Vārdu!
⁵ Jo Tas Kungs ir laipnīgs, Viņa žēlastība paliek mūžīgi, un Viņa patiesība pastāv uz radu radiem.

101. Psalm. Valdnieka solījumi

- ¹ Dāvida psalms. Es dziedāšu par žēlastību un tiesisku taisnību; Tev, Kungs, es dziedāšu slavu!
² Es centīšos palikt uz nenoiedzības ceļa. Kad nāksi Tu pie manis? Es staigāšu ar skaidru sirdi tavā namā.
³ Es neraudzīšos uz ļaunām un kauna pilnām lietām. Es ienīstu pārkāpējus un atkritējus, un lai viņiem nebūtu vietas pie manis.
⁴ Netaisna sirds lai ir tālu nost no manis, ļaunu cilvēku es negribu pazīt.
⁵ Kas savu tuvāko slepeni aprunā, to es piespiedīšu klusēt un izdeldēšu; kam lepnas acis un uzpūtīga sirds, to es necietīšu.
⁶ Manas acis lai raugās uz uzticīgajiem zemē, ka tie paliek pie manis. Kas taisnus ceļus staigā, tie man kalpo.
⁷ Viltus ļaudis nepaliks manā namā; kas melus runā, nepastāvēs manu acu priekšā.
⁸ Ik rītus es iznīcināšu visus bezdievjus zemē, lai izdeldētu no Tā Kunga pilsētas visus ļauna darītājus.

102. Psalm. Grēku sūdzēšana un lūgšana

- ¹ Nelaimīga cilvēka lūgšana, kad tas izmisumā nāk ar savām žēlabām Tā Kunga priekšā.
² Klausī, ak, Kungs, manu lūgšanu, manas vaimanas lai nāk Tavā priekšā!
³ Neapslēp man Savu vaigu bēdu laikā, piegriez man Savu ausi, kad es Tevi piesaucu, steidz paklausīt mani!
⁴ Ak, manas dienas ir izkūpējušas kā dūmi, mani kauli izdeguši līdzīgi pagalei.
⁵ Satriekta ir mana sirds, izkaltusi kā zāle, es pat aizmirstu ēst savu maizi.
⁶ No vaimanām mani kauli līp man pie manas miesas.
⁷ Es esmu kā purva dumpis tuksnesī, kā apogs drupu kaudzēs.
⁸ Es esmu bez miega un sēžu kā vientulis putns uz jumta.
⁹ Mani ienaidnieki peļ mani diendienā, tie, kas pret mani trako, piemin mani lādēdami.
¹⁰ Es ēdu pelnus kā maizi un jaucu savu dzērienu ar asarām ¹¹ Tavas bardzības un dusmības dēļ, jo Tu pacēli un atkal nogāzi mani.
¹² Manas dienas ir izstiepušas kā ēna pavakarē, un es kalstu kā zāle!
¹³ Bet Tu, Kungs, Tu paliec mūžīgi – un Tava piemiņa uz radu radiem.

¹⁴ Kaut Tu celtos un apžēlotos par Ciānu, jo ir jau laiks tai žēlastību parādīt: noteiktā žēlastības stunda tai ir situācija, ¹⁵ jo Tavi kalpi mīl tās akmeņus un nožēlo, ka tā guļ pīšļos, un vēlētos, ¹⁶ lai taču tautas bītos Tā Kunga Vārda un visi ķēniņi virs zemes Tavu godību, ¹⁷ kad Tas Kungs Ciānu uzcelš un parādīsies visā Savā spožumā.

¹⁸ Viņš piegriežas atstāto lūgšanām un nenicina viņu piesaukšanu.

¹⁹ Lai tas top uzrakstīts nākamām audzēm, ka tās tautas, kas vēl celsies, arī lai slavē To Kungu!

²⁰ Jo Viņš skatās no Savas svētnīcas, Tas Kungs raugās no debesīm uz zemi, ²¹ lai dziedētu cietumnieku nopūtas un atsvabinātu nāvei nolemtos, ²² lai ļaudis sludina Ciānā Tā Kunga Vārdu un Jeruzālemē Viņa slavu, ²³ kad tautas pulcēsies kopā, valstis sanāks kalpot Tam Kungam.

²⁴ Bet Viņš ir satriecis atceļā uz Jeruzālemi manu spēku un saīsinājis manas dienas.

²⁵ Es lūdzos: «Mans Dievs, neaizsauc mani pusmūža gados, Tu, kam gadi paliek uz radu radiem!»

²⁶ Senlaikos Tu zemei pamatus esi licis, un debesis ir Tavu roku darbs.

²⁷ Tās zudīs, bet Tu paliksi; tās sadīl kā drānas, Tu veidosi tās kā tērpus, un tās pārveidosies.

²⁸ Bet Tu paliec tas pats, Tavi gadi nebeigsies nekad.

²⁹ Tavu kalpu bērni dzīvos drošībā, un viņu dzimums pastāvēs nesatricināmi Tavā priekšā.

103. Psalmis. Teici To Kungu, mana dvēsele!

¹ Dāvida psalms. Teici To Kungu, mana dvēsele, un viss, kas manī, Viņa svēto Vārdu!

² Teici To Kungu, mana dvēsele, un neaizmirsti, ko Viņš tev labu darījis!

³ Viņš piedod visus tavus grēkus un dziedē visas tavas vainas; ⁴ Viņš izglābj tavu dzīvību no pazudināšanas un vainago tevi ar mīlestību un žēlastību.

⁵ Viņš bagātīgi iepriecina tevi vecumā ar svētīgām dāvanām, tā ka tava jaunība atjaunojas kā ērglis.

⁶ Tas Kungs piešķir taisnību un tiesu visiem apbēdinātiem.

⁷ Viņš Mozum atklāja Savus ceļus un rādīja Israēla bērniem Savus darbus.

⁸ Žēlīgs un lēnīgs ir Tas Kungs, pacietīgs un bagāts žēlastībā.

⁹ Viņš nesaskaņas nepaturēs mūžam un nedusmosies mūžīgi.

¹⁰ Viņš nedara mums pēc mūsu grēkiem un neatmaksā mums pēc mūsu noziegumiem, ¹¹ jo, cik augstu ir debesis pār zemi, tik liela ir Viņa žēlastība pret tiem, kas Viņu bīstas.

¹² Cik tālu ir rīti no vakariem, tik tālu Viņš atliek mūsu pārkāpumus nost no mums; ¹³ kā tēvs apžēlojas par bērniem, tā Tas Kungs apžēlojas par tiem, kas Viņu bīstas.

¹⁴ Jo Viņš zina, kādi radījumi mēs esam, Viņš piemin to, ka mēs esam pīšļi.

¹⁵ Cilvēks savā dzīvē ir kā zāle, viņš zied kā puķe laukā, ¹⁶ kad vējš to skar, tad tās vairs nav, un neatrod vairs pat tās vietu.

¹⁷ Bet Tā Kunga žēlastība paliek mūžīgi mūžam dzīva tajos, kas Viņu bīstas, un Viņa taisnība uz bērnu bērniem ¹⁸ tajos, kas Viņa derību sargā, neaizmirst Viņa baušļus un cenšas tos pildīt.

¹⁹ Tas Kungs ir debesis uzcēlis Savu troni, un Viņa ķēniņa valstība valda pār visu.

²⁰ Teiciet To Kungu, Viņa eņģeļi, jūs, Viņa stiprie sargi, kas Viņa pavēles pilda, klausīdami Viņa vārda balsi!

²¹ Teiciet To Kungu, visi Viņa karapulki, jūs, Viņa kalpi, kas pildāt Viņa prātu!

²² Teiciet To Kungu, visi Viņa darbi visās Viņa valstības malās! Teici To Kungu, mana dvēsele!

104. Psalmis. Slava Dievam, pasaules radītājam

¹ Teici To Kungu, mana dvēsele! Kungs, mans Dievs, cik Tu esi liels, cildenumā un godībā tērpies.

² Tu ģērbies gaismā kā tērpā, Tu izplet debesis kā telts segu.

³ Tu ūdeņus liec Savai pilij par pamatu, Tu brauc uz mākoņiem kā ar ratiem, Tu skrien ar vēja spārniem; ⁴ Tu dari vējus par Saviem vēstnešiem un uguns liesmas par Saviem kalpiem.

⁵ Tu pamatojies zemī uz stipriem balstiem, ka tā nesvārstās nemūžam.

⁶ Ar pirmplūdiem Tu biji apsedzis to kā ar drēbēm, ūdeņi stāvēja pāri kalniem; ⁷ no Taviem draudu saucieniem tie bēga, no Tava pērkonā tie aizsteidzās bailēs.

⁸ Kalni pacēlās augstu, un lejas nogrima līdz tai vietai, kā Tu tām biji licis.

⁹ Tu robežas esi licis, ko ūdeņiem nebūs pārkāpt, tie neapplūdinās vairs zemi.

¹⁰ Tu pievadi avotus strautiem pa ielejām, tā ka šie strauti priecīgi burbuļo dziļumos starp kalniem.

¹¹ Tie dzirdina tālāk visus kustoņus laukā, tur meža ēzeļi dzesē savas slāpes.

¹² Viņu krastos dzīvo debess putni un dzied koku zaros dziesmas.

¹³ Tu veldzē kalnus no Savas debess pils; ar augļiem, ko Tu audzē, piepildās zeme.

¹⁴ Tu liec augt zālei par barību lopiem un dažādiem augiem cilvēku vajadzībām, Tu liec zaļot sējai, lai nāktu no zemes maize ¹⁵ un vīns, kas iepriecina cilvēka sirdi, lai viņa vaigs spīdētu no eļļas un maize lai stiprinātu viņa miesu.

¹⁶ Ar valgumu pildās Tā Kunga koki, Libanona ciedru koki, ko Viņš stādījis, ¹⁷ kur putni taisa savas ligzdas, kur stārķi dzīvo ciprešu galotņu zaros.

¹⁸ Augstie kalni ir par mājokli kalnu kazām, un klintis āpšiem par patvērumu.

¹⁹ Tu radīji mēnesi laika noteikšanai, un sauli, kas pati zina savu gaitu.

²⁰ Kad iestājas tumsa, tad metas nakts, tad kustas visi meža zvēri.

²¹ Jaunie lauvas rūc pēc laupījuma un gaida savu barību no Dieva.

²² Kad saule uzlec, tad tie pazūd un apgulstas savās alās; ²³ tad cilvēks iziet pie sava darba, iegrimdams savā darbā līdz vakara laikam.

²⁴ Cik lieli ir Tavi darbi, ak, Kungs! Cik daudz ir to, un tos visus Tu esi ar gudrību radījis; zeme ir Tavu radījumu pilna.

²⁵ Redzi, jūra – cik liela un plaša tā uz visām pusēm! Tur mudžēt mudž neskaitāmā daudzumā visādi kustoņi, lieli un mazi.

²⁶ Tur brauc kuģi, tur ir leviatāns, ko Tu esi radījis, lai tas rotaļājas tanī.

²⁷ Viņi visi gaida uz Tevi, lai Tu viņiem barību dod savā laikā.

²⁸ Kad Tu to viņiem dod, tad viņi to sakrāj; kad Tu atver Savu roku, tad viņi top paēdināti ar visu labu.

²⁹ Bet, kad Tu apslēp Savu vaigu, tad viņi krīt bailēs; kad Tu viņiem atņem dvašu, tad viņi mirst un atgriežas pīšļos.

³⁰ Kad Tu sūti Savu Garu, tad viņi top dzīvi radījumi, tā Tu atjauno zemes seju.

³¹ Tā Kunga godība lai paliek mūžīgi, Tas Kungs priecājas par Saviem darbiem!

³² Kad Viņš uzlūko zemi, tad tā trīc; kad Viņš aizskar kalnus, tad tie kūp.

³³ Es dziedāšu Tam Kungam visu savu mūžu, es slavēšu savu Dievu, kamēr vien šeit mītu!

³⁴ Manas sirds domas lai Viņam patīk, es priecāšos Tam Kungam!

³⁵ Grēcinieki lai pazūd no zemes virsas, un kaut bezdievju nebūtu vairs. Teici To Kungu, mana dvēsele! Alelujā!

105. Psalmis. Kā Dievs veda Israēlu

¹ Pateicieties Tam Kungam, piesauciet Viņa Vārdu, sludiniet tautu starpā Viņa darbus!

² Dziediet Viņam, spēlējiet Viņam, stāstiet par visiem Viņa brīnuma darbiem!

³ Slavējiet Viņa svēto Vārdu! Lai priecājas visu sirdis, kas meklē To Kungu!

⁴ Meklējiet To Kungu un Viņa spēku, vienumēr meklējiet Viņa vaigu!

⁵ Pieminiet Viņa brīnuma darbus, ko Viņš darījis, Viņa zīmes un Viņa mutes spriedumus, ⁶ jūs, Ābrahāma, Viņa kalpa, dzimums, jūs, Jēkaba bērni, Dieva izredzētie!

⁷ Viņš, Tas Kungs, ir mūsu Dievs; Viņa tiesas lēmumi iet pār visu zemi.

⁸ Viņš neaizmirst Savu derību nemūžam, to vārdu, ko Viņš tūkstošiem dzimumiem devis, ⁹ to derību, ko Viņš slēdzis ar Ābrahāmu, un Savu zvērestu, ko Viņš devis Īzākam, ¹⁰ ko Viņš arī Jēkabam par likumu apstiprinājis un par mūžīgu derību Israēlam, ¹¹ kad Viņš teica: «Tev Es došu Kānaāna zemi kā jūsu mantojuma tiesu!»

¹² Toreiz ļaužu bija nedaudz, pavisam maz, un viņi bija svešinieki tai zemē.

¹³ Viņi staigāja no vienas tautas pie otras, no vienas valsts pie otras ļaudīm.

¹⁴ Bet Viņš neļāva nevienam viņus apspiest un sodīja pat ķēniņus viņu dēļ:

¹⁵ «Neaizskariet Manus svaidītos un nedariet ļauna Maniem praviešiem!»

¹⁶ Kad bads uznāca tajā zemē un izbeidzās viss maizes krājums, ¹⁷ Viņš sūtīja viņiem pa priekšu vienu vīru, Jāzepu, ko pārdeva par vergu, ¹⁸ viņa kājas lika siekstā un viņu pašu iekala dzelzīs, ¹⁹ kamēr viņa paredzējums piepildījās un Tā Kunga vārds to apliecināja.

²⁰ Kēniņš sūtīja un lika atraisīt viņu, tautu valdnieks viņu atsvabināja, ²¹ viņš iecēla viņu par kungu savam namam un par valdnieku visai savai mantai, ²² lai tas valda pār viņa lielkungiem pēc sava prāta un māca viņa vecajiem gudrību.

²³ Tā Israēls nonāca Ēģiptes zemē, un Jēkabs dzīvoja kā svešinieks Hama zemē.

²⁴ Tad Dievs lika Saviem ļaudīm pieaugt skaitā un darīja viņus varenākus nekā viņu pretiniekus.

²⁵ Viņš pārveidoja viņu sirdis, lai viņi sāktu ienīst Viņa tautu un uzbrukt ar viltu Viņa kalpiem.

²⁶ Tad viņš sūtīja Mozu, Savu kalpu, un Āronu, ko Viņš bija izraudzījis.

²⁷ Tie darīja brīnuma zīmes viņu starpā un brīnumus Hama zemē.

²⁸ Viņš sūtīja tumsu, diena satumsa pavisam; tomēr viņi nepiegrīza vērību Viņa vārdam.

²⁹ Viņš pārvērtā visus viņu ūdeņus asinīs, visas zivis aizgāja bojā.
³⁰ Viņu zeme mudžēja no vardēm līdz pat ķēniņa pils telpām.
³¹ Viņš runāja, tad nāca kukaiņi, utis visās viņu robežās.
³² Viņš deva viņiem krusu lietus vietā un sūtīja uguns liesmas viņu zemē.
³³ Viņš sasita viņu vīna kokus un vīģu kokus un nopostīja visus kokus viņu zemē.
³⁴ Viņš runāja, tad nāca siseņi un vaboles bez skaita ³⁵ un noēda visu zāli viņu zemē, apēda visus zemes augļus.
³⁶ Tad Viņš nokāva visus pirmdzimtos viņu zemē, viņu pirmo spēku, ³⁷ un izveda Savus ļaudis ar visu sudrabu un zeltu, un neviens gurdena nebija viņu ciltīs.
³⁸ Ēģipte priecājās par viņu aiziešanu, jo bailes no viņiem to bija pārņēmušas.
³⁹ Padebesi Viņš deva viņiem par segu un uguni naktī par gaismu.
⁴⁰ Tad Mozus lūdza, un Dievs sūtīja viņiem paipalas un paēdināja viņus ar debesu maizi.
⁴¹ Viņš pāršķēla klinti, tad iztecēja ūdens un plūda pa tuksnesi straumēm, ⁴² jo Viņš atcerējās Savu svēto vārdu un Savu kalpu Ābrahāmu.
⁴³ Tā Viņš izveda Savu tautu ar prieku un ar gaviļēm Savus izredzētos, ⁴⁴ un deva viņiem citu tautu zemi, lai viņi to iegūst un pārņem sev par īpašumu, ⁴⁵ lai turētu godā Dieva likumus un pildītu Viņa baušļus. Alelujā!

106. Psalm. Dieva žēlastība un Israēla nepateicība

¹ Alelujā! Teiciet To Kungu, jo Viņš ir laipnīgs un Viņa žēlastība paliek mūžīgi!
² Kas var izteikt Tā Kunga varenos darbus un pienācīgi paust visu Viņa teicamo veikumu slavu?
³ Svētīgi tie, kas turas pie patiesības un dara taisnību vīnumēr!
⁴ Piemini mani, Kungs, pēc Sava labā prāta uz Savu tautu un nāc pie manis ar Savu palīdzību, ⁵ ka redzam labumu parādāmieš Tavos izredzētajos, ka priecājamies par Tavu ļaužu prieku un lepojamies ar savu piederību pie Tavas izredzētās tautas!
⁶ Mēs esam grēkojuši līdz ar mūsu tēviem, esam noziegušies, mēs bijām bezdievīgi.
⁷ Mūsu tēvi Ēģiptes zemē neievēroja Tavus brīnuma darbus, viņi aizmīrsa Tavu lielo žēlastību un bija nepaklausīgi pie jūras, pie Niedru jūras.
⁸ Bet Viņš tiem palīdzēja Sava Vārda dēļ, lai parādītu Savu lielo varu.
⁹ Viņš apsauca Niedru jūru, tā kļuva sausa, un Viņš vadīja viņus caur dziļumiem kā pa sausu zemi.
¹⁰ Tā Viņš izglāba viņus no vajātāju varas un atsvabināja no ienaidnieka rokas.
¹¹ Ūdeņi apsedza viņu pretiniekus, nepalika no tiem pie dzīvības it neviens.
¹² Tad viņi ticēja Viņa vārdiem, viņi teica dziesmās Viņa slavu.
¹³ Bet drīzi viņi aizmīrsa Viņa darbus un nenogaidīja, ko Viņš bija lēmis.
¹⁴ Viņi krita kārtībās tuksnesī un kārdināja Dievu tuksnešainos klajumos.
¹⁵ Dievs apmierināja viņiem viņu kārtību, bet uzsūtīja viņu dzīvībām sērgu.
¹⁶ Viņi apskauda nometnē Mozu un Āronu, Tā Kunga svētītos.
¹⁷ Tad atvērās zeme un aprija Datanu un aizrāva zemē Abirāma biedrus.
¹⁸ Uguns iedegās viņu barā, un liesmas sadedzināja bezdievīgos.
¹⁹ Viņi darināja Horebā teļu un zemojās šī tēla priekšā, ²⁰ un tā apmainīja savu Dieva godību pret lopa tēlu, vērsa, kas ēd zāli.
²¹ Viņi aizmīrsa Dievu, savu glābēju, kas lielas lietas bija darījis Ēģiptes zemē, ²² brīnumus Hama zemē, briesmīgus darbus pie Niedru jūras.
²³ Tad Viņš bija nodomājis viņus iznīcināt, ja nebūtu Mozus, Viņa izraudzītais, par viņiem iestājies Viņa priekšā, lai novērstu Viņa dusmas un glābtu viņus no nāves.
²⁴ Viņi nepriecājās par skaisto zemi un neticēja Viņa vārdam, ²⁵ bet kurnēja savās teltīs un nepaklausīja Tā Kunga balsij.
²⁶ Tad Viņš pacēla pret viņiem Savu roku, lai viņus nomaitātu tuksnesī, ²⁷ lai nomāktu viņus tautu starpā un viņus izkaisītu pa dažādām zemēm.
²⁸ Tad viņi pieķērās Baalam-Peoram un ēda elkiem nesto ziedojumu gaļu, ²⁹ un apkaitināja To Kungu ar saviem darbiem. Kad izcēlās sērga viņu starpā, ³⁰ tad cēlās Pinehass un tiesāja, un sērga mitējās.
³¹ Tas viņam tapa pielīdzināts par nopelni uz bērnu bērniem mūžīgi.
³² Tad ļaudis Viņu apkaitināja pie strīdus ūdens, un Mozum bija jāpiedzīvo viņu dēļ ļaunums, ³³ jo viņi, pretodamies Viņa Garam, sarūgtināja viņa sirdi, un viņš teica neapdomīgus vārdus ar savām lūpām.
³⁴ Viņi arī neizdeldēja tautas, kā Tas Kungs viņiem bija pavēlējis, ³⁵ bet sajaucās ar citām tautām, piesavinājās viņu dzīves veidu ³⁶ un kalpoja viņu elkiem, un tie kļuva viņiem par slazda valgu.

³⁷ Savus dēlus un savas meitas viņi upurēja ļauniem gariem ³⁸ un izlēja nenoziedzīgas asinis – savu dēlu un savu meitu asinis, ko viņi upurēja Kānaānas elkiem: tā tapa zeme negodā likta ar asinsgrēkiem.

³⁹ Tā viņi kļuva nešķīsti ar saviem darbiem un atkrita no Tā Kunga ar savu dzīves veidu.

⁴⁰ Tad iedegās Tā Kunga dusmas pret Viņa tautu, un Viņam bija riebums pret Savu mantojumu; ⁴¹ Viņš nodeva tos citu tautu rokās, un viņu nīdēji un ienaidnieki valdīja pār viņiem.

⁴² Viņu ienaidnieki spaidīja un nomāca viņus un pakļāva galīgi viņus savai varai.

⁴³ Viņš izglāba viņus vairākkārt, taču viņi kaitināja Viņu ar savu pretestīgo sirdsprātu un panīka vēl vairāk savu noziegumu dēļ.

⁴⁴ Bet Viņš uzlūkoja viņu bēdas un uzklaustīja viņu piesaukšanu ⁴⁵ un pieminēja Savu derību ar viņiem aiz Savas lielās žēlastības, ⁴⁶ tā ka viņi atrada līdzietību visos, kas viņus turēja gūstā.

⁴⁷ Palīdzi mums, Kungs, mūsu Dievs, un pulcē mūs atkal kopā – no tām citām tautām, lai varam pateicībā slavēt Tavu svēto Vārdu un būt laimīgi savā lepnumā, ka drīkstam daudzīnāt Tavu slavu!

⁴⁸ Slavēts lai ir Tas Kungs, Israēla Dievs, mūžīgi mūžam! Un visa tauta lai saka: «Āmen! Alelujā!»

Piektā Grāmata

107. Psalm. Izglābto pateicība

¹ «Pateiciet Tam Kungam, jo Viņš ir laipnīgs un Viņa žēlastība paliek mūžīgi!»

² Tā lai saka tie, ko Tas Kungs atpestījis, ko Viņš ir izglābis no spaidītāja rokas ³ un sapulcinājis no visām zemēm, no rītiem un vakariem, no ziemeļiem un no jūras.

⁴ Viņi maldījās tuksnesī pa nestaigājamiem ceļiem un neatrada pilsētas, kur varētu dzīvot, ⁵ izsalkuši un izslāpuši, tā ka viņu dvēsele viņos bija galīgi novārgusi un izmisusi.

⁶ Tad viņi piesauca To Kungu savās bēdās, un Viņš izglāba viņus no viņu posta ⁷ un vadīja uz pareiza ceļa, ka viņi nonāca apdzīvotā vietā.

⁸ Bet viņi lai pateicas Tam Kungam par Viņa žēlastību un par Viņa brīnuma darbiem, ko Viņš dara cilvēku bērnu vidū, ⁹ ka Viņš veldzēja izslāpušo un atspirdzināja ar barību izsalkušo.

¹⁰ Tie, kas sēdēja tumsā un nāves ēnā, būdami ieslīguši galīgā postā un saistīti dzelzs valgos, ¹¹ jo viņi pretojās Dieva vārdiem un neizpildīja Visu augstākā gribu, ¹² bet Viņš nomāca viņu sirdi ar grūtām pūlēm, ka viņi paklupa un palīga nebija, – ¹³ tie tad piesauca To Kungu savās bēdās, un Viņš izglāba viņus no viņu bailēm ¹⁴ un izveda viņus no tumsas un nāves ēnas, un sarāva viņu saites.

¹⁵ Viņi lai pateicas Tam Kungam par Viņa žēlastību un par Viņa brīnuma darbiem, ko Viņš dara cilvēku bērniem, ¹⁶ ka Viņš salauza vara durvis un sagrāva dzelzs aizšaujamos.

¹⁷ Neprātīgie, kas sirga un cieta mokas savu grēku un savu noziegumu dēļ, ¹⁸ ka viņiem apriebās ēdiens un viņi nonāca gandrīz līdz pat nāves vārtiem, ¹⁹ tad viņi piesauca To Kungu savās bēdās, un Viņš viņus izglāba no viņu bailēm.

²⁰ Viņš sūtīja Savu vārdu un dziedināja viņus, un izglāba viņus no bojā ejas.

²¹ Tie lai pateicas Tam Kungam par Viņa žēlastību un par Viņa brīnuma darbiem, ko Viņš dara cilvēku bērniem.

²² Viņi lai nes pateicības upurus un sludina ar prieku Viņa darbus.

²³ Tie, kas ar kuģiem brauca pa jūru un veica lielos ūdeņos savus darījumus, ²⁴ tie redzēja Tā Kunga darbus un Viņa brīnumus jūras virsū un dziļumos.

²⁵ Pēc Viņa pavēles sacēlās vētra, kas sabangoja jūras viļņus, ²⁶ tie pacēlās augšup pret debesīm un nogrima atkal dzelmē, tā ka viņu dvēsele trīcēja izmisumā un bailēs.

²⁷ Tie viņus mētāja un svaidīja kā dzēruma pilnus, visa viņu gudrība bija galā.

²⁸ Tad viņi piesauca To Kungu savās bēdās, un Viņš izglāba viņus no viņu bailēm.

²⁹ Viņš apklusināja vētru, ka norima viļņi.

³⁰ Viņi priecājās, ka iestājās klusums, un Viņš ievada viņus iecerētajā ostā.

³¹ Viņi lai pateicas Tam Kungam par Viņa žēlastību un par Viņa brīnuma darbiem, ko Viņš dara cilvēku bērniem, ³² viņi lai cildina Viņu tautas draudzē un lai slavē vecājo saimē!

³³ Viņš padarīja upes par tuksnesi un ūdens avotus par sausām un tukšām vietām, ³⁴ un auglīgu tīrumu par sausu posta zemi tās iedzīvotāju ļaunuma dēļ.

³⁵ Tuksnesi Viņš atkal pārvērš par ūdens dīķi un sausu zemi par avoksnainu.

³⁶ Viņš tur nometināja izsalkušos, ka viņi tur uzcēla pilsētu, kur dzīvot, ³⁷ un apsēja tūrumus un dēstīja vīnadārzus, kas nesa bagātus augļus.

³⁸ Viņš svētīja viņus, ka viņi ļoti vairojās, un viņiem lopu nebija mazums.

³⁹ Bet tad viņi gāja mazumā un panīka no nelaimes bēdām.

⁴⁰ Viņš izgāza nievāšanu pār dižciltīgajiem un lika viņiem maldīties tuksnēsī, kur nav ceļa.

⁴¹ Bet nabagos Viņš paaugstināja, izglāba viņus no viņu posta un vairoja viņu dzimumu kā avju pulku.

⁴² To redzēdami, priecāsies taisnie, un visai nelietībai jātur mute.

⁴³ Kas ir gudrs, lai ņem to vērā un saprot Tā Kunga žēlastības darbus.

108. Psalm. Pateikšana un lūgšana

¹ Dāvida psalms. Dziesma.

² Ak, Dievs, mana sirds ir droša, es dziedāšu un slavēšu ar dziesmām. Mosties, mana dvēsele!

³ Mostieties, arfas un cītaras, es modīšos ar ausekli!

⁴ Es Tevi slavēšu, ak, Kungs, tautu starpā, tautību vidū!

⁵ Jo līdz pat debesīm liela ir Tava žēlastība un līdz padebešiem Tava uzticība.

⁶ Pacelies, Dievs, pār debesīm un parādi Savu godību pār visu zemi!

⁷ Lai Tavi mīļotie top glābti, palīdzi mums ar Savu labo roku, paklausi mani!

⁸ Dievs runāja Savā svētajā vietā: «Es priecāšos un dalīšu Sihemu un mērīšu Sukotas leju.

⁹ Man pieder Gileāda, Man pieder Manase, Efraims ir Manas galvas aizsargs, Jūda ir Mans valdnieka zizlis.

¹⁰ Moābs ir Mans mazgājamais trauks, pār Edomu Es metīšu pāri Savu kurpi, Es gavilēšu kā uzvarētājs pār filistiešu zemi.»

¹¹ Kas aizvedīs mani stiprā pilsētā? Kas pavadīs mani līdz Edomai?

¹² Vai ne Tu, ak, Dievs, kas biji atmetis mūs un aizgāji, ak, Dievs, ar mūsu karaspēku?

¹³ Palīdzi mums bēdu laikā, stāvi mums klāt cīņā pret ienaidniekiem, jo niecīga ir cilvēku palīdzība!

¹⁴ Ar Dievu mēs veiksīm lielus darbus, Viņš satrieks mūsu ienaidniekus.

109. Psalm. Tava žēlastība ir mans prieks

¹ Dziedātāju vadonim. Dāvida psalms. Ak, Dievs, es Tevi slavēju, neciet klusu!

² Jo bezdievju mute un meļu mute ir atvērusies pret mani un runā ar viltus mēli.

³ Tie uzbrūk man dzēlīgi no visām pusēm ar naidīgiem vārdiem un bez iemesla apkaro mani.

⁴ Uz manu mīlestību tie atbild ar naidu, kaut es par tiem lūdzu Dievu.

⁵ Tie atmaksā labu ar ļaunu, ar ienaidu par manu mīlestību.

⁶ Iecel viņam bezdievi par tiesnesi, un sātans lai stāv viņam pie viņa labās rokas!

⁷ Par vainīgu lai viņš top atzīts tiesā, un pat viņa Dieva lūgšana lai kļūst viņam par grēku!

⁸ Viņa mūža dienas lai iet mazumā, viņa amatu lai pārņem citi!

⁹ Par bāriņiem lai kļūst viņa bērni un par atraitni viņa sieva!

¹⁰ Viņa bērni lai staigā kā klaidoņi ubagodami un meklē maizi tālu no savas tēva mājas drupām!

¹¹ Parāda devējs lai atņem visu, kas viņam ir, svešinieki lai izvazā un laupa viņa mantu!

¹² Nevienš lai viņam nepalīdz, un lai nevienš nežēlo viņa bārabērnus!

¹³ Viņa pēcnācēji lai top izdeldēti, otrā augumā lai izzūd viņa vārds!

¹⁴ Viņa tēva noziegumus Tas Kungs lai piemin, un viņa mātes grēki lai paliek nepiedoti!

¹⁵ Tie lai paliek Tā Kunga priekšā vienumēr, un viņa piemiņa lai izzūd virs zemes, ¹⁶ tādēļ ka viņš necentās rādīt mīlestību, bet vajāja atstāto un nabago un sirdī noskumušo, lai to nogalinātu.

¹⁷ Viņš mīlēja lāstu – lai tas tagad krīt uz viņa galvu; viņš nemīlēja svētību – tā tagad lai paliek tālu nost no viņa!

¹⁸ Viņš tērpās lāstos kā drēbēs – lai tie tagad spiežas kā ūdens viņam iekšā, kā eļļa viņa kaulos!

¹⁹ Tie lai top viņam kā par drēbēm, kas viņu sedz, kā par jostu, ar ko tas jožas!

²⁰ Tā lai ir Tā Kunga alga maniem pretiniekiem un visiem tiem, kas par mani runā ļaunu!

²¹ Bet Tu, Kungs, esi ar mani Sava Vārda dēļ, Tava žēlastība ir liela, izglāb mani!

²² Jo es esmu nelaimīgs un nabags, mana sirds manī ir ievainota.

²³ Es iznīkstu un zūdu kā novakara ēna, kas stiepjas garumā, un esmu līdzīgs sisenim, ko vētra dzenā.

²⁴ Mani ceļi ļodzās no gavēšanas, un mana miesa ir izdilusi, un treknuma vairs nav.

²⁵ Es esmu kļuvis ļaudīm par apsmieklu: kad viņi mani redz, viņi, mani nievādami, krata galvu.

²⁶ Palīdzi man, ak, Kungs mans Dievs, izglāb mani pēc Savas žēlastības!
²⁷ Lai viņi atzīst, ka tā ir Tava roka, ka Tu, Kungs, to dari!
²⁸ Lai viņi lād, bet Tu svētī; kad viņi ceļas, tad lai viņi krīt kaunā, bet Tavš kalps lai priecājas!
²⁹ Mani pretinieki lai top tērpti kaunā, viņu negods lai viņus sedz kā drēbes!
³⁰ Bet es skaļi pateikšos Tam Kungam no visas siršs ar savu muti un slavēšu Viņu lielā pulkā, ³¹ jo Viņš stāv nabagam pie viņa labās rokas, lai viņu glābtu no tiem, kas viņu pazudina.

110. Psalm. Tā Kunga vārds Viņa ķēniņam

¹ Dāvida psalms. Tā Kunga vārds manam kungam: «Sēdies pie Manas labās rokas, tiekāms Es lieku tavus ienaidniekus par pameslu tavām kājām!»
² No Ciānas Tas Kungs izplatīs tava sceptera varu. Valdi savu ienaidnieku vidū!
³ Tava tauta būs labprātīga tava karagājiena dienā. Tavi jaunekļi nāks pie tevis svētā glīstumā kā rasa no rīta blāzmas klēpja.
⁴ Tas Kungs ir zvērējis, un Viņš to nenožēlos: «Tu esi priesteris mūžīgi pēc Melhisedeka kārtas.»
⁵ Tas Kungs ir tev pie tavas labās rokas, Viņš satrieks ķēniņus Savas dusmības dienā.
⁶ Viņš turēs tiesu tautu starpā, piepildīs zemi ar nogalinātiem un satrieks to, kas ir galva pār lielu zemi.
⁷ Viņš dzers no strauta ceļa malā, tādēļ viņš augstu cels savu galvu.

111. Psalm. Lieli ir Tā Kunga darbi

¹ Alelujā! Es pateicos Tam Kungam un daudzīnu Viņu no visas siršs taisno vidū un draudzē.
² Lieli ir Tā Kunga darbi; tos lai cenšas izdibināt visi, kam par tiem sirsnīgs prieks.
³ Slaveni un brīnišķīgi ir Viņa darbi, Viņa taisnība paliek mūžīgi.
⁴ Viņš Saviem brīnumiem ir cēlis piemiņu; žēlīgs un žēlsirdīgs ir Tas Kungs.
⁵ Viņš dod barību tiem, kas Viņu bīstas; Viņš piemin un atceras Savu derību mūžīgi.
⁶ Viņš rādīja Savai tautai Savus varenuma pilnos darbus, tai nododams citu tautu mantojumu.
⁷ Viņa roku darbi ir uzticība un tiesiski taisna patiesība, negrozāmi ir visi Viņa baušļi; ⁸ nodrošināti mūžīgi mūžam, tie pamatoti uzticībā un godīgumā.
⁹ Viņš sūtīja pestīšanu Savai tautai un noteica, ka Viņa derība pastāvēs mūžīgi. Svēts un bijājams ir Viņa Vārds.
¹⁰ Bijība Tā Kunga priekšā ir visas gudrības sākums. Tas visu labi izjūt un saprot, kas tā dara. Viņa slava paliek mūžīgi.

112. Psalm. Dieva bijāšanas svētība

¹ Alelujā! Svētīgs tas cilvēks, kas bīstas To Kungu, kam ir sirsnīgs prieks par Viņa baušļiem!
² Viņa dzimums būs varens virs zemes, tas būs svētīts kā taisno cilts.
³ Turība un bagātība būs viņa namā, viņa taisnība paliek mūžīgi.
⁴ Taisnajiem Viņš tumsībā uzaust kā gaisma; Viņš ir žēlīgs, žēlsirdīgs un taisns.
⁵ Labi tam cilvēkam, kas ir žēlsirdīgs un labprāt aizdod, viņš tiesā panāks savu taisnību; ⁶ viņš savā garā neļodzīsies nemūžam, taisnais paliek mūžīgā piemiņā.
⁷ Viņš nebīstas no ļaunas slavas, viņa siršs ir stipra savā pašātvībā uz To Kungu.
⁸ Viņa siršs ir droša, viņš nebīstas, tiekāms ar gandarījuma prieku viņš var noskatīties uz saviem ienaidniekiem.
⁹ Viņš ir devīgs un dod nabagiem bagātīgi. Viņa taisnīgums stāv nelokāmi vienumēr, viņa rags paceļas godā.
¹⁰ Bezdievis to redz ar nepatiku un dusmām, bet viņš tomēr, kaut zobus griezdam, iznīks. Tas nenotīks, ko bezdievjī vēlas.

113. Psalm. Dievs pazemīgiem dod žēlastību

¹ Alelujā! Teiciet jūs, Tā Kunga kalpi, teiciet Tā Kunga Vārdu!
² Slavēts lai ir Tā Kunga Vārds no šā laika mūžīgi mūžam!
³ No saules lēkta līdz tās rietam slavēts lai ir Tā Kunga Vārds!
⁴ Tas Kungs Savā diženumā ir augstāks par visām tautām, Viņa godība paceļas pāri pār debesīm.
⁵ Kas ir tāds kā Tas Kungs, mūsu Dievs, kas mājō augstībā, ⁶ kas noskatās no augšas uz debesīm un uz zemi!

⁷ Viņš pacel no pīšļiem un paaugstina nabaga nelaimīgo no dzīves dubļiem, ⁸ lai nosēdinātu viņu blakus dižciltīgajiem, viņa tautas dižciltīgajiem.

⁹ Viņš dod bezbērnu sievietai vietu un tiesu namā, ka viņa kļūst laimīga bērnu māte. Alelujā!

114. Psalm. Brīnumi, israēliešiem izejot no Ēģiptes

¹ Kad israēlieši izgāja no Ēģiptes un Jēkaba nams devās projām no svešas valodas tautas, ² tad Jūda kļuva par Viņa svēto vietu un Israēls par Viņa varas apgabalu.

³ Jūra to redzēja un bēga, Jordāna pagrieza atpakaļ savu straumi.

⁴ Kalni lēkāja kā auni un pakalni kā jauni jēri.

⁵ Kas tev bija, jūra, ka tu bēgi, un tev, Jordāna, ka tu griezies atpakaļ?

⁶ Kas notika jums, kalni, ka jūs lēkājāt kā auni un jūs, pakalni, kā jauni jēri?

⁷ Tā Kunga priekšā drebi, tu zeme, drebi Jēkaba Dieva priekšā, ⁸ kas pārvērtā klinti par ezeru un akmeņus par ūdens avotiem!

115. Psalm. Slava dzīvajam Dievam

¹ Ne mums, Kungs, ne mums, bet Savam Vārdam dod godu Savas žēlastības un uzticības dēļ!

² Kāpēc tautas lai saka: «Kur tad nu ir viņu Dievs?»

³ Mūsu Dievs ir debesīs, ko Viņš grib, to visu Viņš dara.

⁴ Viņu dievekļi ir sudrabs un zelts, tie ir cilvēku roku darināti.

⁵ Tiem ir mute, bet tie nerunā; tiem ir acis, bet tie neredz; ⁶ tiem ir ausis, bet tie nedzird; tiem ir deguns, bet tie neko nesaož; ⁷ tiem ir rokas, bet tās nedarbojas; tiem ir kājas, bet tie nestaigā; to rīkle neizdod skaņas.

⁸ Tādi paši ir arī tie, kas tos darina un kas paļaujas uz tiem.

⁹ Israēl, ceri uz To Kungu! Viņš ir jūsu palīgs un jūsu vairogs.

¹⁰ Ārona nams, ceri uz To Kungu! Viņš ir jūsu palīgs un jūsu vairogs.

¹¹ Jūs visi, kas bīstaties To Kungu, ceriet uz To Kungu! Viņš ir jūsu palīgs un jūsu vairogs.

¹² Tas Kungs mūs piemin, Viņš mūs svētīs. Viņš svētīs Israēla namu, Viņš svētīs Ārona namu.

¹³ Viņš svētīs tos, kas Viņu bīstas, gan mazos, gan lielos.

¹⁴ Tas Kungs lai jūs vairo, jūs un jūsu bērnus, ¹⁵ jūs, kuri esat svētīti Tam Kungam, kas radījis debesis un zemi!

¹⁶ Debesu debesis pieder Tam Kungam, bet zemi Viņš deva cilvēku bērniem.

¹⁷ Ne mirušie slavēs To Kungu, nedz tie, kas nogrimuši klusuma zemē.

¹⁸ Bet mēs slavēsim To Kungu no šā laika mūžīgi. Alelujā!

116. Psalm. Pateicība par palīdzību bēdu laikā

¹ Es mīlu To Kungu, jo Viņš klausīja manas lūgšanas balsi.

² Viņš piegriezta man Savu ausi, tādēļ es Viņu piesaukšu visu savu mūžu.

³ Nāves tīkli tinās ap mani, mani sagrāba elles bailes, es ieslīgu nelaimē un bēdās.

⁴ Bet es piesaucu Tā Kunga Vārdu: «Izglāb manu dvēseli, ak, Kungs!»

⁵ Žēlīgs ir Tas Kungs un taisns, žēlsirdīgs ir mūsu Dievs!

⁶ Tas Kungs pasargā vienbūtīgos, kas nešaubīdamies paļaujas uz Viņu: kad es biju novārdzis, tad Viņš man palīdzēja.

⁷ Atgriezies savā mierā, mana dvēsele, jo Tas Kungs dara tev labu.

⁸ Tiešām, Tu izglābi manu dvēseli no nāves, no asarām manas acis un no slīdēšanas manu kāju.

⁹ Es staigāšu Tā Kunga priekšā dzīvo zemē.

¹⁰ Ticību es esmu turējis, kaut es arī sacīju: «Es esmu jo zemu noliekts.»

¹¹ Es sacīju savā izmisumā: «Visi cilvēki ir meļi.»

¹² Kā es atmaksāšu Tam Kungam par visu, ko Viņš man labu darījis?

¹³ Es pacelšu svētības kausu un piesaukšu Tā Kunga Vārdu.

¹⁴ Es pildīšu Tam Kungam savus solījumus visas Viņa tautas priekšā!

¹⁵ Viņa svēto nāve ir dārga Tā Kunga acīs.

¹⁶ Ak, Kungs, es taču esmu Tavs kalps, es esmu Tavs kalps, Tavas kalpones dēls, Tu saraustīji manas važas.

¹⁷ Tev es upurēšu pateicības upurus un piesaukšu Tā Kunga Vārdu.

¹⁸ Es pildīšu Tam Kungam savus solījumus visas Viņa tautas priekšā ¹⁹ Tā Kunga nama pagalmos, tavā vidū, Jeruzāleme! Alelujā!

117. Psalm. Teiciet To Kungu

Teiciet To Kungu, visas tautas! Slavējiet Viņu, visas tautas!

² Jo pilna varenības Viņa žēlastība valda pār mums, un Tā Kunga uzticība paliek mūžīgi. Alelujā!

118. Psalm. Slava Tam Kungam uzvaras priekā

¹ Teiciet To Kungu, jo Viņš ir mīlīgs un Viņa žēlastība paliek mūžīgi!

² Tādēļ lai saka Israēls: «Tiešām, Viņa žēlastība paliek mūžīgi!»

³ Tā lai saka arī Ārona nams: «Tiešām, Viņa žēlastība paliek mūžīgi!»

⁴ Tā lai saka visi, kas bīstas To Kungu: «Tiešām, Viņa žēlastība paliek mūžīgi!»

⁵ Bailēs un nomāktības bēdās es piesaucu To Kungu, un Viņš paklausīja un mani atsvabināja.

⁶ Tas Kungs ir ar mani, es nebīstos nenieka. Ko cilvēki man darīs?

⁷ Tas Kungs ir ar mani, lai man palīdzētu; tādēļ es droši noskatīšos uz saviem ienaidniekiem, gaviļēdams uzvaras priekā.

⁸ Labāk ir paļauties uz To Kungu nekā cerēt uz cilvēkiem!

⁹ Labāk ir paļauties uz To Kungu nekā cerēt uz dižciltīgajiem!

¹⁰ Visas tautas bija aplenkušas mani, bet Tā Kunga Vārdā es viņus izdeldēju.

¹¹ Viņi bija apgājuši man visapkārt, bet Tā Kunga Vārdā es viņus iznīcināju.

¹² Viņi lidoja ap mani kā bišu spieti, bet viņi izdzisa kā uguns ērkšķos. Tā Kunga Vārdā es viņus uzveicu.

¹³ Mani grūstin grūda, lai es kristu, bet Tas Kungs man palīdzēja.

¹⁴ Tas Kungs ir mans stiprums un mana slavas dziesma, Viņš ir mans glābējs.

¹⁵ Gaviles un uzvaras prieks atskan taisno teltīs: «Tā Kunga labā roka dara varenus darbus, ¹⁶ Tā Kunga labā roka ir augstu pacelta, Tā Kunga labā roka dara varenus darbus!»

¹⁷ Es nemiršu, bet dzīvošu un sludināšu Tā Kunga darbus.

¹⁸ Tas Kungs mani gan smagi pārmācīja, bet tomēr nenodeva nāvei.

¹⁹ Atdariet man taisnības vārtus, es ieiešu pa tiem un pateikšos Tam Kungam!

²⁰ Šie ir taisnības vārti, taisnie pa tiem ieies.

²¹ Es pateicos Tev, ka Tu mani paklausīji un esi mans glābējs.

²² Akmens, ko namdari nometuši pie malas, ir kļuvis par stūra akmeni.

²³ Tas ir Tā Kunga darbs, un tas ir brīnums mūsu acīs.

²⁴ Šī ir tā diena, ko Tas Kungs devis: priecāsimies un līksmosimies šinī dienā!

²⁵ Ak, Kungs, palīdzi! Ak, Kungs, lai labi izdodas!

²⁶ Slavēts lai ir, kas nāk Tā Kunga Vārdā! Mēs raidām jums pretī savu svētību no Tā Kunga nama.

²⁷ Tas Kungs ir Dievs, Viņš ir mūsu gaisma. Izraisiet deju vijas, greznojieties paši ar vītnēm un zaļumiem un greznojiet tā arī altāri līdz pat tā ragiem!

²⁸ Tu esi mans Dievs, es Tev pateicos. Es Tevi slavēšu, mans Dievs!

²⁹ Teiciet To Kungu, jo Viņš ir mīlīgs; tiešām, Viņa žēlastība paliek mūžīgi!

119. Psalm. Dieva vārdu un baušļu svētība

¹ Svētīgi tie, kas ir nenoziedzīgi savos ceļos, kas staigā pēc Tā Kunga baušļiem!

² Svētīgi tie, kas sargā Viņa liecības, kas Viņu meklē no visas sirds, ³ kas nedara netaisnību, bet staigā Viņa ceļos!

⁴ Tu pats pavēlēji stipri sargāt Tavus likumus un tiem rūpīgi sekot.

⁵ Kaut es uz to vien tiektos, lai sargātu un pildītu Tavus likumus!

⁶ Kad es turēšu visus Tavus baušļus sev acu priekšā, es nekad nepalikšu kaunā.

⁷ Es Tev pateicos ar skaidru sirdi, kad es mācos Tavas taisnības tiesas.

⁸ Es turēšu Tavus likumus, neatstāj mani pavisam!

⁹ Kā jauneklis uzturēs savu ceļu šķīstu? Kad turēsies pie Taviem vārdiem.

¹⁰ Es Tevi meklēju no visas sirds. Neļauj man aizmaldīties projām no Taviem baušļiem.

¹¹ Es turu Tavus vārdus savā sirdī, lai negrēkotu pret Tevi.

¹² Slavēts esi Tu, ak, Kungs! Māci man Tavus likumus.

¹³ Ar savām lūpām es varu noskaitīt visus Tavas mutes baušļus.

¹⁴ Es priecājos par Tavu liecību rādīto ceļu kā par dārgu mantu.

¹⁵ Es pārdomāju Tavas pavēles un vēroju Tavus ceļus.

¹⁶ Par Taviem likumiem man ir prieks, es neaizmirsīšu Tavu vārdu.

¹⁷ Dari labu Savam kalpam, lai es palieku dzīvs, tad es sekošu Tavam vārdam!

- 18 Atdari man acis, lai es skaidri saredzu Tavas bauslības brīnuma darbus!
19 Es esmu svešinieks virs zemes, neapslēp man Tavus baušļus!
20 Mana dvēsele nomokās ilgās pēc Taviem likumiem vienumēr.
21 Tu norāji lepnos un pārgalvīgos; nolādēti ir, kas aizmaldās projām no Taviem baušļiem!
22 Novērs no manis negodu un kaunu, jo es turu Tavas liecības.
23 Lai gan lieli kungi sēd un sarunājas pret mani, Tavs kalps pārdomā Tavus likumus.
24 Tavas liecības ir mans prieks un manas padoma devējas.
25 Mana dvēsele līp pie pišļiem, atspirdzini mani pēc Tava vārda!
26 Es Tev atklāju savus ceļus, un Tu mani paklausī. Māci man Tavus likumus!
27 Liec man saprast Tavu likumu noteiktos ceļus, tad es pārdomāšu Tavus brīnumus!
28 Mana dvēsele skumst asarās, stiprini mani ar Savu vārdu!
29 Pasargi mani no melu ceļiem, bet dāvini man Savus baušļus!
30 Es izredzēju sev patiesības ceļu, es turu sev acu priekšā Tavus rīkojumus.
31 Es turos pie Tavām liecībām, Kungs, nepamet mani kaunā!
32 Es tecēšu Tavas bauslības ceļu, jo Tu apgaismo manu sirdi.
33 Māci man, Kungs, Tavu likumu ceļus, un es staigāšu pa tiem līdz galam.
34 Apgaismo mani, ka es sargu Tavus baušļus un tos pildu no visas sirds!
35 Vadi mani pa Tavas bauslības ceļiem, jo tā ir mans prieks!
36 Piegriez manu sirdi Tavām liecībām, bet ne mantas kārei!
37 Nogriez manas acis no nīcīgā, piešķir man jaunus spēkus Tavos ceļos!
38 Liec, lai Tavs kalps Tavu bausli stingri atzīst par Tavu vārdu, ka viņš tiešām Tevi bīstas!
39 Pasargi mani no kauna, no kā es visai bīstos, jo Tavas tiesas ir taisnas!
40 Raugi, es ilgojos pēc Tavām pavēlēm, stiprini manu dzīvi ar Tavu taisnību!
41 Ak, Kungs, lai man notiek Tava žēlastība, Tava palīdzība pēc Tava vārda, ⁴² ka es varu atbildēt savam nopēlējam, jo es paļaujos uz Tavu vārdu, ⁴³ un neatrauj pavisam manai mutei patiesības vārdu, jo es gaidu uz Tavām tiesām!
44 Es turēšu Tavus baušļus vienumēr, mūžīgi mūžam; ⁴⁵ tā es staigāšu brīvi, jo es rūpējos par Tavām pavēlēm.
46 Es runāšu par Tavām liecībām ķēniņu priekšā un nepalikšu kaunā, ⁴⁷ jo es priecājos par Taviem baušļiem, tie man ir mīļi.
48 Es izstiepju savas rokas pēc Taviem baušļiem, ko es mīlu, un pārdomāju Tavus likumus.
49 Piemini vārdu, ko Tu esi teicis Savam kalpam un uz ko Tu man ļāvi cerēt!
50 Tā ir mana ieprieca manās bēdās, jo Tavs vārds mani atspirdzina.
51 Pārgalvji pārlietu mani apsmej, tomēr es neatkāpjos no Taviem baušļiem.
52 Kad es pieminu, Kungs, Tavus likumus no senām dienām, tad tas mani iepriecina.
53 Pret bezdievjiem mani pārņem sašutums, ka tie atmet Tavus baušļus.
54 Tavi likumi ir kļuvuši par manām slavas dziesmām manās svešniecības gaitās.
55 Pat naktī es pieminu, Kungs, Tavu Vārdu un turu Tavus baušļus.
56 Tā ir man liela manta, ka es turu Tavas pavēles.
57 Mans uzdevums, Kungs, ir, to es atzīstu, turēt Tavus vārdus.
58 Es Tevi lūdzu no visas sirds, esi man žēlīgs pēc Sava apsolījuma!
59 Es esmu pārdomājis savus ceļus un vēršu savus soļus atpakaļ pie Tavām liecībām.
60 Es steidzos bez kavēšanās pildīt Tavus baušļus.
61 Bezdievji apmetuši ap mani valgus, tomēr es neaizmirstu Tavus baušļus.
62 Nakts vidū es ceļos, lai pateiktos Tev par Tavas taisnības tiesām.
63 Es esmu draugs visiem tiem, kas Tevi bīstas un kas pilda Tavas pavēles.
64 Zeme ir pilna, Kungs, Tavas žēlastības, māci man Tavus likumus!
65 Tu, Kungs, esi darījis labu Savam kalpam pēc apsolījuma.
66 Māci man visu pareizi saprast un atzīt, jo es ticu Taviem baušļiem!
67 Es maldījos, pirms kļuvu pārbaudīts un pazemots, bet tagad es turu Tavu vārdu.
68 Tu esi mīlīgs un dari labu; māci man Tavus likumus!
69 Pārgalvji izdomājuši melus pret mani, bet es pildu Tavas pavēles no visas sirds.
70 Viņu sirds ir nejūtīga kā taukos ieaugusi, bet es priecājos par Taviem baušļiem.
71 Tas man bija par labu, ka mani pārbaudīja un pazemoja, lai es mācos Tavus likumus.
72 Tavas mutes norādījumi man ir labāki nekā veseli tūkstoši sudraba un zelta gabalu.
73 Tavas rokas mani radīja un veidoja, dod man gudrību, ka es mācos Tavus baušļus!
74 Kas tevi bīstas, tie redzēs mani un priecāsies, jo es paļaujos uz Tavu vārdu.

⁷⁵ Es zinu, Kungs, ka Tavas tiesas ir taisnas, un Tu pārbaudīji un pazemoji mani pēc Savas uzticības.

⁷⁶ Tava žēlastība lai mani iepriecina, kā Tu esi solījis Savam kalpam!

⁷⁷ Parādi man Savu žēlastību, ka es varu dzīvot, jo Tava bauslība ir mans prieks.

⁷⁸ Lepnie lai paliek kaunā, tie man uzbrūk ar meliem, bet es pārdomāju Tavas pavēles.

⁷⁹ Lai man piegriežas visi, kas Tevi bīstas un kas pazīst un atzīst Tavas liecības.

⁸⁰ Mana sirds lai stipri turas pie Taviem likumiem, ka es nepalieku kaunā.

⁸¹ Mana dvēsele ilgojas pēc Tavas palīdzības, es paļaujos uz Taviem vārdiem.

⁸² Manas acis ilgojas pēc Taviem apsolījumiem, tāpēc es nemitīgi jautāju: «Kad Tu mani iepriecināsi?»

⁸³ Es esmu kļuvis kā ādas vīna trauks dūmos, tomēr es neaizmirstu Tavus likumus.

⁸⁴ Cik Tavam kalpam vēl atlicis dienu ko dzīvot? Kad Tu turēsi tiesu pār maniem vajātājiem?

⁸⁵ Pārgalvji man rok bedres, tie, kas nerīkojas pēc Taviem likumiem.

⁸⁶ Visi Tavi baušļi ir patiesība! Mani vajā ar meliem. Palīdzi man!

⁸⁷ Tie mani zemes virsū gandrīz jau iznīcināja, bet es neatstāju Tavas pavēles.

⁸⁸ Uzturi mani dzīvu pēc Tavas žēlastības, tad es sekošu Tavas mutes liecībām!

⁸⁹ Tavs vārds, Kungs, stāv nelokāmi debesīs uz mūžīgiem laikiem!

⁹⁰ Tava patiesība un uzticība paliek uz radu radiem. Tu zemei esi licis pamatus, tā stāv stipri.

⁹¹ Pēc Taviem likumiem debess un zeme stāv vēl šodien, jo visas lietas Tev kalpo.

⁹² Ja Tava bauslība nebūtu bijusi mans prieks, es jau sen būtu aizgājis bojā savās bēdās.

⁹³ Tavas pavēles es neaizmirsīšu nemūžam, jo ar tām Tu mani stiprināji un no jauna atdzīvināji.

⁹⁴ Tavs es esmu, palīdzi man, jo es tuos pie Taviem noteikumiem!

⁹⁵ Bezdievji man uzglūn, lai mani iznīcinātu, bet es raugos uz Tavām liecībām.

⁹⁶ Es redzēju, ka pat visām pilnīgām lietām ir gals, bet Tavi baušļi ne ar ko nav ierobežoti.

⁹⁷ Cik Tava bauslība man ir mīļa! To es pārdomāju ik dienas.

⁹⁸ Gudrāku par maniem ienaidniekiem mani dara Tavi baušļi, jo tie ir vienumēr pie manis.

⁹⁹ Es esmu labāk izmācīts nekā visi mani skolotāji, jo es pārdomāju Tavas liecības.

¹⁰⁰ Es esmu gudrāks nekā vecie, jo es turu Tavas pavēles.

¹⁰¹ Es atturu savu kāju no ikviena ļauna soļa, lai pildītu Tavu vārdu.

¹⁰² Es neatkāpjos no Taviem noteikumiem, jo Tu esi mani mācījis.

¹⁰³ Cik saldi ir Tavi vārdi manai mutei, saldāki nekā medus manām lūpām!

¹⁰⁴ No Tavām pavēlēm es mācos, tādēļ es ienīstu visus viltus ceļus.

¹⁰⁵ Tavs vārds ir manu kāju spīdeklis un gaišums uz maniem ceļiem.

¹⁰⁶ Es esmu zvērējis un stingri apņēmies turēt Tavas taisnīgās tiesas.

¹⁰⁷ Es esmu ļoti nospiests, atspirdzini mani, Kungs, pēc Sava apsolījuma!

¹⁰⁸ Lai Tev patīk manas mutes labprātīgie upuri, ak, Kungs, māci man Tavas tiesas!

¹⁰⁹ Mana dvēsele ir vienumēr nāves briesmās, tomēr es neaizmirstu Tavus baušļus.

¹¹⁰ Bezdievji liek man cilpas, bet es neatkāpjos no Tavām pavēlēm.

¹¹¹ Tavas liecības ir mans mūžīgs ieguvums, jo tās ir mans sirdsprieks.

¹¹² Es noskaņoju savu sirdi vienumēr pildīt Tavus likumus līdz galam.

¹¹³ Es ienīstu divkosīgos, bet es mīlu Tavus baušļus.

¹¹⁴ Tu esi patvērums un vairogs, es gaidu uz Tavu vārdu.

¹¹⁵ Atkāpieties no manis, jūs ļauna darītāji, es turēšu sava Dieva baušļus!

¹¹⁶ Uzturi mani pie dzīvības pēc Tava vārda un neliec man ar manu cerību piedzīvot vilšanos un palikt kaunā!

¹¹⁷ Stiprini mani, lai es piedzīvotu palīdzību un lai es tad turētos pie Taviem likumiem vienumēr.

¹¹⁸ Tu atmet visus, kas atkāpjas no Taviem baušļiem, jo viņu viltība ir meli bez jebkāda panākuma.

¹¹⁹ Tu atstum visus bezdievjus virs zemes kā sārņus, tādēļ es mīlu Tavas liecības.

¹²⁰ Es tā bīstos no Tevis, ka šaušalas pāriet pār manām miesām, un man ir bail no Tavu tiesu sodiem.

¹²¹ Es tuos arvienu pie patiesības un taisnības, nenodod mani manu apspiedēju rokās.

¹²² Iestājies par Savu kalpu viņam par labu, ka lepnie pārgalvji nenodara man pāri un mani nenomāc!

¹²³ Manas acis ilgojas pēc Tavas palīdzības un pēc Tavas taisnības piepildījuma.

¹²⁴ Parādi žēlastību Savam kalpam un māci man Tavus likumus!

¹²⁵ Es esmu Tavs kalps, dod man gudrību, ka es saprotu Tavas liecības!

- ¹²⁶ Ir jau laiks, ka Tas Kungs dara savu, jo viņi ir pārkāpuši Tavus baušļus.
¹²⁷ Tādēļ es mīlu Tavus baušļus vairāk nekā zeltu, pat vairāk nekā šķīstu zeltu.
¹²⁸ Tādēļ es turu visas Tavas pavēles par taisnām, es ienīstu ikvienu viltus ceļu.
¹²⁹ Tavas liecības ir brīnišķīgas, tādēļ mana dvēsele turas pie tām.
¹³⁰ Kad kļūst izprotami Tavi vārdi, tie apgaismo un dara vientiesīgos gudrus.
¹³¹ Es atdaru savu muti ilgās, jo es slāpstu pēc Taviem baušļiem.
¹³² Piegriezies man un esi man žēlīgs, kā Tu dari tiem, kas mīl Tavu Vārdu!
¹³³ Stiprini manus soļus ar Tavu vārdu, un lai ļaunums nevalda pār mani!
¹³⁴ Atsvabini mani no cilvēku spaidiem, tad es pildīšu Tavas pavēles!
¹³⁵ Apgaismo Savu vaigu pār Savu kalpu un māci man Tavus likumus!
¹³⁶ Asaru upes izplūst no manām acīm, tādēļ ka daudzi netur Tavus baušļus.
¹³⁷ Tu, Kungs, esi taisns, un taisnas ir Tavas tiesas.
¹³⁸ Taisnībā Tu devi Savas liecības un nelokāmā uzticībā.
¹³⁹ Mani beidz nost manas kvēlās dusmas, tādēļ ka mani pretinieki aizmirst Tavus vārdus.
¹⁴⁰ Tavs vārds ir ļoti skaidrs, Tavam kalpam tas ir mīļš.
¹⁴¹ Es esmu mazs un neievērots, bet Tavas pavēles es neaizmirstu.
¹⁴² Tava taisnība ir mūžīga taisnība, un Tava bauslība ir patiesība.
¹⁴³ Kad man uziet bēdas un ciešanas, tad Tavi baušļi ir mans prieks.
¹⁴⁴ Tavu liecību taisnība ir mūžīga; liec man to saprast, tad es varēšu dzīvot!
¹⁴⁵ Es saucu no visas sirds, paklausi mani, ak, Kungs, es turēšu Tavus likumus!
¹⁴⁶ Es piesaucu Tevi, palīdzi man! Es turēšu Tavas liecības!
¹⁴⁷ Ar mazu gaismiņu es nāku, pēc palīga saukdams; es paļaujos uz Tavu vārdu.
¹⁴⁸ Manas acis mostas agri, vēl pirms sardzes maiņas, lai pārdomātu Tavus vārdus.
¹⁴⁹ Klausī manu balsi, Kungs, pēc Savas žēlastības, iedves man jaunu dzīvību un atspirdzini mani pēc Savām tiesām!
¹⁵⁰ Man laužas virsū ļaudis, kas dzenas pēc ļauna viltus, tie ir atkāpušies no Taviem baušļiem.
¹⁵¹ Bet Tu, Kungs, esi man tuvu, un visi Tavi baušļi ir patiesība.
¹⁵² Jau sen no Tavām liecībām man ir zināms, ka Tu tās esi devis uz mūžīgiem laikiem.
¹⁵³ Uzlūko manu postu un glāb mani, jo es neaizmirstu Tavus baušļus!
¹⁵⁴ Izved manu lietu un atsvabini mani, atspirdzini mani pēc Saviem vārdiem!
¹⁵⁵ Bezdievjiem paliek dvēseles glābšanas svētība sveša, jo viņi nerūpējas par Taviem likumiem.
¹⁵⁶ Liela ir, Kungs, Tava žēlastība; atdzīvini mani no jauna pēc Tavām tiesām!
¹⁵⁷ Daudz ir manu vajātāju un pretinieku, bet es neatkāpjos no Tavām liecībām.
¹⁵⁸ Man sāp, kad es redzu atkritējus, ka viņi netur Tavus vārdus.
¹⁵⁹ Redzi, es mīlu Tavas pavēles, piešķir man jaunu spirtumu, Kungs, pēc Tavas žēlastības!
¹⁶⁰ Visi tavi vārdi ir patiesība, un Tavas taisnās tiesas paliek mūžīgi.
¹⁶¹ Augsti valdnieki mani bez iemesla vajā, bet mana sirds bīstas tikai no Tava vārda.
¹⁶² Es priecājos par Tavu vārdu kā tāds, kas iegūst lielu kara laupījumu.
¹⁶³ Es ienīstu melus, tie man ir negantība, bet es mīlu Tavus baušļus.
¹⁶⁴ Septiņreiz dienā es Tevi teicu par Tavām taisnajām tiesām.
¹⁶⁵ Kas Tavu bauslību mīl, tiem ir liels miers, un tie nekur neklūp.
¹⁶⁶ Es gaidu, ak, Kungs, uz Tavu glābiņu un daru pēc Taviem baušļiem.
¹⁶⁷ Mana dvēsele turas pie Tavām liecībām, un tās man ir no sirds mīļas.
¹⁶⁸ Es sargu Tavas pavēles un liecības, jo visi mani ceļi ir zināmi Tavā priekšā.
¹⁶⁹ Manas vaimanas lai nāk, ak, Kungs, Tava vaiga priekšā, dod man īstu Tava vārda saprašanu!
¹⁷⁰ Mana lūgšana lai nāk Tava vaiga priekšā, Kungs! Izglāb mani pēc Sava apsoliņuma!
¹⁷¹ Manas lūpas teiktin teiks Tavu slavu, jo Tu man māci Tavus likumus.
¹⁷² Mana mēle dziedās par Tavu solījumu, jo visi Tavi baušļi ir taisni.
¹⁷³ Tava roka lai man palīdz, jo Tavas pavēles es esmu sev izraudzījis par savas dzīves vadītājām.
¹⁷⁴ Es ilgojos pēc Tavas pestīšanas, ak, Kungs, un Tava bauslība ir mans prieks.
¹⁷⁵ Uzturi manu dvēseli, ka tā tevi var slavēt, un Tavas tiesas lai man palīdz.
¹⁷⁶ Es maldos kā pazudusi avs; tad nu meklē Savu kalpu, jo es nekad neaizmirstu Tavus baušļus!

120. Psalm. Pret viltus mēlēm

¹ Svētceļnieku dziesma. Es piesaucu To Kungu savās bēdās, un Viņš mani paklausīja.

² Ak, Kungs, izglāb manu dvēseli no melkuļu lūpām un no viltus mēlēm!

³ Ko viltīga mēle Tev dos, vai ko viņa Tev pieliks?

- ⁴ Tā ir kā spēcīga cīnītāja asas bultas, kā gailošas paegļa ogles!
⁵ Cik žēl, ka es esmu svešinieks Mešekā, ka man jādzīvo Kedara teltīs!
⁶ Pārāk ilgi man jādzīvo pie tiem, kas ienīst mieru.
⁷ Es turu mieru, bet, līdzko es runāju, viņi cenšas izraisīt karus.

121. Psalm. Dievs ir cilvēku sargs

- ¹ Svētceļnieku dziesma. Es paceļu savas acis uz kalniem: no kurienes gan man nāks palīdzība?
² Mana palīdzība nāk no Tā Kunga, kas radījis debesis un zemi.
³ Viņš neļaus tavai kājai slīdēt; kas tevi sargā, tas nesnauž!
⁴ Redzi, Israēla sargs nesnauž neguļ.
⁵ Tas Kungs ir tavš sargs, Tas Kungs ir tava paēna tev pa tavu labo roku, ⁶ ka dienā saule tevi nespiež, nedz mēness naktī.
⁷ Tas Kungs lai tevi pasargā no visa ļauna, Viņš lai pasargā tavu dvēseli.
⁸ Tas Kungs lai pasargā tavu izešanu un ieiešanu no šā laika mūžīgi.

122. Psalm. Jeruzālemes godība

- ¹ Dāvida svētceļnieku dziesma. Es priecājos, kad man teica: «Iesim Tā Kunga namā!»
² Mūsu kājas te nu stāv tavos vārtos, Jeruzāleme.
³ Jeruzāleme, tu, kas atkal par pilsētu no jauna uzcelta, kas sevī cieši noslēgta un visapkārt nostiprināta, ⁴ kurp, kalnā virzīdamās, dodas un kur pulcējas ciltis, Tā Kunga ciltis, kā Israēla tautai noteikts, slavēt Tā Kunga Vārdu, ⁵ jo tur stāv novietoti tiesas krēsli, Dāvida nama krēsli.
⁶ Nesiet Jeruzālemei miera sveicienu! Lai tiem labi klājas, kas tevi mīl!
⁷ Miers lai ir tavos mūros un labklājība tavās pilīs!
⁸ Manu brāļu un draugu dēļ es vēlu tev mieru.
⁹ Tā Kunga, mūsu Dieva, nama dēļ es centīšos pēc tava labuma.

123. Psalm. Ticīgo acis raugās uz To Kungu

- ¹ Svētceļnieku dziesma. Es paceļu savas acis uz Tevi, Tu, kas sēdi Savā goda krēslā debesīs!
² Redzi, kā kalpu acis raugās uz savu kungu rokām un kalpones acis uz savas kundzes rokām, tā raugās mūsu acis uz To Kungu, mūsu Dievu, kamēr Viņš apžēlosies par mums.
³ Apžēlojies par mums, Kungs, apžēlojies par mums, jo mēs esam nicināti pārlieku!
⁴ Mūsu dvēsele ir pārsātināta ar vieglprātīgo nievājumiem un lepno nicinājumiem.

124. Psalm. Dievs ar mums

- ¹ Dāvida svētceļnieku dziesma. Ja Tas Kungs nebūtu bijis ar mums, tā lai saka Israēls, ² ja Tas Kungs nebūtu bijis ar mums, kad cilvēki pret mums cēlās, ³ tad viņi mūs būtu aprijuši dzīvus, kad iedegās pret mums viņu dusmas; ⁴ tad ūdens mūs būtu applūdinājis un upes viņi mūs aizskalojuši, ⁵ tad ūdens bangas būtu mums visiem pārvēlušās pāri.
⁶ Slavēts lai ir Tas Kungs, ka Viņš mūs nedeva viņu zobiem par laupījumu!
⁷ Mūsu dvēsele ir izglābta kā putns no mednieka tīkliem; pārrauti ir tīklu valgi, un mēs esam glābti!
⁸ Mūsu palīdzība stāv Tā Kunga Vārdā, kas radījis debesis un zemi.

125. Psalm. Cerība nepamet kaunā

- ¹ Svētceļnieku dziesma. Kas uz To Kungu cer, tie nešaubīsies, bet mūžīgi stāvēs kā Ciānas kalns.
² Kā ap Jeruzālemi ir visapkārt kalni, tā ir Tas Kungs ap Savu tautu no šā laika mūžīgi.
³ Jo bezdievju scepteris nepaliks kā nomācējs pār taisno mantojuma daļu, lai arī taisnie neizstiepj savas rokas uz netaisnību.
⁴ Dari, Kungs, labajiem labu un tiem, kas sirdī šķīsti!
⁵ Bet, kas uz neceļiem noklīst, tos Tas Kungs lai aizden kopā ar ļauna darītājiem. Miers lai ir pār Israēlu!

126. Psalm. Ieprieca asarās

- ¹ Svētceļnieku dziesma. Kad Tas Kungs atveda atpakaļ Ciānas cietumniekus, tad mēs bijām kā tādī, kas sapņus redz.

² Tad mūsu mute bija pilna smieklu un mūsu mēle pilna gaviļu; tad savā starpā runāja citas tautas: «Tas Kungs lielas lietas viņu vidū ir darījis!»

³ Tiešām, Tas Kungs ir darījis lielas lietas, par to mēs priecājamies.

⁴ Atved, Kungs, atpakaļ mūsu cietumniekus, kā lietus liek atgriezties savās guļtnēs upēm dienvidu zemēs!

⁵ Kas ar asarām sēj, tie ar gaviļiem pļaus: ⁶ viņi aiziet un raud, dārgu sēklu sējai nesdami, bet tiešām ar prieku viņi atkal nāks un nesīs mājup savus kūlišus.

127. Psalm. Kur Dieva svētība, tur visa pilnība

¹ Salamana svētceļnieku dziesma. Ja Tas Kungs namu neuzceļ, tad darbojas velti, kas gar to strādā. Ja Tas Kungs pilsētu neapsargā, tad velti sargs nomodā.

² Ir velti, ka jūs agri ceļaties un vēlu paliekat nomodā un ēdat savu maizi ar rūpēm; saviem mīļajiem Viņš to bagāti dod miegā.

³ Lūk, bērni ir Tā Kunga dāvana, un bērnu svētība mums ir Viņa atlīdzība.

⁴ Jaunības spēkā dzemdinātie dēli ir kā bultas stipra vīra rokā.

⁵ Svētīgs ir tas vīrs, kas ar tām pildījis savu bultu maksti. Tie nepaliks kaunā, kad tiem jāsastopas vārtos ar saviem ienaidniekiem.

128. Psalm. Ģimenes svētība

¹ Svētceļnieku dziesma. Svētīgs ikviens, kas To Kungu bīstas un staigā Viņa ceļus!

² Tu pārtiksi no savu roku darba, svētīgs tu esi, tev labi klājas!

³ Tava sieva ir kā auglīgs vīnakoks tavā namā, tavi bērni kā eļļas koka zariņi ap tavu galdu.

⁴ Tiešām, tā ir svētīts tas vīrs, kas bīstas To Kungu.

⁵ Tas Kungs lai tevi svētī no Ciānas, ka tu ar prieku redzi Jeruzālemes laimi un labumu visas savas mūža dienas ⁶ un redzi arī savus bērnu bērnus. Miers lai ir pār Israēlu!

129. Psalm. Israēla ciešanas un palīdzība

¹ Svētceļnieku dziesma. Viņi mani ir nikni vajājuši no manas jaunības dienām, tā lai saka Israēls, ² viņi ir mani nikni vajājuši no manas jaunības dienām, bet nav mani uzvarējuši.

³ Uz manas muguras arāji ir aruši un dzinuši garas vagas.

⁴ Bet Tas Kungs ir taisns, Viņš sarāva bezdievju valgus.

⁵ Kaunā ir jāpaliek un jāatkāpjas visiem, kas ienīst Ciānu!

⁶ Lai viņi kļūst kā zāle uz jumta, kas nokalst, pirms to noplūc, ⁷ ar ko pļāvējs nepilda savu roku, nedz kūlišu sējējs savu klēpi.

⁸ Un garāmgājēji lai nesaka: «Dieva svētība lai nāk pār jums! Mēs jūs svētījam Tā Kunga Vārdā!»

130. Psalm. Grēku sūdzēšana un lūgšana

¹ Svētceļnieku dziesma. No dziļumiem es piesaucu, Kungs, Tevi:

² «Ak, Kungs, klausī manu balsi, Tavas ausis lai dzird manas sirds skaļās sāpju nopūtas!»

³ Ja Tu, Kungs, gribi noziegumus pielīdzināt, kas gan, ak, Kungs, lai pastāv?

⁴ Bet pie Tevis ir piedošana, lai Tevi bīstas.

⁵ Es gaidu uz To Kungu, mana dvēsele gaida, es paļaujos uz Viņa vārdu.

⁶ Mana dvēsele gaida uz To Kungu vairāk nekā naktssargi uz rīta ausmu. Jā, tiešām, vairāk nekā naktssargi uz rīta ausmu.

⁷ Israēl, ceri uz To Kungu! Jo Tā Kunga rokā ir žēlastība, un Viņa ziņā ir pestīšanas bagātība, ⁸ un Viņš atpestīs Israēlu no visiem viņa noziegumiem.

131. Psalm. Lūgšana sirds pazemībā

¹ Dāvida svētceļnieku dziesma. Mana sirds, Kungs, nav lepna, un manas acis nav augstprātīgas. Es netīkoju pēc lielām lietām, kas man būtu par augstām.

² Tiešām, es savu dvēseli apmierināju un klusināju kā no mātes krūts atšķirtu bērnu, mana dvēsele ir manī kā atšķirts bērns.

³ Israēl, ceri uz To Kungu no šā laika mūžīgi!

132. Psalm. Mājas vieta Tam Kungam. Tā Kunga apsolījums Dāvidam

¹ Svētceļnieku dziesma. Piemini, ak, Kungs, Dāvidu un visas viņa ciešanas, viņu, ² kas zvērēja Tam Kungam un solījās Jēkaba varenajam:

³ «Tiešām, es neiešu savas telts mītnē, es nekāpšu savas gultas cisās, ⁴ es neatvēlēšu savām acīm miegu un neļaušu snaust saviem acu plakstiem, ⁵ līdz kamēr nebūšu atradis vietu Tam Kungam, mājokli Jēkaba varenajam!»

⁶ Redzi, mēs dzirdējām par to Efratā, mēs to atradām Jaāra laukos:

⁷ «Iesim Viņa mitekli un zemosimies Viņa kāju pamesla priekšā!

⁸ Nāc, Kungs, Savā dusas vietā, Tu un Tavas godības šķirsts!

⁹ Tavi priesteri lai tērpjas taisnībā, un lai gaviļē Tavi svētie!

¹⁰ Sava kalpa Dāvida dēļ nenoraidi Sava svaidītā vaigu!»

¹¹ Tas Kungs ir devis Dāvidam patiesu zvērestu, no tā Viņš neatkāpsies: «No tavas miesas augļiem vienu Es celšu uz tava troņa.

¹² Ja tavi dēli turēs Manu derību un Manas liecības, ko Es tiem mācīšu, tad arī viņu dēli sēdēs mūžīgi uz tava troņa!»

¹³ Jo Tas Kungs ir izraudzījis Ciānu, tur Viņš grib mājot.

¹⁴ «Tā ir Mana dusas vieta uz visiem laikiem, te Es mājošu, jo tā Es vēlos.

¹⁵ Svētīdams Es svētīšu Ciānas barību, tās nabagus Es paēdināšu ar maizi.

¹⁶ Es apģērbšu tās priesterus ar pestīšanu, un gaviļēt gaviļēs tās svētie.

¹⁷ Tur es uzcelšu Dāvidam ragu,⁹ Es Savam svaidītajam sagādāšu spīdekli.

¹⁸ Viņa ienaidniekus Es apģērbšu ar kaunu, bet viņa galvā mirdzēs viņa valdnieka kronis!»

133. Psalm. Vienprātības laime

¹ Dāvida svētceļnieku dziesma. Redzi, cik jauki un cik mīļi, kad brāļi kopā dzīvo vienprātīgi!

² Tas ir kā dārga eļļa, kas pil no galvas bārdā, Ārona bārdā, un notek uz viņa drēbju vīlēm.

³ Tas ir kā Hermona rasa, kas nokrīt uz Ciānas kalniem, jo tur Tas Kungs ir apsolījis svētību un dzīvību mūžīgi!

134. Psalm. Svētīšanas vārdi

¹ Svētceļnieku dziesma. Redzi, teiciet tad nu To Kungu, visi Viņa kalpi, jūs, kas stāvat naktī Tā Kunga namā!

² Paceliet savas rokas uz svēto vietu un teiciet To Kungu!

³ Tas Kungs, kas radījis debesis un zemi, lai tevi svētī no Ciānas!

135. Psalm. Slava visuvarenajam Dievam

¹ Alelujā! Teiciet Tā Kunga Vārdu, teiciet, jūs Tā Kunga kalpi, ² kas jūs stāvat Tā Kunga namā, mūsu Dieva nama pagalmos!

³ Teiciet To Kungu, jo Viņš ir žēlīgs, dziediet Viņa Vārdam, jo Viņš ir mīlīgs!

⁴ Jo Tas Kungs Jēkabu Sev izredzējis un arī Israēlu par Savu īpašumu.

⁵ Tiešām, es zinu: liels ir Tas Kungs, un mūsu Dievs ir lielāks par visiem dieviem.

⁶ Visu, ko Tas Kungs grib, to Viņš izdara debēs un virs zemes, jūrā un ūdeņu dzelmē.

⁷ Viņš liek pacelties miglai no zemes galiem, ievada ar zibeņiem lietu, izved vēju no tā slēptuvēm.

⁸ Viņš nokāva Ēģiptes pirmdzimušos – gan cilvēkus, gan lopus; ⁹ Viņš darīja zīmes un brīnumus tavā vidū, Ēģiptes zeme, pret faraonu un visiem viņa kalpiem.

¹⁰ Viņš sagrāva lielas tautas un nogalināja varenus ķēniņus: ¹¹ Sihonu, amoriešu ķēniņu, un Ogu, Basanas ķēniņu, un sagrāva visas Kānaāna ķēniņu valstis, ¹² un atdeva viņu zemi par mantojumu, par mūža mantojumu Savai Israēla tautai.

¹³ Ak, Kungs, Tavs Vārds paliek mūžīgi, Tava slava, Kungs, uz radu radiem, ¹⁴ jo Tas Kungs spriedīs tiesu Savai tautai, un Viņš apžēlosies par Saviem kalpiem.

¹⁵ Citu tautu elki ir sudrabs un zelts, tie ir cilvēku roku darināti, ¹⁶ tiem ir mute, bet tie nevar runāt, tiem ir acis, bet tie neredz, ¹⁷ tiem ir ausis, bet tie nevar dzirdēt, tiem nav arī dvasas mutē.

¹⁸ Tādi paši ir arī tie, kas tos darina, un visi, kas paļaujas uz tiem!

¹⁹ Jūs, Israēla nams, teiciet To Kungu! Jūs, Ārona nams, teiciet To Kungu!

²⁰ Jūs, Levija nams, teiciet To Kungu! Jūs, kas bīstaties To Kungu, teiciet To Kungu!

⁹ Rags šeit simbolizē varu.

²¹ No Ciānas lai ir slavēts Tas Kungs, kas mājo Jeruzālemē! Alelujā!

136. Psalm. Pateicība Dievam par Viņa žēlastību

¹ Teiciet To Kungu, jo Viņš ir laipnīgs; jā, tiešām, Viņa žēlastība paliek mūžīgi!
² Teiciet visu dievu Dievu, Viņa žēlastība paliek mūžīgi!
³ Teiciet visu kungu Kungu, Viņa žēlastība paliek mūžīgi!
⁴ Viņu, kas dara lielus brīnumus, vienīgi Viņš, Viņa žēlastība paliek mūžīgi,
⁵ kas debesis ar gudrību radījis, Viņa žēlastība paliek mūžīgi,
⁶ kas zemi pār ūdeņiem izplatījis, Viņa žēlastība paliek mūžīgi,
⁷ kas lielos spīdekļus radījis, Viņa žēlastība paliek mūžīgi,
⁸ sauli, lai tā valda dienā, Viņa žēlastība paliek mūžīgi,
⁹ mēnesi un zvaigznes, lai valda naktī, Viņa žēlastība paliek mūžīgi,
¹⁰ Viņš nokāva ēģiptiešu pirmdzimušos, Viņa žēlastība paliek mūžīgi,
¹¹ un izveda Israēlu no viņu vidus, Viņa žēlastība paliek mūžīgi,
¹² ar stipru roku un paceltu elkoni, Viņa žēlastība paliek mūžīgi,
¹³ Viņš pāršķēla Niedru jūru, Viņa žēlastība paliek mūžīgi,
¹⁴ un izveda Israēlu tur vidū cauri, Viņa žēlastība paliek mūžīgi,
¹⁵ un nogremdēja faraonu un viņa karaspēku Niedru jūrā, Viņa žēlastība paliek mūžīgi,
¹⁶ Viņš vadīja tuksnesī Savu tautu, Viņa žēlastība paliek mūžīgi,
¹⁷ Viņš sakāva lielus ķēniņus, Viņa žēlastība paliek mūžīgi,
¹⁸ un nogalināja varenus ķēniņus, Viņa žēlastība paliek mūžīgi,
¹⁹ Sihonu, amoriešu ķēniņu, Viņa žēlastība paliek mūžīgi,
²⁰ un Ogu, Basanas ķēniņu, Viņa žēlastība paliek mūžīgi,
²¹ un atdeva viņu zemi par mantojumu, Viņa žēlastība paliek mūžīgi,
²² par īpašumu Israēlam, Savam kalpam, Viņa žēlastība paliek mūžīgi,
²³ Viņš, kas mūs pieminēja mūsu pazemojumā un neaizmirsā mūsu bēdās, Viņa žēlastība paliek mūžīgi,
²⁴ un mūs atsvabināja no mūsu vajātājiem, Viņa žēlastība paliek mūžīgi.
²⁵ Viņš dod barību visai dzīvībai radībai, Viņa žēlastība paliek mūžīgi.
²⁶ Teiciet Dievu debesīs, jo Viņa žēlastība paliek mūžīgi!

137. Psalm. Jūdu raudu dziesma pie Bābeles upēm

¹ Pie Bābeles upēm – tur mēs sēdējām un raudājām, kad pieminējām Ciānu.
² Savas cītaras mēs tur pakārām vītolos, ³ jo mūsu gūsta uzraugi tur prasīja no mums dziesmas un mūsu nomācēji līksmību: «Dziediet mums kādu no savām Ciānas dziesmām!»
⁴ Kā lai mēs dziedam Tā Kunga dziesmas svešā zemē?
⁵ Ja es tevi aizmirstu, Jeruzāleme, tad lai nokalst man mana labā roka!
⁶ Mana mēle lai pielīp pie aukslējām, ja es tevi nepieminētu, ja es neatzītu Jeruzālemi par savu augstāko prieku!
⁷ Piemini, Kungs, Edoma bērniem Jeruzālemes nelaiemes dienu, kad viņi teica: «Noārdiet, noārdiet to līdz pamatiem!»
⁸ Bābeles meita, tu visu Bābeles iedzīvotāju kopa, tu postītāja! Svētīgs, kas tev atmaksā par to, ko tu mums esi darījusi!
⁹ Svētīgs tas, kas sagrābs tavus mazos bērnus un viņus satrieks pret klintīm!

138. Psalm. Pateicība Dievam par Viņa žēlastības dāvanām

¹ Dāvida psalms. Es Tevi, Kungs, teikšu no visas sirds, es dievu priekšā Tev dziedāšu slavas dziesmas; ² es Tevi pielūgšu Tavā svētajā namā, es teikšu Tavu Vārdu par Tavu žēlastību un uzticību, jo Tu esi pār Savu vārdu paaugstinājis Savus apsolījumus.
³ Kad es Tevi piesaucu, Tu mani paklausīji un devi manai dvēselei drosmi un spēku.
⁴ Visi ķēniņi virs zemes teiks Tevi, Kungs, kad viņi dzirdēs Tavas mutes vārdus, ⁵ un viņi dziedās par Tā Kunga ceļiem, jo Tā Kunga godība ir liela.
⁶ Tiešām, Tas Kungs ir dižens, tomēr Viņš uzlūko pazemīgo un pazīst lepno jau no tālienes.
⁷ Kad man jāstaigā zem ciešanu spaida, Tu uzturi manu dzīvību; Tu izstiep Savu roku pret manu ienaidnieku dusmām, un Tava labā roka man palīdz un palīdzēs.
⁸ Tas Kungs to darīs manas glābšanas labā! Tava žēlastība, Kungs, paliek mūžīgi! Neatstāj Savu roku darbu!

139. Psalm. Dievs visuzinātājs un visu valdnieks

- ¹ Dziedātāju vadonim. Dāvida psalms. Kungs, Tu izproti mani visos sīkumos un mani pazīsti.
² Tu zini – vai es sēdu vai ceļos – Tev ir skaidras manas domas jau no tālienes.
³ Vai es eju, vai es guļu, Tu esi ap mani, un Tev ir zināmi visi mani ceļi, ⁴ jo nav vārda uz manas mēles, kas Tev, Kungs, nebūtu zināms.
⁵ Tu esi ap mani no visām pusēm, Tu turi Savu roku pār mani.
⁶ Šī atziņa man ir pārāk brīnišķa un pārāk augsta, es nevaru to saprast.
⁷ Kurp lai es aizeju no Tava Gara, un kurp lai es bēgu no Tava vaiga?
⁸ Ja es kāptu debesīs, Tu tur esi, ja es nokāptu ellē, Tu esi arī tur.
⁹ Ja man būtu rītausmas spārni un es nolaistos jūras malā, ¹⁰ tad arī tur mani vadītu Tava roka un Tava labā roka mani turētu.
¹¹ Ja es teiktu: galīga tumsa lai mani apklāj, un par nakti lai kļūst ap mani gaisma, – ¹² tad arī tumsība Tev nebūtu tumša, un nakts tev spīdētu kā diena, tumsība Tev būtu kā gaisma.
¹³ Jo Tu radīji manas ikstis, Tu mani veidoji un piešķīri man ķermeni manas mātes miesās.
¹⁴ Es Tev pateicos, ka es esmu tik brīnišķi radīts, brīnišķi ir Tavi darbi, mana dvēsele to labi zina.
¹⁵ Manas būtnes veidojums Tev nebija apslēpts, kad es slepenībā tapu radīts, zemes dziļumos veidots.
¹⁶ Tavas acis mani redzēja kā bezmiesas iedīgli, un Tavā grāmatā bija rakstītas visas manas dienas, jau noteiktas, kad to vēl nebija it nevienas.
¹⁷ Cik dārgas man ir Tavas domas, ak, Dievs, un cik liels ir to daudzums!
¹⁸ Ja tās gribētu saskaitīt, tad to būtu vairāk nekā smiltis. Kad es uzmostos, es esmu vēl arvienu pie Tevis.
¹⁹ Kaut Tu bezdievjus nokautu, ak, Dievs! Kaut asinskārie atstātos no manis!
²⁰ Ar ļaunprātīgu viltu viņi runā par Tevi un kā Tavi ienaidnieki nelietīgi valkā Tavu Vārdu.
²¹ Vai lai es neienīstu tos, kas Tevi, Kungs, ienīst, un nenovēršos ar riebumu no tiem, kas pret Tevi ceļas?
²² Nīstin es viņus ienīstu, līdz galam viņi ir mani ienaidnieki.
²³ Pārbaudi mani, ak, Dievs, un izzini manu sirdi; izmeklē mani un izdibini skaidri manas domas,
²⁴ un lūko, vai es neesmu uz ļauna ceļa, tad vadi mani pa mūžības ceļu!

140. Psalm. Lūgšana pēc palīdzības pret ienaidniekiem

- ¹ Dziedātāju vadonim. Dāvida psalms.
² Izglāb mani, Kungs, no ļauniem cilvēkiem un pasargi mani no varas darbu darītājiem, ³ kas lolo savā sirdī ļaunu un ceļ ik dienas karu.
⁴ Viņi trin savu mēli kā čūskas, odžu inde un dzelonis ir zem viņu lūpām. (Sela.)
⁵ Pasargi mani, Kungs, no bezdievju rokām, izglāb mani no varas darbu darītājiem, kas domā sajaukt manus soļus!
⁶ Nekautrīgie izliek man cilpas un valgus, viņi izstiepj tīklu gar ceļa malu un izliek man slazdus. (Sela.)
⁷ Es saku uz To Kungu: Tu esi mans Dievs, klausies, ak, Kungs, manas sirds lūgšanas balsi!
⁸ Kungs, Kungs, mans varenais glābējs, Tu apsedzi man manu galvu cīņas dienā.
⁹ Nedod, Kungs, bezdievim, ko tas kāro, lai neizdodas viņa ļaunais nodoms! (Sela.)
¹⁰ Kad viņi paceļ galvas visapkārt ap mani, tad nelaime, par ko viņu lūpas runā, lai krīt uz viņiem pašiem!
¹¹ Lai krīt uz viņiem kvēlojošas ogles. Lai Viņš met viņus ugunī, ūdens plūdos, ka viņi vairs neceļas!
¹² Nopēlējs nepastāvēs zemes virsū, nelaimes varmāku vajās un satrieks.
¹³ Es zinu, ka Tas Kungs vedīs nelaimīgā lietu un izkārtos nabagam tiesu.
¹⁴ Tiešām, taisnie teiks Tavu Vārdu, sirdsšķīstie pastāvēs Tava vaiga priekšā.

141. Psalm. Lūgšana, lai Dievs pasargā no ļauna

- ¹ Dāvida psalms. Kungs, es piesaucu Tevi, steidzies pie manis, uzklausi manu balsi, kad es piesaucu Tevi!
² Mana lūgšana lai nāk Tavā priekšā kā kvēpināmais upuris, mana roku pacelšana kā vakara upuris!
³ Pasargi, ak, Kungs, manu muti un sargi manas lūpas!

⁴ Neļauj manai sirdij griezties uz ļaunu, ka es nedaru grēcīgus darbus kopā ar ļaundariem. No viņu saldumiem es negribu neko baudīt.

⁵ Lai taisnais mani sit, tā būs mīlestība, un lai viņš mani pārmāca, tā būs eļļa uz galvas, tam lai mana galva neliedz. Tomēr es vienmēr lūdzu, lai viņi man nenodara ko ļaunu.

⁶ Bet viņu tiesneši un vadoņi lai top nogāzti no klints sienas, tad ļaudis klausīsies uz maniem vārdiem, un tie ļaudīm liksies mīļīgi.

⁷ Kā arājs uzplēš zemi un saar to vienās bedrēs, tā ir izkaisīti mūsu kauli pa kapu dziļumiem līdz pašai pazemei.

⁸ Bet manas acis raugās uz Tevi, Tu Kungs mans Dievs. Es paļaujos uz Tevi, neatstum manu dvēseli!

⁹ Pasargi mani no slazdu valga, ko viņi man izlikuši, un no ļaundaru slazdu cilpām!

¹⁰ Bezdievjai lai krīt paši savos tīklos, bet es tiem paiešu garām!

142. Psalm. Lūgšana lielās bēdās

¹ Dāvida psalms, lūgšana, kad viņš bija paslēpies alā.

² Es piesaucu To Kungu ar skaļu balsi, es lūdzu To Kungu sirsnīgos vārdos.

³ Es izkratu Viņa priekšā savu sirdi un izsūdzu Viņam savas bēdas.

⁴ Kad mans gars skumst izmisumā, Tev tomēr mans ceļš ir zināms. Ceļā, kur man jāiet, viņi slepeni liek man valgus.

⁵ Kad raugos pa labi, redzi, tur nav neviena, kas mani saprot; nekur nevaru tverties, neviens nebēdā par manu dvēseli.

⁶ Tevi es piesaucu, Kungs, un saku: Tu esi mans patvērums, mana daļa dzīvo zemē!

⁷ Uzklasi manas vaimanas, jo es esmu visai nomākts! Izglāb mani no maniem vajātājiem, jo viņi ir man par spēcīgiem!

⁸ Atsvabini manu dvēseli no cietuma, lai es teicu Tavu Vārdu! Par mani gaviļēs taisnie, kad Tu man darīsi labu.

143. Psalm. Grēku sūdzēšana un lūgšana pēc palīga

¹ Dāvida psalms. Klausī, ak, Kungs, manu lūgšanu, ņem vērā manas sirds lūgšanas balsi pēc Savas patiesības un uzklasi mani pēc Savas taisnības!

² Un neej tiesā ar Savu kalpu, jo Tavā priekšā nav neviena taisna dzīvajo vidū.

³ Ienaidnieks vajā manu dvēseli, viņš notriec manu dzīvību pie zemes, viņš grūž mani tumsā kā jau sen nomirušos.

⁴ Izmisis ir mans gars, un satraukta krūtīs ir mana sirds.

⁵ Es pieminu senos laikus, es atceros visu Tavu darbu un pārdomāju visu, ko Tava roka darījusi.

⁶ Es paceļu savas rokas pret Tevi, mana dvēsele tvīkst pēc Tevis kā izslāpusi zeme. (Sela.)

⁷ Steidzies, Kungs, un paklasi mani, mans gars krīt izmisumā! Neapslēp Savu vaigu no manis, lai netopu kā tie, kas nogrimst kapa bedrē.

⁸ Liec man piedzīvot Tavu žēlastību jau no paša rīta, jo es paļaujos uz Tevi! Rādi man to ceļu, pa kuru man jāiet, jo es paceļu savu dvēseli uz Tevi!

⁹ Izglāb mani, Kungs, no maniem ienaidniekiem, es turos pie Tevis!

¹⁰ Māci man darīt pēc Tava prāta, jo Tu esi mans Dievs, Tavs labais Gars lai vada mani pa taisnu ceļu!

¹¹ Tava Vārda dēļ, ak, Kungs, uzturi mani pie dzīvības, izved manu dvēseli no bēdām Savas taisnības dēļ!

¹² Un iznīcini pēc Savas žēlastības manus ienaidniekus un izdeldē visus, kas apbēdina manu dvēseli, jo es esmu Tavs kalps!

144. Psalm. Pateicība un lūgšana

¹ Dāvida psalms. Slavēts lai ir Tas Kungs, mana klints, kas māca manām rokām cīņas mākslu un dara manus pirkstus vingrus karam!

² Mans labdaris un mana stiprā pils, mans patvērums un mans glābējs, mans vairogs, uz ko es paļaujos, Viņš dara manu tautu man paklausīgu, Viņš man pakļāvis arī citas tautas!

³ Ak, Kungs, kas ir cilvēks, ka Tu viņu piemini? Un cilvēka bērns, ka Tu viņu ievēro?

⁴ Cilvēks ir kā dvašas pūsma, viņa dzīves laiks ir kā ēna, kas ātri pārļaižas pāri.

⁵ Atver, Kungs, Savas debesis un nokāp zemē, aizskar kalnus, lai tie kūp!

⁶ Met zibeņus un izkļiedē manus ienaidniekus, sūti Savas bultas un satriec viņus!

- ⁷ Izstiep Savas rokas no augšas, glāb mani, izglāb mani no ūdens plūdiem, no svešinieku rokas.
⁸ Viņu mute runā melus, un viņu labā roka ir viltus roka.
⁹ Ak, Dievs, es Tev dziedāšu jaunu dziesmu, es Tev spēlēšu ar desmitstīgu cītarām, ¹⁰ Tev, Tu, kas ķēniņiem dod uzvaru, Tu izglābi Savu kalpu Dāvidu no slepkavu zobena!
¹¹ Glāb mani, izglāb mani no svešinieku dēlu rokas, kas ar savu muti runā melus un kuru labā roka ir viltus pilna.
¹² Bet dod savukārt, ka mūsu dēli izaug savā jaunībā kā kupli zaļojoši dēsti, mūsu meitas lai būtu kā izcirsti stūra stabi skaisti veidotajās piļu celtnēs!
¹³ Ka mūsu klētis būtu pilnas un izsniegtu pēc tam visādu mantu, ka mūsu avju ganāmie pulki vestos pa tūkstošiem un pa simts tūkstošiem mūsu laidasos.
¹⁴ Lai mūsu liellopi vaislojas, lai nenotiek zaudējumi un laupīšana, un lai nav dzirdami vaidi mūsu ielās!
¹⁵ Svētīga tā tauta, kurai tā klājas! Svētīga tā tauta, kam Tas Kungs ir par Dievu!

145. Psalm. Žēlīgs un sirdsžēlīgs ir Tas Kungs

- ¹ Dāvida slavas dziesma. Es Tevi augsti teikšu, mans Dievs, Tu ķēniņ, un slavēšu Tavu Vārdu mūžīgi mūžam!
² Ik dienas es Tevi teikšu un slavēšu Tavu Vārdu mūžīgi mūžam!
³ Liels ir Tas Kungs un augsti teicams, neizdibināma ir Viņa varenība.
⁴ Paaudžu paaudzes slavēs Tavus darbus un paudīs Tavu varu.
⁵ Es teikšu Tavas godības diženo varenību un dziedāšu par Taviem brīnuma darbiem.
⁶ Ļaudis runās par Taviem lieliskajiem darbiem, un es sludināšu Tavu varenību.
⁷ Tavas lielās lēnības piemiņu teiktin teiks un Tavu taisnību slavēs ar dziesmām.
⁸ Žēlīgs un žēlsirdīgs ir Tas Kungs, pacietīgs un pilns lēnības.
⁹ Tas Kungs ir labsirdīgs pret visiem, un Viņa žēlastība aptver visus Viņa radījumus.
¹⁰ Visiem Taviem darbiem būs Tevi, Kungs, teikt, un Taviem svētajiem būs Tevi daudzīnāt.
¹¹ Viņi izteiks Tavas valstības godību un runās par Tavu varu, ¹² lai cilvēku bērniem top zināmi Tavi varenie darbi un Tavas valstības brīnišķais spožums un godība.
¹³ Tava valstība ir uz mūžīgiem laikiem, un Tava valdīšana paliek uz radu radiem. Uzticamības pilns ir Tas Kungs Savos vārdos un svēts visā Savā rīcībā.
¹⁴ Tas Kungs ir atbalsts visiem, kas krīt, un padara atkal taisnus visu nomākto stāvus.
¹⁵ Visas acis gaida uz Tevi, un Tu viņiem dod viņu barību savā laikā; ¹⁶ Tu atver Savu roku un paēdini visus, kas dzīvo, ar labu prātu.
¹⁷ Tas Kungs ir taisns visos Savos ceļos un svēts visos Savos darbos.
¹⁸ Tas Kungs ir tuvu visiem, kas Viņu piesauc, visiem, kas Viņu piesauc patiesībā.
¹⁹ Viņš izpilda, ko vēlas tie, kas Viņu bīstas, dzird viņu brēkšanu un palīdz viņiem.
²⁰ Tas Kungs pasargā visus, kas Viņu mīl, bet Viņš iznīcinās visus bezdievīgos.
²¹ Mana mute paudīs Tā Kunga slavu, un visa miesa lai teic Viņa svēto Vārdu mūžīgi mūžam!
Mēs slavējam To Kungu tagad un mūžīgi! Alelujā!

146. Psalm. Svētīgs, kas paļaujas uz To Kungu

- ¹ Alelujā! Teici To Kungu, mana dvēsele!
² Es slavēšu To Kungu, kamēr dzīvošu, es dziedāšu savam Dievam, kamēr vēl še būšu!
³ Nepaļaujieties uz dižciltīgajiem, uz cilvēku bērniem, kas taču nevar palīdzēt!
⁴ Kad gars iziet no miesas, tad viņi atgriežas pīšļos, un tai pašā brīdī viņu nodomi aiziet bojā.
⁵ Svētīgs tas, kura palīgs ir Jēkaba Dievs un kura cerība balstās uz To Kungu, viņa Dievu, ⁶ kas radījis debesis un zemi, jūru un visu, kas tanī iekšā, kas paliek mūžīgi uzticīgs, ⁷ Viņš nes tiesu tiem, kas varas darbus cieš, un dod maizi izsalkušiem. Tas Kungs atsvabina cietumniekus.
⁸ Tas Kungs atdara acis aklajiem; Tas Kungs uzceļ nospieptos; Tas Kungs mīl taisnos.
⁹ Tas Kungs pasargā svešiniekus un bāreņus un uztur atraītnes, bet bezdievīgo gaitām Viņš neļauj izdoties.
¹⁰ Tas Kungs būs mūžīgi ķēniņš, Tavs Dievs, Ciāna, uz radu radiem! Alelujā!

147. Psalm. Labi ir slavēt To Kungu

- ¹ Teiciet To Kungu! Tiešām, jauki ir slavēt mūsu Dievu, šī slava ir mīlīga, piemērota un skaista.
² Tas Kungs ceļ Jeruzālemi no jauna, Viņš vāc atkal kopā izklīdinātos Israēla ļaudis.
³ Viņš dziedē salauztas sirdis un remdē ļaužu sāpes.

- ⁴ Viņš nosaka zvaigznēm to skaitu un sauc tās visas vārdā.
⁵ Liels ir mūsu Kungs un varens spēkā, Viņa gudrībai nav mēra.
⁶ Tas Kungs paceļ nelaimīgos, bet pazemo bezdievīgos.
⁷ Teiciet To Kungu ar slavas dziesmām, teiciet mūsu Dievu ar cītarām!
⁸ Viņš apsedz debesis ar mākoņiem, Viņš dod zemei lietu un liek zālei augt uz kalniem.
⁹ Viņš dod barību lopiem, jaunajiem kraukļiem, kad tie brēc.
¹⁰ Viņam nav nekāda prieka par zirga stiprumu, Viņš nesajūt nekādu patiku par vīra lieliem.
¹¹ Tam Kungam patīk tie, kas Viņu bīstas, kas cerē uz Viņa žēlastību.
¹² Teici To Kungu, Jeruzāleme; slavē, Ciāna, savu Dievu!
¹³ Jo Viņš nostiprina tavu vārtu aizšaujamos, Viņš svētī tavus bērnus tavā vidū.
¹⁴ Viņš dod drošumu tavām robežām, Viņš paēdina tevi ar briedušiem kviešiem.
¹⁵ Viņš noraida Savu vārdu lejup uz zemi, Viņa vārds izplatās strauji.
¹⁶ Viņš izkaisa sniegu kā vilnas pūkas un izbārsta salnu kā pelnus.
¹⁷ Viņš met Savus krusas graudus kā maizes druskas zemē. Kas var no Viņa aukstuma glābties?
¹⁸ Kad Viņš pavēl, tad tie izkūst; kad Viņš sūta Savu atkušņa vēju, tad ūdeņi notek.
¹⁹ Viņš pasludināja Jēkabam Savu vārdu un Israēlam Savus likumus un tiesas.
²⁰ Tā Viņš nav darījis nevienai citai tautai. Tādēļ tām ir svešas Viņa tiesas. Alelujā!

148. Psalm. Debesis un zeme lai teic To Kungu

- ¹ Alelujā! Teiciet To Kungu no debesīm, teiciet Viņu debesu augstumos!
² Teiciet Viņu, visi Viņa eņģeļi, teiciet Viņu, visi Viņa karapulki!
³ Teiciet Viņu, saule un mēness, teiciet Viņu, visas spožās zvaigznes!
⁴ Teiciet Viņu, jūs debesu debesis un jūs ūdeņi, kas pāri debesīm augšā!
⁵ Lai tie teic Tā Kunga Vārdu, jo, kad Viņš pavēlēja, tie tapa radīti.
⁶ Viņš tiem liek pastāvēt mūžīgi mūžam; Viņš tiem devis likumu, ko tiem nebūs pārkāpt.
⁷ Teiciet To Kungu, savus skatus no zemes un jūras augšup raidīdami, jūs, lielie jūras nezvēri un jūs jūras plūdi!
⁸ Jūs, uguns un krusa, sniegs un migla, vējš un auka, kas pilda Viņa vārdu!
⁹ Kalni un pakalni, augļu koki un visi ciedru koki!
¹⁰ Meža zvēri un visi māju lopi, tārpi un spārnainie putni!
¹¹ Jūs, ķēniņi virs zemes un visu tautu lielkungi, un visi zemes tiesneši!
¹² Jaunekļi un jaunavas, sirmgalvji un bērni!
¹³ Viņiem visiem būs teikt Tā Kunga Vārdu, jo vienīgi Viņa Vārds ir augsts: Viņa diženums paceļas pār zemi un debesīm.
¹⁴ Viņš ir no jauna cēlis godā Savas tautas ragu par slavu visiem Saviem svētajiem, Israēla bērniem, tautai, kas Viņam tuva. Alelujā!

149. Psalm. Slava un gods Dievam

- ¹ Alelujā! Dziediet Tam Kungam jaunu dziesmu, Viņa slavu svēto draudzē!
² Israēls lai priecājas par savu Radītāju, Ciānas bērni lai līksmo par savu ķēniņu.
³ Lai viņi teic Viņa Vārdu ar stabulēm, lai viņi Viņam dārdina ar bungām un spēlē ar cītarām.
⁴ Jo Tam Kungam ir labs prāts uz Savu tautu, Viņš bagātīgi apveltī pazemīgos ar Savu svētību.
⁵ Svētie lai priecājas ar lepnumu, lai viņi līksmo savās dusas vietās, ⁶ viņu mute cildinās Dievu, un viņu rokās lai būtu abās pusēs griezīgs zobens, ⁷ lai atriebtos citām tautām un atmaksātu apkārtējiem, ⁸ lai iekaltu viņu ķēniņus važās un viņu dižciltīgajiem lai apliktu roku un kāju dzelzus, ⁹ lai darītu viņiem pēc sprieduma, kas jau sen rakstīts. Tāds gods būs visiem Viņa svētajiem. Alelujā!

150. Psalm. Visi, kam dvaša, lai teic To Kungu

- Alelujā! Teiciet Dievu Viņa svētajā vietā, teiciet Viņu Viņa varas spēcīgajā cietoksnī – debesu izplatījumā!
² Teiciet Viņu par Viņa lielajiem darbiem, teiciet To Kungu Viņa varenās godības dēļ!
³ Teiciet Viņu ar bazūnes skaņām, teiciet Viņu ar stabulēm un cītarām!
⁴ Teiciet Viņu ar bungām un vijīgām dejām, teiciet Viņu ar stīgu un flautas skaņām!
⁵ Teiciet Viņu ar skanīgiem zvārguļiem, teiciet Viņu ar gaviļu zvaniem!
⁶ Visi, kam dvaša, lai slavē To Kungu! Alelujā!

29. Salamana Pamācības

(V.E.: Krievu Bībelē: «Книга притчей Соломоновых» {[R-BIBLE3](#)})

1. nodaļa

¹ Salamana, Israēla ķēniņa, Dāvida dēla, pamācības ² piesavināties dzīves ziņu, iekšēju stāju un prātu, ³ mācīties gudrību, tiesu, taisnību un vienkāršas sirds skaidrību, ⁴ lai neprašas kļūtu pratēji un jaunieši prātīgi un apdomīgi.

⁵ Kas ir gudrs un zinīgs, tas klausās un labojas, un, kas ir prātīgs, tas ļauj sev ko sacīt, ⁶ lai viņš šīs pamācības un to īsto izpratni uztvertu pareizi, tāpat arī zinīgo vīru mācības un viņu paraugus.

⁷ Bijība Tā Kunga priekšā ir atziņas sākums. Ģeķi nonievā gudrību un pamācību.

⁸ Mans bērns, paklausī sava tēva pamācībai un nepamet savas mātes mācību!

⁹ Jo visas tās kopā ir kā krāšņs vainags tavai galvai un skaista rota tavam kaklam.

¹⁰ Mans bērns, ja tevi ļauni grēcinieki vilina, tad neseko viņiem.

¹¹ Ja viņi saka: «Nāc mums līdzi! Mums slāpst pēc citu asinīm, un mēs esam nodomājuši bez kāda iemesla uzbrukt nevainīgiem cilvēkiem!

¹² Mēs taisāmie viņus aprīt dzīvus, kā to dara elle, un sirdsskaidros pazudināt, it kā viņi jau ar vienu kāju kapā stāvētu!

¹³ Mēs taisāmie iegūt lielu mantu, mēs taisāmie pildīt mūsu namus ar laupījumu!

¹⁴ Saņemies droši un nāc mums līdzi! Mūsu naudas maks būs par mums visiem tikai viens un kopējs!»

¹⁵ Mans bērns, neej ar viņiem vienu ceļu, virzi savus soļus projām no viņu tekas!

¹⁶ Jo viņu kājas skrien ļaunumam pretī un steidzas, lai izlietu asinis.

¹⁷ Ir jau nu gan veltīgi izstiept tīklu putnu acu priekšā, ¹⁸ bet viņi kāro pēc pašu asinīm un tīko paši pēc savas dzīvības.

¹⁹ Tā klājas negaušiem, kuri dzenas pēc negoda peļņas; viņu skopums un negausība atņem dzīvību viņiem pašiem.

²⁰ Bet īstā gudrība tomēr skaļi pauž savu nemieru un liek uz ielām atskanēt savai balsij; ²¹ tā sauc pie ieejām vārtos, vērsdamās pret tautu; tās balss atskan visā pilsētā:

²² «Cik ilgi jūs, nejēgas, mīlēsīt vieglprātību, cik ilgi zobgaļiem patiks visu apsmiet un ģeķi ienīdēs atzīšanu?»

²³ Veltījiet labāk savu uzmanību manai pārmācībai! Redzi, es gribu jums izpaust sava gara centienus un darīt zināmus savus vārdus.

²⁴ Kad es nu saucu un jūs kavējaties uzklausīt mani, kad es izstiepju tagad savu roku un neviens neliekas par to ne zinīs, ²⁵ un kad jūs nicināt manus padomus un nebēdājat par manu pārmācību, ²⁶ tad es smiešos par jums, kad jums nelabi klāsies, un zobošos par jums, ja jums pienāks tas, no kā jūs bīstaties, ²⁷ un, kad pār jums nāks kā vētra tas, ko jūs baidāties, un jūsu nelaime jums ies pāri kā negaiss un kad jūs vispār pārņems likstas un bēdas, ²⁸ tad viņi mani sauks, bet es neatbildēšu, viņi cītīgi meklēs mani un neatradīs.

²⁹ Tas tāpēc, ka viņi nonicināja manu mācību un negribēja sajūst bijību Tā Kunga priekšā, ³⁰ ka viņi negribēja manu padomu un nonicināja manu pārmācību; ³¹ tad lai nu viņi bauda no sava ceļa augļiem un lai atēdas paši sava padoma.

³² Jo, ko neprātīgie iekāro, tas viņus nogalina, un ģeķus pazudina viņu pašu pārgalvība.

³³ Bet, kas man paklausa, paliks drošs un neapdraudēts, viņam visa kā būs diezgan, un viņš nebīsies nekādas nelaimes.»

2. nodaļa

¹ Mans dēls, ja tu nopietni uzklausīsies manus vārdus un glabāsi sevī manu mācību par to, ² lai tava auss uzklausītu gudrību un tu pats cītīgi pievērstu tai savu sirdi, ³ un pie tam tā, ka tu ar lielu neatlaidību sauktu pēc tās un no visas sirds pēc tās lūgtos, ⁴ ka tu meklētu to kā sudrabu un klausinātu pēc tās kā pēc apslēptām mantām, ⁵ tad tu sapratīsi bijību Tā Kunga priekšā un iegūsi Dieva atziņu.

⁶ Jo Tas Kungs piešķir gudrību, un no Viņa mutes nāk atziņa un izpratne.

⁷ Viņš liek vaļsirdīgajam piedzīvot izdošanos un ņem Savā aizvējā tiklos, ⁸ un pasargā tos, kas dara pareizi, un paglabā neskartus Savu svēto ceļus.

⁹ Tad tu sapratīsi, kas ir tiesa un taisnība, kas ir skaidra sirds un kāds ir ikviens ceļš uz labu.

¹⁰ Jo gudrība ienāks tavā sirdī, lai tu jo labprāt mācītos.

¹¹ Labs padoms tevi pasargās, un saprāts tevi paglābs, ¹² lai tu nenokļūtu uz ļaunu ļaužu ceļa un neatrastos neprātīgu pļāpātāju vidū, ¹³ kas atstāj īsteno ceļu un iet pa tumsas tekām, ¹⁴ kas priecājas ļaunu darīt un gaviļē par viltību, ¹⁵ kas virza greizi savu ceļu un noiet galīgi neceļā, – ¹⁶ lai tu nesaistītos ar kāda cita sievu, nenokļūtu kādas svešinieces varā, kas maigus vārdus pauž ¹⁷ un atstāj savu jaunības draugu, un aizmirst savu Dieva priekšā slēgto derību.

¹⁸ Jo viss viņas nams noliecas nāvei pretī un viņas pašas soļi tuvojas viņai jau zudušo soļiem, ¹⁹ neviens, kas pie viņas iegriežas, neatnāk atpakaļ un neatgūst dzīvības ceļu.

²⁰ Lai tu ietu pa labu ļaužu ceļu un paliktu uz taisnīgo stigas, ²¹ jo taisnīgie apdzīvos zemi un sirdsskaidrie paliks tajā, ²² bet bezdievīgie no zemes tiks izdeldēti, un Dieva vārda nonicinātāji tiks no turienes izskausti.

3. nodaļa

¹ Mans dēls, neaizmirsti manu pamācību, un lai tava sirds patur sevī manus baušļus, ² jo tie piešķirs tev ilgu mūžu, labus gadus un mieru.

³ Žēlastība un uzticība no tevis neatstāsies; nēsā manus baušļus sev valdziņā pakārtus ap kaklu, uzraksti tos uz savas sirds plāksnes, ⁴ un tu iemantosi labvēlību un laipnību Dieva un cilvēku acīs.

⁵ Paļaujies uz To Kungu no visas sirds un nepaļaujies uz sava prāta gudrību, ⁶ bet domā uz To Kungu visos savos ceļos, tad Viņš darīs līdzenas tavas tekas.

⁷ Neliecies sev pārmērīgi gudrs esam, bet bīsties To Kungu un vairies no ļauna.

⁸ Tās būs zāles tavai miesai, kas dziedina un atspirdzinās tavus kaulus.

⁹ Dod godu Tam Kungam arī no savas mantas un piešķir Viņam visu savu ienākumu pirmajos, ¹⁰ tad pildīsies tavi šķūņi ar pilnību, un tavas vīna spiedes plūdis pār malām pāri.

¹¹ Mans dēls, neatmet Tā Kunga tev piešķirto mācību un nesajūti nepatiku par Viņa uzlikto pārmācību, ¹² jo, ko Tas Kungs mīl, to Viņš pārmāca, turēdams tomēr labu prātu uz viņu kā tēvs pret dēlu.

¹³ Labi tam cilvēkam, kas atrod gudrību, un cilvēkam, kas dabū sev skaidru prātu!

¹⁴ Jo ir labāk iegūt gudrību nekā sudrabu, un tās augļi ir vērtīgāki par zeltu.

¹⁵ Tā ir cildenāka par pērlēm, un viss, ko tu varētu vēlēties, nav salīdzināms ar to.

¹⁶ Ilgs mūžs ir pie tās labās rokas; pie kreisās rokas tai ir bagātība un gods.

¹⁷ Tās ceļi ir patīkami ceļi, un visas tās tekas pauž mieru.

¹⁸ Tā ir dzīvības koks visiem, kas pie tās tveras, un svētlaimīgi ir tie, kas to sevī glabā.

¹⁹ Jo Tas Kungs ir radījis zemi ar Savu gudro ziņu, un debesis Viņš ir izveidojis pēc Sava padoma.

²⁰ Pēc Viņa gudrības sadalījušies dziļumi, un mākoņi, piesātināti ar ūdeni, pilēs uz zemi ar krītošu rasu.

²¹ Mans dēls, neļauj tai izzust no tava redzes loka, tad tu kļūsi svētlaimīgs un gudrs.

²² Tā būs dzīvība tavai dvēselei un rota tavam kaklam.

²³ Tad tu droši staigāsi savu ceļu tā, ka tava kāja nekur neaizmetīsies un nepiedauzīsies.

²⁴ Apguldamies tu ne no kā nebīsies, bet saldi dusēsi, ²⁵ un tevi nepārņems nedz pēkšņas šausmas, nedz arī izbailes no vētraina bezdievju uzbrukuma, ja tas nāktu.

²⁶ Jo Tas Kungs ir tavs patvērums, Viņš pasargās tavas kājas, ka tu nenokļūsti gūstā.

²⁷ Neliedzies labu darīt ikvienam, kam tas nepieciešams, jo tavai rokai Dievs piešķīris visu, lai tā to darītu.

²⁸ Nesaki savam tuvākam: «Ej un nāc, rīt es tev došu!» – jo tev taču ir, ko dot tūlīt.

²⁹ Nelolo nekādu ļaunu nodomu pret savu tuvāku, kas uzticībā pret tevi pie tevis dzīvo.

³⁰ Neķildojies un nerājies ne ar vienu bez jebkāda pamata, ja viņš tev nav neko pāri darījis.

³¹ Nesacenties ne ar vienu ļaunu cilvēku un neizraugies par savējo nevienu no viņa ceļiem!

³² Jo Tā Kunga acīs likuma pārkāpējs ir neganta lieta, bet Viņa svētība ir paredzēta sirdsskaidrajiem.

³³ Tā Kunga lāsti klājas pār bezdievja namu, bet taisnīgo nams top svētīts.

³⁴ Viņš izsmies smējējus, bet nelaimīgajiem Viņš piešķirs Savu žēlastību.

³⁵ Gudrie mantos godu, bet, ja arī ģeķi izvīrītos uz augšu, viņi tomēr kļūs apkaunoti.

4. nodaļa

- ¹ Uzklusiet, mani bērni, sava tēva pamācības, ievērojiet, ka jūs mācītos un kļūtu gudri!
- ² Jo es dodu jums labu pamācību: neatmetiet manus baušļus!
- ³ Jo es biju sava tēva dēls, savai mātei luteklītis un vienīgais.
- ⁴ Un viņš mācīja mani un teica: «Lai tava sirds uzņem manus vārdus! Turi manus baušļus, tad tu dzīvosī.
- ⁵ Pieņemies gudrībā, pieņemies prātā, neaizmirsti un neatkāpies no manas mutes vārdiem!
- ⁶ Nepamet gudrību, tad tā tevi pasargās; mīli to, tad tā tevi paglābs.
- ⁷ Jo īstās gudrības sākums ir, ja to labprāt klausās un ja tā cilvēkiem ir mīļāka par visiem labumiem kopā!
- ⁸ Centies to augsti cienīt, tad tevi paaugstinās un iecels godā, ja vien tu to mīlestībā spiedīsi sev pie sirds.
- ⁹ Tā daiļi greznos tavu galvu un izdaiļos tevi ar diženu vainagu.»
- ¹⁰ Tad uzklausi mani, mans dēls, un iegaumē manu runu, tad tavu dzīves gadu skaits kļūs jo liels.
- ¹¹ Es vedīšu tevi pa gudrības ceļu, es izvedīšu tevi uz pareizās stigas, ¹² lai, kad tu iesi, tavš gājums tev neklūtu nepatīkams, un, kad tu skriesi, lai tava kāja nekur neapdauzītos.
- ¹³ Turies cieši pie pamācības, neatkāpies no tās; glabā to, jo tā ir tava dzīvība.
- ¹⁴ Neej pa bezdievju tekām un neuzej uz ļaunu cilvēku ceļa!
- ¹⁵ Lai tas aizlokās projām no tevis, un neej pa to; vairies no tā un ej tam secen!
- ¹⁶ Jo viņi neaiziet gulēt, iekāms viņi nav ko ļaunu nodarījuši; viņiem nenāk miegs, iekāms viņi nav nodarījuši kādu zaudējumu.
- ¹⁷ Jo viņi pārtiek no bezdievīgo maizes un dzer negantības vīnu.
- ¹⁸ Bet taisno teka mirdz kā rīta ausmas gaišums, kas arvienu kļūst spilgtāks, līdz pilnīgi uzaust diena.
- ¹⁹ Bezdievīgo ceļš ir kā akla tumsa; viņi nezina, pār ko tie kritīs.
- ²⁰ Mans dēls, ievēro manus vārdus, un lai tava auss nosliecas manai runai pretī!
- ²¹ Lai tie neizslīd no tavas apziņas un redzes loka; saglabā tos savā sirdī!
- ²² Jo tie ir dzīvība tiem, kas tos atrod, un ir zāles visai viņu miesai, kas dziedina.
- ²³ Pāri visam, kas jāsarga, sargi savu sirdi, jo no turienes rosās dzīvība!
- ²⁴ Vairi projām no sevis negantību teicēju mutes, un arī lai pašātāju mutes ir tālu projām no tevis!
- ²⁵ Lai tavas acis raugās taisni uz priekšu, un lai tavu acu plakstiņi raudzītos taisni tavā priekšā.
- ²⁶ Apsver savu kāju soļus, tad tu droši virzīsies uz priekšu!
- ²⁷ Negriezies ne pa labi, ne pa kreisi; virzi savas kājas projām no ļauna!

5. nodaļa

- ¹ Mans dēls, ievēro manu gudrību un pievērs savu ausi manas mācības vārdiem, ² lai tu paturētu prātā labu padomu un lai tava mute glabātu atzišanu.
- ³ Jo svešas, netiklas sievas lūpas ir saldās kā medus, un viņas rīkle, tai runājot, ir glumāka par labāko eļļu, ⁴ bet pēc tam tās ir rūgtas kā vērmeles un asas kā abās pusēs griezīgs zobens.
- ⁵ Viņas kājas virzās pazemē nāvei pretī, viņas gaitas noved kapa tumsā.
- ⁶ Viņa neievēro dzīvības ceļu, grīļodamās sper soļus viņas kājas un nezina, kurp aiziet.
- ⁷ Tad nu uzklusiet mani labi uzmanīgi, mani bērni, un necentieties izvairīties no manas mutes vārdiem!
- ⁸ Lai tavi ceļi būtu tālu projām no viņas un netuvojas viņas nama durvīm, ⁹ lai tu nepamestu savu godu svešinieku priekšā un nezaudētu savu dzīvību no laulības pārkāpējas sievas saniknotā vīra rokas, ¹⁰ lai svešinieki neiedzīvojas no tava īpašuma, lai tava darba augļi nenāk par svētību svešam namam, ¹¹ un lai tev nebūtu pēc tam jāvaid, kad tu būsi izšķīdis savu mantu un novājinājis savu miesu, ¹² un lai tev nebūtu jāsaka: «Kā gan es ienīdu kādreiz manis izpelnīto pārmācību, un kā mana sirds šķendējās par man uzlikto sodu, ¹³ kā es neklausīju savu skolotāju vārdiem un nenoliecu savu ausi tiem pretī, kas mani mācīja!
- ¹⁴ Es esmu gandrīz iestidzis bezgalīgā nelaimē visu ļaužu un visas tautas priekšā!»
- ¹⁵ Dzer ūdeni pats no savas bedres, un lai tavas upes iztek no tava paša akas!
- ¹⁶ Jeb vai tavi avoti lai aiztek projām un tavu strautu ūdeņi izgāžas uz ielām?
- ¹⁷ Nē, bet lai tie pieder tev vienam un nevienam svešiniekam kopā ar tevi.
- ¹⁸ Lai tavas akas avots ir svētīts, un priecājies par savu sev jau jaunībā izraudzīto sievu!
- ¹⁹ Viņa ir mīļīga kā briežu māte un cildeni daiļa kā kalnu kaza, pieglaudies allaž pie viņas krūtīm un ielīksmo sevi nemitīgi ar viņas mīlestību!

²⁰ Mans dēls, kāpēc tu gribi aizmirsties svešinieces apkampienos, un kāpēc tu gribi apkampt kādas citas sievietes krūtis?

²¹ Jo ikviena cilvēka ceļi ir atklāti Tā Kunga priekšā, un Viņš izsver visas viņu gaitas.

²² Pārkāpēja ļaunais darbs saņems savā varā viņu pašu, un ar savu grēka valgu viņš paliks nesaraujami sasiets.

²³ Viņš mirs bez pamācības, un savas lielās ģeķības dēļ viņš gāzīsies.

6. nodaļa

¹ Mans dēls, ja tu par savu tuvāko galvo un ja tu savu roku galvojumam par svešinieku esi devis, ² tad tu esi ar savas mutes sacīto saistīts, un tava paša mutes vārdi tevi tur savā gūstā.

³ Tad dari, mans dēls, un rīkojies šādi un glāb sevi, jo tu tagad esi pilnīgi nokļuvis sava tuvākā rokās: steidzies, meties viņa priekšā zemē, centies piespiest un skubini savu tuvāko ar lūgšanām!

⁴ Lai tavas acis neguļ un tavu acu plaksti lai nesauž!

⁵ Glāb sevi kā stirna no mednieka un kā putns no putnu ķērēja rokas!

⁶ Dodies pie skudrām, tu sliņķi, novēro viņu rīcību un mācies!

⁷ Lai gan viņām nav nedz valdnieka, nedz priekšnieku, nedz citu kungu, ⁸ viņas tomēr sagādā sev maizi vasarā un iekrāj sev barību ražas ievākšanas laikā.

⁹ Cik ilgi tu gulēsi, laiskais? Kad tu rausīsies augšā no sava miega?

¹⁰ Paguli, paguli vēl drusciņ, pasnaud kādu nieku, saņem kopā drusku ciešāki savas rokas, lai tu labāk dusētu!

¹¹ Tad tevi pamazām, it kā tev kājām pa pēdām iedama, pārsteigs nabadzība, un tevi nomāks trūkums kā bruņots ceļa laupītājs.

¹² Nelietīgs cilvēks un ļauna nesējs staigā ar viltīgu muti, ¹³ māj mirkšķinādams ar acīm, dod zīmes ar kājām, rāda ar pirkstiem, ¹⁴ kāro savā sirdī nemitīgi pēc kaut kā ļauna un neganta, rada pārpratumus un nesaskaņas.

¹⁵ Tāpēc viņu skars pēkšņa pazudināšana, viņš drīz kļūs galīgi satriekts un salauzts, jo viņam nebūs ne no kurienes nekā – ne palīdzības, ne atbalsta.

¹⁶ Šīs sešas lietas Tas Kungs ienīst, un septītā Viņam ir negantība: ¹⁷ augstprātīgas acis, melīga mēle, rokas, kuras izlej nevainīgas asinis, ¹⁸ sirds, kas staigā apkārt ar ļaunu viltu sevī, kājas, kas ir raitas, lai nodarītu citam ļaunu, ¹⁹ viltīgs liecinieks, kurš nekaunīgi runā melus, un tas, kurš rada nesaskaņas brāļu starpā.

²⁰ Mans dēls, glabā sava tēva baušļus un nepamet savas mātes mācību!

²¹ Sasaisti tos kopā visiem laikiem un visām vietām savā sirdī un nēsā tos pakārtus kā plāksnīti sev kaklā!

²² Lai tie pavada tevi, kad tu ej, lai pasarga tevi, kad tu liecies dusēt, lai tie runā uz tevi, kad tu mosties.

²³ Jo bauslis ir gaismeklis, un likums ir gaisma, un pārmācības sods ir dzīvības ceļš, ²⁴ lai tu tiktu pasargāts no ļaunas sievas un no mīksta un lokana sveša sievietes mēles.

²⁵ Neiekāro savā sirdī viņas skaistuma un nesapīnies, un lai viņa tevi nesagūsta ar savu acu plakstu tikliem!

²⁶ Jo netikle gan nereti noved vīrieti līdz maizes trūcumam, bet sveša vīra sieva sagrābj savā varā visu kāda pat cildena cilvēka dārgo dzīvību.

²⁷ Vai kāds var saglabāt savā azotē uguni, lai nesāktu degt viņa drēbes?

²⁸ Kā varētu kāds staigāt pa kvēlošām oglēm, lai nesadegtu viņa kājas?

²⁹ Tā klājas tam, kas labinās un iet pie sava tuvāka sievas; neviens nepaliks nesodīts, kas viņu aizskar.

³⁰ Zaglim nav tik liels negods, kad viņš zog, lai apmierinātu savu izsalkumu, kad viņš cieš badu, ³¹ jo pienākts un satverts viņš nozagto septiņkārtīgi atlīdzinās un izlietos šim nolūkam visu sava nama padomu.

³² Bet, kas ar cita sievu laulību pārkāpj, tas ir neprātis: tas savu dzīvību ved pazudināšanā.

³³ Viņu piemeklēs nelaiمة, viņam būs negods un kauns, un no šā kauna viņš nekad vaļā netiks.

³⁴ Jo viņas vīrā iedegušās nežēlīgās dusmas kvēlo un atriebības brīdī nevienu netaupa, ³⁵ un neraugās ne pēc viena, kas varētu būt par samierinātāju un izlīdzinātāju, un negribēs neko no tavas puses pieņemt, pat ja tu daudz viņam gribētu dāvināt.

7. nodaļa

¹ Mans dēls, iegaumē manus vārdus un saglabā sevī dzīvus manus baušļus!

² Ja tu paturēsi savā atmiņā dzīvus manus baušļus un ja tu glabāsi manus likumus kā savu acuraugu, tad tu dzīvosi!

³ Piesien tos pie saviem pirkstiem, uzraksti tos uz savas sirds plāksnes!

⁴ Uzrunā gudrību, sacīdams: «Tu esi mana māsa!» Un nosauc atziņu par savu draudzeni, ⁵ lai tu kļūtu pasargāts gan no sveša vīra sievas, gan arī no ikvienas citas, kas lokanu valodu runā.

⁶ Lūk, es skatījos pa sava nama logu cauri sētas skadriņiem ⁷ un noraudzījos jaunajos nejēgās, un starp jaunajiem zēniem manu uzmanību saistīja kāds neprātīgs jauneklis, ⁸ kas pagāja garām zināmam ielas stūrim un novirzījās uz ceļu gar viņas māju ⁹ vakara krēslā, kad jau bija satumsis un gandrīz jau iestājusies nakts.

¹⁰ Un raugi, viņa priekšā parādās sieva greznā netikles tērpā, viltīga savā sirdī, ¹¹ trakulīga, palaidnīga un nesavaldīga, tā ka viņas kājas nevar viņas namā mieru atrast.

¹² Brīžiem viņa ir vienkārši ārā, mājas priekšā, brīžiem klejo pa ielu un glūn gar visiem stūriem.

¹³ Tagad viņa panāk jaunekli, nekautrīgi noskūpst jaunekli un saka viņam:

¹⁴ «Es šodien nokārtoju par sevi pateicības ziedojuma nodevu saskaņā ar savu solījumu.

¹⁵ Tāpēc es esmu arī izgājusi, lai tevi sastaptu, lai redzētu tavu vaigu, un nu es esmu tevi atradusi.

¹⁶ Es esmu izrotājusi jo skaisti savu gultu ar raibām ēģiptiešu segām un grezniem pārklājumiem.

¹⁷ Es esmu izsmidzinājusi savu guļšvietu ar mirrēm un alvejām un apbirdinājusi to ar kanēļa smelkni.

¹⁸ Nāc, lai iegrimstam saldkāres priekos līdz pašam rītam un izbaudām mīlestību līdz pašiem apslēptākiem tās dziļumiem!

¹⁹ Jo mana vīra nav mājās, viņš ir devies tālā ceļā; ²⁰ viņš ir paņēmis sev līdzīgu savu naudas maisu, viņš atgriezīsies tikai uz svētkiem.»

²¹ Viņa pārliecināja viņu ar saviem daudzajiem vārdiem un pakļāva viņu sev ar savu mīksto mēli.

²² Un viņš seko viņai tūliņ pa pēdām kā vērsis, ko ved uz kaušanu, vai arī kā trakais, kas ļaujas uz mest sev valgu, ar kuru to saista un savalda, ²³ kamēr kāda bulta pāršķel viņa sirdi; līdzīgi putnam viņš steidzas uz ķeramam sprostu un nezina, ka tas maksā viņam dzīvību.

²⁴ Tā nu esiet uzmanīgi pret mani, mani bērni, un ievērojiet labi manas mutes vārdus!

²⁵ Lai tava sirds nenovirzās uz netikles ceļu, un neļaujies ievilināt sevi viņas gaitās!

²⁶ Jo daudzus viņa ir nāvīgi ievainojusi un gar zemi gāzusi, un daudz vareno viņa ir nogalinājusi.

²⁷ Viņas nams ir sākums ceļam uz pazušanu, un pa to noiet drūmajos nāves mājokļos.

8. nodaļa

¹ Klau! Vai gudrība nesauc, un vai atziņa neliekas sevi dzirdam?

² Tiešām, tā stāv kalnu augstumos atklāti ceļā un pat ielas malā.

³ Pie pilsētas vārtiem, kur tajos var ieiet pa durvīm, viņa skaļi kliedz un brēc:

⁴ «Ak, jūs vīri, ar saviem kliegzieniem es vēršos pie jums, un mani saucieni domāti ļaudīm!

⁵ Veltījiet, neprātīgie, savu uzmanību gudrībai, un jūs, ģeķi, lieciet manus vārdus sev nopietni pie sirds!

⁶ Klausaities, jo es gribu runāt svarīgas lietas, un es atdarīšu savu muti taisnībai!

⁷ Jo manai mutei jārūnā patiesība, un manām lūpām jāienīst viss bezdievīgais.

⁸ Visas manas mutes valodas ir taisnas un īstas – tajās nav nekā viltota, nedz nepareiza.

⁹ Tās visas tiešām ir skaidras tiem, kas tās saprot, un pareizas tiem, kas tās grib pieņemt.

¹⁰ Pieņemiet manas pamācības labāk nekā sudrabu un manu mācību vairāk nekā dārgo un izlasīto zeltu!

¹¹ Jo gudrība ir labāka par pērlēm, un nekas no visa, ko varētu vēlēties, nevar līdzināties tai.»

¹² «Es, gudrība, mītu līdzās atziņai un māku dot labu padomu.

¹³ Bijība Tā Kunga priekšā ienīst nelāgo, ienīst tukšu iedomību, augstprātību un ikvienu ļaunu ceļu, un manī mīt naids pret netaisnām un neīstām runām.

¹⁴ Manā rīcībā ir abi – tiklab padoms, kā darbs, man pieder saprāts un vara.

¹⁵ Ar manu palīdzību valda ķēniņi un padomnieki dod tiesas un dod likumus.

¹⁶ Uz mani balstīdamies, valda lielkungi un dižciltīgie, visi zemes soģi.

¹⁷ Es mīlu tos, kas mani mīl, un tie, kas mani laikus meklē, mani arī atrod.

¹⁸ Bagātība un gods ir manās rokās, paliekama manta un taisnība.

¹⁹ Mani augļi ir labāki par zeltu, pat par visfīrāko zeltu, un ieguvums no manis ir cienīgāks nekā izlasīts sudrabs.

²⁰ Es virzu savus ceļus pa taisnīgo ceļu, pa tiesību teku, ²¹ lai es labi aprūpēju tos, kas mani mīl, un piekrāju jo pilnas viņu dārgumu krātuves.

²² Es esmu bijusi Tā Kunga rīcībā jau Viņa ceļu pašā sākumā; iekāms Viņš kaut ko radīja, es biju pie Viņa, jau no pirmlaikiem.

²³ Es esmu ielikta un pastāvu jau no mūžības, no paša sākuma, iekāms pat vēl zemes nebija.

²⁴ Kad vēl nebija dziļumu, es biju jau dzimusi, kad ūdens avoti vēl neburbuļoja savā plūsmā.

²⁵ Iekāms vēl nebija ielikti kalnu pamati un pakalni nebija radušies, es jau pastāvēju, ²⁶ iekāms Tas Kungs vēl nebija izveidojis zemi, nedz arī to, kas ir uz zemes, pat arī vēl ne kalnus zemes virsū.

²⁷ Kad Viņš darināja debesis, es biju tur klāt, tāpat tad, kad Viņš pāri visiem dziļumiem pārstiepa pāri Savu augsto debess jumu.

²⁸ Kad Viņš augšā nostiprināja padebešus, bet zemes dziļumos drošās vietās iestiprināja avotus un akas, ²⁹ kad Viņš novilka robežas jūrai un ūdeņiem, lai tie nepārkāptu Viņa pavēles un neplūstu šīm robežām pāri, kad Viņš nostiprināja pamatus pašai zemei, ³⁰ tad es biju pie Viņa kā palīdzē darbos un to kārtotāja, un man bija ik dienas savs prieks, un es vienmēr līksmojos Viņa priekšā, ³¹ un es līksmojos Viņa zemes virsū, un mans prieks ir joprojām pie cilvēku bērniem.

³² Tādēļ nu paklausiet man tagad, mani dēli! Jo svētība ir ar tiem, kuri ietur manus ceļus.

³³ Uzklusiet manas pamācības, kļūstiet dziļi savā atziņā un neatmetiet tās!

³⁴ Labi ir cilvēkam, kas mani paklausā, būdams cauru dienu nomodā pie manām durvīm un stāvēdams atslējies pret manu durvju balstu stabiem!

³⁵ Kas mani atrod, tas atrod dzīvību un iegūst labpatiku Tā Kunga acīs.

³⁶ Bet, kas pret mani grēko, tas ievaino savu dvēseli; visi, kas mani ienīst, mīl nāvi.»

9. nodaļa

¹ Gudrība darīja sev namu un izcirta septiņus stabus, ² tā nokāva savus kaujamus lopus, sajaucā savu vīnu un saklāja galdu, ³ tā izsūtīja savas kalpones, lai viņas sauc no pilsētas augstajām vietām:

⁴ «Kas nejēga, lai pošas šurp!» Un neprātīgajam viņa saka:

⁵ «Nāciet, ēdiet no manas maizes un dzeriet vīnu, ko es esmu ielējusi!

⁶ Atmetiet neprāta rīcību, tad jūs dzīvosit, un ejiet pa atziņas un prāta ceļu!»

⁷ Kas brīdina izsmējēju, tas uzkrauj sev kaunu, un, kas bezdievīgo soda, tam būs jāsaņem izsmieklis.

⁸ Nesodi izsmējēju – viņš tevi ienīst; nosodi un pārmāci prātīgo – un viņš tevi mīlēs.

⁹ Dod sapratīgajam, tad viņš kļūs savās atziņās vēl dziļāks; pamāci taisnīgo, tad viņš vēl vairāk pieņemsies mācībā.

¹⁰ Gudrības sākums ir Tā Kunga bijāšana, un izprast, kas svēts, tā ir atzišana.

¹¹ Jo caur mani tavu dzīves dienu daudzums pieaugs, un lielāks kļūs arī tavu dzīves gadu skaits.

¹² Ja tu esi prātīgs, tad tu esi paša labā prātīgs, ja tu esi izsmējējs, tad tu to viens pats arī cietīsi.

¹³ Bet neprātība ir mulķīga, trakulīga sieva, kas ārkārtīgi naska uz tērēšanu un tomēr neko nezina.

¹⁴ Tā sēd goda krēslā sava nama durvīs augšā pilsētā, ¹⁵ lai aicinātu pie sevis visus, kas iet garām un kas pareizi savu ceļu staigā:

¹⁶ «Kas ir neprātīgs, lai nāk šurp!» Un īstam nejēgam tā saka:

¹⁷ «Zagts ūdens ir salds, un slepenībā ēsta maize garšo lieliski!»

¹⁸ Bet viņš nezina, ka tur mājā mirušie un viņu viesi tumšajā bedrē.

10. nodaļa

¹ Šie ir Salamana izteicieni. – Prātīgs dēls ir tēva prieks, bet negudrs dēls ir savas mātes sirdēsti.

² Netaisna manta neko nepalīdz, bet taisnīgums glābj no nāves.

³ Tas Kungs neliek taisnā dvēselei badu ciest, bet Viņš noraida bezdievīgo iekāres.

⁴ Gausas rokas dara nabagu, bet čaklas rokas dara bagātu.

⁵ Kas vasarā sakrāj, ir gudrs, bet, kas ražas ievākšanas laikā guļ, paliek kaunā.

⁶ Taisna cilvēka galvu vainago svētība, bet bezdievīgo izteicienus apklusinās viņu noziegumu sekas.

⁷ Atcere par taisnajiem paliek svētīgā piemiņā, bet bezdievīgo vārds iznīks.

⁸ Kam gudra sirds, tas ievēro baušļus, bet, kam ir nejēgas mute, dabū pērienu.

⁹ Kas nevainīgi dzīvo, dzīvo droši, bet, kas staigā netaisnus ceļus, tas atklāsies savā nepievilcīgajā īstenībā.

¹⁰ Kas viltīgi māj ar acīm, sagādā sadzīves grūtības, un, kam nejēgas mute, ies bojā.

¹¹ Taisnā mute ir dzīvības avots, bet bezdievīgo muti aizbāzīs bēdas.

¹² Naidis rada savstarpējas nesaskaņas, bet mīlestība nosedz un izlīdzina visus pārkāpumus.

¹³ Prātīga cilvēka lūpās atrodama gudrība, bet ģeķa mugurai piemērota stiba.

- ¹⁴ Prātīgie glabā savu padomu, bet ar ģeķa muti tuvojas briesmas.
¹⁵ Bagātajam viņa īpašums ir viņa stiprā pils, bet trūcīgos nabadzība dara gandrīz vai neprātīgus.
¹⁶ Taisnajam viņa manta nepieciešama dzīvei, bet bezdievīgais izlieto savus ienākumus grēkiem.
¹⁷ Kas pārmācību pieņem, ir ceļā uz dzīvību, bet, kas neievēro brīdinājumu, tas maldās.
¹⁸ Nepatiesas un viltīgas mutes slēpj sevī naidu, un, kas otru aprunā un otram niknu slavu ceļ, ir nejēga.
¹⁹ Kur daudz vārdu, tur neiztieks bez grēka, bet, kas savu muti savalda, ir gudrs.
²⁰ Taisnīgā cilvēka mēle ir krāšņs sudrabs, bet bezdievja sirds nav itin nekas.
²¹ Taisnā lūpas gana daudzus, bet nejēgas nomirs aiz savas neprātības.
²² Tā Kunga svētība dara cilvēku bagātu bez sevišķām viņa paša pūlēm.
²³ Ģeķim prieks ļaunu darīt, bet saprātīgs cilvēks priecājas par gudrību.
²⁴ No kā bezdievīgais baidās, tas tam notiks, un, ko taisnie vēlas, to Viņš tiem piešķirs.
²⁵ Bezdievīgais ir kā negaisa brāzma, kas pāriet un kuras tad vairs nav; turpretī taisnais pastāv mūžīgi.
²⁶ Kā etiķis bojā zobus un dūmi acis, tā slinkais kaitē tiem, kas viņu sūta.
²⁷ Tā Kunga bijāšana vairo cilvēka dienas, bet bezdievīgo gadi top saīsināti.
²⁸ Taisnīgo gaidas izvērtīsies viņiem par prieku, bet bezdievīgo cerība iznīks.
²⁹ Tā Kunga ceļš ir sirdsskaidrā stiprums, ļauna darītājus turpretī skars pazudināšana.
³⁰ Taisnais nekad nešaubīsies, bet bezdievji uz dzīvi zemē nepalik.
³¹ Taisno mute pauž gudrību, bet viltnieku mēle tiks izdeldēta.
³² Taisno lūpas pauž dziedinātājas atziņas, bet bezdievīgo mutes vārdi stāsta aplamības.

11. nodaļa

- ¹ Nepareizi svāri Tā Kunga acīs ir negantība, bet pilnestīgs svārs Viņam sagādā labpatiku.
² Kur nāk lepnība, tur nāk arī negods, bet gudrība mīt pazemīgajos.
³ Sirdsšķīstība vadīs tiklos, bet nelietīga ļaunprātība nievātājus galīgi sagraus.
⁴ Manta neko nepalīdzēs Tā Kunga dusmības dienā, bet taisnība glābj no nāves.
⁵ Tiklā cilvēka taisnīgums dara līdzenu viņa ceļu, bet bezdievīgais kritīs pats savas bezdievības dēļ.
⁶ Tiklo taisnīgums viņus izglābs, bet nievātāji un nicinātāji sapīsies paši savās blēdībās un ļaunprātībās.
⁷ Kad bezdievīgs cilvēks mirst, tad visas viņa cerības ir pagalam, un netaisno gaidas iznīkst galīgi.
⁸ Taisnīgais tiek atraisīts no savām likstām, un bezdievīgais nāk viņa vietā.
⁹ Viltnieka un liekuļa valodas dēļ viņa tuvākais top postā likts, bet taisnie to novēro un paglābjas.
¹⁰ Pilsēta priecājas, kad taisnajiem labi klājas, un gavilē, ja bezdievji iet bojā.
¹¹ Caur tiklo ļaužu svētību pilsēta tiek paaugstināta, bet bezdievīgo runu dēļ tā tiek sagrauta.
¹² Kas savu tuvāku nievā, ir neprātis, bet saprātīgs vīrs klusē.
¹³ Mēlnesis negribot pats atklāj, ko viņš slepeni zina, bet, kam uzticama sirds, tas to noslēpj.
¹⁴ Kur nav krietnas vadības, tur tauta iet bojā, bet, kur daudz saprātīgu padomdevēju, tur viss izdodas labi.
¹⁵ Kas par otru galvo, cietīs zaudējumus, bet, kas no galvošanas sargās, ir drošs.
¹⁶ Labsirdīga sieva iegūst goda pilnu stāvokli, bet varmākas iegūst bagātību.
¹⁷ Žēlsirdīgs cilvēks dara labu pats sev, bet nežēlīgais tomēr nereti skumdina savu garu un ar to kaitē pats savas miesas spēkiem.
¹⁸ Bezdievja darbs būs veltīgs, bet, kas taisnību sēj, tas jau ar to vien veic ko labu.
¹⁹ Taisnība spēcina dzīvei, bet dzīšanās pakaļ ļaunumam ved cilvēku ātrāk nāvē.
²⁰ Tam Kungam ir visniknākās dusmas par viltīgām un nelietīgām sirdīm, bet tiklie rada Viņā labpatiku.
²¹ Ļaunajiem nekas nepalīdz, pat ja viņi arī visi saliktu savas rokas kopā, bet taisno dzimums tiks paglābts.
²² Skaista sieva bez savaldības un goda ir kā zelta gredzens cūkas purnā.
²³ Ko taisnīgie vēlas, tam būs visnotaļ laimīgi piepildīties, bet bezdievīgo cerība izvērtīsies nelaimē.
²⁴ Viens labprāt piešķir no savas mantas citam, un tomēr viņam arvienu vairāk krājas; kāds cits ir sīkstis pārlietu un tomēr kļūst arvienu nabagāks.
²⁵ Dvēsele, kas bagātīgi svētī citus, taps stiprināta, un, kas bagātīgi veldzē citus, arī pats kļūs veldzēts.

- ²⁶ Kas nelaiž ārā no savām klētīm labību, to ļaudis lād, bet svētība nāk pār to, kas labību pārdod.
- ²⁷ Kas cenšas pēc kā laba, tam labs arī gadās, bet, kas dzenas pēc nelaimes, tam arī nepaies tā secen.
- ²⁸ Kas palaižas uz savu bagātību, tas ies bojā, bet taisnīgie zaļos kā augoša koka lapas.
- ²⁹ Kas pats savu namu apbēdina, tam būs vējš par ieguvumu, un muļķim jābūt par gudrā kalpu.
- ³⁰ Taisnīgā auglis ir dzīvības koks, un gudrais iemanto cilvēku sirdis.
- ³¹ Redzi, ja jau taisnīgajam virs zemes tā tiek atmaksāts, cik tad vēl vairāk bezdievim un grēciniekam!

12. nodaļa

- ¹ Kas labprāt panes pārmācību, tas mīl atziņu; kas neieredz rājienu, tas paliek nejēga.
- ² Rimtais vīrs gūst mierinājumu no Tā Kunga, bet sirdī ļaunu vīru Viņš pazudina.
- ³ Ļaunprātība nenāk par svētību cilvēkam, bet taisno sakne pastāvēs joprojām.
- ⁴ Tikumiem apveltīta sieva ir sava vīra krāšņs vainags, bet ļauna ir kā sastrutojums viņa kaulos.
- ⁵ Taisno domas ir goda pilnas, bet bezdievīgo padomi ir krāpīgi.
- ⁶ Bezdievīgo runas izraisa asinsizliešanu, bet rimto mute paglābj.
- ⁷ Bezdievīgie tiks gāzti un sagrauti, un viņu vairs nebūs, bet taisno nams pastāvēs.
- ⁸ Zinīga vīra padoms ir teicams un slavējams, bet blēži un viltnieki paliks kaunā.
- ⁹ Labāks ir pazemīgais, kas pats veic savu darbu, nekā lielīgais, kam trūkst maizes.
- ¹⁰ Taisnais žēlo pat savus lopus, bet bezdievīgā sirds ir nežēlīga.
- ¹¹ Kas savu zemi kopj, tam maizes būs papildnam, bet, kas nevajadzīgām lietām pakaļ dzenas, tas ir neprātis.
- ¹² Bezdievja prieks ir darīt zaudējumus, bet taisnā sakne nes augļus.
- ¹³ Ļaunais sapinas pats savu lūpu neīstos vārdos, bet taisnajam nelaime paiet secen.
- ¹⁴ Daudz laba sev iegūst vīrs ar savas mutes nopelniem, un cilvēkam tiek atlīdzināts pēc viņa roku veikuma.
- ¹⁵ Neprašam šķiet viņa ceļš taisns viņa paša acīs, bet gudrība mīt tanī, kas uzklausa padomu.
- ¹⁶ Bezprātīgais tūliņ izrāda atklāti savas dusmas, bet, kas apslēpj to, ka ir apkaunots, tas ir gudrs.
- ¹⁷ Kas ir paties, tas saka atklāti visu, kas tiešs un pareizs, bet nepaties liecinieks krāpj.
- ¹⁸ Kas paradis neapdomīgi runāt, nereti iedur kā ar zobenu, bet zinīga cilvēka valoda ir kā dziedinātājas zāles.
- ¹⁹ Patiesības paudēja mute pastāv mūžīgi, bet nepatiesa valoda nepaliek ilgi.
- ²⁰ Krāpšana ir to sirdīs, kuri dod ļaunu padomu, bet tie, kas mudina uz mieru, sagādā prieku.
- ²¹ Taisnajam nekas nekaitēs, bet bezdievi būs nelaimju pilni.
- ²² Nepatiesas plāpu rīkles šķiet Tam Kungam negantība, bet, kas rīkojas taisnīgi, tas Viņam ļoti patīk.
- ²³ Sapratīgs cilvēks necenšas savu gudrību visiem redzamu darīt, bet negudra cilvēka sirds izraisa pati savu negudrību.
- ²⁴ Čakla roka valdīs, bet rokai, kas gausa un nolaidīga, būs jāveic piespiedu darbi.
- ²⁵ Rūpes sirdī cilvēku sāpina, bet laipns vārds to iepriecina.
- ²⁶ Taisnais rāda savam tuvākajam īsto ceļu, bet bezdievīgo ceļš ievēd kārdinājumā un maldos viņus pašus.
- ²⁷ Sliņķis neceps savu medījumu, bet čakls cilvēks kļūst bagāts.
- ²⁸ Uz taisnības ceļa ir dzīvība, bet noziegumu ceļš ved nāvē.

13. nodaļa

- ¹ Gudrs dēls ļaujās tēva pārmācībām, bet smējējs neklausā rāšanai.
- ² Mutes pelnītos augļus ikviens labprāt bauda, bet visa nicinātāji domā tikai par noziedzībām.
- ³ Kas pievalda un pasarga savu muti, pasarga savu dzīvību, bet, kas ļauj savai mutei visu vaļū, dabūs bīties.
- ⁴ Sliņķis nereti pēc daudz kā kāro un tomēr neko nedabū, bet čaklie dabū papildnam.
- ⁵ Taisnais ienīst melus un krāpšanu, bet bezdievis apkauno savu tuvāku un liek apsmieklā pats sevi.
- ⁶ Taisnība pasargā nevainīgo savā ceļā, bet ļaunprātība ved grēkā.
- ⁷ Dažs lielā mantā ir nabags, kaut arī tēlo sevi bagātu esam, un dažs ir tiešām bagāts ar visu savu šķietamo nabadzību.
- ⁸ Ar bagātību dažs var izglābt savu dzīvību, bet nevienam nabagam nav jādzird nekādi draudi.

- ⁹ Taisnīgo gaisma priecē, bet bezdievīgo gaismeklis dziest.
- ¹⁰ Lepno starpā arvien ir nesaskaņas, bet gudrība mīt tajos, kuri ļaujās sev dot kādu padomu.
- ¹¹ Bagātība sarūk, ja to šķiež, bet, ja ko krāj un tur cieši rokā, tad tāda manta un bagātība aug augumā.
- ¹² Cerība, kas mazinās, grauž sirdi, bet, ja piepildās, ko sirds kāro, tad tas tiešām ir dzīvības koks.
- ¹³ Kas netur un nonievā doto vārdu, tas grūž postā pats sevi, bet, kas Dieva baušļus bīstas, tam tiek tas arī atlīdzināts.
- ¹⁴ Zinīga vīra mācība ir dzīvības avots, lai izvairītos no nāves valgiem.
- ¹⁵ Ar smalku gudrību iegūst labvēlību, bet nicinātāju un pēlēju ceļš rada sāpes.
- ¹⁶ Gudrs visu dara ar prātu, bet bezprātis izklāsta visiem tikai savu smieklīgo nesaprātību.
- ¹⁷ Bezdievīgs vēstnesis atnes nelaimi, bet uzticams ziņnesis nāk kā dziedinātājs un apmierinātājs.
- ¹⁸ Kas neievēro pārmācību, piedzīvo nabadzību un kaunu; kas ļaujās sevi pārmācīt, kļūs augstā godā.
- ¹⁹ Ja piepildās, ko cilvēks kāro, tad tas iepriecina viņa sirdi, bet izvairīties no ļauna muļķiem šķiet lielākā negudrība.
- ²⁰ Kam darišana ar zinīgo, tas kļūst pats zinīgs, bet, kas ir draugos ar neprašām, tas piedzīvos nelaimi.
- ²¹ Nelaime vajā grēcinieku, bet taisnajam tiks atlīdzināts ar labu.
- ²² Labā mantojums būs jūtams vēl bērnu bērnos, bet grēcinieka manta tiks taupīta taisnajiem.
- ²³ Nabadzīgo vagās ir daudz barības, bet tie no pārtikušajiem, kas rīkojas netaisni, iet bojā.
- ²⁴ Kas savu rīksti taupa, tas ienīst savu dēlu, bet, kas savu dēlu mīl, tas to jau agri pārmāca.
- ²⁵ Taisnais ēd, lai sajustu apmierinājumu savā dvēselē, bet ļaundara vēderam nekad nav gana.

14. nodaļa

- ¹ Zinīga sieva uzceļ savu namu, bet trakulīga neprāte to ar savu rīcību sagrauj.
- ² Kas To Kungu bīstas, tas staigā pa īsto dzīves stīgu, bet, kas Viņu nicina, tas ir uz nepareiza ceļa.
- ³ Neprašū mutē ir rīkste viņu lepnībai, bet gudrie savas mutes vārdus lieto ar apdomu.
- ⁴ Kur nav vēršu, tur sile tīra, bet, kur vērsis darbīgs, tur daudz ienākumu.
- ⁵ Patiess liecinieks nemelo, bet nepatiess liecinieks stāsta nekautrīgus melus.
- ⁶ Smējējs meklē gudrību, bet to neatrod, sapratīgam turpretī iegūt pareizu atziņu ir viegli.
- ⁷ Ej projām no ģeķa, jo tu neko no viņa neiemācīsies!
- ⁸ Sapratīga vīra gudrība ir tā, ka viņš neko savā ceļā neatstāj neievērotu, bet nejēgu ģeķība ir pašapmāns.
- ⁹ Ģeķi mīl jokot ar grēku upuri, bet starp sapratīgajiem mitīs taisnība.
- ¹⁰ Sirds pati vien zina savas sāpes, un neviens svešinieks nevar pilnīgi iejusties tās priekos.
- ¹¹ Bezdievīgo nams tiks izdeldēts, bet rimto būdiņa zaļos.
- ¹² Dažam kāds ceļš labi patīk, bet beidzot tas viņu tomēr noved nāvē.
- ¹³ Arī smiedamās sirds var sērot, un priekiem seko bēdas.
- ¹⁴ Nesavaldīgam cilvēkam notiks pēc viņa rīcības veida, bet krietnais stāvēs pār viņu.
- ¹⁵ Nesaprātīgais visam tic, bet gudrais novēro un pārbauda savus soļus.
- ¹⁶ Zinīgais baidās un izvairās no ļauna, neprašā turpretī, ne par ko nebēdādams, drāžas tik cauri.
- ¹⁷ Ātrās dusmās neprātīgais rīkojas neprātīgi, bet apdomīgs cilvēks paliek mierīgs.
- ¹⁸ Nesaprātīgie manto muļķību, bet gudro vainagojums ir apdomīga un uzmanīga rīcība.
- ¹⁹ Ļaunajiem jānoliecas labo priekšā, un bezdievjiem jāpieliec galva taisno vārtos.
- ²⁰ Nabadzīgo ienīst pat viņa draugs, bet tādi, kuri bagātos mīl, ir daudz.
- ²¹ Kas savu tuvāko nicina, tas grēko, bet svētīgs ir tas, kas iežēlojas par nelaimīgiem.
- ²² Kas lolo viltu un perina ļaunus nolūkus, tie pievilsies, bet, kas labi domā, tie visur piedzīvos pret sevi labvēlību un uzticību.
- ²³ Kur tiešām dara darbu, tur visa kā pietiek, bet, kur rīkojas tikai ar vārdiem, tur valda trūkums.
- ²⁴ Zinīgajiem viņu bagātība ir goda pilns vainags, bet neprašū negudrība tāda pati negudrība arī paliek.
- ²⁵ Patiess liecinieks ir dzīvības glābējs, bet, kas melus runā, ir nepatiess liecinieks.
- ²⁶ Kas To Kungu bīstas, tam pieder drošs cietoksnis, un arī viņa bērni būs tur pasargāti.
- ²⁷ Tā Kunga bijāšana ir dzīvības avots, lai izsargātos no nāves valgiem.
- ²⁸ Kur valdniekam daudz kara tautas, tur viņa godība jo lielāka, bet, kur kara pulku maz, tur stāvoklis valdniekam rada bažas.
- ²⁹ Kas ir pacietīgs, tas ir arī gudrs, bet, kas ir nepacietīgs, parāda savu negudrību.

³⁰ Laba un mierīga sirds ir miesas dzīvība, bet ātrs un kaislīgs prāts ir kā puveši kaulos.

³¹ Kas vājajam dara pāri, tas nonievā viņa Radītāju, bet, kas par grūtdieni apžēlojas, tas godā Dievu.

³² Bezdievīgais savā nelaimē iet viegli bojā, bet taisnais jūtas arī nāves brīdī spēcīnāts.

³³ Sapratīga cilvēka sirdī gudrība dus mierīgi, bet neprašu starpā tā cenšas izpaust sevi jo strauji.

³⁴ Taisnība tautu paaugstina, bet grēks ir tautu negods.

³⁵ Gudrs kalps jo labi patīk savam ķēniņam, bet nelietīgam kalpam draud viņa dusmas.

15. nodaļa

¹ Miermīlīga atbilde apklusina dusmas, bet skarbs vārds izraisa lielu niknumu.

² Gudra cilvēka mēle padara viņa mācību mīļu, bet ģeķu mute izverd ģeķību.

³ Tā Kunga acis ir visur, un tās noraugās kā uz ļaunajiem, tā arī uz rimtajiem.

⁴ Lēnīga mēle ir dzīvības koks, bet melīga ievaino sirdi.

⁵ Neprašā nonievā sava tēva mācības, bet, kas pieņem pārmācību, kļūs gudrs.

⁶ Taisnīgā namā ir visāda labuma diezgan, bet bezdievja ienākumi slēpj sevi pazudinājumu.

⁷ Zinīgu cilvēku lūpas pauž labus padomus, bet ģeķa sirds nebūt tāda nav.

⁸ Bezdievju upuris Tam Kungam ir negantība, bet rimto lūgšana Viņam patīkama.

⁹ Bezdievja ceļš Tam Kungam ir negantība, bet, kas dzenas pēc taisnības, to Viņš mīl.

¹⁰ Barga pārmācība sagaida to, kas novirzās no pareizā ceļa, bet, kas neievēro un ienīst uzliekamo sodu, tam jāmirst.

¹¹ Elle un bezdibeņi stāv atklāti Tā Kunga priekšā, cik gan vēl jo vairāk tad cilvēku bērnu sirdis!

¹² Smējējs nemīl to, kas viņu nosoda un dod viņam pareizus norādījumus, un tāpēc viņš nepiebidrojas zinīgajiem.

¹³ Liksma sirds dara liksmu arī vaigu, bet, ja sirds noskumusi, tad zūd arī drosme.

¹⁴ Gudrā sirds rīkojas apdomīgi, bet neprašas mute klāsta mulķības.

¹⁵ Noskumušajam nav nevienas priecīgas dzīves dienas, bet laba noskaņa rada ik dienas patīkamu labsajūtu.

¹⁶ Labāks ir mazumiņš ar Tā Kunga bijāšanu nekā liela manta, kam nemiers un raizes klāt.

¹⁷ Ir labāk kāpostu virums ar mīlestību nekā barots vērsis ar naidu.

¹⁸ Dusmīgais cilvēks parasti uzsāk rāšanos, pacietīgais turpretī izlīdzina nesaskaņas.

¹⁹ Sliņķa ceļš ir kā ar ērkšķiem noklāts, bet taisno tekas ir līdzenas.

²⁰ Gudrs dēls iepriecina savu tēvu, bet nesapratīgs cilvēks ir savai mātei kauns.

²¹ Vientiesīgam neprašam neprātība sagādā prieku, bet sapratīgs cilvēks paliek uz īstenā ceļa.

²² Kur padoma nav, tur nodomus neizved galā, bet, kur ir daudz padomdevēju, tur tie piepildās.

²³ Vīram ir prieks, kad viņš pareizi atbild, un īstenā laikā teikts vārds – cik tas ir vērtīgs!

²⁴ Dzīves ceļš gudrajam iet strauji augšup, lai viņš izvairītos no nāves valstības tā lejas galā.

²⁵ Augstprātīgā namu Tas Kungs sagraus, bet nabaga atraitnes robežas apstiprinās.

²⁶ Ļauna cilvēka nodomi un gudrojumi Tā Kunga acīs ir negantība, bet sirdsšķīstie runā uz Viņu laipnīgi.

²⁷ Stikstulis pats izposta savu namu, bet, kas ienīst uzpirkšanas dāvanas, tas dzīvos.

²⁸ Taisnā cilvēka sirds apdomā, kā būtu jāatbild, bet bezdievja mute putodama izverd ļaunumu.

²⁹ Tas Kungs ir tālu projām no bezdievjiem, bet taisno lūgšanas Viņš uzklausa.

³⁰ Laipns skats iepriecina sirdi; laba vēsts atspirdzina kaulu serdi un pašus kaulus.

³¹ Auss, kas uzklausa dzīves pamācības, mitīs starp īsteni gudrajiem.

³² Kas negrib ļauties audzināties, tas neievēro savas dvēseles pestīšanu, bet, kas uzklausa pamācības, tas pieņemas gudrībā.

³³ Tā Kunga bijāšana ir mācības ceļš, kā kļūt pie gudrības, un pazemība ved godā.

16. nodaļa

¹ Gan cilvēks apņemas kaut ko savā sirdī, bet no Tā Kunga nāk, kas mēlei jāsaka.

² Ikvienam cilvēkam viņa ceļi šķiet šķīsti, bet Tas Kungs sver cilvēka sirdi un garu.

³ Uztīci Tam Kungam savus darbus, tad tavi nodomi sekmēsies.

⁴ Tas Kungs visu dara ar noteiktu nolūku, arī bezdievīgo Viņš taupa ļaunai dienai.

⁵ Lepna sirds Tā Kunga acīs ir negantība, patiešām tas tiesa, tā nepaliks nesodīta.

⁶ Ar labu un lēnu sirdi un uzticību noziegums tiek izlīdzināts, un ar Tā Kunga bijāšanu var izvairīties no ļaunuma.

⁷ Ja kāda ceļi Tam Kungam labi patīk, tad Viņš liek izlīdzināties viņam arī ar viņa ienaidniekiem.

- ⁸ Labāks ir mazumiņš, iegūts ar taisnību, nekā saņemt daudz ienākumu ar netaisnību.
- ⁹ Cilvēka sirds izdomā sev savu ceļu, bet vienīgi Tas Kungs pašķir viņa gājumu.
- ¹⁰ Dievišķs spriedums ir uz ķēniņa lūpām; tiesu sprieždama, viņa mute nemaldīsies.
- ¹¹ Pareizi svaru kausi un taisnīgs svars ir no paša Tā Kunga, un visi atsvari somā ir Viņa darinājumi.
- ¹² Ķēniņu apziņā netaisnību darīt ir negants noziegums: tikai ar taisnību jo stiprāks kļūst ķēniņu goda krēsls.
- ¹³ Ķēniņiem patīk, ja viņiem dod taisnīgu padomu, un visu ķēniņu mīlēts ir tas, kas runā vaļširdīgi.
- ¹⁴ Ķēniņa niknums ir nāves vēstnesis, bet zinīgs vīrs šo niknumu izlīdzinās.
- ¹⁵ Ja ķēniņa vaigs ir laipns, tad tā ir dzīvības zīme, un viņa žēlastība ir kā vēlīns lietus.
- ¹⁶ Piesavinies īsteno gudrību un pieņemies tajā, jo tā ir labāka par zeltu, un būt apveltītam ar saprātu ir cildenāk nekā apzināties savā īpašumā sudrabu esam.
- ¹⁷ Tiklo ceļš vairās no ļaunuma, un, kas savu ceļu ietur pareizi, iegūst dzīvību.
- ¹⁸ Kam jākļūst pazudinātam, tas papriekš kļūst lepns, un augstprātība nāk priekš bojā ejas.
- ¹⁹ Ir labāk būt pazemīgā prātā ar nabagiem nekā dalīties laupījumā ar augstprātīgiem.
- ²⁰ Kas kādu lietu gudri vada, tas atrod laimi, un svētīts ir tas, kas paļaujas uz To Kungu.
- ²¹ Sapratīgu cilvēku daudzina kā zinīgu vīru, un mīlīgas runas un vārdi ir visai pamācoši.
- ²² Gudrība ir dzīvības avots tam, kam tā ir, bet ģeķu pamācība ir ģeķība.
- ²³ Zinīga sirds māca savu muti un vairo uz savām lūpām atzīšanu.
- ²⁴ Laipnīgas runas ir kā medus kāres, tās nomierina dvēseli un atspirdzina kaulus kā zāles.
- ²⁵ Dažam cilvēkam kāds ceļš iesākumā visai patīk, bet beigu beigās tas viņu tomēr noved nāvē.
- ²⁶ Strādnieks nopūlas paša labā, jo viņa mute viņu spiež strādāt.
- ²⁷ Nikns un nesavaldīgs cilvēks ar savu rīcību rokas pēc nelaiemes, un no katras viņa runas verd pretī liesmaina svelme.
- ²⁸ Aplams cilvēks izraisa asu vārdu maiņu un nesaskaņas, un aprunātājs sarīda draugus citu pret citu.
- ²⁹ Noziedzīgais gan vilina savu tuvāko, bet neizved viņu ne uz kādu labu ceļu.
- ³⁰ Kas met ar acīm, nedomā neko labu, kas lūpas kopā sakož, tas ir gatavs darīt ļaunu darbu.
- ³¹ Sirmi mati ir goda vainags, kas iegūstams, ejot pa taisnu ceļu.
- ³² Pacietīgais ir labāks nekā stiprais, un, kas ir kungs pats pār savu garu un sirdi, tas ir labāks par to, kas iekaro pilsētas.
- ³³ Meslus met klēpī, bet tie iekrīt tur tā, kā to grib Tas Kungs.

17. nodaļa

- ¹ Sauss kumoss pieticīgā mierā ir labāks nekā pilns nams ar gaļu, bet kopā ar rāšanos un nesaskaņām.
- ² Gudrs kalps valdīs pār laiskiem mantiniekiem un sadalīs starp brāļiem mantojumu.
- ³ Kā uguns sudrabu un kausējamā krāsns zeltu, tā Tas Kungs pārbauda sirdis.
- ⁴ Ļauns cilvēks uztver mēlnešu tenkas, un nepatiess cilvēks viegli klausā kaitētājām baumām.
- ⁵ Kas apsmej nabagu, tas nicina viņa Radītāju, un, kas priecājas par cita nelaimi, nepaliks nesodīts.
- ⁶ Vecu cilvēku vainagojums ir viņu bērni, un bērnu gods ir viņu tēvi.
- ⁷ Ģeķim neklājas runāt par augstām lietām, un vēl mazāk piederas dižciltīgam būt tādām, lai labprāt melotu.
- ⁸ Ja kam ir kas ko dāvināt, tad tam ir tā, it kā viņam piederētu kāds dārgakmens: lai viņš griežas kur grieždamies, visur viņu godā par gudru.
- ⁹ Kas nosedz un noslēpj grēku, tas rada draudzību, bet, kas šādu lietu no jauna paceļ, tas rada nesaskaņu draugos.
- ¹⁰ Sapratīgu cilvēku norāšana skar vairāk nekā simts nūju sitienu nejēgu.
- ¹¹ Dumpīgs cilvēks savā tukšajā pašiedomā tiecas nodarīt tikai ļaunu, bet pret viņu tad arī tiks sūtīts cietsirdīgs ķēniņa sūtnis.
- ¹² Ir labāk sastapt lāču māti, kam nolaupīti viņas mazuļi, nekā vientiesīgu nejēgu viņa neprātībā.
- ¹³ Kas labu atlīdzina ar ļaunu, no tā nama ļaunums neatstāsies.
- ¹⁴ Kas uzsāk asu vārdu maiņu, ir līdzīgs tam, kas sagrauj ūdenim tā aizsprostu. Atturies no asas vārdu maiņas, iekāms tu neesi vēl tajā iejaukts!
- ¹⁵ Kas bezdievi attaisno un taisno nosoda, abi ir negantnieki Tā Kunga acīs.
- ¹⁶ Ko palīdz nauda nejēgas rokā, lai pirktu augstāko gudrību, ja viņš tomēr ir un paliek neprašā.

- ¹⁷ Draugs arvien mīl draugu un likstas gadījumā viņu izjūt kā brāli.
- ¹⁸ Nejēga ir tas, kas savu roku dod apsoliņumam par savu tuvāku un kļūst viņam par galvnieku.
- ¹⁹ Kas mīl nesaskaņas, mīl grēku, un, kas savas durvis taisa pārmērīgi augstas, tas sagādā iespēju namam sabrukt.
- ²⁰ Kam nelieša sirds, tas neatrod nekur nekā laba, un, kam greizi ievirzīta mēle, tas iekritīs nelaimē.
- ²¹ Kas dzemdina nejēgu, tam ir skumjas, un nejēgas tēvam nav nekāda prieka.
- ²² Prieclīga sirds dziedina vainas, bet sagrauzts gars izkaltē kaulus.
- ²³ Bezdievis labprāt pieņem slepeni dāvanas, lai apzinīgi locītu taisnības ceļus.
- ²⁴ Sapratīgais izturas gudri un nosvērti, nejēga uztraukts raida savus skatus līdz zemes galiem.
- ²⁵ Nepraša dēls ir sava tēva sēras un mātes, savas dzemdētājas, apbēdinājums.
- ²⁶ Jau nav labi taisno sodīt, ne nu vēl dižciltīgo sist, kas rīkojas taisnīgi.
- ²⁷ Sapratīgais savaldās savā runā, un sapratīgais ir cilvēks ar aukstu un apsvērtīgu prātu.
- ²⁸ Nejēgu atzītu par gudru, ja viņš klusētu, un par sapratīgu, ja viņš valdītu savu muti.

18. nodaļa

- ¹ Kas norobežojas no citiem un turas pats par sevi, tas meklē savu iegribu un pretojas visam, kas labs.
- ² Vientiesīgam nejēgam nav prieka par saprātu, bet viņam patīk izpaust to, kas mīt viņa sirdī.
- ³ Kur nokļūst bezdievis, tur ierodas arī nicināšana un negods ar izsmieklu.
- ⁴ Vārdi īsta vīra mutē ir kā dziļi ūdeņi, un gudrības avots ir kā plata un strauja upe.
- ⁵ Nav labi izrādīt cienību kādam bezdievim un tādēļ nodarīt pāri taisnajam tiesas priekšā.
- ⁶ Vientiesīga neprašas lūpas pavedina uz bāršanos, un viņa mute cīnās, lai beidzot viņš pats saņemtu sitienus.
- ⁷ Vientiesīga neprašas mute ir viņam pašam par postu, un viņa lūpas tur viņa paša dvēseli slazdu valgā.
- ⁸ Lišķa vārdi ir kā saldi kumosi un iet visai pie sirds.
- ⁹ Kas laisks savā darbā, ir brālis tam, kas pats izšķiež savu mantu.
- ¹⁰ Tā Kunga Vārds ir stipra pils, taisnais dodas turp un top pasargāts.
- ¹¹ Bagātajam manta ir viņa stiprā pils un ir it kā augsts mūris viņa iedomībā.
- ¹² Priekš bojā iešanas cilvēka sirds kļūst lepna, bet pazemība ved godā.
- ¹³ Kas atbild, iekāms viņš dzirdējis, tam piemīt vientiesība un tas piedzīvos kaunu.
- ¹⁴ Kam vīrišķīga sirds, tas māk sapratīgi turēties arī ciešanās, bet, ja kādu pārņēmis izmisums, kas var to panest?
- ¹⁵ Sapratīga sirds iemanto gudrību, un gudra auss meklē atzīšanu.
- ¹⁶ Dāvanas atver cilvēkam durvis un vārtus, tās noved viņu arī lielu kungu vaiga priekšā.
- ¹⁷ Ikviens kā pirmais šķiet savas sūdzības lietā taisns esam; tikai kad lietā iesaistās viņa pretinieks, tā noskaidrojas.
- ¹⁸ Mesli klusina nesaskaņas un novelk robežas starp varenajiem.
- ¹⁹ Apkaitināts brālis turas savā taisnībā stingrāk nekā nocietināta pilsēta, un nesaskaņas turas spēcīgāk nekā aizšaujama pils durvis.
- ²⁰ Vīram tiek atmaksāts saskaņā ar to, kā viņa mute runājusi, un viņš tiek paēdināts ar viņa lūpu iegūtiem augļiem.
- ²¹ Nāve un dzīvība stāv mēles varā; kas mīl savas mēles māku, tas baudīs no tās augļiem.
- ²² Kas atrod sev laulātu draudzeni, tas atrod sev tiešām ko labu un var līksmoties, ka žēlastības dāvanu dabūjis no Tā Kunga.
- ²³ Nabags runā lūgdamies, bet bagātais atbild bargi.
- ²⁴ Citam daudz draugu uz nelaimi; tomēr ir draugi, kas ir labāki nekā brālis.

19. nodaļa

- ¹ Nabags, kas savā rīmtumā staigā, ir labāks nekā aplamnieks ar negodīgām lūpām un pie tam bagāts.
- ² Kur cilvēks nerīkojas ar prātu, tur neiet labi, un, kas ir pārmērīgi ašs ar savām kājām, tas rada sev zaudējumus.
- ³ Cilvēka bezprātība sajauc viņa ceļus, tā ka viņa sirds ir nemiera pilna pret To Kungu.
- ⁴ Manta sagādā daudz draugu, bet nabagu viņa draugi atstāj.
- ⁵ Nepatiess liecinieks nepaliks nesodīts, un, kas nekautrīgi stāsta saltus melus, neizbēgs sodam.

- ⁶ Daudzi izsaka glaimus dižciltīgajam, un visi ir draugi tam, kas devīgi piešķir dāvanas.
- ⁷ Nabago ienīst visi viņa brāļi; cik vēl vairāk no viņa atraujas viņa draugi! Un, kas paļaujas un uzticas tikai vārdiem, tam nekas netiek!
- ⁸ Kas gudrs kļuvis, mīl savu dzīvību, un sapratīgais gūst sev labumu.
- ⁹ Nepatiess liecinieks nepaliks nesodīts, un, kas nekautrīgi stāsta saltus melus, dabūs galu.
- ¹⁰ Nejēgam neklājas pieredzēt labas dienas, un vēl mazāk vergam pār savu augstāko valdnieku valdīt.
- ¹¹ Cilvēks, kas šo to piecieš, ir gudrs, un viņam nāk par godu, ka kādu pārkāpumu viņš var arī nepamanīt.
- ¹² Ķēniņa bargums ir kā jauna lauvas rūciens, bet viņa žēlastība ir kā rasa uz zāles.
- ¹³ Nejēgas dēls ir sava tēva sirdēsti, un nesaticīga sieva ir līdzīga jumta notekai, pa kuru nepārtraukti plūst un pil ūdens.
- ¹⁴ Namu un mantu manto no vecākiem, bet sapratīgu sievu no Tā Kunga.
- ¹⁵ Slinkums ieaijā miegā, un kūtra dvēsele cietīs badu.
- ¹⁶ Kas glabā Tā Kunga bausību, tas saglabā savu dzīvību, bet, kas nepiegrīž nopietnu vērību savam ceļam, mirs.
- ¹⁷ Kas iežēlojas par nabago, aizdod naudu Tam Kungam, un Tas viņam atmaksās par viņa labo darbu.
- ¹⁸ Pārmāci savu dēlu, kamēr ir vēl kāda cerība, bet neļauj savai dvēselei tevi aizraut tik tālu, ka tu iedomātos savu dēlu nonāvēt.
- ¹⁹ Lielam un straujam niknumam jācieš zaudējumi, un, jo tu gribi to savaldīt, jo lielāks un niknāks tas kļūst.
- ²⁰ Paklausi padomam un iedziļinies audzināšanas pamācībās, lai tu pēc tam būtu gudrs.
- ²¹ Daudz nodomu ir vīra sirdī, bet pāri visam stāv un paliek Tā Kunga padoms.
- ²² Cilvēkam ir prieks par otra labā veiktu labu darbu, un nabags ir labāks par meli.
- ²³ Tā Kunga bijāšana spēcina cilvēku dzīvībai, tāds būs arvienu paēdis, tā ka nekāds ļaunums viņu nepiemeklēs.
- ²⁴ Sliņķis paslēpj savu roku podā un nepieceļ to no jauna pie mutes.
- ²⁵ Ja per kādu zobotājos, tad neprātīgais kļūst gudrs, ja soda un pārmāca sapratīgo, tad viņš kļūst pavisam prātīgs.
- ²⁶ Kas posta tēvu un padzen savu māti, tas ir bezkaunīgs un nolādēts bērns.
- ²⁷ Mities, mans dēls, klausīties mācības, kuras novērš no gudrības vārdiem!
- ²⁸ Liecinieks, kas pats nelietis, apsmej tiesu, un bezdievju mute ar labpatiku norij ikkatru dzirdēto netaisnību.
- ²⁹ Tiem, kas par visu ņirgājas, ir sagatavota soda tiesa, un ģeķu muguras sagaida pēriens.

20. nodaļa

- ¹ Vīns ir zobgalis, ikviens cits stiprs dzēriens ir trakulis; kas no tiem streipuļo, nav gudrs.
- ² Ķēniņa biedinājums ir kā jauna lauvas rūciens; kas aizdod viņam dusmas, tas grēko pats pret savu dzīvību.
- ³ Vīrs dara sev godu, izvairīdamies no bāršanās; tie, kas pastāvīgi rājas, arvien ir nejēgas.
- ⁴ Rudens aukstuma dēļ slinkais negrib art, tāpēc pļaujamā laikā viņam būs diedelēt un nenieka nedabūt.
- ⁵ Padoms vīra sirdī ir kā dziļš ūdens, bet gudrs vīrs saprot, kā to izsmelt.
- ⁶ Daudzus cilvēkus daudzina rimtus un tiklus esam, bet kas atradīs vīru, kas būtu rimts un taisnīgs?
- ⁷ Taisnais staigā savā sirds skaidrībā, un viņa bērniem pēc viņa būs svētība un labi klāsies!
- ⁸ Ķēniņš, kad viņš sēž savā goda krēslā, lai tiesu spriestu, jau ar acīm vien atšķir visu labo no ļaunā.
- ⁹ Kas drīkst teikt: es esmu šķīsts savā sirdī un tīrs no visiem grēkiem?
- ¹⁰ Divējāds mērs un svars – abi ir negantība Tā Kunga priekšā.
- ¹¹ Jau pēc bērna darbošanās var nomanīt, vai viņš grib būt rimts un godīgs.
- ¹² Dzirdīgu ausi un redzīgu aci – abas divas dara Tas Kungs.
- ¹³ Nemīli miegu, lai tu nekļūtu nabags; lai tavas acis pastāvīgi būtu modras, tad tev maizes pietiks.
- ¹⁴ «Nelaba, nelaba!» saka pircējs par precī, kamēr viņš to iegūst, bet, kad tā ir viņa rokās, tad viņš to daudzina.
- ¹⁵ Ja arī zelta un pērļu ir daudz pasaulē, tad sapratīgas lūpas ir cildenākais dārgakmens.

- ¹⁶ Atņem drēbes tam, kas galvo par otru, un izķīlā viņu nepazīstama svešinieka dēļ!
- ¹⁷ Zagta maize cilvēkam gan labi garšo, bet pēc tam tās ēdējam mute ir pilna zvīrgzdu.
- ¹⁸ Nodomi īstenojas, ja tos virza ar gudru ziņu; arī karš jāizkaro ar dziļu prātu un gudru padomu.
- ¹⁹ Mēlnesis, apkārt līdzdams, izpļāpā noslēpumus; tāpēc tu netinies ar to, kas savu muti nesavalda.
- ²⁰ Kas savu tēvu un savu māti lād, tā gaismeklis apdzīsīs visdziļākā tumšuma vidū.
- ²¹ Mantojums, pēc kā sākumā cilvēks visai dzenas, beidzot izrādās tomēr ne visai svētīgs.
- ²² Nesaki: «Es atriebšu ļaunu!» Cerē uz To Kungu, Viņš tev palīdzēs.
- ²³ Divējāds svars ir negantība Tā Kunga acīs, un viltīgi svaru kausi nav labi.
- ²⁴ No Tā Kunga ir atkarīgi ikviena cilvēka soļi, bet kurš cilvēks gan zina un izprot savu ceļu?
- ²⁵ Cilvēks iekļūst kā valgā, ja viņš pārsteidzīgi apsola svētas lietas un tikai pēc solījuma apdomājas.
- ²⁶ Gudrs ķēniņš izklīdina bezdievīgos un liek soda ratam pāriet pār viņiem.
- ²⁷ Tā Kunga gaismeklis ir cilvēka gars, tas apgaismo pašus visslepenākos cilvēka miesas dziļumus.
- ²⁸ Žēlastība un taisnīga rīcība no ķēniņa puses pasargā viņu, un viņa goda krēsls balstās uz viņa sirds šķīstuma žēlastības.
- ²⁹ Jaunekļu gods ir viņu stiprums, un sirmi mati ir vecuma goda rota.
- ³⁰ Ļaunumam jāpretojas ar bargu sodu un spēcīgiem sitieniem, no kuriem uz ādas paliek asiņainas sloksnes, – tā tie iztīrīs no ļaunuma sārņiem visu iekšējo cilvēku.

21. nodaļa

- ¹ Ķēniņa sirds ir Tā Kunga rokā tāpat kā ūdens strauti, un Viņš liek tai noliekties turp, kurp Viņš grib.
- ² Ikvienam cilvēkam savi ceļi šķiet taisni, bet Tas Kungs sver sirdis.
- ³ Tam Kungam labāk patīk, ja kāds dara ko labu un taisnīgu, nekā kad tas nes kaujamus upurus.
- ⁴ Augstprātīgas acis un lepna sirds – bezdievja spīdekļi – ir grēks.
- ⁵ Cītīga cilvēka nodomi piepildīti sagādā pārpilnību, bet, ja kāds ir pārmērīgi straujš un kustīgs, tam labuma pietrūks.
- ⁶ Kas mantu ar meliem krāj, tas ir tikpat kā zūdoša elpa tiem, kas nāvi meklē.
- ⁷ Bezdievīgo laupīšana izbiedēs viņus pašus, jo viņi liedzas darīt, kas bija taisnīgs.
- ⁸ Kam plecos grēku nasta, tas iet līkloču ceļus, bet, kas ir tīrs, tā darbs ir taisnīgs.
- ⁹ Ir labāk dzīvot jumta pažobeles kaktā nekā skaistā namā kopā ar nemitīgi rājošos sievu.
- ¹⁰ Bezdievīgā dvēsele kāro ļaunu; tuvākais neatrod žēlastību viņa acīs.
- ¹¹ Ja nosoda kādu apsmējēju, tad nesaprašas kļūst gudri, bet, ja pamāca kādu gudro, tad viņš kļūst vēl dziļāks sava prāta gudrībā.
- ¹² Ir viens Taisnais, kas skatās uz bezdievīgā namu, un Viņš nogāž bezdievīgos nelaimē.
- ¹³ Kas savas ausis aizbāž pret nabago, tas kādreiz pats sauks, bet neviens uz viņu neklausīsies.
- ¹⁴ Slepēnībā pasniegta dāvana remdē dusmas, bet tieši klēpī ielikts dāvinājums mīkstina jau jo spēcīgu niknumu.
- ¹⁵ Taisnajam ir prieks darīt to, kas ir taisnīgs, bet darīt to ir bailes ļaundariem.
- ¹⁶ Cilvēks, kas nomaldījies projām no gudrības ceļa, nokļūs mirušo draudzē.
- ¹⁷ Kas labprāt dzīvo priekos, tam pietrūks, un, kas mīl vīnu un eļļu, tas nekļūst bagāts.
- ¹⁸ Bezdievim ir jākļūst atdotam taisnīgā un nelietim sirdsskaidrā vietā.
- ¹⁹ Ir labāk dzīvot izpostītā zemē nekā pie kašķīgas un dusmīgas sievas.
- ²⁰ Īsteni gudra cilvēka namā ir mīlīgas iekārojamas lietas un eļļa, bet neprašā to visu izšķiež.
- ²¹ Kas dzenas pēc taisnības un lēnprātības, tas atrod dzīvību, taisnību un godu.
- ²² Viens pats gudrais iegūst savā varā kara varoņu pilsētu un gāž tās varu, uz kuru tā paļaujas.
- ²³ Kas piesarga savu muti un savu mēli, tas pasarga no bailēm savu dvēseli.
- ²⁴ Kas ir lepns un pārgalvīgs cilvēks, to īsteni saucam par zaimotāju, un viss, ko vien viņš dara, ir traka pārgalvība.
- ²⁵ Sliņķis mirst, netikdams tālāk par savām iegribām, jo viņa rokas negrib neko strādāt.
- ²⁶ Cauru dienu viņam gribas un gribas, bet taisnais dod un neatsakās dot.
- ²⁷ Bezdievīgo upuris ir negantība, ja tas tiek pienests kāda kauna darba dēļ.
- ²⁸ Melīgs liecinieks dabūs galu, bet vīram, kas ļaujas sev kaut ko iestāstīt, tam atļauts savukārt arī runāt.
- ²⁹ Bezdievīgais izskrien ar galvu vai caur sienu, bet, kas ir rimtīgs, tā ceļš pastāvēs.
- ³⁰ Pret To Kungu nepalīdz nekāda dziļāka gudrība, nekāds saprāts, nekāds padoms.

³¹ Zirgu gan sakopj kaujas dienai, bet uzvara nāk tikai no Tā Kunga.

22. nodaļa

¹ Laba slava der vairāk nekā liela bagātība, un labvēlīga nostāja no ļauzu puses ir labāka par sudrabu un zeltu.

² Bagātiem un nabagiem jābūt kopā jauktiem citam ar citu; Tas Kungs viņus visus ir radījis.

³ Gudrais paredz nelaimi un paglābjas, bet neprātīgie drāžas taisni tai cauri un dabū ciest.

⁴ Pazemības, proti, Dieva bijības alga ir bagātība, gods un dzīvība.

⁵ Daudz dzeloņu un valgu ir aplamam cilvēkam viņa dzīves ceļā, bet, kas turas tālu no tiem, tas saglabā savu dzīvību.

⁶ Māci savam bērnam viņa ceļu, no tā viņš neatstājas arī tad, kad viņš jau vecs kļuvis.

⁷ Bagātais valda pār nabagiem, un, kas aizņemas, kļūst par aizdevēja kalpu.

⁸ Kas netaisnību sēj, tas bēdas pļaus un ies bojā no savas blēdības rīkstes.

⁹ Maigas labsirdības pilna acs tiek svētīta, jo cilvēks ar tādu aci dod no savas maizes arī nabagiem.

¹⁰ Izdzen nīrgātājos, tad izzudīs nesaskaņas, apklusīs rāšanās un otra nicināšana.

¹¹ Kam ir šķīsta sirds, tas mīl To Kungu, un, kura lūpas mīlīgi runā, tam ķēniņš ir draugs.

¹² Tā Kunga acis apsargā labu padomu, bet nelieša vārdus Viņš izdeldē.

¹³ Sliņķis saka: «Ārā ir lauva, es varētu tikt uz ielas saplosīts!»

¹⁴ Netiklu sieviešu mute ir dziļa bedre; ko Tas Kungs ienīst, tas tajā iekrīt.

¹⁵ Muļķīgas blēņas mīt bērna sirdī, bet audzinātāja rīkste aizdzīs tās tālu prom no viņa.

¹⁶ Kas dara netaisnību nabagajam, lai ar to vairotu savu mantu, un dod bagātajam, tas nokļūs trūkumā.

¹⁷ Pievērs savas ausis un uzklausi gudrības vārdus un iespied dziļi savā sirdī manu mācību!

¹⁸ Jo tas būs jaukums, ja tu tos sirdī pasargāsi un visnotaļ paudīsi ar savām lūpām!

¹⁹ Lai tava cerība būtu likta uz To Kungu – to es tev šodien atgādinu tevis paša labā.

²⁰ Vai es neesmu tev jau daudzkārt ar priekšā uzrakstītiem padomiem un pamācībām saprotamu darījis, ²¹ ka es tev rādu taisnus un patiesus vārdus, lai tu pareizi varētu atbildēt tiem, kas tevi vaicā.

²² Neaplaupi nabago, tādēļ ka tas ir nabags, un nespied kādu nevarīgu vārtos, ²³ jo Tas Kungs aizstāvēs viņa lietu un samīs viņa saminējus.

²⁴ Nepiebidrojiem sirdīgajam un neturies kopā ar raksturā niknu un dusmās strauju, ²⁵ ka tu nemācies viņa tekas un nesavaldzini savu dvēseli.

²⁶ Neesi starp tiem, kas ar rokas spiedienu apsolās un par parādu galvo, ²⁷ jo, ja tev nebūs ko samaksāt, kāpēc tad lai paņem tev tavu gultu zem tevis.

²⁸ Nepārstatī senās robežas, kādas tavi tēvi ir nosprauduši.

²⁹ Ja tu redzi vīru savā darbā tikušu, tad zini, ka tāds stāvēs ķēniņa priekšā un viņam nebūs kalpot šādiem tādiem zemiem ļaudīm.

23. nodaļa

¹ Kad tu sēdi pie galda un ēd ar kādu valdnieku, tad labi ievēro, kas ir tavā priekšā, ² un liec sev vai pat nazi pie rīkles, ja tu esi izsalcis!

³ Nekāro sev neko no viņa smalkajiem ēdieniem, jo visi tie ir viltus maize.

⁴ Nenopūlē pārlietu sevi, lai tu kļūtu bagāts, atmet tādu savu gudrību!

⁵ Tikko tu esi savas acis tai pievērsis, redzi, tā jau ir pazudusi, jo tā iegūst sev spārnus kā ērglis, kas paceļas padebešos.

⁶ Neēd maizi pie skauģa un nevēlies sev neko no viņa gardumiem, ⁷ jo viņš ir savos dvēseles dziļumos līdzīgs māņu parādībai, viņš saka: «Ēd un dzer!» – bet viņa sirds tomēr nav ar tevi.

⁸ Kumosi, ko tu būsi apēdis, tev būs jāatspļauj, un tavi laipnie vārdi tev būs bijuši veltīgi.

⁹ Nerunā bezprāša ausu priekšā, jo viņš nicina tavas runas gudrību.

¹⁰ Nepārstatī atraitnes robežas un nelauzies bāriņu tīrumā, ¹¹ jo viņu taisnības aizstāvis ir varens, tas izvedīs viņu lietu pret tevi.

¹² Nodod savu sirdi mācībā, un tavas ausis lai uzklausa prātīgu valodu.

¹³ Netaupi savam bērnam pārmācību, jo, ja tu viņu pērsi ar rīksti, tad tādēļ jau tu viņu nenositīsi.

¹⁴ Tu viņu pērsi gan ar rīksti, bet tu izglābsi no nāves viņa dvēseli.

¹⁵ Mans dēls, ja tava sirds ir gudra, tad mana sirds par to priecājas, ¹⁶ un manas īkstis ir līksmas, ja tavas lūpas runā to, kas ir pareizs.

¹⁷ Lai tava sirds neiekarst pret grēciniekiem, bet lai tā jo dienas paliek bijāšanā Tā Kunga priekšā.

¹⁸ Tavā priekšā ir droša nākotne, un tava gaidīšana tevi nevils.

- ¹⁹ Uzklasi, mans dēls, esi prātīgs un ievirzi savu sirdi pareizā ceļā!
²⁰ Neesi starp dzērājiem, nedz arī starp tiem, kas rīdami paši rij savu miesu!
²¹ Jo dzērāji un uzdzīvotāji kļūst nabagi, un snauzam būs noplīsušas skrandas nēsāt.
²² Klausī savam tēvam, kas tevi ir dzemdinajis, un nenicini savu māti, kad viņa kļūst veca!
²³ Pērcies taisnību un patiesību un nepārdod tās atkal; centies iegūt gudrību, audzināšanu un saprātu.
²⁴ Taisnīgā tēvs priecājas ar lielu prieku par savu dēlu, un, kas, dzemdinajis ar gudrību apveltītu bērnu, ir par viņu jo sevišķi liksms.
²⁵ Lai tavs tēvs un tava māte priecājas, un lai liksmojas it īpaši viņa, kas tevi dzemdējusi!
²⁶ Dod man savu sirdi, mans dēls, un lai mani ceļi tavām acīm labi patīk!
²⁷ Jo netikle ir dziļa bedre, un laulības pārkāpēja ir šaura aka.
²⁸ Arī glūnēt viņa glūn kā laupītāja, un negantniekus ļaužu starpā viņa savāc un pulcina ap sevi.
²⁹ Kur ir sāpes un gaudas? Kur ir ciešanas? Kur ir asas nesaskaņas? Kur ir sūdzēšanās? Kur ir brūces bez kāda pamata? Kur ir neskaidras acis?
³⁰ Pie tiem, kas vēlu sēž pie vīna kausa, lai izdzertu, kas ieliets.
³¹ Neuzlūko vīnu, ka tas ir tik sārts un kausā tik jauki zvīlo, ka tas tik vēlīgi un gludeni ierit cilvēkā!
³² Bet pēc tam tas kož kā čūska un dzeļ kā odze.
³³ Tavas acis tad skatīsies pēc citām un svešām sievietēm, un tava sirds runās pavisam aplamas lietas,
³⁴ un tu būsi kā tāds, kas jūras vidū guļ, un kā tāds, kas laivas masta galā guļ.
³⁵ «Viņi sit mani, bet man tas nesagādā sāpes; viņi kuļ un slāna mani, bet es to nejūtu. Kad es pamodīšos? Tad es gribu atkal darīt tāpat un meklēt vīnu no jauna!»

24. nodaļa

- ¹ Neseko ļauniem ļaudīm un nevēlies būt pie viņiem!
² Jo viņu sirds kāro tikai otram kaitēt, un viņu lūpas dod tikai nelaiimes padomus.
³ Ar gudrību namu ceļ un ar saprātu to uztur kārtībā.
⁴ Kārtīgi saimniekojot, visas nama telpas pildās ar dārgām un pievilcīgām bagātībām.
⁵ Atziņās piedzīvojis vīrs ir spēcīgs, un sapratīgs vīrs ir varens savā spēkā.
⁶ Jo karš vedams ar apdomu un padomu, un, kur daudz gudru padomnieku, tur ir uzvara.
⁷ Dziļāka gudrība nejēgam ir par augstu, viņš tā kā tā neiedrošinās atplest savu muti vārtu laukuma sanāksmēs.
⁸ Kas tīši gudro izdarīt ko ļaunu, tas saucams par lielāko negantnieku un blēdi.
⁹ Nejēgas viltības ir grēks, un nīrgātājiem ļaužu acīs ir negantnieks.
¹⁰ Ja tu laimes laikos nogursi, tad arī tavs spēks bēdu laikā būs neizturīgs.
¹¹ Glāb tos, kurus nevainīgus taisās nonāvēt, un neatraujies no tiem, kurus paredz nomākt un nožņaut.
¹² Kad tu saki: «Redzi, mēs to nesaprotam!» – vai tad tev nešķiet, ka Viņš, kas sirdis sver, to novēro, un Viņš, kas uzmana tavu dvēseli, zina to un atmaksā cilvēkam pēc viņa darba?
¹³ Ēd, mans dēls, medu, jo medus ir labs, un savā briedumā sabiezējis medus ir patīkami salds tavam kaklam.
¹⁴ Tādēļ centies iegūt gudrību tavas paša dvēseles labā; ja tu to iegūsi, tad tev pēc tam labi klāsies, un tava cerība nebūs velta.
¹⁵ Neglūni, tu bezdievīgais, uz taisnā namu, netraucē viņa mieru!
¹⁶ Jo taisnais krīt septiņas reizes un ceļas atkal augšā, bet bezdievīgie ieslīgst nelaimē.
¹⁷ Nepriecājies, kad tavs ienaidnieks krīt, un lai tava sirds nelīksmotos par viņa nelaimi, ¹⁸ jo Tas Kungs varētu to redzēt un tas varētu Viņam labi nepatīkt, un Viņš varētu novērst savas dusmas no viņa.
¹⁹ Neiededzies dūsmās par ļauniem ļaudīm un neiekarsies ilgstošās dūsmās pret bezdievīgiem!
²⁰ Jo ļaunajam nav uz ko cerēt, un bezdievīgo gaismeklis izdzīsīs.
²¹ Mans dēls, bīsties To Kungu un ķēniņu un nejaucies starp dumpiniekiem, ²² jo viņu pazudināšana notiks piepeši, un kas zina, vai tad neuzbruks nelaime abiem – īstajiem dumpiniekiem un viņu atbalstītājiem.
²³ Arī šie ir īsto atziņu glabātāju vārdi: tiesā ievērot cilvēka stāvokli un viņa personu nav labi.
²⁴ Kas vainīgam saka: «Tev taisnība!» – to ļaudis lād un tauta ienīst.
²⁵ Bet tie, kas vainīgos soda, tie ļaudīm patīk, un bagātīga svētība nāk pār tiem.
²⁶ Pareiza atbilde ir kā mīļš skūpst uz lūpām.
²⁷ Padari savu darbu laukā un apstrādā savu tīrumu, un pēc tam cel savu namu.

²⁸ Neesi bez iemesla par liecinieku pret savu tuvāko un nekrāp nevienu ar savām lūpām.

²⁹ Nesaki: «Kā viņš man darījis, tā es gribu viņam atdarīt, un es tam vīram atmaksāšu pēc viņa darba!»

³⁰ Es gāju gar slīnča tīrumu un gar nejēgas vīna dārzu, ³¹ un redzi, tur auga vienīgi nātres, vīna dārzs bija pilns dadžu, un akmeņu iežogojums ap to bija sabrucis.

³² Kad es to redzēju, es to ņēmu pie sirds, liku vērā, nolūkojos uz to un mācījos no tā: ³³ tu gribi drusku gulēt un vēl drusku pasnaust, un drusku salikt rokas, lai atpūstos!

³⁴ Bet tad tev tava nabadzība pienāks ātriem soļiem kā ceļiniece un tavs trūkums kā bruņots vīrs.

25. nodaļa

¹ Arī šie ir Salamana izteicieni, ko sakrājuši un pievienojuši Hiskijas, Jūdas ķēniņa, vīri.

² Dieva gods ir kādu lietu apslēpt, bet ķēniņa gods ir kādu lietu izdibināt un noskaidrot.

³ Debesis ir augstas un zeme dziļa, bet ķēniņu sirds ir neizdibināma.

⁴ Atšķir piekušņus no sudraba, tikai tad zeltkalim no tā taps dzidrs trauks.

⁵ Attālini bezdievīgo no tuvuma ķēniņam, tad viņa goda krēsls savā taisnībā kļūs vēl vairāk stiprināts.

⁶ Nepūlies velti spīdēt ķēniņa priekšā un nenostājies augstu vīru vietā!

⁷ Ir taču tev labāk, ja tev saka: «Virzies šurpu te augstāk!» – nekā ja tu tiec dižciltīgā priekšā pazemots, tā ka tavas acis pašas spiestas to redzēt.

⁸ Nesteidzies tūliņ ar kādu citu uzsākt asu vārdu maiņu, jo ko tu darīsi tad, ja tevi tavs tuvākais būs apkaunojis?

⁹ Kārto savu lietu ar savu tuvāko un neatklāj kāda cita noslēpumus, ¹⁰ lai par tevi nerunātu ļaunu tas, kas to dzirdētu, un lai tad tava nelabā slava nekad neizzustu.

¹¹ Vārds, kas teikts īstā laikā, ir kā zelta āboli greznos sudraba traukos.

¹² Kas paklausa gudram vīram, kad tas viņu pamāca, tam tas ir kā zelta pieres sprādze un kā zelta kakla vija.

¹³ Kā sniega dzestrums pļaujāmā laikā – tāds ir uzticams sūtnis tam, kas viņu sūtījis, jo viņš atspirdzina sava kunga dvēseli.

¹⁴ Vīrs, kas ar dāvanām lielās, bet nekad tās nedod, ir kā vējš un mākoņi bez lietus.

¹⁵ Ar pacietību var noskaņot valdnieku žēlīgam būt, un mīlīga valoda lauž kaulus.

¹⁶ Kad tu atrod medu, tad ēd no tā tik, cik tev pietiek, bet ne lai tu pārēstos un ieēsto atspļautu.

¹⁷ Atturi savu kāju no sava tuvākā nama; tu viņam varētu apnikt, un viņš uz tevi varētu sākt dusmot.

¹⁸ Kas nodod nepatiesu liecību pret savu tuvāko, tas ir šķēps, zobens un asa šautra vienā laikā.

¹⁹ Cerība uz kādu neuzticamu cilvēku bēdu laikā ir kā sapuvis zobs un paslīdējusi kāja.

²⁰ Kas apbēdinātai sirdij dzied dziesmas, ir līdzīgs tādām, kas novelk savas drēbes aukstā dienā, vai arī etiķim, kad to lej uz krītu.

²¹ Ja tavs ienaidnieks cieš badu, tad paēdini viņu ar maizi; ja viņam slāpst, tad atspirdzini viņu ar ūdeni, ²² jo ar to tu sakrāsi kvēlošas ogles uz viņa galvas, un Tas Kungs tev to atlīdzinās.

²³ Ziemeļis atnes lietu, un spleņas mēles rada skābu seju.

²⁴ Ir labāki sēdēt stūrī uz jumta nekā būt ar nesaticīgu sievu kopā vienā namā.

²⁵ Laba vēsts no svešām zemēm ir kā vēss ūdens izslāpušai dvēselei.

²⁶ Taisnais, kas zemojas bezdievīgā priekšā, ir kā duļķaina aka un sajaukts avots.

²⁷ Daudz medus ēst nav labi, un sava paša godu meklēt – nav gods.

²⁸ Vīrs, kas savu garu nevar savaldīt, ir kā atklāta pilsēta, kuras mūri ir sagrauti.

26. nodaļa

¹ Kā sniegs neder vasarai un lietus ražas novākšanas laikam, tā nepiederas gods ģeķim.

² Kā aizlaižas bez kādām pēdām putns, kā pāri aizspurdz bezdelīga, tā izskan nepelnīti lāsti, tie nepiepildās.

³ Zirgam pātāga, ēzelim iemaukti un nejēgas mugurai rīkste.

⁴ Neatbildi nejēgam pēc viņa nezināšanas, lai tu nekļūtu līdzīgs viņam, ⁵ bet atbildi nejēgam pēc viņa nezināšanas, lai viņš neiedomātos sevi gudru esam.

⁶ Darbu uzticēt neprašas rokām ir tāpat, kā kad sev nocērt kājas un pārdzīvo lielas briesmas.

⁷ Kā klibam nevarīgas kājas, tā ģeķa mutē gudrības vārdi.

⁸ Kas izrāda godu nejēgam, ir līdzīgs tādām, kas lingā liek prom sviešanai dārgakmeni.

⁹ Kā ērkšķu zars, kas nonācis piedzēruša rokā, tāds ir gudrs izteiciens neprašā mutē.

- ¹⁰ Labs pratējs izveido lietu pareizi, bet, kas darbā pieņem nepratēju, tam tas tiek sabojāts.
- ¹¹ Kā suns atkal apēd izvemto, tā rīkojas arī nejēga, bez mitas atkārtodams to pašu muļķību.
- ¹² Ja tu redzi vīru, kas pats sev šķiet visai gudrs esam, tad vairāk var sagaidīt no neprāšas nekā no tāda.
- ¹³ Sliņķis saka: «Jauns lauva staigā pa ceļu, un pieaudzis lauva pa pilsētas ielām.»
- ¹⁴ Sliņķis grozās pa gultu kā durvis kabēs.
- ¹⁵ Sliņķis ielaiž savu roku podā un sajūt kā lielu grūtumu piecelt to atkal pie mutes.
- ¹⁶ Sliņķis iedomājas sevi gudrāku esam par septiņiem, kas dzīves ziņu māca citiem.
- ¹⁷ Kas iziet citu priekšā un iejaucas svešās nesaskaņās, ir kā tāds, kas suni plēš aiz ausīm.
- ¹⁸ Kā neprāts šauj ar loku un šautrām un kādu arī nogalina, ¹⁹ tā dara arī cilvēks, kas savu tuvāko pievīlis, saka: «Es tikai pajokoju.»
- ²⁰ Kad malkas vairs nav, tad uguns izdziest, un, kad aprunātājs prom, tad nesaskaņas izbeidzas pašas no sevis.
- ²¹ Kā ogles rada karstumu un malka liek uzliesmot ugunij, tā nesaticīgs cilvēks izraisa nesaskaņas un rāšanos.
- ²² Lišķa vārdi ir kā saldi kumosi, un tie iet visai pie sirds.
- ²³ Draudzībā kvēlojošas lūpas un ļauna sirds ir kā lauskas gabaliņš, kas pārklāts ar sudraba putu krāsu.
- ²⁴ Gan ienaidnieks cenšas izlikties tev ar muti draugs, tad tomēr sirdī viņam apslēpts ir viltus.
- ²⁵ Kad viņš mīlīgus vārdus runā, tad netici viņam, jo septiņas negantības mīt viņa sirdī.
- ²⁶ Lai gan ienaidu aizsedz ar viltu, tad taču viņa ļaunprātība draudzes priekšā drīz vien atklāsies.
- ²⁷ Kas bedri rok, tas pats tajā iekrīt, un, kas veļ kalnup akmeni, tam tas atpakaļiski uzvelsies virsū.
- ²⁸ Viltus mēle ienīst to, kam pati dzēlusi, un liekulīga mute ir par iemeslu pazudināšanai.

27. nodaļa

- ¹ Nedaudzini sevi, gaidīdams kaut ko ievērojamu no tikko kā austošās dienas; tu taču nezini, kas šodien notiks.
- ² Lai tevi daudzina kāds cits – un ne tava paša mute, kāds svešais – un ne tavas paša lūpas.
- ³ Akmens ir smags, un smilts ir grūti paceļama nasta, bet nejēgas dusmas ir smagākas nekā tie abi.
- ⁴ Dusmas ir nemiera pilna lieta, niknums un bargums ir nesavaldāmi; bet kas var pastāvēt skaudības un greisirdības priekšā!
- ⁵ Atklāta pārmācība ir labāka nekā maldinātāja mīlestība.
- ⁶ Drauga sitieni nāk no labas sirds, bet pārmērīgi bagātīgi ir nīdētāja skūpstī.
- ⁷ Paēdušais nereti samīn dubļos pat labāko medu, bet izbadējušai dvēselei viss rūgtais ir salds.
- ⁸ Kā putns, kas atstāj savu ligzdu, tāds ir vīrs, kas aizgājis projām no savas dzimtas vietas.
- ⁹ Sirds priecājas par ziedēm un kvēpināmām smaržām, bet draugs ir sirdij mīļš sava padoma dēļ, ko viņš dod tavai dvēselei.
- ¹⁰ Neatstāj savu draugu un sava tēva draugu, un neej sava brāļa namā, kad tev grūti klājas; kaimiņš tuvumā ir labāks nekā brālis tālumā.
- ¹¹ Ņemies prātu, mans dēls, tad mana sirds priecāsies, un tad es atbildēšu tiem, kas mani nievā.
- ¹² Gudrais redz nelaimi, paslēpjas un izvairās, bet nesapratīgie dodas tai tieši cauri un smagi cieš.
- ¹³ Atņem tam viņa drēbes, kas uzņemas būt otram par galviniķu, un izķīlā viņu svešinieka dēļ.
- ¹⁴ Ja kāds savu tuvāko jau agri no rīta skaļā balsī svētī un tam pārmērīgi dedzīgi labu vēl, tad tādu rīcību nereti pielīdzina lāstam no viņa puses.
- ¹⁵ Nesaticīga sieva un nepārtraukta pilēšana no jumta, kad spēcīgi līst, tiek bieži savā starpā salīdzinātas.
- ¹⁶ Kas pūlas tādu sievu apvaldīt, tas mēģina saturēt vēju un grib savā rokā sagrābt eļļu.
- ¹⁷ Dzelzs tiek ar dzelzi uzasināta, un vīrs trin vīru.
- ¹⁸ Kas vīģes koku kopj, tas ēd tā augļus, un, kas savam kungam uzmanīgi kalpo, top godāts.
- ¹⁹ Cik ūdens atspoguļo cilvēka īsto seju, tik viena sirds atspoguļo otru.
- ²⁰ Elle un bezdibens nekad nav piepildāmi, tāpat nekad nepietiek redzētā cilvēka acīm.
- ²¹ Kausējamais katls sudrabam, kausējamā krāsns zeltam, bet vīrs tiek novērtēts pēc sava darba.
- ²² Ja tu nejēgu ar grūzamo pat sagrūstu piestā putraimos, tad tomēr viņa negudrums viņā neizzustu.
- ²³ Uzraugi savus sīklopus un rūpējies par saviem ganāmiem pulkiem, ²⁴ jo manta nepastāv mūžīgi un arī ķēniņa kronis pāriet no paaudzes uz paaudzi.

²⁵ Kad siens ir savests šķūņos, izaugusi ir atkal jauna zāle, un kalnos top vākta lopiem zaļbarība, ²⁶ tavi jēri tevi gērbj, un tavi āži tev sagādā naudu, par ko nopirkt tīrumu, ²⁷ tev pietiek kazas piena tavai barībai, tava nama ļaužu uzturam un tavu kalpoņu paēdināšanai.

28. nodaļa

¹ Bezdievīgie bēg, kaut gan neviens viņiem pakaļ nedzenas, bet taisnie ir pašapzinīgi droši kā jauns lauva.

² Zemes grēku dēļ notiek daudz pārgrozību valdnieku un valstu starpā; bet ļaužu nopelnu dēļ, ja ļaudis ir gudri un prātīgi, valstis un valdnieki pastāv ilgi.

³ Vīrs, kas atrodas priekšgalā un nomāc nabagos, ir kā lietus, kas aizplūst projām un maizi nenes.

⁴ Kas atkāpjas no bauslības, tie slavē bezdievīgos, bet, kas glabā bauslību, ļaunojas par tiem.

⁵ Ļauni ļaudis nepiegrīž nekādu vērtību taisnībai, bet tie, kas meklē To Kungu, ievēro visu.

⁶ Labāks ir nabags, kas staigā skaidrībā, nekā bagāts, kas iet aplamus ceļus.

⁷ Kas glabā bauslību, ir prātīgs dēls, bet, kas ir uzdzīvotāju biedrs, tas apkauno savu tēvu.

⁸ Kas savu mantu vairo ar augļošanu, pārmērīgi lielas pagaidas naudā un graudā ņemdams, tas krāj to tādām, kas par nabagiem apžēlojas.

⁹ Kas novērš savu ausi, lai nebūtu jāuzklausā bauslības vārdi, tā lūgšana ir negantība.

¹⁰ Kas taisnos pavedina uz ļauniem ceļiem, tas iekritīs paša izraktā bedrē, bet sirdsskaidrie iemantos labumu.

¹¹ Bagātais nereti iedomājas savā prātā sevi gudru esam, bet nabags, kas apķērīgs, izprot viņa nodomus un rīcību.

¹² Kad pārsvars taisno pusē, tad klājas labi, bet, ja pārsvaru iegūst bezdievīgie, ļaudis slēpjas.

¹³ Kas noliedz savu ļauno darbu, tam tas neizdodas, bet, kas tajā atzīstas un turpmāk tā vairs nedara, tas izpelnīsies žēlastību.

¹⁴ Labi tam, kas vienmēr Dievu bīstas. Bet, kas nocietina savu sirdi, iekritīs nelaimē!

¹⁵ Bezdievis, kas valda pār nabadzīgu tautu, ir rūcējs lauva un rijīgs lācis.

¹⁶ Ja valdnieks nav pienācīgi sapratīgs, tad notiek daudz varasdarbu, bet tas, kas ienīst negausību, dzīvos ilgi.

¹⁷ Cilvēks, kas vainīgs kādas dvēseles asinsizliešanā, bēguļos līdz pat kapa malai, un neviens lai nemēģina viņu no bēguļošanas atturēt.

¹⁸ Kas staigā tikls un rimts, tam tiek palīdzēts, bet, kas iet aplamu ceļu, tas negaidīti klups un kritīs.

¹⁹ Kas kopj savu tīrumu, tam maizes pietiks, bet, kas nododas bezdarbībai, tam būs diezgan nabadzības.

²⁰ Uzticams vīrs piedzīvo daudz svētības, bet tas, kas sevišķi steidzas bagāts kļūt, nepaliks nenoziedzīgs.

²¹ Nav labi uzlūkot cilvēka vaigu; tāds cilvēks pat par maizes kumosu darīs netaisnību.

²² Cilvēks, kas ar skaudīgu aci dzenas pēc bagātības, tas nezina, ka viņš sastapsies ar trūkumu.

²³ Kas otru aprāj un pārmāca, iemantos pēc tam viņa labvēlību un pateicību, pie tam vairāk nekā tas, kas ar savu mīksto mēli liekuļo viņa priekšā.

²⁴ Kas savam tēvam vai savai mātei kaut ko atņem un saka: «Tas jau nav nekāds grēks!» – tas ir līdzīgs slepkavam.

²⁵ Negausis rada nesaskaņas, bet, kas paļaujas uz To Kungu, būs bagātīgi apmierināts.

²⁶ Kas paļaujas vienīgi uz savu sirdi, ir vientiesis, bet, kas iet caur dzīvi ar gudrību, tas izvairīsies no visām briesmām.

²⁷ Kas dod nabagam, tam nekā netrūks, bet, kas savas acis no nabaga novērš, dabūs dzirdēt daudz lāstu.

²⁸ Kad bezdievīgie paceļ galvu, tad ļaudis paslēpjas; kad viņi ir pagalam, tad taisnie iet vairumā.

29. nodaļa

¹ Cilvēks, kas ir stūrgalvīgs pret sodu, tas tiks pazudināts pilnīgi negaidot un nevienam nemanot.

² Kad taisnie iet vairumā, tad ļaudis priecājas; ja turpretī valda bezdievis, tad tauta nopūšas.

³ Kas mīl dziļāku gudrību, iepriecina savu tēvu, bet, kas ar netiklēm pinas, nodzīvo savu mantu.

⁴ Īsts ķēniņš uzceļ savu valsti ar tiesu un taisnību, bet sīkst un negausīgs valdnieks turpretī grūž to postā.

⁵ Vīrs, kas liekuļo sava tuvākā priekšā, tas izstiepj viņa priekšā tīklu viņa soļiem.

⁶ Kad kāds ļauns cilvēks grēko, viņš sapinas pats, bet taisnais priecājas un jūtas labi.

- ⁷ Taisnais atzīst arī nabadzīgo taisnību; bezdievis neievēro nekādus prāta aizrādījumus.
- ⁸ Visa nievātāji samusina pilsētu uz dumpi, bet gudrie nomierina satraukumu.
- ⁹ Ja gudrajam gadās ko aizrādīt neprašam, tad pēdējais vai nu dusmo, vai smejas, bet miers viņu starpā neiestājas.
- ¹⁰ Asinskārīgie cilvēki nīst bezvainīgo, bet taisnie rūpējas par viņa glābšanu.
- ¹¹ Nejēga izkrata sava gara saturu cita priekšā, bet īsteni gudrais to pataupa sev.
- ¹² Ja kāds valdnieks uzklausa melus, tad tam visi viņa sulaiņi ir bezdievji.
- ¹³ Nabagie un mantas plēsēji satiekas cits ar citu, bet Tas Kungs ir, kas viņiem dod acu gaismu.
- ¹⁴ Ķēniņam, kas taisnīgi tiesā nabagos, viņa goda krēsls pastāvēs mūžīgi.
- ¹⁵ Rīkste un pārmācība piešķir gudrību, bet zēns, ja tas atstāts pats savā vaļā, sagādā savai mātei kaunu.
- ¹⁶ Kur daudz bezdievīgo, tur arī daudz grēku, bet taisnie piedzīvos viņu krišanu.
- ¹⁷ Pārmāci savu dēlu, tad viņš tevi iepriecinās un sagādās atvieglojumu tavai dvēselei.
- ¹⁸ Kur nav atklāsmes, tur tauta kļūst mežonīga un nevaldāma; bet labi tam, kas rīkojas pēc bauslības!
- ¹⁹ Kalps nav pārmācāms tikai ar vārdiem vien: ja viņš tos arī tūliņ saprot, tad viņš tos tomēr neievēro.
- ²⁰ Ja tu vīru redzi, kam veikla mēle, tad zini, ka uz neprašu liekamas lielākas cerības nekā uz viņu.
- ²¹ Ja kāds savu kalpu no jaunības tur par daudz maigi, tad viņš pēc tam grib kļūt par jaunu kungu.
- ²² Ātrs un dusmīgs vīrs rada nesaskaņas un izraisa asu vārdu maiņu, bet nikns un sirdīgs izdara daudz grēku.
- ²³ Cilvēka lepnība viņu gāzīs, bet pazemīgais iemantos godu.
- ²⁴ Kas dalās ar zagli, tas ienīst savu dvēseli; viņš gan dzird lāstu, bet neko nesaka.
- ²⁵ Baidīšanās no ļaudīm noved pie pazušanas, bet, kas paļaujas uz To Kungu, tiek pasargāts.
- ²⁶ Daudzi cenšas nokļūt valdnieka vaiga priekšā, bet tiesas spriedums par katru nāk no Tā Kunga.
- ²⁷ Netaisnais taisnajam šķiet negantība esam, un taisna ceļa gājējs ir negantība bezdievim.

30. nodaļa

- ¹ Šie ir Agura, Jakes dēla no Masas, vārdi, šā vīra sacītā runa un mācība. Es esmu centies visiem spēkiem, ak, Dievs, es esmu no sirds centies, ak, Dievs, un esmu bijis spiests pārtraukt savu cenšanos, ² jo es esmu vislielākais nejēga, un cilvēka saprāts mani atstājis; ³ es neesmu mācījies arī īsteno gudrību, lai es būtu spējīgs iegūt pareizu atziņu par Viņu, svēto Dievu.
- ⁴ Kas dodas augšup pret debesīm un atkal nokāpj lejā? Kas satver vēju savās rokās? Kas saista ūdeņus, pārsegdams tos ar cietu pārklāju? Kas ir stingri nopamatojis visus pasaules galus? Kā sauc Viņu un kā sauc Viņa dēlu? Vai tu to zini?
- ⁵ Visi Dieva vārdi ir šķīstuma caurstrāvoti; Viņš ir vairogs tiem, kas uz Viņu paļaujas.
- ⁶ Nepievieno neko Viņa vārdiem, lai Viņš tevi nesodītu un neatzītu tevi par melīgu!
- ⁷ Divas lietas es lūdzu no Tevis, un neliedz man tās, iekāms es mirstu:
- ⁸ elku kalpība un meli lai būtu tālu projām no manis; nabadzību un bagātību nepiešķir man! Bet atļauj man baudīt manu dienišķo maizi.
- ⁹ Citādi es varētu, kad es būtu pārmērīgi paēdis, sākt Tevi noliegt un sacīt: «Kur tad ir Tas Kungs?» Vai arī, ja es kļūtu pārmērīgi nabags, es varētu sākt zagst un apgrēkoties pret sava Dieva Vārdu.
- ¹⁰ Nenopaļā kalpu viņa kunga priekšā, lai viņš tevi nenolād un tev tas nav rūgti jānožēlo, kā arī jānes savā sirdī savas vainas apziņa.
- ¹¹ Ir starp ļaudīm tādi, kas savu tēvu nolād un savu māti nesvētī; ¹² ir tādi, kas sev paši šķiet šķīsti un tomēr nav nomazgājuši tiem pielipušos sārņus.
- ¹³ Ir tādi, kas savas acis augstu ceļ un pašapzinīgi cilā savus acu plakstiņus, ¹⁴ un ir tādi, kam zobeni priekšzobu un naži dzerokļu vietā un kas aprij pat nelaimīgos zemē un nabagos ļaužu starpā.
- ¹⁵ Asinssūcējai ir divas meitas: dod šurp! Dod šurp! Trīs lietas nav piesātināmas, un arī ceturta nesaka: diezgan!
- ¹⁶ Elle, neauglīgas sievas klēpis, zeme, nekad nespēdama atdzerties ūdens, un arī uguns nesaka nekad: nu ir diezgan!
- ¹⁷ Acs, kas nievā tēvu un neatzīst par nepieciešamu paklausīt mātei, ir jāizknābj kraukļiem upes malā un jāaprij jauniem ērgļiem.
- ¹⁸ Trīs lietas man šķiet brīnumainas, un ceturto es nesaprotu: ¹⁹ ērgļa ceļš padebešos, čūskas ceļš pāri klintij, kuģa ceļš jūras vidū un vīra ceļš pie jaunavas.

²⁰ Tāds pats ir arī laulības pārkāpējas sievas ceļš; viņa bauda tai priekšā likto cienastu, noslauka muti un saka: «Es nekā ļauna neesmu darījusi!»

²¹ Par trim lietām nodreb zeme, un ceturto tā arī nevar panest: ²² nemieru rada vispirms vergs, kļūdams par ķēniņu, tāpat nejēga, kad viņš ir pārmērīgi maizes paēdis, ²³ arī apsmieta sieva, ja viņu vēlāk tomēr kāds apprec, un kalpone, ja viņa stājas savas kundzes vietā.

²⁴ Četrējādi radījumi ir mazi zemes virsū un tomēr gudrāki par īsteno atziņu nesējiem: ²⁵ skudras, nespēcīga tauta, un tomēr viņas vasarā sakrāj sev barību ziemai; ²⁶ truši, arī vāji radījumi, un tomēr viņi ceļ savus mitekļus klintīs; ²⁷ siseņi, viņiem nav ne ķēniņa, ne vispār kāda valdnieka, un tomēr viņi dodas no vienas vietas uz otru lielos sakārtotos baros kā karavīri pulkos; ²⁸ zirnekļi, kas auž ar savām rokām un tomēr mīt arī ķēniņu pilīs.

²⁹ Trejiem ir krāšņs gājiens, un arī ceturtais iet labi: ³⁰ lauva, varens zvēru starpā, kas nekad nevienam negriež ceļu un neviena priekšā negriežas atpakaļ; ³¹ kurta suns ar labiem gurniem un āzis, un ķēniņš sava karaspēka priekšgalā.

³² Ja tu esi ģeķīgi lielījies un dzīries darīt ko ļaunu, tad liec roku uz savu muti!

³³ Ja pienu kuļ, tad no tā sataisa sviestu, un, ja kāds pārmērīgi spēcīgi šņauc degunu, tad tāds uzšņauc asinis, un, ja kāds kādu kaitina viņa dusmās, tad būs nesaskaņas un asu vārdu maiņa.

31. nodaļa

¹ Šie ir Lemuēla, Masas ķēniņa, vārdi un pamācība, ko viņam devusi viņa māte.

² Ak, mans izredzētais, ak, tu mans miesīgais dēls, kura dēļ es esmu devusi solījumus un pēc kura es tik karsti kādreiz esmu ilgojusies!

³ Neizšķied savus spēkus ar sievām un neej tos ceļus, pa kuriem viņas ķēniņus aizved pazudināšanā.

⁴ Ak, Lemuēl, ne ķēniņiem, tiešām, ne ķēniņiem klājas dzert vīnu, nedz arī valdniekiem kādus stiprus dzērienus iekārot!

⁵ Viņi var sākt dzert un aizmirst tiesu un taisnību, un pārvērst par ļaunu visu nelaimīgo ļaužu stāvokli.

⁶ Dodiet stiprus dzērienus tiem, kam draud pazušana, un dodiet vīnu noskumušām sirdīm, ⁷ lai viņas dzer un aizmirst savas ciešanas un neatceras vairs savu nelaimi.

⁸ Atdari savu muti par labu tiem, kas paši ir it kā mēmi un savā labā runāt nespēj, un visu to lietas labā, kas ir atstāti!

⁹ Atdari savu muti, spried taisnu tiesu un atrieb nelaimīgos un nabagus!

¹⁰ Kam piešķirta augsti tikumīga sieva, tas lai apzinās, ka viņa ir cildenāka nekā visdārgākā pērle.

¹¹ Viņas vīra sirds var uz viņu paļauties, un tam netrūks nekāda labuma.

¹² Viņa dara viņam tikai labu un nesagādā viņam nekādas ciešanas visu savu mūžu.

¹³ Viņa prot rīkoties ar vilnu un liniem un veic labprāt rokdarbus.

¹⁴ Viņa ir kā tirgotāju kuģis, kas savu pārtiku atved no tālienes.

¹⁵ Viņa ceļas pirms dienas gaismas, gādā barību savai saimei un ierāda kalponēm viņu dienas darbu.

¹⁶ Viņa domā par tīrumu, nopērk to un iedēsta vīnadārzu par savu pašu roku pelnītiem līdzekļiem.

¹⁷ Viņa apjož savus gurnus ar spēku un dara stipras savas rokas.

¹⁸ Viņa novēro, ka viņas darbs atnes svētību, viņas gaismeklis neizdziest arī naktī.

¹⁹ Viņa izstiepj savu roku pēc kodeļas, un viņas pirksti satver vārpstu.

²⁰ Viņa izstiepj savas rokas dāvinādama nabagiem pretī un sniedz palīdzīgu roku trūkcietējiem.

²¹ Viņa nebaidās sava nama dēļ sniega, jo visai viņas saimei ir divējādas drēbes.

²² Viņa darina pati sev segas, smalks audekls un purpurs ir viņas tērps.

²³ Viņas vīrs ir pazīstams sanāksmēs vārtu laukumā, kad viņš starp zemes vecajiem sēž.

²⁴ Viņa darina smalkus svārkus un pārdod tos, viņa pārdod arī pircējiem jostu.

²⁵ Spēks un skaistums ir viņas ietērps; viņa pati smaidīdama bez rūpēm raugās austošai dienai pretī.

²⁶ Viņa ver vaļā savu muti ar gudrību, un mīlīga pamācība ir uz viņas mēles.

²⁷ Viņa novēro, kā klājas viņas namam, un neēd savu maizi slinkumā.

²⁸ Viņas dēli pieceļas viņas priekšā un daudzina viņu laimīgu esam; viņas vīrs nāk un teic viņu:

²⁹ «Daudz meitu un jaunavu dzīvo tiklas un tikušas, bet tu pārspēj viņas visas!»

³⁰ Daļums viņ un skaistums paiet; sieva, kas To Kungu bīstas, ir jāteic un jādaudzina.

³¹ Viņu daudzina viņas roku darba augļi, un viņas darbi viņu teiks un slavēs vārtu laukuma sanāksmēs!

30. Salamans Mācītājs

(V.E.: Krievu Bībelē: «Книга Екклесиаста или Проповедника» {R-BIBLE3})

1. nodaļa

¹ Šie ir mācītāja, Dāvida dēla, Jeruzālemes ķēniņa, vārdi.

² «Ak niecību niecība!» saka mācītājs. «Ak niecību niecība! Viss ir niecība!»

³ Kāds labums atlec cilvēkam no viņa pūlēm, kurām viņš nododas zem saules?

⁴ Viens dzimums aiziet, un cits dzimums nāk, bet zeme pastāv mūžīgi nesatricināta.

⁵ Saule uzlec un saule noriet un steidzas atpakaļ uz to pašu vietu, no kurienes tā atkal no jauna uzlec.

⁶ Vējš iet uz dienvidiem un griežas pret ziemeļiem; nepārtraukti visapkārt griezdamies un pūzdams, tas aptek apkārt un nonāk atpakaļ savā vecajā vietā.

⁷ Visas upes ietek jūrā, un tomēr jūra nekļūst pilnāka; bet pa to pašu vietu, pa kuru upes tek, tās tek arvien joprojām.

⁸ Visās vietās ir tik daudz grūtumu, ka neviens cilvēks to nevar izteikt; acis ir par vāju, lai visu to saredzētu, un ausis, lai visu to sadzirdētu.

⁹ Kas ir jau bijis, tas atkal būs, un, kas ir jau noticis, tas atkal notiks, jo nekā jauna nav zem saules.

¹⁰ Vai kaut kas kādreiz notiek, par ko varētu sacīt: redzi, tas ir kaut kas jauns! – Tas jau sen ir bijis laikos, kas ir bijuši ilgi pirms mums.

¹¹ No agrākiem laikiem nav palikusi nekāda piemiņa, un par tiem vēlākiem, kuri nāks, arī par tiem nepaliks nekāda piemiņa tiem, kas nāks pēc viņiem.

¹² Es, mācītājs, biju ķēniņš pār Israēlu Jeruzālemē, ¹³ un es apņēmos savā sirdī, ka es ar gudrību visu izpētīšu un izdibināšu, kas zem debess notiek: šīs grūtās pūles Dievs ir uzlicis cilvēku bērniem, lai viņi ar tām nomokās.

¹⁴ Es novēroju visus darbus, kādi tiek zem saules darīti, un redzi, viss bija niecība un vēja ķeršana,

¹⁵ jo tas, kas līks, nevar kļūt taisns, un, kas nepilnīgs, to nevar skaitīt par pilnvērtīgu.

¹⁶ Es domāju savā sirdī un sacīju: patiesi, es esmu gudrībā augsti cēlies un vairāk pieņēmos nekā visi tie, kuri ir bijuši pirms manis Jeruzālemē, un mans gars ir redzējis gudrības un ieguvis atziņu papildam!

¹⁷ Un, kad es savā garā apņēmos izzināt, kas ir gudrība, un izprast, kas ir neapdomība un neprātība, tad es skaidri atzinu, ka arī tā ir vēja ķeršana; ¹⁸ jo, kur ir daudz gudrības, tur ir daudz nepatīkšanu, un ar atziņas pieaugšanu vairojas arī vilšanās.

2. nodaļa

¹ Tad es domāju savā sirdī: nu tad es gribu vienreiz izjust prieku un baudīt dzīvi! – Bet redzi, arī tā bija niecība.

² Par smiešanos man bija jāsaka: tu esi neprātīga! – un par prieku: kam tu deri?

³ Tad es savā sirdī apņēmos savu miesu labi iepriecināt ar vīnu, tomēr tā, ka mans prāts paturētu manas rīcības virsvadību, un tad nodoties neprātam, līdz kamēr es redzētu, kas cilvēku bērniem būtu tas labākais un kas viņiem būtu jādara zem debess viņu īsajā dzīves laikā.

⁴ Es uzsāku lielus darbus; es uzcēlu sev mājas, es dēstīju sev vīna dārzus.

⁵ Es sev stādīju dārzus un parkus un dēstīju tur dažādus augļu kokus.

⁶ Es sev izraku ūdens dīķus, lai no turienes apūdeņotu mežus ar tajos spēcīgi augošajiem kokiem.

⁷ Es pirku kalpus un kalpones, un man bija arī kalpu saime, kas bija dzimusi manā mājā, un man piederēja liellopu un sīklopu ganāmpulki lielākā daudzumā nekā visiem tiem, kas bija bijuši pirms manis Jeruzālemē.

⁸ Un es sev sakrāju kaudzēm sudrabu un zeltu, dārgumus no ķēniņiem un no zemēm, sagādāju sev dziedātājus un dziedātājas un – kas mēdz būt cilvēku galvenā iekāre – sievas sievu galā.

⁹ Tā es pieaugu spēkā un kļuvu pārāks par visiem, kas pirms manis bija bijuši Jeruzālemē; man palika arī mana gudrība.

¹⁰ Un neko no tā, ko manas acis iekāroja, es tām neatrāvu; es neliedzu savai sirdij arī nekādu vēlēšanos, jo manai sirdij vajadzēja priecāties par visu manu paveikto darbu, un tā bija mana alga par visām manām pūlēm.

¹¹ Bet, kad es nu pārbaudīdams uzlūkoju visus savus darbus, ko manas rokas bija veikušas, un pūles, kuras es biju tajos ieguldījis, tad – ak vai! – viss bija tukšums, niecība un vēja ķeršana, un nekad nekur nav nekāda ieguvuma zem saules.

¹² Tad es veltīju visu savu uzmanību tam, lai tiešām izprastu dziļākās gudrības nozīmi līdzās muļķībai un neizpratnei. Jo ko tad tas cilvēks darīs, kas nāks pēc manis, pēc ķēniņa? To pašu, kas jau sen tāpat ir darīts.

¹³ Un tad es nācu pie ieskata, ka gudrība ir labāka nekā neprātība un ka gaisma ir labāka nekā tumsa.

¹⁴ Gudrajam acis ir galvā, bet nepraša staigā tumsībā; taču tai pašā laikā es arī atzinu, ka viņiem abiem ir vienāds liktenis.

¹⁵ Tad es domāju savā sirdī: ja nu man ir tāds pats liktenis kā neprašam, kāpēc tad es tik pārlieku esmu dzinies pēc gudrības? – Un tā es biju spiests pats sev sacīt: arī tas viss ir niecība!

¹⁶ Jo gudro tāpat nepiemin mūžīgi kā neprašu, un, kas tagad ir, tas nākošās dienās viss tiks aizmirsts. Ak, jā, gudrais taču nomirst tāpat kā nepraša!

¹⁷ Un tādēļ es ienīdu šo dzīvi un dzīvību, jo es turēju par ļaunu visu to rosmi, kas noris zem saules; jā, viss ir niecība un vēja ķeršana!

¹⁸ Tad es ienīdu arī visu savu centību, ko es biju veltījis savam darbam zem saules, jo man viss tas, ko es esmu ar pūlēm ieguvis, būs jāatstāj tam cilvēkam, kas sekos pēc manis.

¹⁹ Un kas zina, vai viņš būs gudrs vai nepraša? Un tomēr viņš valdīs un rīkosies pār visu manu darbu, gar ko es esmu nopūlējies un ko es esmu ar gudrību veicis zem saules. Arī viss tas ir niecība.

²⁰ Un tā es nonācu pie tā, ka es ieslīgu galīgā izmisumā visu to veltīgo pūļu dēļ, ko es zem saules biju izšķiedis.

²¹ Jo notiek tā, ka kāds cilvēks savu darbu ir darījis ar gudrību, izpratni un prasmīgi un tomēr viņam sava darba ieguvums ir jāatstāj kādam citam, kas gar to nemaz nav pūlējies. Arī tas viss ir niecība un liels ļaunums.

²² Jo kāds tad labums ir cilvēkam no visām viņa pūlēm un no viņa gara centības, kam viņš veltījis zem saules tik daudz spēka?

²³ Visas viņa dienas taču ir ciešanu pilnas, viņa darbs ir pretīguma caurausti sirdēsti, un arī naktī viņa gars neatrod miera. Arī tas ir niecība.

²⁴ Vai tad nu nebūtu cilvēkam pats labākais, ka viņš ēstu un dzertu un ļautu savai sirdij baudīt visus labumus par savām pūlēm? Bet es esmu atzinis, ka arī tas ir atkarīgs no Dieva rokas.

²⁵ Tiešām, kas gan var ēst un kas var ko baudīt bez Viņa līdzdalības?

²⁶ Jo tādām cilvēkam, uz ko Viņam ir labs prāts, Dievs dod gudrību, atziņu dziļumu un prieku, bet grēciniekam Viņš piešķir grūto darbu visu savākt un sakrāt kopā un pēc tam atstāt tam, uz ko Dievam ir labs prāts. Arī tas viss ir niecība un tukša vēja ķeršana.

3. nodaļa

¹ Katrai lietai ir savs nolikts laiks, un katram īstenošanai paredzētam nodomam zem debess ir sava stunda.

² Savs laiks piedzimt, savs laiks mirt, savs laiks dēstīt, un savs laiks dēstīto atkal izraut.

³ Savs laiks kādu nogalināt, un savs laiks kādu dziedināt; savs laiks ko noplēst, un savs laiks ko uzcelt.

⁴ Savs laiks raudāt, un savs laiks smieties; savs laiks sērot, un savs laiks diet.

⁵ Savs laiks akmeņus mest, un savs laiks tos salasīt; savs laiks apkampties, un savs laiks, kad šķirties.

⁶ Savs laiks ir ko meklēt, un savs laiks ko pazaudēt; savs laiks ir ko glabāt, un savs laiks ko galīgi atmest.

⁷ Savs laiks ir ko saplēst, un savs laiks atkal to kopā sašūt; savs laiks klusēt, un savs laiks runāt.

⁸ Savs laiks mīlēt, un savs laiks ienīst; savs laiks karam, un savs laiks mieram.

⁹ Bet kāds labums tad darītājam no visām savām pūlēm?

¹⁰ Es esmu dziļāk ieskatījies ciešanu pilnā uzdevumā, ko Dievs ir uzlicis cilvēku bērniem, lai viņi ar to mocītos.

¹¹ Visu Dievs ir savā laikā jauki iekārtojis, pat arī Mūžību Viņš ir licis cilvēku sirdīs; žēl tikai, ka cilvēks nevar izprast Dieva darbu – ne tā iesākumu, ne galu.

¹² Tā es atzinu, ka cilvēkiem nav nekā labāka kā priecāties un labi justies savas dzīves laikā, pievienodams tam tomēr atzinumu, ¹³ ka tā tomēr ir Dieva dāvana, ja cilvēks, neraugoties uz nepārtraukto sava mūža piepūli, tomēr ēd, dzer un nereti pat dzīvi arī bauda.

¹⁴ Es atzinu, ka viss, ko Dievs dara, tas paliek mūžīgi: tam nevar neko nedz pielikt, nedz atņemt, un Dievs to visu tā ir iekārtojis, lai Viņu bīstas.

¹⁵ Kas tagad ir, tas jau sen ir bijis, un, kas vēl būs, tas arī jau sen ir bijis, jo Dievs nereti atjauno arī jau sen pagājušo.

¹⁶ Vēl es esmu novērojis zem saules tiesas vietu – tur valdīja netaisnība, un taisnības vietu – tur valdīja bezlikumība.

¹⁷ Tad es savā sirdī nodomāju: Dievs tiesās tiklab taisno, kā bezdievīgo, jo katram nolūkam un katrai rīcībai Viņam ir savs nolikts laiks.

¹⁸ Tad es savā sirdī nodomāju: tas ir cilvēku bērnu dēļ, ka Dievs grib viņus pārbaudīt, lai viņi redzētu, ka būtībā viņi ir līdzīgi dzīvniekiem.

¹⁹ Tiešām, kāds ir cilvēku, tāds pats ir arī dzīvnieku liktenis: kā viens, tā otrs mirst, visiem ir viena dvaša, un cilvēks nav pārāks par dzīvniekiem.

²⁰ Visi noiет vienā vietā; visi viņi ir cēlušies no pīšļiem, un visi atgriežas atpakaļ pīšļos.

²¹ Kas zina ko no cilvēka dzīvības dvašas – vai tā ceļas augšup gaisā, un vai dzīvnieka dzīvības dvaša nolaižas lejup zemē?

²² Tā es redzēju, ka nekas cilvēkam nav labāks, kā kad viņš priecājas, būdams iesaistīts savas darbības rosmē; tā jau arī ir viņa daļa, un kas gan viņam piešķirs iespēju iegūt ieskatu par to, kas būs pēc viņa?

4. nodaļa

¹ Un atkal es novēroju visu netaisnību, kas norisinās zem saules; es redzēju, kā raud apspiestie un nomāktie, kam nebija neviena iepriecinātāja un kas cieta pārestības no savu apspiedēju puses, nesajuzdami ne no viena nekādu iepriecinājumu.

² Tad es daudzinaju jau sen nāvē aizgājušos kā daudz laimīgākus par tiem, kas vēl tagad dzīvi, ³ bet vēl laimīgākus nekā šos abus es teicu tos, kas vēl nemaz nav dzimuši un kas tādēļ vēl nav redzējuši to ļauno dzīves kņadu, kas norisinās zem saules.

⁴ Es novēroju nopietnāk arī darbu un veikumu visās dzīves nozarēs: te ļaudis vienkārši skaudībā nežēlīgi sacentās cits ar citu. Arī tas viss ir niecība un tukša vēja ķeršana.

⁵ Nejēga turpretī saliek savas rokas kopā un ēd pats savu miesu.

⁶ Viena ar mieru pilna sauja ir labāka nekā abas dūres pilnas darba pūļu un vēja ķeršanas.

⁷ Un es redzēju atkal kādu niecību zem saules: ⁸ tur ir kāds, kas ir viens pats bez draugiem; un nav viņam ne dēla, ne brāļa, un tomēr viņš nemitas pūlēties līdz nāvei, un viņa acis nevar beigt skatīties sakrātajās bagātībās. Patiesībā viņam taču būtu jāsaka: kam par labu es nopūlos līdz nāvei un neatļaujos sev nekāda prieka? – Arī tā ir niecība un greiza rīcība.

⁹ Diviem ir labāk nekā vienam būt, tāpēc ka viņiem tad iznāk labāka alga par viņu pūlēm; ¹⁰ ja viņi krīt, tad viens palīdz otram atkal tikt uz kājām. Bet nelaime tam, kas ir viens! Kad tas krīt, tad otra nav, kas viņu pieceļ!

¹¹ Tāpat arī, kad divi guļ kopā, viņi viens otru silda, bet kur lai ņem siltumu viens pats?

¹² Un, ja kāds var vienu pārvarēt, tad divi taču var tam pretī stāties, un trīskārtēju auklu nevar tik drīz pārraut.

¹³ Nabags, bet gudrs jauneklis, ir vairāk vērts nekā vecs ķēniņš, kas jau par nelgu kļuvis un vairs neievēro brīdinājumu.

¹⁴ Jo no cietuma viņš nokļuva uz troņa, lai gan bija piedzimis nabags iepriekšējās valdīšanas laikā.

¹⁵ Es redzēju visus dzīvus, kas staigā zem saules, turamies kopā ar šo jaunekli, to otru, kam vajadzēja stāvēt viņa vietā.

¹⁶ Nepārredzams bija visu to ļaužu pulks, kuri bija viņu cēlušies sev par vadoni, lai gan tie, kuri būs pēc viņa, par viņu nepriecāsies. Tiešām, arī tā ir niecība un vēja ķeršana.

¹⁷ Uzmani savu kāju, kad tu ej Dieva namā, jo nākt un klausīties ir patiešām kaut kas labāks, nekā kad neprašas nes savus upurus; viņi jau patiesībā nezina neko citu kā vienīgi ļaunu darīt.

5. nodaļa

¹ Neesi par daudz ātrs ar savu muti, un lai tava sirds savā trauksmē nepārsteidzas kādu vārdu izrunāt Dieva priekšā, jo Dievs ir debesīs, bet tu esi virs zemes; tāpēc lai maz ir tavu vārdu!

² Jo, kur ļaudis visai nodarbināti, tur rodas sapņi, un, kur daudz vārdu, tur rodas muļķīgas valodas.

³ Ja tu esi Dievam devis solījumu, tad nekavējies to izpildīt, jo Viņam nav labs prāts uz neprašām. Ko tu esi apsolījis, to pildi!

⁴ Labāk ir nesolīt nekā solīt un nepildīt.

⁵ Neatļauj savai mutei tevi apgrēcināt un neizsakies Dieva vēstneša (priestera) priekšā, ka ir notikusi pārsteigšanās; kāpēc lai Dievs apskaišas par to, ko tu esi izrunājis, un neļauj tavam roku darbam labi izdoties?

⁶ Un, kur ir daudz sapņu, tur ir arī daudz veltīgu un tukšu vārdu, tur ir niecība. Bet tu bīsties vairāk Dieva!

⁷ Kad tu redzi, kā apspiež nabagu un cik bēdīgā stāvoklī valstī ir tiesa un taisnība, tad neuztraucies par to, jo ir vēl viens augstāks par augsto, kas visu novēro. Bet viens, Visaugstākais, ir nomodā pār viņiem visiem.

⁸ Taču ieguvums kādai zemei ir šāds: ķēniņš, kas rūpējas, lai zeme būtu apkopta.

⁹ Kas mīl naudu, tam nekad nepietiek naudas, un, kam ir prieks par bagātību, tam nekad nepietiek ar ienākumiem; taču arī tas ir niecība.

¹⁰ Ja manta vairojas, tad vairojas arī tie, kas to apēd, un kāds labums tad tam, kam tā pieder, kā tikai acīm paskatīties?

¹¹ Salds ir darbinieka miegs, vienalga, vai tas daudz vai maz ko ēdis; bet bagātais, kas spēcīgi pieēdies, nereti netiek pie miega.

¹² It īpaši liels ļaunums, ko es esmu novērojis zem saules, ir bagātība, kas tam pašam paliek par nelaimi, kurš to sargā.

¹³ Ja tāda bagātība kādā nelaimē aiziet bojā, tad viņam nav nekā ko atstāt īpašumā savam miesīgajam dēlam.

¹⁴ Kailam, kāds viņš nācis no mātes klēpja, tādām viņam atkal jāaiziet, un viņš nevar pat arī ne to vismazāko līdzī paņemt no savu pūliņu ieguvuma, lai to paturētu savā īpašumā.

¹⁵ Jā, arī tā ir ļauna un bēdīga parādība: pavisam tā, kā viņš ir atnācis, tā viņam atkal ir jāaiziet. Kāds nu viņam ir ieguvums no tā, ka viņš par velti ir pūlējies?

¹⁶ Un pie tam viņš visas savas mūža dienas ir pavadījis tumsā un lielos sirdēstos, un tās bijušas saistītas ar daudzām nepatikšanām, slimībām un uztraukumiem.

¹⁷ Un, ko es esmu atradis kā labu un skaistu, ir tas, ka cilvēks ēd un dzer un jūtas labi visu to bezgalīgo pūļu jūklī, ar kādām viņš zem saules nomoka sevi savā īsajā mūžā, ko Dievs viņam piešķir; un tas arī ir viņa dzīves uzdevums.

¹⁸ Bet, ja Dievs kādam cilvēkam dod bagātību un laicīgu mantu un piešķir viņam to laimīgo stāvokli, ka viņš var to baudīt, var ņemt no tā savu daļu un, pat neraugoties uz visām pūlēm, tomēr priecāties, tad tā ir Dieva žēlastības dāvana.

¹⁹ Tāds tad daudz nedomās par savu dzīves dienu īsumu, tāpēc ka Dievs viņa sirdi apdāvina ar prieku.

6. nodaļa

¹ Ir kāds ļaunums, ko es redzēju zem saules un kas smagi guļ uz cilvēkiem.

² Ja Dievs ir devis kādam cilvēkam bagātību, laicīgu mantu un godu, tā ka viņam nekā netrūkst no visa tā, ko viņa sirds kāro, bet ja Dievs viņam neļauj no visa tā neko baudīt un to bauda svešinieks, tā ir niecība un liels ļaunums!

³ Ja kāds kā tēvs dzemdina simts bērnus un dzīvotu daudz gadu un viņam būtu garš mūžs, bet viņš nevarētu savu dzīves laimi izjust un baudīt un viņam pat netiktu ne kapa vieta, tad es saku: laimīgāks nekā viņš ir nelaikā dzimis nedzīvs bērns!

⁴ Jo tas nāk kā nekas pasaulē un tāds pats aiziet tumsībā, un viņa vārds paliek aizklāts ar tumsu.

⁵ Viņš nav arī sauli redzējis un neko nezina no tās, bet miera ziņā viņam ir labāk nekā tam.

⁶ Un, ja pat kāds dzīvotu divi reizes tūkstoš gadus un savā dzīvē nemaz neredzētu prieku, vai tad tomēr viss viņu garais mūžs nenovestu pie viena un tā paša gala?

⁷ Visas cilvēka pūles ir domātas viņa mutei, un tomēr viņa ēstgriba pilnīgi nekad netiek apmierināta.

⁸ Un kas vairāk atlec gudrajam nekā neprašam? Vai kas nabagam, kurš zina staigāt īsto dzīves ceļu?

⁹ Labāk ir ko ar acīm uzskatīt nekā iekārē apkārt maldīties; arī tā ir niecība un vēja ķeršana.

¹⁰ Viss, kas notiek, ir jau sen noteikts, un jau laikus ir stingri nolikts, kas kāds cilvēks būs, un neviens nespēj tiesāties ar to, kas ir stiprāks nekā viņš.

¹¹ Tiešām, ar to saistās nereti daudz vārdu, bet tie tikai vairo niecību; un kāds labums no tā ir cilvēkam?

¹² Tiešām, kas gan zina, kas cilvēkam ir par labu šinī viņa īsajā mūžā, ko viņš savā niecībā pavada, pats būdams ēnai līdzīgs? Un kas gan var cilvēkam pastāstīt, kas pēc viņa notiks zem saules?

7. nodaļa

¹ Laba slava ir vērtīgāka nekā dārga svaidāmā eļļa, un miršanas diena ir labāka nekā piedzimšanas.

² Labāk ir ieiet sēru namā nekā dzīru namā, jo tur redz norādījumu uz visu cilvēku galu, un tas, kas vēl dzīvo, to lai ņem pie sirds!

³ Labāk ir skumt nekā smieties, jo, kad vaigs ir noskumis, tad sirdij ir labi.

⁴ Gudro sirds ir bēdu namā, bet nelgu sirds ir prieku namā.

⁵ Labāk ir klausīties gudrā bāršanu nekā klausīties nelgas dziesmu, ⁶ jo, kā ērkšķi sprakšķ zem katla, tā izskan arī nelgas smieklī. Arī tā ir niecība.

⁷ Patiešām, netaisna peļņa padara arī gudru par nelgu, un uzpirkšanas dāvanas samaitā sirdi.

⁸ Labāks ir kādas lietas gals nekā tās sākums, labāka ir pacietība nekā augstprātība.

⁹ Neļauj sevi pārmērīgi ātri pārņemt dūsmām, jo dūsmas mājā nelgas azotē.

¹⁰ Nejaūtā, kā tas nāk, ka senie laiki ir bijuši labāki nekā tagadējie; tas nebūtu gudrs jautājums.

¹¹ Gudrība ir laba kopā ar mantojumu un ir ieguvums tiem, kas sauli redz.

¹² Jo gudrības pavēnī cilvēks jūtas tikpat droši paslēpts kā naudas pavēnī, bet gudrības pārākums ir atziņā, ka gudrība dod dzīvību tiem, kam tā ir.

¹³ Uzlūko Dieva darbu, un kurš gan var darīt taisnu to, ko Viņš ir darījis līku?

¹⁴ Baudi labumu labā dienā, bet arī ļaunu dienu ņem par labu, jo Dievs dara gan šo, gan to, tāpēc ka cilvēkam nebūs zināt, kas būs pēc viņa nāves.

¹⁵ Visu to es esmu redzējis savas nīcīgās dzīves dienās: dažs taisnais aiziet bojā savā taisnībā, bet dažs bezdievīgais, neraugoties uz viņa ļaunumu, piedzīvo garu mūžu.

¹⁶ Neesi pārlieku taisns un neturi pats sevi par pārlieku gudru, jo kāpēc tu gribi pats sev kaitēt?

¹⁷ Bet neesi arī pārlieku bezdievīgs un nerīkojies kā nelga, jo kāpēc tu gribi nomirt pirms laika?

¹⁸ Vislabāk ir, ja tu pie viena stipri turies, bet arī no otra neatlaidies, jo tas, kas Dievu bīstas, tiek tālāk nekā viņi visi.

¹⁹ Īsta gudrība stiprina gudro vairāk nekā desmit varenie, kuri ir pilsētā.

²⁰ Tiešām, virs zemes nav neviena tik taisnīga cilvēka, kurš darītu tikai labu un nekad negrēkotu.

²¹ Nepiegriez pārmērīgu vērtību arī visām runām, kas tiek runātas, citādi tu kādreiz varētu pat dabūt dzirdēt, ka tavs kalps tevī apsmej, ²² jo to tu it labi pats zini, ka arī tu esi citus zobojis un apsmējis.

²³ Visu to es esmu ar gudrību pārbaudījis, domādams: tā es iegūšu īsto gudrību! – Bet tā tomēr palika tālu prom no manis.

²⁴ Lielā tūlumā atrodas visu lietu pamats un dziļi, jā, dziļi apslēpts; kurš var to atrast?

²⁵ Un atkal, un atkal, kad es tam piegriezos un centos savu prātu uz to virzīt, lai iegūtu īstu atziņu un pareizu spriedumu un savos meklējumos pēc gudrības nonāktu pie kāda gala slēdziena, un ieskatītu, ka bezdievība ir muļķība un muļķība ir neprāts, ²⁶ tad es atradu kaut ko, kas ir rūgtāks nekā nāve, un proti, sievu, kas līdzīga ķeramam tīklam, kuras sirds ir cilpas un kuras rokas ir važas. Tas, uz kuru Dievam ir labs prāts, izglābsies no viņas, bet, kas grēko, tiks viņas sagūstīts.

²⁷ «Redzi, to es esmu atradis,» saka mācītājs, «pēc tam, kad es esmu licis pieredzes citu pie citas, lai iegūtu drošu gala spriedumu: ²⁸ bet, ko mana dvēsele arvien vēl meklē un ko es neesmu vēl atradis, tas ir: starp tūkstošiem es esmu atradis vismaz vienu īstu vīru, bet tādu pat sievu starp viņiem visiem es neesmu atradis nevienu.

²⁹ Bet redzi, vienu lietu gan es esmu atradis, proti, ka Dievs cilvēku ir radījis taisnīgu, bet viņi paši ieslīgst daudzējādā neattaisnojamā gudrošanā.»

8. nodaļa

¹ Kas ir tiešām īsts gudrais, un kas spēj izskaidrot visas lietas? Gudrība apskaidro cilvēka vaigu, un viņa cietie sejas vaibsti pārvēršas.

² Es saku: ievēro ķēniņa pavēli it īpaši tādēļ, ka tu Dieva priekšā esi viņam uzticību zvērējis.

³ Nesteidzies aiziet projām no viņa acīm un neielaidies nekādās ļaunās lietās, jo visu, ko viņš grib, to viņš izdara.

⁴ Patiesi, ķēniņa vārds ir vara, un kas var viņam sacīt: ko tu īsti dari?

⁵ Kas pavēli ievēro, tas nepiedzīvos ļauna; bet gudrā sirds zina laiku un piemērotu rīcības veidu.

⁶ Jo ikkatrai lietai ir savs laiks un noteikts izšķiršanās brīdis, taču tas ļaunais stāvoklis smagi gulstas uz cilvēku, ⁷ ka viņš nezina, kas notiks; un kas gan var viņam pateikt, kā nākotnē būs?

⁸ Nevienam cilvēkam nav varas pār vēju, ka viņš spētu vēju aizturēt; tāpat vēl mazāk kāds ir kungs pār savu miršanas dienu; arī no piedalīšanās karā neviens nav atļauts; tāpat arī likuma pārkāpšana liks sevi sajūst tam, kas to dara.

⁹ Visu to es esmu redzējis, cenšamies novērot ikvienu darbību, kas norisinās zem saules, kamēr viens cilvēks valda pār citiem sev par nelaimi.

¹⁰ Pie tam es arī vēl redzēju, ka bezdievīgie tika apglabāti un iegāja mūžīgā mierā, kamēr ļaudis, kas taisnīgi dzīvojuši, bija spiesti aiziet tālu no svētās vietas un tika pilsētā aizmirsti; arī tā ir necība.

¹¹ Tā kā tiesu par ļauniem darbiem nespriež tik drīz, tādēļ cilvēku bērnu sirdis pildās ar drosmi darīt ļaunu.

¹² Vēl iemesls te tas, ka grēcinieks, kaut arī simts reizes ļaunu darījis, tomēr dzīvo ilgi, lai gan es zinu, ka tiem, kas Dievu bīstas, klāsies labi, tiem, kam bijība Viņa priekšā, ¹³ kurpretī bezdievīgam neklāsies labi, un viņš nevarēs savas dienas stiept garumā kā ēnu, jo viņš nesajūt bijību Dieva priekšā.

¹⁴ Ir kaut kas dziļa necīguma pilns, kas notiek uz zemes, un proti – ka ir taisnīgi cilvēki, kuriem tā klājas, kā vajadzētu klāties bezdievīgajiem pēc viņu darbiem, un ka dažam bezdievīgam tā klājas, kā vajadzētu klāties taisnajam pēc viņa darbiem. Tad es sacīju: arī tā ir necība.

¹⁵ Tādēļ es slavēju prieku, jo cilvēkam nav nekā labāka zem saules, kā vien ēst un dzert un priecāties, un šādā noskaņā lai aizrit visas viņa nemītīgo puļu pilnās dzīves dienas, ko Dievs viņam dod zem saules.

¹⁶ Un arvien, kad es centos izdibināt dziļākās gudrības pamatus un novēroju visu rosību, kas norisinās zemes virsū, ¹⁷ es esmu par dievišķās varas izpausmi atzinis, ka cilvēks, ja arī viņš savām acīm neatvēlētu ne mirkli atpūtas ne dienu, ne nakti, tomēr nespēj izdibināt to varu, kas pastāv zem saules, un cilvēks, neraugoties uz visu piepūli, ar kādu viņš cenšas to izdibināt, taču to izdibināt nespēj. Un, pat ja gudrais iedomājas sevi to izdibināt spējam, patiesībā viņš izdibināt to tomēr nespēj.

9. nodaļa

¹ Patiesi, visam tam es esmu piegriezis savu uzmanību un centies visu to sev noskaidrot, it īpaši to, ka taisnīgie un gudrie visā savā darbībā ir Dieva rokā. Cilvēks nezina, vai viņš piedzīvos mīlestību vai naidu; viss viņa priekšā nākotnē ir aizplīvuots.

² Tas pats liktenis skar visus bez izšķirības: un vienāds liktenis ir taisnam un negantam, labam un ļaunam, šķīstam un nešķīstam, tam, kas upurē, kā arī tam, kas neupurē; labajam notiek tāpat kā grēciniekam, un tam, kas zvēr, tāpat kā tam, kas no zvēresta bīstas.

³ Tas ir ļaunums, un tas saistās ar visu, kas notiek zem saules, proti, ka visiem lemts viens un tas pats liktenis, ka cilvēku bērnu sirdis ir pilnas ļaunuma un ka viņu sirdīs mājā neizpratne tik ilgi, kamēr viņi dzīvo; pēc tam viņi nonāk mirušo valstībā.

⁴ Jo tik ilgi, kamēr kāds vēl pieder pie dzīvajiem, tik ilgi viņam ir kaut kas ko cerēt; dzīvs suns tomēr ir vairāk vērts nekā nobeidzies lauva.

⁵ Dzīvie vismaz vēl zina, ka viņiem ir jāmirst, nomirušie turpretī vispār nezina vairāk nekā, tiem arī nav vairs ko algas gaidīt; pat viņu piemiņa aizmirstas.

⁶ Tiklab laiks mīlēt, kā ienīst un dzīves iekārēs degt viņiem jau sen pāri, un mūžībā viņi nepiedalās vairs ne pie kā, kas norisinās zemes virsū.

⁷ Tad nu ej, ēd savu maizi ar prieku un dzer savu vīnu ar priecīgu sirdi, jo Dievs jau no sākta gala tādu tavu rīcību ir atzinis par labu.

⁸ Nēsā allaž baltas drēbes, un lai tavai galvai netrūkst svaidāmās eļļas.

⁹ Baudi šo dzīvi ar savu mīļoto sievu visās tajās ātri zūdošās dzīves dienās, ko Dievs tev ir piešķīris zem saules, cauri visam tavam necības pilnam mūžam; patiesi, tas ir tas, kas piekrīt tev šai mūžā, un tas ir atalgojums tev par pūlēm, kādām tu nododies zem saules.

¹⁰ Visu, ko tava roka spēj ar taviem spēkiem veikt, to dari, jo pazemē, kurp tavs ceļš iet, nav ne darba, ne vairs kādu pārdomu, ne atziņas, ne gudrības.

¹¹ Un atkal es redzēju zem saules, ka ne ātrajam skriešanās sacīkstēs tika piešķirta uzvara un ka ne pašam droširdīgākajam karā piekrita uzvara, un ne gudrākajam peļņas darbā maize, ne arī pašiem saprātīgākajiem bagātība un arī ne uzskatu ziņā pašiem attīstītākajiem labvēlība, bet gan, ka viss tas ir atkarīgs no laika un apstākļiem.

¹² Un cilvēks arī nezina savu nolikto laiku; nē, kā zivis, kas ieskrien ļaunā tīklā, un kā putni, kurus noķer ar cilpām, tāpat arī cilvēku bērni sapinas savos valgos laikā, kad nelaime pēkšņi viņam uzbrūk.

¹³ Arī šādu gudrību es esmu redzējis zem saules, un tā uz mani atstāja dziļu iespaidu: ¹⁴ bija kāda maza pilsēta, un tur iekšā bija nedaudz ļaužu; tad pret to nāca kāds varens ķēniņš, ieslēdza to visapkārt un lika uzcelt pret to varenus aplenkuma nocietinājumus.

¹⁵ Taču tur atradās nabags, bet gudrs vīrs, kurš pilsētu izglāba ar savu gudrību, bet vēlāk neviens cilvēks vairs nepieminēja šo nabaga vīru.

¹⁶ Tad es sacīju: gudrība gan ir labāka nekā stiprums, bet tomēr nabaga gudrība tiek nicināta, un viņa vārdi paliek neuzklausīti.

¹⁷ Gudro vārdi, kurus mierā uzklausa, ir vairāk vērti nekā valdnieka brēkšana nelgu vidū.

¹⁸ Gudrība ir labāka nekā kara ieroči, tomēr viens vienīgs negantnieks var iznīcināt daudz laba.

10. nodaļa

¹ Indīgas mušas sasmacē un saraudzē ziežu maisītāja eļļu; tā arī mazliet neprātības samaitā gudrības vērtību.

² Gudram viņa saprāts ir virzīts uz visu taisnīgo, bet neprašu vairāk saista viss greizais.

³ Un lai nepraša ietu kur iedams, viņam ik uz soļa pietrūkst prāta, tā ka visi ļaudis viņā tūliņ saskata neprašu.

⁴ Ja pret tevi ceļas valdnieka dusmas, tad tādēļ neatstāj savu vietu; neaizmirsti, ka lēnprātība vērs par labu lielus grēkus.

⁵ Vēl ir kāds ļaunums, ko es redzēju zem saules, un proti – tā ir nepareiza valdnieka rīcība: ⁶ dažs nelga tiek celts lielā godā, un īsteni dižciltīgajiem jāsēž zemākā vietā.

⁷ Es esmu redzējis vergus augstu zirgos sēžam un vadoņus kā vergus kājām ejam.

⁸ Kas bedri rok, var pats tur iekrist iekšā, un, kas mūri ārda, tam var iekost čūska.

⁹ Kas akmeņus lauž, tas var tikt ievainots; kas malku skalda, var sev sagādāt sāpes.

¹⁰ Kad cirvis ir kļuvis neass un tā asmens netiek uzasināts, tad jāpieliek vairāk spēka, bet darbu veicina gudrība.

¹¹ Ja čūska iekož, pirms tās kodiens ir apvārdots, tad vārdotājam nav nekāda labuma no viņa mākslas.

¹² Vārdi no gudrā mutes iegūst ļaužu sirdis, bet nelgu iznīcina viņa paša lūpas.

¹³ Viņa mutes runājamo vārdu iesākums ir mulķība, un viņa runas gals ir ļauna neprātība un posts.

¹⁴ Nepraša lieto gan daudz vārdu, lai gan neviens cilvēks nezina, kas notiks, un neviens nevar pateikt, ko nākotne nesīs.

¹⁵ Pūles, ko nepraša veltī savam darbam, viņu pārmērīgi nogurdina, tā ka viņš vairs nezina ceļu uz pilsētu.

¹⁶ Bēdas tev, zeme, kuras ķēniņš vēl ir zēns un kuras augstie vadītāji jau no rīta plītē!

¹⁷ Svētīta esi tu, tu zeme, kuras ķēniņš ir dižciltīgas izcelsmes un kuras augstie vadītāji sēž pie galda īstā laikā un sēž kā vīri, nevis kā plītnieki!

¹⁸ Slinkuma dēļ gāžas sijās, un roku kūtruma dēļ ūdens pil nama jumtam cauri.

¹⁹ Dzīres tiek rīkotas priekiem, un vīns ielīksmo tos, kas dzīvo un dzer, un par naudu to visu var iegūt.

²⁰ Pat savā sirdī nelādi ķēniņu un par kādu augstu stāvošu personu nezobojies pat savā guļamistabā, jo debesu putni varētu aiznest skaņu tālāk un kāds spārnots vēstnesis vārdus darīt zināmus, kam vajag.

11. nodaļa

¹ Ļauj savai maizei iet pār plašo jūru; pēc daudzām dienām tu to atkal atdabūsi.

² Tomēr sadali to pa septiņiem, pat astoņiem braucieniem, jo tu nezini, kāda nelaime var notikt virs zemes.

³ Kad mākoņi ir lietūs pilni, tad viņi liek ūdens straumēm izlīt pār zemi; un, ja kāds gāžas uz dienvidiem vai uz ziemeļiem, tad tas arī paliek tajā vietā guļam, kur ir kritis.

⁴ Kas nepārtraukti novēro vēju, tas netiek pie sēšanas, un, kas vienmēr raugās uz padebešiem, tas netiek pie ražas ievākšanas.

⁵ Gluži tāpat kā tu nezini, kāds ceļš ir vējam, nedz arī, kā veidojas kauli grūtas sievas miesās, tikpat maz tu pazīsti Dieva rīcību, kā Viņš visas lietas veic.

⁶ No rīta sēj savu sēklu un neļauj mieru savai rokai līdz pat vakaram, jo tu nezini, kas izdosies, vai šis, vai tas, bet var būt, ka izdodas arī abi vienlīdz labi.

⁷ Salda ir acij gaisma, un brīnumjauki ir sauli redzēt.

⁸ Ja cilvēks arī dzīvo ilgus gadus, lai viņš visus tos gadus nododas arī priekiem, bet lai tomēr viņš domā arī par nebaltām dienām, ka tādu būs daudz; viss, kas nāk, ir niecības apdvests.

⁹ Priecājies, jaunekli, savā jaunībā, un lai tava sirds labi jūtas savās jaunības dienās; staigā tos ceļus, ko tava sirds kāro, un ej pakaļ tam, kas patīk tavām acīm; zini tomēr, ka Dievs par visu to prasīs no tevis nolēsumu!

¹⁰ Izmet skumjas no savas sirds un turi tālu nost no savas miesas ciešanas, jo jaunība un tumšās matu cirtas ātri zūd.

12. nodaļa

¹ Piemini savu Radītāju savā jaunībā, pirms tās ļaunās dienas nāk un tie gadi tuvojas, par kuriem tu vēlāk sacīsi: tie man nepatīk!

² Pirms vēl saule un dienas gaisma, mēness un zvaigznes satumst un pirms vēl mākoņi atkal atgriežas pēc lietus, ³ tanī laikā, kad nama sargi trīc un stiprie vīri lokās, kad malējas pārtrauc darbu, tāpēc ka viņu palicis maz, un tās ziņkārīgās, kas caur logiem skatās, paliek drūmas, ⁴ un kad abi vārti uz ielu paliek aizslēgti, jo malšanas skaņa kļūst klusāka, kad cilvēks ceļas augšā, kad dzird putnus čivinām un visas dziesmu meitenes apklusušas, ⁵ kad cilvēks jau baidās arī no katras kalnā kāpšanas un baiļojas pa katru ceļu ejot, kad mandeļu koks gan stāvēs ziedos, bet sisenis jau būs par nastu un līksmība zudīs, jo cilvēks iet uz savu mūža mājokli un viņa raudu dziesmu dziedātāji jau staigā apkārt pa ielām, – ⁶ pirms vēl sudraba dzīves pavediens trūkst un zelta trauks saplīst, smeļamais spainis pie avota izkalst un sabrūk, pats smeļamais skritulis salūst un iekrīt akā.

⁷ Tiešām, pīšļiem būs atkal atgriezties atpakaļ zemē un kļūt par to, kas tie iepriekš bijuši, un garam atkal atgriezties atpakaļ pie Dieva, kas to ir devis.

⁸ «Ak, niecība!» saka mācītājs. «Viss ir niecība!»

⁹ Un vēl jāuzsver, ka šis mācītājs bija tiešām gudrs, ka viņš mācīja tautai īstas, dziļas un pareizas atziņas un bija domātājs, kas sacerēja daudzus sakāmos vārdus.

¹⁰ Un mācītājs lūkoja atrast iepriecinošus vārdus un pareizi uzrakstīt patiesības vārdus.

¹¹ Gudro izteicieni ir kā vēršu dzenamie, un kā iedzītas naglas kopā stāv viņu izteicieni, kas ir viena vienīga gana veidoti.

¹² Un beidzot: sargies mans dēls! Daudzai grāmatu rakstīšanai nav gala, un pārmērīga lasīšana nopūlē miesu.

¹³ Gala iznākums no visa ir šāds: bīsties Dieva un turi Viņa baušļus, jo tas pienākas katram cilvēkam!

¹⁴ Jo Dievs tai tiesā, kas nāks pār visu apslēpto, pasludinās Savu spriedumu par visu notikušo, vai tas būtu bijis labs vai ļauns.

31. Augstā Dziesma

(V.E.: Krievu Bībelē: «Книга Песни песней Соломона» {[R-BIBLE3](#)})

1. nodaļa

¹ Salamana augstā dziesma.

Līgava:

² «Lai viņš skūpstā mani ar savu lūpu skūpstu, jo tava mīlestība ir tīkamāka par vīnu!

³ Brīnīšķa ir tavu ziežu smarža; pats tavs vārds ir it kā maigi iztriepta dzidra ziedes eļļa, tāpēc arī jaunavas tevi tā mīl.

⁴ Velc mani sev līdzi, tad tecēsim mēs! Ķēniņš ieveda mani savās dzīvojamās telpās.» –

Koris:

«Mēs priecājamies un esam iepriecinātas par tevi; mēs kavējamies domās vairāk pie tavas mīlestības nekā pie vīna. Rimtās un tikušās jaunavas mīl tevi.»

Līgava:

⁵ «Es esmu melna, bet tiešām mīlīga, jūs Jeruzālemes meitas, kā Kedara lauku mitekļi, kā Salamana paklāji.

⁶ Neskatieties uz mani, ka es esmu tik melna, jo saule mani tā nodedzinājusi! Manas pašas mātes dēli ir bijuši dusmīgi uz mani, viņi ielikuši mani par vīna dārzu uzraudzi, bet manas pašas vīna dārzu es esmu atstājusi novārtā un neuzraudzītu.

⁷ Saki man tu, mans draugs, ko tā mīl mana dvēsele, – kur tu gani, kur tu atdusies pusdienas laikā? Lai man nebūtu velti jāklejo šurpu turpu ap tavu palīgu ganāmiem pulkiem.»

Koris:

⁸ «Ja tu to vēl nezinātu, tu skaistākā starp sievietēm, tad izej tālākās ārēs pa aitu ganāmpulku pēdām un gani savus kazlēniņus gar aitu ganu mitekļiem!»

Līgavainis:

⁹ «Tu man liecies līdzīga, mana draudzene, faraona ratu lepņajam aizjūgam.

¹⁰ Tavi vaidziņi ir mīlīgi aizsegti ar važiņām, un tavu kaklu grezno rotu vijas!»

Koris:

¹¹ «Mēs darināsim tev zelta rotu sloksnītes ar sīkiem sudraba ielaidumiem.»

Līgava:

¹² «Kamēr ķēniņš pie galda, smaržo mana nardes puķe.

¹³ Mans draugs ir man kā mirru pušķītis, kas novietots starp manām krūtīm.

¹⁴ Mans draugs man ir kā ciprešu ziedu čemurs Engedijas vīna dārzos.»

Līgavainis:

¹⁵ «Redzi, mana draudzene, tu esi skaista; skaista tu esi, tavas acis ir tādas kā baložiem.»

Līgava:

¹⁶ «Raugies, mans draugs, arī tu esi skaists un mīlīgs! Redzi, mūsu guļasvieta ir zaļumu klājā; ¹⁷ mūsu ēku stabi, sijas un dziedri ir ciedri, mūsu sienu pārsegums ir cipreses.

2. nodaļa

¹ Es esmu Šaronas narcise un ielejas lilija.»

Līgavainis:

² «Kā lilija starp ērkšķiem, tā izceļas mana draudzene starp tautas meitām.»

Līgava:

³ «Kā ābele starp meža kokiem, tā izceļas mans draugs starp tautas dēliem. Es sēžu kārotajā pavēnī, un mana ēnas devēja koka augļi ir saldi manai mutei.

⁴ Viņš ved mani vīna pagrabā, un viņa mīlestība ir viņa karogs pār mani.

⁵ Viņš iedveš man ar puķēm jaunu dzīvības spēku un atspirdzina mani ar āboliem, jo es sirgstu ar mīlestību.

⁶ Viņa kreisā roka guļ zem manas galvas, un viņa labā roka glāsta mani.»

Līgavainis:

⁷ «Es jūs no sirds lūdzu, jūs Jeruzālemes meitas, jūsu mīlestības un uzmanības dēļ pret stirnām un briežu mātēm laukos, neskarieties klāt manai draudzenei un nemodiniet viņu, kamēr viņai pašai neiepatīkas mosties!»

Līgava:

⁸ «Klau, tur dzirdama mana drauga balss! Raugi, viņš nāk un, sīkiem soļiem palēkdami, dodas augšup kalnos un lēkā no pakalna uz pakalna!

⁹ Mans draugs ir līdzīgs jaunam stirnāzīm vai jaunam briedim. Raugi, viņš stāv aiz mūsu sienas, raugās pa logu un lūkojas cauri skadriņiem!

¹⁰ Mans draugs atbild un saka man: celies, mana draudzene, mana skaistule, un nāc šurpu!

¹¹ Jo redzi, ziema ir pagājusi, lietus ir mitējies, un lietus posms ir galīgi izbeidzies!

¹² Zemes virsu pārklāj puķes, klāt ir dziesmu laiks – pavasaris, un ūbeles balss jau dzirdama mūsu zemē.

¹³ Vīģes kokiem sariesušies mezglaini pumpuri, vīna koki ir izplaukuši un izdveš savu smaržu. Piecelies, mana draudzene, un nāc, mana daiļā, nāc šurp pie manis!»

Līgavainis:

¹⁴ «Tu, mana dūja klinšu spraugās, slēpta akmeņu plaisās, parādi man savu vaigu un liec man dzirdēt savu balsi, jo tava balss ir salda un tavs vaigs ir mīlīgs!»

Koris:

¹⁵ «Gūstiet mums nebēdnes lapsas, mazās lapsas, kas posta vīna dārzus, jo tagad ziedos ir arī mūsu vīna dārzi!»

Līgava:

¹⁶ «Mans draugs ir mans, un es esmu viņa draudzene, kas gana zem augstajām lilijām.

¹⁷ Iekām vēl diena metas dzeštra un ēnas zūd, griezies atpakaļ, mans draugs, kļūsti kā jauns stirnāzis vai kā jauns briedis starp kalniem, kurus plaisas šķir citu no cita.

3. nodaļa

¹ Naktī savā guļasvietā es meklēju viņu, savu draugu, ko tā mīl mana dvēsele. Es meklēju, bet es viņu neatrodu.

² Es nolemju celties augšā, paklejot pa pilsētas gātēm un ielām un pameklēt viņu, ko mana dvēsele tā mīl! Es meklēju un tomēr viņu neatradu.

³ Mani sastapa sargi, kas apstaigā pilsētas ielas, un es viņiem jautāju: vai jūs neesat redzējuši viņu, ko tik dziļi mīl mana dvēsele?

⁴ Un, kad es biju drusku pagājusi viņiem garām, es atradu viņu, ko tik stipri mīl mana dvēsele. Es viņu turu ciet un neatlaidīšu viņu, kamēr es viņu neatvedīšu savas mātes namā, viņas, manas labās, manas dzemdētājas, istabā.»

Līgavainis:

⁵ «Es jūs no sirds lūdzu, jūs Jeruzālemes meitas, jūsu mīlestības un uzmanības dēļ pret stirnām un briežu mātēm laukos, neskarieties klāt manai draudzenei un nemodiniet viņu, kamēr viņai pašai neiepatīkas mosties!»

Līgava:

⁶ «Kas ir tas, kas tur paceļas no tuksneša kā augšup kāpjošs dūmu stabs, kā kvēpinājuma vilnis no mirrēm un vīraka un no kaltētu augu pārdevēju dažādu garšu un smaržu zāļu putekļiem?

⁷ Raugi, ap Salamana guļamo krēslu stāv sešdesmit spēcīgu vīru no pašiem spēcīgākajiem Israēlā.

⁸ Viņiem visiem ir zobeni, un viņi prot ar tiem veikli rīkoties; katram ir zobens pie viņa gurna naktī draudošo iespējamo briesmu dēļ!

⁹ Ķēniņš Salamans bija licis darināt sev pārnesamu guļamo krēslu no Libanona ciedru koka.

¹⁰ Tā balsti ir izgatavoti no sudraba, tā atzveltne un pārklājums ir no zelta, pats sēdeklis purpura, bet no iekšpuses šo krēslu ir dāsni izdaiļojušas Jeruzālemes meitas aiz mīlestības pret savu ķēniņu.

¹¹ Izejiet ārā, jūs Ciānas meitas, un apskatiet ķēniņu Salamanu ķēniņa vainagā, ar kuru viņa māte ir viņu vainagojusi viņa kāzu un viņa sirds prieka dienā!»

4. nodaļa

Līgavainis:

¹ «Redzi, mana draudzene, tu esi skaista, tiešām, skaista tu esi! Tavas acis ir kā baložu acis starp tavām divās grīstītēs savītajām matu cirtām. Tavas matu cirtas kopā ir kā ganāms pulks kazu, kas dodas lejup pa Gileāda kalna nogāzi.

² Tavi zobi ir kā baltu avju bars ar vienādi pusapcirtu vilnu, kad tās nāk no peldes. Ikvienai no viņām ir dvīņi, un nav nevienas viņu starpā, kam to nebūtu.

³ Tavas lūpas ir kā sarkana purpura aukla, un tava mute ir mīlīga; tavi vaigi ir kā granātābola sārtās plāksnes starp tavām divās grīstītēs savītajām matu cirtu pīnēm; pāri tām glaužas tavs šķidrants.

⁴ Tavs kakls ir kā Dāvida tornis ar puslokā uz priekšu izvirzītu aizsargu valni, ap kuru sakārti vesels tūkstotis vairogu un daudzu spēcīgu vīru visdažādākie ieroči.

⁵ Abas tavas krūtis ir kā jauni stirnas dvīņi, kas ganās zem lilijām.

⁶ Kad diena metīsies dzestra un ēnas zudīs, es došos pie mirru kalna un pie smaržīgā vīraka pakalna.

⁷ Lai no kurienes tevi uzskatītu, tu arvienu esi skaista, mana draudzene, un tev nekur nav nekādas vainas!

⁸ Nāc man līdzi, mana līgava, lejup no Libanona kalniem, nāc man līdzi projām no Libanona kalniem, virzies šurpu še no Amanas augstienes, no Senīra un Hermona virsotnēm, no lauvu mītnēm, no leopardu kalniem!

⁹ Tu esi paņēmusi man manu sirdi, mana māsa, mana mīļā līgava, ar vienas savas acs skatu un ar vienu sava kakla viju!

¹⁰ Cik skaista ir tava mīlestība, mana māsa, mana mīļā līgava! Tava mīlestība ir tīkamāka par vīnu, un tava ziežu smarža pārspēj visas pārējās spēcīgās smaržas!

¹¹ Tavas lūpas, mana līgava, ir it kā pāri plūstošas medus kāres; piens un medus ir zem tavas mēles, un tavu drēbju smarža ir kā Libanona kalnu gaisa smarža!

¹² Mana māsa, mana līgava, tu esi kā aizkorēts dārzs, kā aizslēgts avots, kā aizzīmogota aka.

¹³ Viss, kas no tava stāva riešas, ir kā jauks granātābeļu un dārgu augļu dārzs, ciprešu puķes ar nardēm, ¹⁴ ar īstajām nardēm un safrānu, ar kuplām skalbēm un kanēļa augiem, ar dažādiem kvēpināmo vielu kokiem, mirrēm un alvejām; visi šie augi izdveš vispatīkamākās smaržas.»

Līgava:

¹⁵ «Tu esi kā dārza avots, dzīvo ūdeņu izteka, un kā strauti, kuri plūst no Libanona kalniem.

¹⁶ Mosties, ziemeļi, un traucies, dienvidu vējš! Un drāzies ar sparpu cauri manam dārzam, lai pil uz visām pusēm tajā esošo augu rasojošās spēcīgās smaržas!

¹⁷ Lai mans draugs nāk savā dārzā un bauda no tā dižciltīgiem augļiem!»

5. nodaļa

Līgavainis:

¹ «Es esmu ienācis, mana māsa, mana mīļā līgava, savā dārzā; es plūcu savas mirres un savu balzamu, es ēdu zeltaino medu no savas medus kāres un tās šūnām, es dzeru savu vīnu līdz ar pienu. Ēdiet, mani mīļie, un dzeriet, mani draugi, priecājieties mīlestībā un noreibstiet labsajūtā!»

Līgava:

² «Es guļu, bet mana sirds ir nomodā. Lūk! Es dzirdu sava drauga balsi, viņš piekļauvē un saka: atver man, lai es ieeju pie tevis, mana mīļā draudzene, mana māsa, mana dūja, mana cildenā! Jo mana galva ir pilna rāsas, un manas matu cirtas ir pilnas nakts valguma!»

³ Es esmu novilkusi savu tērpu, kā lai es to atkal uzvelku?! Es esmu nomazgājusi savas kājas, kā lai es tās atkal notriepju?

⁴ Bet mans draugs izbāza savu roku caur režģu spraugu; tas lika līdz pašiem dziļumiem ietrīcēties manai sirdij ilgās pēc viņa, un mani prāti samulsa, viņa balsi un vārdus izdzirdot.

⁵ Tad es piecēlos, lai atdarītu savam draugam; pa maniem roku dilbiem lejup ritēja šķidro mirru straumītes, un dārga ziežu eļļa pilēja no maniem pirkstiem uz durvju aizšaujāmā.

⁶ Un, kad es beidzot atvēru durvis savam draugam, tad viņš bija aizgājis un nebija vairs redzams. Mana dvēsele bija ārkārtīgi satraukta, kamēr viņš runāja. Tad es meklēju viņu, bet neatradu; es viņu saucu, bet viņš man neatbildēja.

⁷ Tad mani sastapa sargi, kas apstaigāja pilsētu; viņi mani sasita līdz asinīm un ievainoja, un citi sargi uz mūra noņēma man manu šķidrautu!

⁸ Es nopietni lieku jums pie sirds, Jeruzālemes meitas, ja jūs atrodat manu draugu, tad sakait viņam, ka es esmu sasirgusi aiz mīlestības!»

Koris:

⁹ «Ar ko tavs draugs ir pārāks par citiem draugiem, tu visuskaistākā starp sievietēm? Ar ko tavs draugs ir pārāks par citiem draugiem, ka tu mums to tā nozvērini?»

Līgava:

¹⁰ «Mans draugs ir žilbinoši balts ar sārtu ādas krāsu, viņš ir īpašs un izceļas starp tūkstošiem.

¹¹ Viņa galva ir vistīrākais un vissmalkākais zelts. Viņa matu šķipsnas ir cirtainas, un tās ir melnas kā kraukļi.

¹² Viņa acis ir kā baložu acis pie ūdens strautiem; tās ir dzidras it kā pienā mazgātas, skaistas un lielas, un to āboli veidoti daiļi noapaļotā pilnīgumā.

¹³ Viņa vaigi ir kā garšaugu dobes, kā balzama zāles; viņa lūpas ir kā lilijas, kuras pil no to slacinātājām mirrēm.

¹⁴ Viņa roku dilbi ir vienās zelta aprocēs, kas vēl bagātīgi izdaiļotas ar tirkīziem. Viņa miesa ir kā mākslas darbs no tīra ziloņkaula, kas safīriem rotāts.

¹⁵ Viņa lieli ir kā marmora pīlāri, kuri balstās uz vistīrākā zelta pamatiem. Viņa stāvs ir kā viens no diženākiem Libanona kalniem, kas tikpat izcils kā tajā augošie ciedri.

¹⁶ Viņa mute ir salda, un visā savā būtībā viņš ir ārkārtīgi pievilcīgs! Tāds ir mans draugs, jā, tiešām, tāds ir mans mīļākais, jūs Jeruzālemes meitas!»

6. nodaļa

Koris:

¹ «Kurp tad ir aizgājis tavs draugs, tu visskaistākā starp sievietēm? Uz kuriem tavs draugs virzījies savu ceļu? Mēs mēģināsim kopā ar tevi viņu meklēt.»

Līgava:

² «Mans draugs ir nokāpis dziļi lejup savā dārzā pie savām garšaugu dobēm, lai viņš tur savos dārzos pastaigātos un plūktu lilijas.

³ Mans draugs ir mans, un es esmu viņa draudzene – viņa, kas gana liliju līcī.»

Līgavainis:

⁴ «Tu esi skaista, mana draudzene, kā Tirca, mīlīga kā Jeruzāleme, bet reizēm gan briesmīga kā naidīgi karapulki!

⁵ Novērs savas acis no manis, jo tās mulšina mani! Tavi mati ir kā ganāmpulks kazu, kas, lejup virzīdamās, novietojušās Gileāda kalna nogāzē.

⁶ Tavi zobi ir kā ganāmpulks avju, kas nāk no peldes; ikvienai no tām ir dvīņi, un neviena starp viņām nav neauglīga.

⁷ Tavi vaigi ir kā granātābola sārtās puses starp tavām divās grīstītēs savītājām matu cirtu pīnēm.

⁸ Sešdesmit ir ķēniņienes, astoņdesmit blakussievas, un jaunavu daudzums ir neizskaitāms.

⁹ Bet tikai viena vienīga ir mana dūja, mana rimtā un cildenā, tikai viena ir savai mātei pati mīļākā un savas mātes izraudzītā, kurai viņa deva dzīvību. Un, kad meitas viņu redzēja, tad viņas viņu teica svētlaimīgu esam, un ķēniņienes un blakussievas viņu slavēja un daudzina.

¹⁰ Kura ir starp viņām, kas mirdzēdama iznirst no tumsas kā rīta blāzma, skaista kā mēness, starojoša kā saule, briesmīga kā naidīga karaspēka bari?

¹¹ Es biju nokāpis lejup savā riekstu dārzā, lai apskatītu jaunos riekstu kociņus strauta malā un lai palūkotos, vai vīnakoks rieš pumpurus un vai granātābolu koki jau izplaukuši.

¹² Es nezināju, ka manas dvēseles trauksme mani neapzinīgi bija novedusi pie dižciltīgā Amī-Nadila ratiem.»

7.nodaļa

Koris:

¹ «Atgriezies jel, Sulamīte, atgriezies! Vērs atpakaļ savus soļus un pagriez pret mums savu vaigu, lai mēs varētu tevi skatīt!» –

Līgavainis:

«Un ko jūs tagad saskatāt Sulamītē – vispievilcīgāko daiļumu, līdzīgu rotaļu dejai Mahanajimā?

² Cik cēla ir tava gaita tavās kurpēs, tu valdnieka meita! Tavi gurni savu daiļo apaļumu izliekumā ir kā divi gredzeni, ko darinājusi gudra lietpratēja roka.

³ Tavs klēpis ir kā apaļš kauss, kurā nekad netrūkst dzēriena valgmes. Tava miesa ir kā kviešu kopa, kas apspraudīta ar lilijām.

⁴ Abas tavas krūtis ir kā divi jauni stirnu dvīņi.

⁵ Tavs kakls ir kā ziloņkaula tornis. Tavas acis ir dzidras kā Hešbonas dīķi pie Batrabima vārtiem. Tavs deguns ir kā tornis Libanona kalnos, tas, kas noraugās uz Damasku.

⁶ Tava galva uz tava ķermeņa ir kā Karmela kalns, un tev pār pleciem plūstošās matu cirtas ir kā krokās sakārtots tumši sārts valdnieka purpurs; pats ķēniņš ir šo cirtu savaldzināts!

⁷ Cik skaista un cik tīkama esi tu, cildena prieka un jauku pārdzīvojumu pilnā mīlestība!

⁸ Tu esi augumā smuidra kā palma, un tavas krūtis ir līdzīgas vīna ķekariem.

⁹ Es sacīju sev: man būtu jāuzkāpj palmu kokā un jāsatver tā zari, lai tavas krūtis man tiešām šķistu kā ķekari pie vīna koka un tava deguna elpai lai būtu ābolu smarža.

¹⁰ Un tava mute lai būtu kā labs vīns, kas manam draugam labi patīk un liek runāt pat snaudošo lūpām.»

Līgava:

¹¹ «Mans draugs ir mans, un visa viņa sirds ilgošanās ir pēc manis!

¹² Nāc, mans draugs, lai izejam laukos un lai pārnakšņojam ciemos!

¹³ Un lai mēs agri varētu uzkāpt vīna dārzos un redzētu, vai vīna koks rieš pumpurus, vai tā ziedi veras vaļā un vai granātābeles plaukst; tur es tev dāvināšu savu mīlestību.

¹⁴ Mīlestības āboli smaržo saldi, un uz novietnes virs mūsu durvīm ir dažādi augstvērtīgi augļi. Mans draugs, es esmu tev tur sataupījusi labākos gan no šā, gan arī pat vēl no pagājušā gada ražas.

8. nodaļa

¹ Ak, kaut tu būtu mans brālis, kas būtu zīdis manas mātes krūtis! Būtu es tevi tad kaut kur laukā sastapusi, es tevi skūpstītu no visas sirds, un neviens nedrīkstētu mani par to nicināt.

² Es tevi ņemtu aiz rokas un vestu tevi manas mātes namā, kur tev mani būtu jāmāca; es tev tur dotu dzert ar garšvielām jauktu vīnu un manu granātābolu raudzēto sulu.

³ Viņa kreisā roka ir zem manas galvas, un viņa labā roka glāsta mani.»

Līgavainis:

⁴ «Es no sirds lūdzu, jūs Jeruzālemes meitas, lai jūs priekšlaikus nesatrauktu un neatmodinātu manī mīlestību, nedz arī liktu tai kaut kā citādi rosīties manī, iekāms tas tai pašai patīk!»

Koris:

⁵ «Kas ir tā, kas kāpj augšup no tuksneša, atbalstīdamās pret savu draugu?» –

Līgava:

«Zem ābeles es pamodināju tevi; tur tevi sāpēs ir gaidījusi piedzimstam tava māte, tur tevi laidusi pasaulē viņa, kas tevi dzemdējusi.

⁶ Piespied mani kā zīmogu pie savas sirds un ļauj, lai es uzspiežos kā zīmogredzens uz tavas rokas! Jo mīlestība ir spēcīga kā nāve, un tās karstums ir varens kā elle; tās versme ir ugunīga, un tās liesmas ir kā Dieva liesmas.

⁷ Lieli ūdeņi nevar apdzēst mīlestību, nedz arī ūdens straumes to apslīcināt un nomākt; un, ja kāds pat visu sava nama pārticību būtu ar mieru atdot par mīlestību, tad tomēr viņš paliktu tikai par apsmieklu!»

Koris:

⁸ «Mums ir maza māsa, un viņai vēl nav krūšu; ko mēs lai darām ar savu māsu tajā dienā, ja kāds taisītos viņu precēt?»

⁹ Ja viņa ir mūris, tad mēs varētu pie tā uzcelt sudraba priekšnocietinājumu, bet, ja viņa ir durvis, tad mēs tās varētu nostiprināt ar ciedru dēļiem.»

Līgava:

¹⁰ «Es esmu mūris, un manas krūtis ir kā torņi; viņa acīm es esmu pilnība, un tajās es saskatīju apmierinājumu.

¹¹ Salamanam ir vīna dārzs Baal-Hamonā; viņš iznomāja vīna dārzu tā sargiem; ikvienam no sargiem būtu bijis jādod viņam par augļiem tūkstoš sudraba gabali.

¹² Man pašai piederīgais mans vīna dārzs ir manā priekšā. Tie tūkstoš sudraba gabali pieder tev, mans Salaman! Bet divi simti lai iet viņa augļu sargiem.»

Līgavainis:

¹³ «Dārgā, tu, kas mīti tais dārzos, liec atskanēt savai balsij un man to dzirdēt; mani biedri jau vēltī tai visu savu uzmanību!»

Līgava:

¹⁴ «Steidzies tu, mans draugs, un esi kā jauns stirnāzis vai kā jauns briedis smaržīgajos ar garšaugiem apstādītajos kalnos!»

VEcordia ir Valda Egles elektroniska literāra dienasgrāmata, kurā viņš ir citējis arī daudzus citu autoru tekstus. Vekordija dibināta 2006.gada 30.jūlijā un sākotnēji sastāvēja no lineāri numerētiem sējumiem, katrs apmēram 250 lappušu apjomā A4 formātā, taču vēlāk par galveno izdevuma eksistences formu kļuva «izvilkumi». Vekordijas izvilkums ir fails, kurā atkārtots viena vai vairāku Vekordijas iecirkņu teksts bez lineāras numerācijas un bez iepriekš uzdota apjoma. Izvilkums parasti reproducē kādu Valda Egles vai cita autora grāmatu vai brošūru. Izvilkuma faila nosaukumā pirmais burts «L» nozīmē, ka grāmatas pamatteksts ir dots latviski, burts «E», ka angļiski, burts «R», ka krieviski, un burts «M», ka jaukts. Burts «S» nozīmē, ka fails ir sagatave, kura vēl tiks stipri modificēta, bet burts «X» apzīmē faksimilus. Dienasgrāmatas VEcordia oriģinālos un izvilkumu failus Jums **ir tiesības** kopēt, pārsūtīt pa e-pastu, ievietot WWW serveros, izdrukāt un nodot citām personām bez maksas informatīvos, estētiskos vai diskusiju nolūkos. Bet, pamatojoties uz LR un starptautiskajām autortiesībām, **ir aizliegta** šī faila jebkura veida komerciāla izmantošana bez Dienasgrāmatas autora rakstiskas atļaujas, un **ir aizliegts** šos failus jebkurā veidā modificēt. Ja attiecībā uz šeit doto tekstu bez Dienasgrāmatas autora tiesībām darbojas vēl citas autortiesības, Jums jārespektē arī tās.

Šī sējuma izdošanas brīdī (kurš titullapā apzīmēts ar vārdu «Versija:») Vekordijas galvenās pārstāvniecības Internetā bija vietnes: <http://vekordija.blogspot.com/> – latviešu grāmatām; <http://vecordija.blogspot.com/> – krievu grāmatām.

Satura rādītājs

VEcordia	1
Izvilkums L-BIBLE3	1
Bībele	1
GUDRĪBAS GRĀMATAS.....	1
27. Ījaba Grāmata.....	2
1. nodaļa.....	2
2. nodaļa.....	3
3. nodaļa.....	3
4. nodaļa.....	4
5. nodaļa.....	4
6. nodaļa.....	5
7. nodaļa.....	6
8. nodaļa.....	6
9. nodaļa.....	7
10. nodaļa.....	8
11. nodaļa.....	8
12. nodaļa.....	9
13. nodaļa.....	9
14. nodaļa.....	10
15. nodaļa.....	11
16. nodaļa.....	11
17. nodaļa.....	12
18. nodaļa.....	12
19. nodaļa.....	13
20. nodaļa.....	14
21. nodaļa.....	14
22. nodaļa.....	15
23. nodaļa.....	16
24. nodaļa.....	16
25. nodaļa.....	17
26. nodaļa.....	17
27. nodaļa.....	18
28. nodaļa.....	18
29. nodaļa.....	19
30. nodaļa.....	19
31. nodaļa.....	20
32. nodaļa.....	21
33. nodaļa.....	22
34. nodaļa.....	23
35. nodaļa.....	24
36. nodaļa.....	24
37. nodaļa.....	25
38. nodaļa.....	25
39. nodaļa.....	26
40. nodaļa.....	27
41. nodaļa.....	28
42. nodaļa.....	28
28. Psalmi.....	30
Pirmā Grāmata	30
1. Psalm. Divi dzīves ceļi	30

2. Psalm. Dieva un Viņa svaidītā ķēniņa uzvara pār dumpīgām pasaules tautām.....	30
3. Psalm. Ticīgā rīta lūgšana grūtā laikā.....	30
4. Psalm. Dieva miers.....	30
5. Psalm. Paļaušanās uz To Kungu cīņā pret ienaidniekiem	31
6. Psalm. Lūgšana lielās bēdās	31
7. Psalm. Tas Kungs taisns tiesnesis	31
8. Psalm. Dievs ir valdnieks debesīs, cilvēks – kungs virs zemes.....	32
9. Psalm. Pateicība par ienaidnieku uzvarēšanu	32
10. Psalm. Palīdzības sauciens pret bezdievīgiem varmākām.....	32
11. Psalm. Nebēgt, bet pastāvēt.....	33
12. Psalm. Dievs lai uztur Savu taisno pulciņu	33
13. Psalm. Cik ilgi vēl, ak, Kungs?	33
14. Psalm. Grēcīgās pasaules posts	34
15. Psalm. Kam ļauts mājot Tā Kunga namā?.....	34
16. Psalm. Visskaistākais mantojums.....	34
17. Psalm. Dieva spriedums	34
18. Psalm. Pateicība glābējam Dievam	35
19. Psalm. Dieva godība radībā un bauslībā.....	36
20. Psalm. Lūgšana par valdnieku.....	36
21. Psalm. Ķēniņš priecājas par Tā Kunga spēku.....	36
22. Psalm. Taisnā ciešanas	37
23. Psalm. Tas Kungs ir mans gans	37
24. Psalm. Godības ķēniņš.....	38
25. Psalm. Lūgšana pēc Dieva palīdzības un žēlastības	38
26. Psalm. Taisna cilvēka lūgšana	38
27. Psalm. Drošība Dievā	39
28. Psalm. Dievs cieš klusu	39
29. Psalm. Tā Kunga godība pārkonā.....	39
30. Psalm. Pateicība Tam Kungam par Viņa palīdzību	40
31. Psalm. Cerība nepamet kaunā.....	40
32. Psalm. Grēku piedošana	41
33. Psalm. Prieks un pateicība par Dieva žēlastību	41
34. Psalm. Dieva palīdzība un Dieva bijība.....	41
35. Psalm. Satver vairogu un bruņas, ak, Kungs!.....	42
36. Psalm. Liela ir cilvēku bezdievība; vēl lielāka ir Dieva žēlastība	43
37. Psalm. Pavēli Tam Kungam savu ceļu	43
38. Psalm. Dievs, esi man grēciniekam žēlīgs!	44
39. Psalm. Bēdīga cilvēka lūgšana	44
40. Psalm. No ticības ticībā	45
41. Psalm. Sūdzēšanās par ļauniem ienaidniekiem un viltīgiem draugiem.....	45
Otrā Grāmata.....	46
42. Psalm. Ilgas pēc Dieva	46
43. Psalm. Dievs taisns tiesnesis	46
44. Psalm. Dieva atstāta cilvēka lūgšana.....	46
45. Psalm. Ķēniņa kāzu dziesma	47
46. Psalm. Dievs Kungs ir mūsu stiprā pils.....	48
47. Psalm. Dievs ir tautu ķēniņš.....	48
48. Psalm. Dieva pilsēta	48
49. Psalm. Dzīves mīklas.....	48
50. Psalm. Īstena kalpošana Dievam	49
51. Psalm. Dāvida grēku nožēlas lūgšana.....	49
52. Psalm. Ļauna cilvēka liktenis	50
53. Psalm. Par cilvēku samaitātību un pestīšanu	50
54. Psalm. Dievs mans palīgs	50
55. Psalm. Lūgšana pret viltīgajiem brāļiem	51
56. Psalm. Lūgšana pret vajātājiem.....	51
57. Psalm. Lūgšana briesmās un pateicība glābšanā	52

58. Psalm. Lūgšana pret netaisniem	52
59. Psalm. Lūgšana pret vajātājiem	52
60. Psalm. Lūgšana par Israēla ļaužu labklājību	53
61. Psalm. Lūgšana tālumā par valdītājiem	53
62. Psalm. Mana dvēsele ir klusu uz Dievu	53
63. Psalm. Tava žēlastība ir labāka par dzīvību	54
64. Psalm. Lūgšana par dzīvību un labo slavu	54
65. Psalm. Pateicības dziesma Dievam	54
66. Psalm. Dieva slava, pienesot pateicības upuri	55
67. Psalm. Lūgšana un pateicība par Dieva bagāto svētību	55
68. Psalm. Slavas dziesma mūsu Dievam uzvarētājam	55
69. Psalm. Lūgšana ciešanu laikā	56
70. Psalm. Lūgšana pēc palīga un glābēja no ienaidniekiem	57
71. Psalm. Lūgšana pēc glābšanas	57
72. Psalm. Lūgšana par ķēniņu, kas uzkāpj savā tronī	58
Trešā Grāmata	58
73. Psalm. Kaut arī ļaunums plaukst, Dieva klātbūtne ir ticīgā alga	58
74. Psalm. Sēru dziesma pie svētnīcas drupām	59
75. Psalm. Slava Dievam, kas taisni tiesā	60
76. Psalm. Dievs ir Savas tautas patvērumš	60
77. Psalm. Dievbijīgo kārdināšana un iepriecināšana	60
78. Psalm. Dieva laipnība un bardzība Viņa ļaudīm par mācību	61
79. Psalm. Lūgšana pēc palīga ienaidnieka spaidos	62
80. Psalm. Lūgšana par garīgo vīnadārzu	62
81. Psalm. Pamācība, kā svētkus svētīt	63
82. Psalm. Pret netaisniem tiesnešiem	63
83. Psalm. Lūgšana pēc palīga pret Dieva tautas ienaidniekiem	63
84. Psalm. Cik mīlīgas ir Tavas māju vietas, ak, Kungs Cebaot!	64
85. Psalm. Lūgums pēc Dieva palīga un svētīga miera	64
86. Psalm. Lūgšana pēc palīga ienaidnieka spaidos	64
87. Psalm. Ciānas godība	65
88. Psalm. Lūgšana nopietnā brīdī	65
89. Psalm. Par Dieva svaidīto un Viņa valstību	66
Ceturta Grāmata	67
90. Psalm. Par cilvēka nīcību	67
91. Psalm. Visuaugstākā patvērumā	67
92. Psalm. Slava Dievam par Viņa darbiem	67
93. Psalm. Dievs ir ķēniņš	68
94. Psalm. Lūgšana pret Dieva tautas vajātājiem	68
95. Psalm. Pateiciet un paklausiet Tam Kungam!	68
96. Psalm. Dieva jaunā dziesma	69
97. Psalm. Par Tā Kunga svaidīto un Viņa valstību	69
98. Psalm. Pateicība par Dieva palīdzīgo un svētīgo vadību	69
99. Psalm. Slava visuaugstajam Dievam	70
100. Psalm. Tas Kungs ir Dievs	70
101. Psalm. Valdnieka solījumi	70
102. Psalm. Grēku sūdzēšana un lūgšana	70
103. Psalm. Teici To Kungu, mana dvēsele!	71
104. Psalm. Slava Dievam, pasaules radītājam	71
105. Psalm. Kā Dievs veda Israēlu	72
106. Psalm. Dieva žēlastība un Israēla nepateicība	73
Piektā Grāmata	74
107. Psalm. Izglābto pateicība	74
108. Psalm. Pateikšana un lūgšana	75
109. Psalm. Tava žēlastība ir mans prieks	75
110. Psalm. Tā Kunga vārds Viņa ķēniņam	76
111. Psalm. Lieli ir Tā Kunga darbi	76

112. Psalm.	Dieva bijāšanas svētība.....	76
113. Psalm.	Dievs pazemīgiem dod žēlastību	76
114. Psalm.	Brīnumi, israēliešiem izejot no Ēģiptes	77
115. Psalm.	Slava dzīvajam Dievam	77
116. Psalm.	Pateicība par palīdzību bēdu laikā	77
117. Psalm.	Teiciet To Kungu.....	78
118. Psalm.	Slava Tam Kungam uzvaras priekā	78
119. Psalm.	Dieva vārdu un baušļu svētība	78
120. Psalm.	Pret viltus mēlēm	81
121. Psalm.	Dievs ir cilvēku sargs.....	82
122. Psalm.	Jeruzālemes godība.....	82
123. Psalm.	Ticīgo acis raugās uz To Kungu	82
124. Psalm.	Dievs ar mums	82
125. Psalm.	Cerība nepamet kaunā.....	82
126. Psalm.	Ieprieca asarās.....	82
127. Psalm.	Kur Dieva svētība, tur visa pilnība	83
128. Psalm.	Ģimenes svētība.....	83
129. Psalm.	Israēla ciešanas un palīdzība.....	83
130. Psalm.	Grēku sūdzēšana un lūgšana	83
131. Psalm.	Lūgšana sirds pazemībā.....	83
132. Psalm.	Mājas vieta Tam Kungam. Tā Kunga apsolījums Dāvidam	84
133. Psalm.	Vienprātības laime	84
134. Psalm.	Svētīšanas vārdi	84
135. Psalm.	Slava visuvarenajam Dievam.....	84
136. Psalm.	Pateicība Dievam par Viņa žēlastību	85
137. Psalm.	Jūdu raudu dziesma pie Bābeles upēm	85
138. Psalm.	Pateicība Dievam par Viņa žēlastības dāvanām	85
139. Psalm.	Dievs visuzinātājs un visu valdnieks	86
140. Psalm.	Lūgšana pēc palīdzības pret ienaidniekiem	86
141. Psalm.	Lūgšana, lai Dievs pasargā no ļauna.....	86
142. Psalm.	Lūgšana lielās bēdās	87
143. Psalm.	Grēku sūdzēšana un lūgšana pēc palīga.....	87
144. Psalm.	Pateicība un lūgšana	87
145. Psalm.	Žēlīgs un sirdsžēlīgs ir Tas Kungs.....	88
146. Psalm.	Svētīgs, kas paļaujas uz To Kungu	88
147. Psalm.	Labi ir slavēt To Kungu.....	88
148. Psalm.	Debesis un zeme lai teic To Kungu	89
149. Psalm.	Slava un gods Dievam	89
150. Psalm.	Visi, kam dvaša, lai teic To Kungu.....	89
29. Salamana Pamācības		90
1. nodaļa.....		90
2. nodaļa.....		90
3. nodaļa.....		91
4. nodaļa.....		92
5. nodaļa.....		92
6. nodaļa.....		93
7. nodaļa.....		93
8. nodaļa.....		94
9. nodaļa.....		95
10. nodaļa.....		95
11. nodaļa.....		96
12. nodaļa.....		97
13. nodaļa.....		97
14. nodaļa.....		98
15. nodaļa.....		99
16. nodaļa.....		99
17. nodaļa.....		100

18. nodaļa.....	101
19. nodaļa.....	101
20. nodaļa.....	102
21. nodaļa.....	103
22. nodaļa.....	104
23. nodaļa.....	104
24. nodaļa.....	105
25. nodaļa.....	106
26. nodaļa.....	106
27. nodaļa.....	107
28. nodaļa.....	108
29. nodaļa.....	108
30. nodaļa.....	109
31. nodaļa.....	110
30. Salamans Mācītājs	111
1. nodaļa.....	111
2. nodaļa.....	111
3. nodaļa.....	112
4. nodaļa.....	113
5. nodaļa.....	113
6. nodaļa.....	114
7. nodaļa.....	115
8. nodaļa.....	115
9. nodaļa.....	116
10. nodaļa.....	117
11. nodaļa.....	117
12. nodaļa.....	118
31. Augstā Dziesma	119
1. nodaļa.....	119
2. nodaļa.....	119
3. nodaļa.....	120
4. nodaļa.....	121
5. nodaļa.....	121
6. nodaļa.....	122
7. nodaļa.....	123
8. nodaļa.....	123
Satura rādītājs.....	125